

Giới thiệu Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên

Độ dài : 62 chương

Convert: Miêu Soái (wikidich)

Edit : Nhím

Tô Tiêu Tiêu nghỉ phép ở nhà một khoảng thời gian, bỗng nhiên bị Chu Lâm Duyên rủ cùng tới Tây Châu công tác.

Vào buổi sáng ngày phải lên đường, cô hậm hực quyết định trên đường sẽ "chiến tranh lạnh" cùng Chu Lâm Duyên.

Những người làm hạng mục ở Tây Châu đều là nhân viên nam, đã lâu không thấy được người đẹp giống như Tô Tiêu Tiêu, giám đốc hạng mục nhìn không được lặng lẽ hỏi Chu Lâm Duyên, "Chu tổng, không biết Tô tiểu thư đã có bạn trai chưa?"

Chu Lâm Duyên lúc ấy dựa vào cửa, đôi tay bỏ vào túi quần, nghe vậy mới rũ mắt lạnh lùng liếc anh ta một cái.

"Như thế nào? Cậu có hứng thú?"

Lúc nói chuyện anh có vẻ lười biếng thể nhưng chỉ cần cái liếc mắt cũng đủ để anh chàng giám đốc kia sợ tới mức không dám nói chuyện chỉ liên tục lắc đầu.

"Không. không. không. không có hứng thú, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi."

Nói xong liền hoang mang rối loạn chạy đi.

Sau này anh ta mới lên kể cho đồng nghiệp nghe:

"Lúc ấy nếu như tôi dám nói có hứng thú, khẳng định sẽ phải cuốn gói rời khỏi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tổng bộ tập đoàn Chu thị.

Tại văn phòng tổng giám đốc.

Một bóng người cao lớn đứng trước cửa sổ sát đất. Người đàn ông một tay nhét ở túi quần, một tay cầm di động cùng người khác nói chuyện. Đường như hai người nói chuyện không được vui vẻ, người đàn ông nhíu chặt mi có chút tức giận.

“Một phần phương án thiết kế làm hơn hai tháng, kết quả cái tôi nhận được chỉ là thứ bỏ đi, nếu như cậu không thể làm, hiện tại có thể tới bộ phận nhân sự làm thủ tục xin từ chức.”

Nói xong liền trực tiếp ngắt điện thoại, quay người ném di động lên bàn.

Lúc Đường Dịch mở cửa đi vào thấy được một màn này, sững sờ hỏi.

“Làm sao vậy? ”

Chu Lâm Duyên không phản ứng lại anh ta, đi về phía bàn làm việc ngồi xuống lưng dựa vào ghế rồi mới ngược mắt nhìn Đường Dịch.

“Có việc”

Đường Dịch đi qua.

“Ừ..... hạng mục phía bên Tây Châu không phải là do Triệu Thành phụ trách sao. Tại sao bây giờ lại điều em tới đây? ”

Chu Lâm Duyên gờ tay mở máy tính lên rồi nói.

“Anh ta không làm được, lâu như vậy mà hạng mục vẫn đang ở giai đoạn di dời và phá bỏ, cậu qua đó giải nhanh chóng giải quyết, chúng ta không thể kéo dài tiến độ của công trình nữa.”

“Thế công việc bên này của em thì sao?”

Chu Lâm Duyên thuận tay mở hai gói bưu kiện rồi nói với anh ta.

“Giao cho anh là được, cậu hãy sắp xếp một người cùng anh bàn giao công việc.”

Đường Dịch suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

" Cũng được, dù sao ngày nào em cũng bị mẹ thúc giục kết hôn, lần đi Tây Châu xem như giúp em trốn một kiếp nạn, như vậy cũng có thể yên tĩnh một thời gian."

Lúc Tô Tiêu Tiêu biết tin Đường Dịch được điều đi Tây Châu tiếp nhận hạng mục, phản ứng đầu tiên là Đường tổng của cô bị lưu đây.

Dù sao Tây Châu cách thủ đô thật sự quá xa a.

Trong lòng nghĩ như thế nào cô liền nói ra như vậy. Lúc này trong phòng làm việc, Đường Dịch đang tùy tiện ngồi ở trên ghế lười biếng xem đoạn tin nhắn Tô Tiêu Tiêu gửi tới rồi trả lời.

“Tôi nói này dù sao cô cũng theo tôi lâu như vậy rồi sao tới bây giờ vẫn không nhìn thấy ưu điểm của tôi ”

Hai năm trước Tô Tiêu Tiêu vừa tốt nghiệp đại học liền xin vào bộ phận thiết kế kiến trúc của tập đoàn Chu thị. Nửa năm sau vào tổ hạng mục khu bắc trở thành cấp dưới của Đường Dịch. Thực ra Đường Dịch là một người rất dễ làm việc chung, trải qua hai năm làm việc với anh ta Tô Tiêu Tiêu không còn xem anh ta như là lãnh đạo.

Lúc này biết Đường Dịch sắp đi cô có chút luyến tiếc.

Từ bàn làm việc tìm được một chồng văn kiện Đường Dịch cần, cô nhanh chóng mang tới cho anh ta.

Tô Tiêu Tiêu hai tay cánh tay ôm tập văn kiện nhìn Đường Dịch hỏi.

“Đường tổng, anh đi rồi ai sẽ tiếp nhận vị trí của anh nha?”

Anh ta lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu cười.

" Cô thử đoán xem"

Tô Tiêu Tiêu mắt tròn trố.

“..... Tôi làm sao biết được.”

Đường Dịch câu môi cười.

“Ngày mai các cô sẽ biết.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Thấy Đường Dịch ra vẻ thần bí như vậy cô cũng có chút tò mò, nhưng anh ta không muốn nói thì cô cũng không hỏi nữa.

Ngày hôm đó tất cả mọi người trong tổ biết ngày mai cấp trên mới sẽ tới, vì thế ngày hôm sau hiệu quả công tác bên ngoài đột nhiên tốt hơn trước kia, hơn nữa không có một ai đến trễ, cả một đám người đều đến sớm hơn thời gian quy định nửa giờ.

Ngày trước lúc Đường Dịch đang làm việc ở đây anh ta là người thường xuyên đến trễ cho nên cũng không quản thời gian đi làm của mọi người. Hôm nay khó có được một ngày mọi người đều đúng giờ tới công ty như vậy, còn chưa tới thời gian làm việc thế nhưng tất cả đều nghiêm túc ngồi tại vị trí của mình, chờ sếp tới thị sát công tác.

Thế nhưng hôm nay cả tổ lại không gặp được vị sếp kia.

Tô Tiêu Tiêu là người Đường Dịch để lại cùng tân thủ trưởng bàn giao công việc, lúc này đành phải gọi điện thoại hỏi thăm một chút.

Người nhận điện thoại là một trợ lý nam.

Anh ta nói....

“Chu tổng hôm nay đang đi công tác, qua mấy ngày mới có thể trở về.”

Nói xong, không có thêm lời nói dư thừa nào nữa, liền cúp máy.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở phòng trà, cầm di động sững sốt vài giây, rồi mới buông điện thoại, nhìn chăm chăm trước ly nước trước mặt mà thất thần.

Chu tổng nào nha...?

Thông qua thái độ nghiêm túc của vị trợ lý kia, Tô Tiêu Tiêu nghĩ có lẽ vị tân thủ trưởng này cũng không dễ làm việc chung.

Mấy ngày kế tiếp, các nhân viên vẫn như cũ mỗi ngày đều tới công ty sớm hơn nửa giờ, nửa điểm cũng không dám chậm trễ, nhưng vẫn như cũ chưa gặp được sếp.

Chỉ là vẫn có người không may mắn mà gặp xui xẻo.

Đại khái là Tô Tiêu Tiêu dạo gần đây luôn phải thức đêm để thiết kế bản vẽ cho nên cô cảm thấy khá mệt, đã vậy lần này "bà di" tới bụng cô lại còn đau hơn những lần trước. Buổi tối ngày hôm trước đau đến cuộn tròn ở trên giường, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Làm cho cô không thể ngủ được, hậu quả là ngày hôm sau đồng hồ báo thức vang lên cũng chưa tỉnh.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở trên tủ đầu giường cô mới từ trong chăn vươn tay cầm lấy di động nhắm mắt nghe, sắc mặt cô trắng bệch, giọng nói có chút suy yếu.

“Alô.”

Người đầu kia có chút khản trương nhưng lại không dám lớn tiếng nói chuyện.

“Tiêu Tiêu cô đang làm gì vậy. Đã gần 9 giờ cô như thế nào còn chưa tới. Hôm nay Chu tổng tới, bây giờ đang tìm cô! Cô nhanh tới công ty liền đi!”

Tô Tiêu Tiêu nghe được lời này, đột nhiên giật mình một cái, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Vị Chu tổng mà cô nói là.....”

Ở bên kia Lý Viện nhỏ giọng vội vàng nói.

“* Boss, tổng tài! Chúng ta xong rồi, cô tới đây nhanh lên!”

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi di động, cũng không kịp cúp máy, nhanh chóng xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Vội vội vàng vàng rửa mặt, sau đó cũng chỉ kịp mặc áo sơ mi cùng quần rồi cầm lấy áo khoác chạy nhanh ra cửa.

Ai biết hôm nay cô lại xui xẻo như vậy, căn bản không nghĩ cấp trên sẽ đột nhiên sẽ tới, vừa lái xe được một đoạn thì bị tắc đường, cô gấp đến độ thiếu chút nữa xuống xe chạy tới khu tàu điện ngầm phía trước.

Đánh chết cô cũng không ngờ vị kia lại là tổng giám đốc bên tổng bộ.

Tổng giám đốc không phải là có rất nhiều việc sao, trong công ty mọi chuyện lớn nhỏ đều chờ anh giải quyết, như thế nào còn có thời gian tự mình tới chỗ bọn họ công tác.

Tô Tiêu Tiêu vào Chu thị làm việc hai năm nhưng chưa thấy qua vị tổng tài trẻ tuổi đầy hứa hẹn này.

Bất quá cô lại nghe thấy rất nhiều tin về anh. Theo như lời đồn thì vị tổng tài này lớn lên thực anh tuấn, thể nhưng thủ đoạn hành sự lại quyết đoán và tàn nhẫn.

Nghe nói toàn bộ nhân viên làm việc tại tổng bộ đều rất sợ anh. Mặc dù Chu Lâm Duyên lớn lên phi thường đẹp trai, nhưng cũng chẳng có ai dám ngáng đầu liếc xem một cái, nếu là làm sai chuyện gì chỉ cần một ánh mắt của anh bắn tới cũng đủ khiến bọn họ không dám thở mạnh.

Ngay cả những người có chức vị cao ở công ty, thời điểm mở cuộc họp nếu thấy tâm trạng Chu Lâm Duyên không tốt bọn họ cũng trở nên lo lắng, sợ chính mình sẽ nói sai.

Tô Tiêu Tiêu cũng không dám tưởng tượng tới chính mình trong chốc lát sẽ nhận kết cục gì.

Tắc đường hơn 10 phút, lúc đến công ty đã là 9 giờ 30.

Tô Tiêu Tiêu xe cũng không kịp đem vào bãi đậu, đành dừng trước cửa công ty sau đó đem chìa khóa giao cho bảo an nói.

“Anh Vương...giúp tôi đem xe vào bãi đậu nhé!”

Nói xong liền chạy nhanh vào thang máy.

Rất nhanh lên tới tầng năm nơi cô đang làm việc, Tô Tiêu Tiêu chạy vào văn phòng còn chưa kịp ổn định lại hơi thở đã thấy Lý Viện chạy lại nắm lấy tay cô.

“Làm sao bây giờ cô mới tới a! Chu tổng đang tìm cô đấy!”

Tô Tiêu Tiêu thở hổn hển đầu óc một mảnh hỗn loạn, nhưng vẫn nhớ rõ nhiệm vụ Đường Dịch giao cho cô.

Cô đi nhanh tới bàn làm việc cầm lấy văn kiện đưa tới văn phòng Chu tổng.

Tới nơi Tô Tiêu Tiêu không dám lập tức đi vào, ở bên ngoài điều chỉnh hô hấp rồi hít sâu một hơi mới gõ tay gõ gõ cửa.

Bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

“Mời vào.”

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy thanh âm kia, ngực lại là có chút khẩn trương.

Cô nhấp môi, thở sâu, sau đó mở cửa đi vào.

Trong văn phòng, ngồi ở bàn làm việc là người đàn ông một thân tây trang màu đen, tay anh đang cầm một cây bút, hơi cúi đầu xem văn kiện.

Thời điểm Tô Tiêu Tiêu đi vào, anh cũng không có ngẩng đầu nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu ôm văn kiện đi qua, kiểm chế khẩn trương nơi đáy lòng, nhẹ giọng nói.

“Chu. Chu tổng, Đường tổng bảo tôi cùng ngài bàn giao công việc.”

Chu Lâm Duyên không phản ứng, vẫn như cũ nghiêm túc xem văn kiện.

Chờ xem xong tờ văn kiện cuối cùng, mới ngẩng đầu nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu lạnh giọng hỏi.

"Mấy giờ?"

Tô Tiêu Tiêu trong lòng lộp bộp một chút, vội nói:

“Chín. 9 giờ 40.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô, trong ánh mắt không có độ ấm.

“Chẳng lẽ cô không có khái niệm về thời gian sao?”

Tô Tiêu Tiêu hôm nay đến trễ thật sự có nguyên nhân. Cả đêm cô đau bụng đến không ngủ, gần sáng mới ngủ được một lúc. Không nghĩ tới liền ngủ quên.

Nhưng mà đến trễ chính là đến trễ, cô cũng không có ý định giải thích.

Gật đầu nói.

“Thực xin lỗi Chu tổng, tôi hứa sẽ không có lần sau.”

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái.

“Lần sau nếu lại đến trễ thì không cần tới công ty làm việc nữa. Bây giờ cô cứ để văn kiện ở đấy rồi đi ra ngoài đi.”

Nói xong cũng không nhìn cô mà cúi đầu tiếp tục xử lý công việc.

Chu Lâm Duyên ánh mắt, ngữ khí quá lạnh nhạt làm cho lòng Tô Tiêu Tiêu có chút khó chịu, nhưng cũng biết chính mình làm sai. Anh ta không trực tiếp xử phạt cô phỏng chừng đã là cơn mưa trước cơn bão.

Cô đứng tại chỗ im lặng hai giây rồi buông văn kiện, xoay người đi ra ngoài.

Trở lại văn phòng, các đồng nghiệp trong nháy mắt tất cả đều ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Lý Viện chạy tới giữ chặt tay cô khẩn trương hỏi.

“Thế nào? Chu tổng có mắng cô không a? ”

Đúng lúc này bụng Tô Tiêu Tiêu lại lên cơn đau, đau đến mức hai chân cô đều nhũn ra.

Sắc mặt của cô trắng bệch đi về bàn làm việc, che lại bụng nhỏ, gục đầu lên bàn, giọng nói mệt mỏi trả lời cô ấy.

“Bảo tôi lần sau lại đến trễ thì không cần tới công ty nữa.”

“A kia.....” Lý Viện vốn đang muốn hỏi tiếp, nhưng đột nhiên phát hiện sắc mặt Tô Tiêu Tiêu không tốt, vội vàng hỏi.

“Tiêu Tiêu cô làm sao vậy? Có phải là không thoải mái. Sao sắc mặt cô lại kém như vậy.”

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng mà ôm bụng trả lời.

“Không có việc gì, chỉ là đau bụng kinh.”

Cô đem mặt vùi vào khuỷu tay, chỉ cảm thấy đau đến đỏ mồm hơi lạnh.

Cả buổi sáng, Tô Tiêu Tiêu luôn ngồi một chỗ đau tới mức không có sức lực nói một câu. Cũng chỉ uống vài ly nước ấm rồi thôi.

Giữa trưa các đồng nghiệp đi ăn cơm, cô không còn sức lực nên ở lại văn phòng.

Lý Viện ăn xong cơm trưa, liền lấy giúp Tô Tiêu Tiêu một phần, thấy cô đang gục đầu trên bàn liền đi qua.

“Từ sáng tới giờ cô vẫn chưa ăn gì, như vậy không tốt cho thân thể ”

Tô Tiêu Tiêu không nghĩ tới Lý Viện sẽ giúp cô lấy một phần cơm, ngẩng đầu cảm kích nói.

“Cảm ơn cô.”

Lý Viện thấy sắc mặt Tô Tiêu Tiêu vẫn còn tái nhợt chột nhú mày hỏi.

“Cô có muốn xin phép Chu tổng về nhà nghỉ ngơi không?”

Tô Tiêu Tiêu vừa nghe, lập tức nói.

“Thôi bỏ đi, tôi cũng không dám.”

Buổi sáng cô vừa đến muộn, làm sao còn dám xin nghỉ.

Huống chi cô thật sự có điểm sợ Chu Lâm Duyên, khi thấy khuôn mặt lạnh như băng của anh nhìn về phía mình, cô thật sự sợ tới mức không dám thờ ơ.

Tô Tiêu Tiêu bụng đau thật sự không muốn ăn thứ gì, cơm Lý Viện đưa cho cũng không ăn nhiều, chỉ là uống chút chút canh bí đao hầm xương.

Sau khi đi ăn về mọi người liền tụ tập một chỗ nói chuyện.

“Buổi sáng lúc Chu tổng tiến vào, tôi thật sự cảm giác trái tim giống như bị nã một phát súng, lớn lên cũng quá soái đi! Khuôn mặt, dáng người, khí chất, tất cả đều rất tuyệt!”

" Tôi còn thấy từ người anh ta toát ra hơi thở cảm dục nha "

“Tuy Chu tổng rất tuấn tú, nhưng anh ta cùng tiểu Đường tổng không giống nhau, mấy người không cảm thấy sao, đứng trước mặt anh ta tôi đầu cũng không dám ngẩng, bộ dáng quá lạnh lùng, toàn thân đều tản ra khí tràng làm người khác không dám tới gần.”

Tô Tiêu Tiêu buồn bã ỉu xiu mà ghé vào trên bàn, nghe các đồng nghiệp bát quái, nhàm chán mà suy nghĩ.

" Lớn lên đẹp trai thì có lợi gì, lúc nói chuyện yêu đương mà vẫn luôn là bộ dáng nghiêm túc như vậy phỏng chừng sẽ làm cho bạn gái cảm thấy buồn bực a "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lần này bà đi tới làm cho cô đau đến không chịu nổi, tuy đã uống thuốc giảm đau nhưng cơn đau vẫn không thuyên giảm.

Muốn xin nghỉ một hôm nhưng bộ dáng của sếp thực đáng sợ, cô giãy giụa nửa ngày vẫn không có dũng khí đi, đành phải tự mình cố gắng chống đỡ.

Cả buổi chiều tinh thần đều không tốt lắm, trong hai năm làm việc đây là lần đầu tiên cô có chút gấp gáp muốn tan làm thật nhanh, cơ hồ cứ cách một lát lại nhìn thời gian.

Thật vất vả chờ đến 6 giờ, ánh mắt của cô sáng lên, trong lòng hồ hởi.

“Giải phóng”

Cô lập tức xách túi chuẩn bị đi.

Nhưng lúc cô đứng lên thì phát hiện trong văn phòng một mảng an tĩnh, thì ra tất cả mọi người vẫn còn đoan đoan chính chính ngồi tại chỗ, hoàn toàn không có ý tứ rời đi.

Tô Tiêu Tiêu nhìn mọi người, cuối cùng nhin không được liền hỏi.

“Làm sao mọi người vẫn còn chưa tan ca?”

Không một ai đáp lại cô.

Lúc sau Lý Viện nâng cằm nhìn bên ngoài một cái, thấy bên ngoài không ai mới nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu

thấp giọng nói:

“Chu tổng vẫn còn ở đây ai dám tan ca chứ”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Về mặt cô đều đen, cho nên Chu Lâm Duyên không đi thì bọn họ cũng không thể rời khỏi đây.

Tô Tiêu Tiêu đứng nửa ngày, tuy rằng không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể ngồi trở lại vị trí.

Vốn dĩ 6 giờ đã có thể ra về nhưng hôm nay vì Chu Lâm Duyên mà kéo tới 7 giờ.

Chu Lâm Duyên chân trước vừa đi tất cả mọi người liền thờ phào nhẹ nhõm, Lý Viện duỗi eo một cái.

“Ôi trời... rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi.”

Vừa dứt lời thì nghe thấy một đồng nghiệp nữ gần đấy gọi.

“Tiêu Tiêu, Viện Viện cùng nhau đi ăn cơm không? Gần đây có một nhà

hàng Singapore vừa mới khai trương, tôi thấy có nhiều lời đánh giá khá tốt, cùng đi nhé?”

Tô Tiêu Tiêu đứng lên nói với cô ấy.

“Hai người các cô đi đi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Cô cùng các đồng nghiệp nói xong lời tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Hai năm trước lúc vừa tốt nghiệp đại học người trong nhà vốn muốn Tô Tiêu Tiêu về quê công tác, nhưng mà cô không đồng ý, hơn nữa sau khi tốt nghiệp cô cũng dễ dàng tìm được công việc cho nên liền ở lại thành phố B.

Thời gian đầu, mỗi ngày cô phải mất một giờ lái xe mới có thể tới được công ty. Nếu như xui xẻo gặp tắc đường thì phải hai giờ, làm hại cô buổi sáng mỗi ngày vào lúc 6 giờ đã phải rời giường.

Tô Tiêu Tiêu rất thích ngủ, ngày thường nếu không có việc gì làm cô có thể ở nhà ngủ cả ngày. Nửa năm trước để có thể ngủ nhiều thêm một lúc vào buổi sáng, cô quyết định thuê một căn hộ gần công ty, mỗi ngày chỉ mất hơn 10 phút đã có thể tới công ty.

Tô Tiêu Tiêu lái xe về đến tiểu khu mới 7 giờ 20.

Cũng không có tâm tình đi ăn cơm, cô lúc này chỉ mong có thể ngủ một giấc.

Về tới cửa căn hộ cô vội tìm chìa khóa trong túi.

Nhưng sờ soạng nửa ngày cũng không tìm thấy chìa khóa, trong lòng thầm kêu không tốt, đứng ở cửa nhà một bên tìm chìa khóa một bên khó có thể tin mà tự nói thầm.

“Không thể nào...sẽ không xui xẻo như vậy chứ ”

Tô Tiêu Tiêu tìm một lúc, thậm chí đều đem đồ vật trong túi lấy hết ra ngoài, cuối cùng xác định cô thật sự không có mang chìa khóa theo...

Cô bỗng nhiên nhớ tới, buổi sáng lúc nghe thấy tân thủ trưởng tới công ty, cô sợ tới mức cái gì cũng không kịp nghĩ, chỉ kịp cầm chìa khóa xe vội vội vàng vàng chạy đi.

Tô Tiêu Tiêu ngồi xồm trên mặt đất ngầy người tới lúc có phản ứng thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Cô hôm nay cũng quá xui xẻo a.

Lúc này bụng cô vừa đau, vừa mệt mỏi liền cảm thấy có chút tuyệt vọng. Vốn dĩ cho rằng về nhà liền có thể ngủ một giấc thật ngon, nào biết cư nhiên không đem theo chìa khóa.

Ngồi một lúc cô mới lấy điện thoại gọi cho thợ mở khóa.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Tô Tiêu Tiêu dựa vào cửa được một lúc thì ngủ mất.

.....

Chu Lâm Duyên kết thúc xã giao, từ nhà hàng đi ra đã là 7 giờ 40.

Trợ lý Lý Cao đi theo phía sau:

“Chu tổng...phòng ở Lâm Thủy Đài đã quét tước sạch sẽ, ngài đêm nay liền qua đi sao ”

Chu Lâm Duyên nhàn nhạt ừ một tiếng đồng thời giơ tay kéo cà vạt, mở ra hai cái nút áo rồi hướng về phía chiếc xe mà đi tới.

“Cậu trở về đi.”

Lý Cao gật đầu.

“Vâng... Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên sắp tới sẽ luôn làm việc bên này, vừa đúng lúc có căn hộ gần đây, chỉ là đã lâu anh không ở. Để tiết kiệm thời gian đi lại anh quyết định thời gian tới sẽ ở tại căn hộ này cho nên đã gọi người tới dọn dẹp.

Lúc anh về tới căn hộ đã hơn 8 giờ.

Từ thang máy đi ra, lúc tới gần cửa bước chân chậm rãi dừng lại.

Anh bỏ tay trong túi quần rũ mắt nhìn cô gái đang ngủ trước cửa căn hộ phía đối diện.

Cô mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, kết hợp với quần jean màu xanh nhạt. Lúc ngủ bên má rũ xuống một vài lọn tóc, trong lồng ngực ôm túi xách, nghiêng đầu ngủ đến rất ngọt.

Chu Lâm Duyên đứng ở chỗ đó nhìn cô, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc gì.

Tô Tiêu Tiêu trong lúc ngủ mơ màng nhận thấy được cái gì, giật mình một cái rồi đột nhiên tỉnh. Mở mắt liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang đứng trước mặt rũ mắt nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn anh, đầu óc cô có phần trống rỗng. Qua vài giây mới vội vàng từ trên mặt đất đứng lên.

“Chu tổng...anh cũng ở nơi này sao ”

Chu Lâm Duyên nhìn cô không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu không khỏi có chút xấu hổ, cô cười gượng một cái rồi giải thích với anh.

“Cái kia.....chính là tôi không mang theo chìa khóa...”

Chu Lâm Duyên nghe được lời này trong mắt thần sắc cuối cùng có điểm biến hóa, anh khẽ nâng mi mắt, có điểm khó tin.

“Cho nên cô tính toán đêm nay ngủ trên mặt đất”

“A”

Tò Tiêu Tiêu lắc đầu.

“Không phải a, tôi đã gọi cho thợ mở khóa, nhưng là anh ta đi sai đường bây giờ vẫn còn chưa tới.”

Cô nói xong theo bản năng mím môi, nhìn Chu Lâm Duyên thật cẩn thận hỏi.

“Chu tổng..... Nhà anh có nước ấm không? ”

Tuy rằng ở cùng một tầng lầu, nhưng căn hộ của anh so với căn của cô trông có vẻ lớn hơn.

Chu Lâm Duyên ở phòng bếp đun nước ấm, Tò Tiêu Tiêu ngồi ở sofa trong phòng khách, có chút tò mò mà đánh giá xung quanh.

Nhà của anh lấy hai gam màu đen trắng làm chủ đạo, tạo cho cô cảm giác lạnh lẽo giống như con người của anh vậy.

Tò Tiêu Tiêu cũng chỉ nhìn qua căn phòng sau đó liền ngoác ngồi một chỗ. Trên người cô từng giọt rét run, tay chân đều lạnh vô cùng.

Không đến một lúc, Chu Lâm Duyên bưng ly nước ấm từ phòng bếp đi ra đặt trước mặt cô.

Tò Tiêu Tiêu duỗi tay cầm lấy, liên tục nói cảm ơn.

“Cảm ơn Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên không đáp lại cô, ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, lấy di động bắt đầu xem tin tức.

Ánh đèn phòng khách sáng ngời.

Chu Lâm Duyên cời tây trang, bên trong chỉ mặc áo sơ mi trắng, áo sơ mi cũng không được ngay ngắn, cổ áo mở ra hai cái nút, ống tay áo cũng tùy ý xắn lên. Cả người nhìn tùy ý không ít, không giống với bộ dạng lúc ở công ty.

Tò Tiêu Tiêu ngồi ở chỗ đó ôm ly nước uống hơn phân nửa, bụng nhỏ thoải mái không ít.

Trong phòng quá an tĩnh, cô cũng không biết nói cái gì, đôi mắt không tự giác liếc rơi lên người Chu Lâm Duyên.

Anh ngồi ở chỗ đó, hai chân gác lên nhau, một cánh tay chống ở đầu gối, tay còn lại nắm di động không biết là đang xem cái gì.

Tò Tiêu Tiêu nhìn sườn mặt anh mà ngây người.

Cô thừa nhận, Chu Lâm Duyên người này tuy rằng không phải là người đàn ông ấm áp, nhưng lớn lên thật là đẹp mắt.

Nếu không phải bởi vì cô không thích đàn ông quá lạnh lùng, phỏng chừng cũng sẽ bị mê hoặc.

Trong phòng quá an tĩnh, Tò Tiêu Tiêu trầm mặc một lát không biết làm gì khác đành tìm đề tài để nói:

“Chu tổng...có phải chúng ta đã từng gặp qua rồi không?”

Động tác đánh chữ của Chu Lâm Duyên dừng lại, nâng mắt nhìn về phía cô, trong mắt mang theo ý tứ thăm dò.

Tò Tiêu Tiêu mím môi, tiếp tục nói.

“Năm trước, trên máy bay từ Diệp Thành tới thành phố B, tôi không cẩn thận đem nước đổ lên người của anh.....”

Thật ra hôm nay ở công ty Tò Tiêu Tiêu liền nhận ra anh. Năm trước đón tết Âm Lịch xong, thời điểm từ Diệp Thành trở về, vừa lúc cùng Chu Lâm Duyên ngồi cạnh nhau trên một chuyến bay.

Lúc ấy không cẩn thận đã làm đổ nước lên người anh, cô có chút hoang mang vốn định giúp anh lau khô, kết quả bị Chu Lâm Duyên lạnh mặt đem tay cô hất ra.

Tò Tiêu Tiêu bỗng nhiên phát hiện giống như mỗi lần hai người gặp nhau cũng chưa từng có chuyện gì tốt.

Chu Lâm Duyên mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Tò Tiêu Tiêu.

Cô cho rằng anh không nhớ rõ, liền nhắc nhở anh.

" Anh vẫn không nhớ sao. Chính là sau dịp tết âm lịch năm trước, hai chúng ta ngồi cạnh nhau trên chuyến bay từ diệp thành trở lại thành phố B a.”

Chu Lâm Duyên im lặng một lúc mới đáp lại.

“Cho nên”

Tô Tiêu Tiêu ngẩn người.

Đây là cái gì biểu tình

Là cảm thấy cô cố ý lôi kéo làm quen sao.

Cô có chút sùng sốt, bỗng nhiên ngồi thẳng lên, nét tươi cười trên mặt có chút suy sụp, nghiêm túc nói.

“Xem như tôi chưa nói gì đi!”

Vừa mới nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi.

“Người cần mở khóa có ở đây không?”

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt sáng lên, hô to một tiếng.

"Tôi ở nơi này!"

Vội buông cái ly cất bước chạy ra bên ngoài.

Chu Lâm Duyên nhìn cái ly trên bàn, suy nghĩ một lúc liền cầm ly đứng dậy đi vào phòng bếp.

Thợ mở khóa động tác rất nhanh, chỉ một lát đã giúp Tô Tiêu Tiêu đem cửa mở ra.

Tô Tiêu Tiêu nói lời cảm ơn rồi thanh toán tiền cho anh ta, cuối cùng vào nhà.

Trong nháy mắt lúc cửa đóng lại cả người đều nhẹ nhàng thò ra.

Thay đổi dép lê, kéo một thân một mõi đi về phòng ngủ.

Tắm rửa một cái rồi đi ngủ.

Quả thực mệt chết cô rồi.

Buổi tối 10 giờ.

Chu Lâm Duyên từ thư phòng đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra anh đã thay một chiếc áo thun màu trắng cùng cái quần màu đen. Trong tay cầm khăn lông tùy tiện lau tóc vài cái rồi đem khăn ném lên tủ đầu giường.

Anh đi vào nhà bếp lấy một ly nước.

Lúc chuẩn bị quay trở lại phòng ngủ, ánh mắt anh bỗng nhiên liếc đến trên sofa, ở đó có một cái túi xách màu trắng.

Tô Tiêu Tiêu tắm rửa xong, cầm lấy cái túi chườm nóng liền chui vào trong ổ chăn.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Cô bị đánh thức, đầu tóc rối tung từ trong ổ chăn bò ra.

“Đã trễ rồi ai còn tới vậy?”

Tô Tiêu Tiêu mặc chiếc váy ngủ hoạt hình rộng thùng thình, mang dép lê, mặt đầy không cao hứng đi ra ngoài.

Từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài.

Thấy người ngoài cửa đôi mắt đều tròn tròn.

Cô theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, do dự một chút xem có nên đổi quần áo hay không.

Đang nghĩ ngợi chuông cửa lại vang lên.

Cô đơn giản cắn răng một cái, mặc kệ! Giơ tay mở cửa, thân mình giấu ở phía sau, chỉ lộ cái đầu cùng đôi mắt tròn xoe có điểm phòng bị nhìn Chu Lâm Duyên.

“Chu tổng...anh có việc gì sao?”

Cửa chỉ mở một chút. Vừa đủ Tô Tiêu Tiêu lộ ra cái đầu, đôi mắt tròn xoe thoát nhìn đơn thuần vô hại, nhưng bộ dáng phòng bị thật sự quá rõ ràng.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, hơi hơi híp híp mắt.

A...đem anh xem thành cái gì nha....!!!

Tô Tiêu Tiêu thấy anh chỉ nhìn mình mà không nói lời nào, chớp chớp mắt hỏi anh.

“Chu tổng...anh làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái, lúc này mới đem đồ trong tay đưa cho cô.

“Túi xách của cô.”

Tô Tiêu Tiêu a một tiếng, vội đuổi tay tiếp nhận.

"Tôi còn đang nghĩ có phải đã quên thứ gì không. Cảm ơn anh, Chu ——"

Tô Tiêu Tiêu còn chưa nói xong cánh cửa đối diện “Phanh” một tiếng đóng lại.

Tô Tiêu Tiêu nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, sững sờ vài giây, sau đó ngượng ngùng đóng cửa lại.

Chu Lâm Duyên trở lại phòng bùng ly nước uống một ngụm.

Trong đầu nhớ tới vẻ mặt phòng bị của Tô Tiêu Tiêu làm cho bản thân có chút bức bối mà mắng một tiếng.

"Cô gái này cư nhiên còn đề phòng cả anh..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sợ bản thân ngày hôm sau lại đến trễ, Tô Tiêu Tiêu cố ý đem điện thoại đặt đồng hồ báo thức lúc 7 giờ.

Đã lâu không phải thức dậy sớm như vậy, buổi sáng bị đồng hồ báo thức nháo tỉnh cô có chút sinh khí, thiếu chút nữa đã ném văng điện thoại.

Dậy giữa một phen lại đem chăn túm lên che đầu, tiếp tục ngủ nướng.

Mãi cho đến 7 giờ mười lăm cô mới từ trong ổ chăn chui ra, chiếc váy ngủ sớm đã nhăn nhúm, chân đi dép lê, mang vớ mắt vẫn còn buồn ngủ đi vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm cọ xát một lát, rửa mặt xong cuối cùng thanh tỉnh chút.

Lúc đi ra phòng khách uống nước cô nhìn đồng hồ thấy thời gian vẫn còn sớm.

Tô Tiêu Tiêu hôm nay không gấp, ở nhà chậm rì rì thu thập đồ đạc, lấy băng vệ sinh cho vào túi xách, rồi mới cầm túi chườm nóng lên.

Trải qua sự việc ngày hôm qua, hôm nay lúc ra cửa cô đặc biệt kiểm tra kỹ chìa khóa. Xác định mang theo chìa khóa mới yên tâm đi làm.

Tô Tiêu Tiêu ra cửa đã là 7 giờ 40, còn không tính đi làm muộn, mà con đường cô đi làm bình thường cũng không tắc, ngày hôm qua phòng chừng là do phía trước xảy ra sự cố.

Đến công ty vừa vặn 8 giờ.

Làm việc đã lâu nhưng đây là lần đầu Tô Tiêu Tiêu tới công ty sớm như vậy, cô không khỏi có chút đắc ý, đem xe vào bãi đậu sau đó chậm rì rì đi về

phía thang máy.

Cô còn cho rằng hôm nay hẳn mình là người đi làm sớm nhất, liền lấy làm kiêu ngạo, kết quả kiêu ngạo không quá ba giây liền thấy bóng người quen thuộc ở phía trước.

Chu Lâm Duyên đứng ở cửa thang máy đang đưa lưng về phía cô.

Vóc dáng của anh rất cao, mặc tây trang màu đen, bóng dáng đĩnh bạt giống như một cây tùng.

Tô Tiêu Tiêu từ trước tới nay vẫn không hiểu lắm cái gì gọi là sinh ra đã có sẵn khí tràng, bây giờ nhìn đến Chu Lâm Duyên cô mới ra hiểu, tựa như anh giờ phút này đứng ở chỗ đó, thân hình phẳng phát tán ra khí lạnh, làm người khác không dám tới gần.

Mà anh hiện tại dường như còn đang tức giận, bãi đậu xe một mảng an tĩnh, giọng nói trầm thấp của anh vang lên mang theo khắc chế hóa khí.

“Tôi cho cậu thời gian 3 ngày, đến kì hạn không giao ra phương án làm tôi hài lòng, chính cậu hãy chủ động tới tìm tôi xin từ chức.”

Chu Lâm Duyên ngày thường không nói lời nào, khuôn mặt luôn là một dạng lạnh lùng, mà giờ phút này cảm xúc của anh không tốt càng làm cho người khác sợ hãi, trợ lý theo sau luôn cúi đầu không dám hé răng.

Tô Tiêu Tiêu dừng lại, theo bản năng lạng lè lui về sau muốn trốn.

Cô thực không muốn đụng tới họng súng.

Ai ngờ cô mới vừa lui hai bước, còn chưa kịp trốn đã bị Chu Lâm Duyên phát hiện.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Tiêu Tiêu cả người hóa đá, bước chân tức khắc dừng lại, cô nhìn chằm chằm cặp mắt đen nhánh, thâm thúy của anh, biểu tình cứng đờ vài giây, rồi mới từ từ phục hồi tinh thần còn không quên nặn ra một nụ cười.

“Ha ha ha...Chu tổng buổi sáng tốt lành a.”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Chu Lâm Duyên ánh mắt ngưng đọng liếc mắt nhìn cô một cái không nói cái gì, mặt không biểu cảm quay đầu đi.

Tô Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng của anh, mặc dù không muốn đi cùng Diêm Vương mặt lạnh, nhưng đã bị phát hiện giờ muốn trốn cũng không còn kịp, đành phải căng da đầu đi tới.

Thời gian trôi qua, thang máy vừa vận xuống dưới, Chu Lâm Duyên nhắc chân đi vào, Tô Tiêu Tiêu theo ở phía sau, cuối cùng là trợ lý Lý Cao, anh ta rất tự giác mà bấm thang máy.

Vì bọn họ ở cùng một nơi cho nên cô không cần bấm số tầng.

Bất quá chỉ mấy tầng lầu, nhưng có ngọn núi băng là Chu Lâm Duyên ở đây thời gian giống như chậm lại.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở một góc, trong đầu chỉ có một ý niệm.

"Nhanh lên a!"

Lúc đang mặc niệm, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lẽo.

“Cô rất lạnh”

Tô Tiêu Tiêu có chút nghi hoặc, theo bản năng quay đầu lại.

“A”

Cô theo ánh mắt Chu Lâm Duyên cúi đầu nhìn đến cái túi chườm nóng ở trong lòng mình.

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Hiện tại đã là đầu tháng năm, thời tiết đã bắt đầu nóng, ôm cái túi chườm nóng kì thực trông rất kỳ quái. Nhưng cô cũng không thể nói chính mình đau bụng kinh nha. Ôm nó sẽ giúp cô cảm thấy thoải mái hơn.

Vì thế cô điều chỉnh thần sắc, nghiêm trang mà nói.

"Đúng là tôi có chút lạnh”

Lời vừa dứt cô phát hiện Chu Lâm Duyên nhìn cô với ánh mắt một lời khó nói hết, giống như là thấy người mắc bệnh tâm thần vậy.

Tô Tiêu Tiêu xoay đầu đi, lặng lẽ bấu môi một cái.

Cũng may rất nhanh đã tới nơi làm việc.

Cửa thang máy mở ra, Tô Tiêu Tiêu theo bản năng dịch người sang bên cạnh nhường đường cho Chu Lâm Duyên.

Anh rũ mắt nhìn cô, trước khi ra khỏi thang máy để lại một câu.

“Tô Tiêu Tiêu...tới văn phòng của tôi một chuyến.”

Nói xong liền rời đi.

Tô Tiêu Tiêu sững sờ tại chỗ, một hồi lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần. Chờ đến khi cô hoàn hồn suy nghĩ đầu tiên là.

" Hôm nay cô cũng không đến trễ a "

Tô Tiêu Tiêu từ thang máy đi về bàn làm việc cất túi xách rồi lấy thẻ nhân viên đeo lên, sau đó mới đi tới phòng làm việc của Chu Lâm Duyên.

Đứng ở cửa, giờ tay gõ gõ.

“ Vào đi.”

Giọng nói nam tính vang lên, mặc danh có chút dễ nghe.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở bên ngoài theo bản năng mím môi, rồi sau đó mới giờ tay đẩy cửa đi vào.

Chu Lâm Duyên ngồi dựa lưng vào ghế ở bàn làm việc, tư thái có chút rời rạc, trong tay cầm văn kiện.

Tô Tiêu Tiêu không biết anh tìm cô làm gì, chần chờ hai giây mới đi qua thử thăm dò hỏi.

“Chu tổng...anh tìm tôi..... Có chuyện gì sao?”

Chu Lâm Duyên không phản ứng, qua một lát mới đưa tập văn kiện trong tay tới trước mặt Tô Tiêu Tiêu, ngược mắt nhìn về phía cô.

" Cái này là do cô làm?"

Tô Tiêu Tiêu sững sờ cúi đầu xem.

Đó là hạng mục nửa năm trước Đường Dịch phụ trách. Có điều cô không có trực tiếp tham gia vào.

Cô đáp một tiếng.

“ Vâng.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh.

“Làm sao vậy ạ?”

Chu Lâm Duyên im lặng một lúc mới trả lời.

“Làm không tồi.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Cho nên đem cô gọi tới văn phòng là vì khích lệ.

Đang nghĩ ngợi lại nghe thấy người kia nói tiếp.

“Tôi cho cô thời gian nửa tháng để làm một phương án thiết kế.”

Tô Tiêu Tiêu mở to hai mắt.

“Nửa tháng”

Biết ngay mà, sao có thể là vì khen cô chứ! Này rõ ràng là muốn cô bán mạng mà làm việc!! Khu du lịch Dung Tuyền là hạng mục trọng điểm của tập đoàn Chu thị trong năm nay, đầu tư mấy tỷ, muốn chế tạo một khu du lịch theo kiểu lâm viên Trung Quốc.

Hạng mục lớn như vậy bảo cô nửa tháng giao phương án thiết kế, là muốn cho cô làm việc cả ngày lẫn đêm nha.

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, không hề nhìn cô, ngữ khí kiên quyết không có nửa điểm thương lượng.

“Nửa tháng sau cho tôi xem bước đầu của phương án.”

“.....”

Nửa tháng kể tiếp, cuộc sống của Tô Tiêu Tiêu chỉ có thể dùng nước sôi lửa bỏng để hình dung.

Chu Lâm Duyên chỉ cho cô từng ấy thời, làm cô mỗi ngày vội đến cơ hồ cơm cũng không có thời gian để ăn.

Buổi tối mỗi ngày đều thức đến hai ba giờ sáng, mệt đến không nhận được mà đem Chu Lâm Duyên ở trong lòng mắng một trận thống khoái, cô nghĩ sau đợt này sẽ xin anh ta cho mình nghỉ phép dài hạn.

Trong vòng nửa tháng Tô Tiêu Tiêu mệt đến người đều gầy đi một vòng, rốt cuộc buổi sáng ngày cuối cùng của kỳ hạn cô cũng hoàn thành bản thiết kế.

Ngày đó là cuối tuần, Tô Tiêu Tiêu làm việc cả đêm, thời điểm hoàn thành công việc cả người nháy mắt đều thả lỏng, có cảm giác được giải phóng.

Cô ngồi xồm ghé trên, lúc xuống dưới chân có chút tê thiếu chút nữa quỵ xuống. Nhe răng trợn mắt nửa ngày mới hồi phục, cô cầm bản thiết kế đi tới nhà Chu Lâm Duyên.

Trong nhà, Chu Lâm Duyên đang gọi điện thoại ngoài ban công.

Nghe thấy có người bấm chuông, anh quay đầu nhìn về phía cửa. Chốc lát mới xoay người từ ban công đi vào.

Mở cửa ra liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu mặc một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, đầu tóc lộn xộn đứng đó.

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên rồi lấy ra bản thiết kế trong tay đưa cho anh.

Anh vừa nghe điện thoại vừa giơ tay tiếp nhận rồi mở rộng cửa ra ý bảo cô đi vào.

Tô Tiêu Tiêu biết anh còn muốn xem qua thế là đành phải đi vào cùng anh.

Vì Chu Lâm Duyên còn đang nghe điện thoại, Tô Tiêu Tiêu chỉ có thể ngồi xuống sofa chờ anh.

Quá mệt mỏi, lúc cô ngồi dựa vào sofa, đôi mắt nhắm lại sau vài giây liền ngủ.

Sau khi kết thúc cuộc gọi Chu Lâm Duyên nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đang ôm gối dựa vào một góc sofa, nghiêng đầu nhắm mắt ngủ.

Anh đứng đó nhìn cô, một lúc sau mới đi đến bàn trà cầm lấy điều khiển từ xa tăng nhiệt độ điều hoà lên. Làm xong liền trở về thư phòng.

Chu Lâm Duyên ở thư phòng xem xong bản thiết kế đã là nửa giờ sau. Anh giơ tay xoa xoa chớp mũi rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ở phòng khách Tô Tiêu Tiêu vẫn đang ngủ. Chẳng qua tư thế ngủ từ ngồi đã biến thành nằm nghiêng, cuộn tròn hai chân.

Chu Lâm Duyên đứng cạnh sofa trầm mặc vài giây rồi mới cúi người đưa bàn tay nhẹ nhàng chạm vào bả vai cô gọi một tiếng.

“Tô Tiêu Tiêu ——”

Tô Tiêu Tiêu ngủ thật sâu, không có phản ứng, chỉ theo bản năng đem gối ôm chặt chút.

Chu Lâm Duyên vô cùng bất đắc dĩ thu hồi bàn tay, quyết định không gọi cô nữa. Bản thân thì ngồi vào bên cạnh rồi cầm lấy văn kiện trên bàn tiếp tục xử lý.

Cũng không biết như thế nào, một lát sau ánh mắt không tự giác rơi xuống người Tô Tiêu Tiêu.

Cô ôm gối dựa cuộn tròn ở đằng kia, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên người cô.

Mặt của cô tựa hồ gầy đi, bởi vì da rất trắng cho nên có thể thấy rõ quảng thâm ở đôi mắt, sắc môi có chút tái nhợt. Cả người đều lộ ra vẻ mệt mỏi.

Chu Lâm Duyên nhìn cô đến xuất thần.

Thẳng đến khi Tô Tiêu Tiêu đột nhiên thức giấc, ánh mắt hai người liền chạm nhau.

Ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi cô, một lúc sau mới phát ra giọng nói.

“Tĩnh ngủ”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh chớp chớp mắt hỏi.

“Chu tổng, nhà anh có gì ăn không?”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tô Tiêu Tiêu tối hôm qua thức cả một đêm, bây giờ ngủ dậy đầu óc có chút mơ hồ, căn bản không ý thức được đang nói chuyện với ai.

Cô ôm gối từ trên sofa ngồi dậy, thần sắc còn có hoảng hốt, nhìn Chu Lâm Duyên mơ hồ nói.

“Tôi muốn ăn mì gói.”

Chu Lâm Duyên giống như nghe được một việc rất thú vị.

Anh ngồi ở chỗ đó, ánh mắt đen nhánh nặng nề mà nhìn Tô Tiêu Tiêu, không nói chuyện cũng không phản ứng cô.

Phòng khách thực an tĩnh, Tô Tiêu Tiêu vẫn còn chút mơ hồ cùng Chu Lâm Duyên nhìn nhau trong chốc lát.

Đại khái qua có nửa phút đầu óc của cô mới chậm rãi thanh tỉnh, cô ngây ngốc mà nhìn Chu Lâm Duyên rồi đột nhiên nhớ tới lời chính mình vừa mới nói.

Cho nên cô vừa mới bảo Chu Lâm Duyên nấu mì gói sao.

Cô ngủ đến ngu người rồi à. Khó trách Chu Lâm Duyên nhìn cô ánh mắt lại lạnh như vậy à, phỏng chừng không nghĩ tới một cấp dưới như cô cư nhiên dám sai sử anh.

Tô Tiêu Tiêu phục hồi tinh thần cũng cảm thấy chính mình to gan lớn mật.

Cô theo bản năng ho khan một tiếng, giả vờ như chưa phát sinh chuyện gì, sau đó nghiêng người đem gối trong lòng ngực để lại chỗ cũ rồi đứng lên đi về phía cửa.

Lúc tới cửa đang chuẩn bị đi ra ngoài, phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh lãnh đạm của Chu Lâm Duyên

“Thay đổi quần áo rồi cùng tôi đi ăn.”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn anh với vẻ mặt hoang mang.

Chu Lâm Duyên vẫn đang tiếp tục xem văn kiện, không ngẩng đầu mà chỉ lãnh đạm thốt ra một câu.

“Không phải là cô đói bụng sao ”

Tô Tiêu Tiêu: “....”

Đây là lương tâm trời dậy muốn mời cô ăn cơm hả.

Tối hôm qua cô chỉ ăn một gói mì tới tối lại thức suốt đêm, sáng sớm cũng chưa kịp ăn thứ gì, lúc này thật là đói đến không chịu được.

Về nhà cô đi phòng tắm rửa, gội sạch đầu, làm khô tóc, thay đổi quần áo, trang điểm một chút để che đi đôi mắt thâm quầng.

Cô quyết định lát nữa sẽ xin Chu Lâm Duyên nghỉ phép. Dù sao cô vất vả lâu như vậy, ít nhất cũng phải ngủ một tuần mới có thể hồi sức!

Con gái lúc ra cửa mắt khá nhiều thời gian trang điểm, nhưng Tô Tiêu Tiêu chỉ trang điểm đơn giản cho nên cũng không mất bao lâu, chẳng qua lúc tắm có hơi lâu một chút, chờ thay xong quần áo đã là một giờ sau.

Bây giờ là giữa tháng năm nhiệt độ đã tăng cao, Tô Tiêu Tiêu mặc chiếc váy màu vàng nhạt, dài tới đầu gối, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân trắng nõn thon dài thực xinh đẹp.

Mái tóc được buộc kiểu đuôi ngựa, mang theo chiếc balô nhỏ màu trắng, cả người cô đều tràn đầy một cỗ sức sống thanh xuân, càng nhìn càng thấy thật

xinh đẹp.

Tô Tiêu Tiêu ở huyền quan thay đổi giày, lấy khóa ở tủ giày, mở cửa ra đã thấy Chu Lâm Duyên.

Anh mặc áo sơ mi, quần tây màu đen.

Ông tay áo được xắn lên cao để lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc. Cổ áo mở ra hai cái nút, không còn bộ dạng nghiêm túc mà nhiều hơn vài phần lười biếng.

Tô Tiêu Tiêu thấy Chu Lâm Duyên tức khắc cong mắt bật cười.

“Chu tổng...có phải anh chờ tôi đã lâu?”

Chu Lâm Duyên nhìn đôi mắt sáng ngời giống như ngôi sao của cô.

Sau khi đóng cửa cô quay đầu nhìn Chu Lâm Duyên vui vẻ hỏi anh.

“Chu tổng,...bây giờ chúng ta đi ăn cái gì a?”

Chu Lâm Duyên lấy lại tinh thần, rũ mắt nhìn cô một cái.

“Cô muốn ăn cái gì?”

Một bên nói, một bên đi về phía thang máy, giờ tay ấn thang máy.

Tô Tiêu Tiêu đối với Chu Lâm Duyên kỳ thật vẫn có điểm oán hận, lượng công việc trong nửa tháng qua của cô thật sự quá lớn. Lúc trước cô muốn cùng anh thương lượng cho cô thêm mười ngày. Kết quả Chu Lâm Duyên người này quả thực vô nhân tính, không hề cho cô cơ hội để thương lượng.

“Nửa tháng nếu không giao ra phương án thì có thể xin từ chức.”

Đây mà là tiếng người sao...

Mỗi lần nhớ tới chuyện này cô lại nhẹn không được mà nể Chu Lâm Duyên vô nhân tính. Khó có được một ngày lương tâm trời đất dậy mời cô ăn cơm, vậy thì nhất định phải ăn thật ngon nha.

Vì thế Tô Tiêu Tiêu mang Chu Lâm Duyên đi tới nhà hàng cơm Tây vừa mới mở gần nơi họ sống, cô chính là muốn cho Chu Lâm Duyên hôm nay phải chi ra một số tiền lớn, như vậy mới làm giảm cơn giận trong lòng a, lúc này tuy rằng cô rất đói, nhưng kỳ thật cũng không ăn hết bao nhiêu, ăn nhiều dạ dày liền khó chịu.

Chu Lâm Duyên xem cô ăn chưa được bao nhiêu đã buông dao nĩa, anh nhìn cô nói:

“Ăn nhiều một chút... Qua hôm nay cô sẽ không có cơ hội dùng tiền của tôi đâu.”

Chút tâm tư này của Tô Tiêu Tiêu, Chu Lâm Duyên như thế nào sẽ nhìn không ra, trong giọng nói mang theo ý cười.

Tô Tiêu Tiêu sờ sờ bụng, buông tiếng thở dài.

“Buổi sáng không ăn, giờ ăn quá nhiều sẽ không thoải mái.”

Chu Lâm Duyên dựa lưng vào ghế không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu ăn no, nhớ tới chuyện quan trọng. Cô bỗng nhiên vươn lên phía trước, hai tay đặt ở trên bàn, đôi mắt sáng rực nhìn Chu Lâm Duyên, sau đó thực nghiêm túc mà nói.

“Chu tổng, tôi muốn nghỉ phép.”

Chu Lâm Duyên ngược mắt hỏi.

“Muốn nghỉ bao lâu?”

“Một tuần.”

Hạng mục khu du lịch Dung Tuyền không nằm trong phạm vi công tác của cô, nhưng vì bị Chu Lâm Duyên kéo vào, cô đã phải cực cực khổ khổ mệt mỏi hơn nửa tháng, bây giờ xin nghỉ một tuần cũng không sai nha.

“Ba ngày.”

Tô Tiêu Tiêu mở to hai mắt.

“Vi cái gì?”

“Cô cảm thấy như vậy vẫn không đủ”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, ủy khuất.

“Không đủ.”

Cô thật sự mệt...

Chu Lâm Duyên nhìn bộ dạng ủy khuất của cô.

“Bốn ngày, buổi tối tôi đem bàn về cho cô, cô hãy hoàn thiện chi tiết và sửa chữa thật tốt những chỗ mà tôi đã đánh dấu, cuối tháng giao cho tôi.”

Tô Tiêu Tiêu: “...”

Đây là không cho nghỉ dài hạn, còn muốn tiếp tục áp bức cô hả.

Tô Tiêu Tiêu rất thành công bị Chu Lâm Duyên chọc cho tức giận.

Cô cho rằng chính mình có thể nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian, cho nên hai ngày trước mẹ cô gọi điện thoại tới, cô còn nói qua mấy ngày nữa về nhà.

Hiện tại thì tốt rồi, nghỉ bốn ngày, còn muốn sửa phương án, làm sao có thời gian cho cô về nhà.

Buổi tối nằm ở trên giường cùng mẹ gọi điện thoại. Mẹ Tô ở bên kia biết con gái không về liền cảm thấy thất vọng.

“Làm sao lại không trở về nữa. Chẳng phải con bảo qua đợt này sẽ về nhà nghỉ ngơi mấy ngày sao. Mẹ cùng ba con đều đã nghỉ được món ăn nấu cho con ăn rồi nha, như thế nào nói không trở lại liền không trở lại”

Tô Tiêu Tiêu thờ dài một cái, nghiêng thân, đem đầu vùi vào gối đầu.

“Lãnh đạo biến thái, không cho phép con xin nghỉ a. Lại qua đợt này đi, con sẽ tranh thủ về nhà vào dịp cuối tuần”

“Ai nha! Lãnh đạo của con cũng thật quá đáng! Con làm việc cho anh ta lâu như vậy, chỉ muốn nghỉ mấy ngày cũng không đồng ý. Tại sao anh ta lại không có chút nhân tình nào thế”

Mẹ Tô ở kia đầu tức giận không nhỏ, đem cặp trên của con gái mắng một trận.

Tô Tiêu Tiêu nghe được liền vui vẻ, khó có dịp cùng người khác mắng Chu Lâm Duyên, vui vui vẻ vẻ cùng mẹ phun tào Chu Lâm Duyên nửa ngày, hai mẹ con nói chuyện tới 10 giờ tối, Tô Tiêu Tiêu mới mệt mỏi, cùng mẹ nói ngủ ngon, đưa điện thoại đi động đặt trên tủ đầu giường, xuống giường đi phòng tắm rửa mặt.

Tác giả có lời muốn nói:

" Chu tổng...anh đã đắc tội với mẹ vợ."

Chu Lâm Duyên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ngày hôm sau là thứ hai, nhưng Tô Tiêu Tiêu không cần đi làm, thoải mái dễ chịu mà ngủ một giấc.

Hơn nửa tháng qua mỗi ngày đều phải làm việc không biết ngày đêm, đã thật lâu cô không có được một giấc ngủ ngon, cuối cùng hôm nay cũng đã được thoải mái, mãi cho đến buổi chiều vì đói bụng mà tỉnh lại.

Tô Tiêu Tiêu xuống giường, đi phòng tắm rửa mặt, thu thập xong lúc này mới thay đổi quần áo, cầm chìa khóa xuống lầu ăn cơm.

Tô Tiêu Tiêu cơm sáng liền không ăn, giữa trưa cũng không ăn gì quá phức tạp, chỉ đơn giản ăn chút đồ ăn thanh đạm.

Khó có được ngày nghỉ, cô tính toán nơi nào cũng không đi, chỉ đi siêu thị mua đồ ăn vặt cùng bia, buổi chiều cùng buổi tối liền ở nhà xem phim.

Tô Tiêu Tiêu buổi tối ngồi trên thảm ở phòng khách, dựa vào sofa vừa uống bia vừa xem phim, cảm thấy cuộc sống giống như thần tiên.

Nhưng mà vẫn có thứ gọi là vui quá hóa buồn. Vào 12 giờ lúc Tô Tiêu Tiêu đang xem phim trong nhà đột nhiên mất điện, trong nháy mắt cả căn nhà là một mảng yên tĩnh, không lâu sau trong tiểu khu liên tiếp truyền đến tiếng kính vỡ.

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức kêu một tiếng, quay đầu đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài, toàn bộ tiểu khu một mảnh đen như mực, cái gì cũng nhìn không thấy, ngay đèn đường cũng không có.

Cô từ nhỏ đã sợ tối, trong phòng đen như mực lại không có chút âm thanh nào, ngoài cửa sổ tiếng gió ào ào, thổi trúng nhánh cây tiếng răng rắc vang lên, quá đáng sợ.

Cô ngồi yên một chỗ không dám cử động, lúc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những câu chuyện quỷ dị mà cô từng nghe trước kia, nghĩ nghĩ liền cảm thấy giống như có thứ gì đó đang lẩn lút ngoài cửa sổ.

Cô sợ tới mức thét chói tai, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, muốn chạy về phòng trốn trong chăn.

Kết quả đứng dậy quá nhanh, ngón chân không cẩn thận đá phải chân bàn trà, chân bắt ngờ bị đau cô liền đặt mông ngồi trên sofa rồi lập tức ôm lấy ngón chân, đau đến nước mắt đều phải rơi xuống.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Trong bóng đêm bầu không khí yên tĩnh bỗng vang lên tiếng đập cửa “Thùng thùng” khiến cho Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cô hoang mang rối loạn sờ con dao gọt hoa quả trên bàn trên bàn rồi nắm chặt trong tay, đôi mắt gắt gao nhìn về phía cửa.

Tiếng đập cửa ngừng trong chốc lát, vài giây sau lại vang lên hai tiếng.

Tô Tiêu Tiêu giọng nói run run.

“Ai..... Ai a”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Là tôi.”

Tô Tiêu Tiêu sững sờ vài giây, là Chu Lâm Duyên.

Cô do dự một lát, đem dao gọt hoa quả đặt xuống

“Anh đợi chút a.”

Cô sờ soạng tìm điện thoại trên bàn, tay có run run mở đèn pin.

Đèn pin mở ra, cuối cùng mới có chút ánh sáng.

Tô Tiêu Tiêu để chân trần, khập khiễng đi đến cửa.

Giờ tay muốn mở cửa lại do dự.

“Là Chu Lâm Duyên sao?”

“Tôi đây.”

Tô Tiêu Tiêu xác nhận đúng là giọng nói của anh mới yên tâm mở cửa.

Cô nâng di động lên, đèn pin chiếu vào mặt anh.

Anh mặc áo thun trắng, quần thể thao màu đen, vóc dáng cao cao mà đứng ở bên ngoài.

Đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào theo bản năng Chu Lâm Duyên giờ tay che điện thoại.

“Đừng chiếu vào mắt tôi.”

Cô vội đem điện thoại hạ xuống đôi mắt ở trong bóng tối sáng lên, nhỏ giọng hỏi.

“Chu tổng... Anh tìm tôi a”

Giọng cô nhỏ đến không bình thường, Chu Lâm Duyên cảm thấy khó hiểu.

“Giọng cô sao lại nhỏ như vậy?”

Tô Tiêu Tiêu cũng chưa phát hiện giọng nói của mình rất nhỏ, theo bản năng hỏi

“Giọng tôi làm sao a?”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Chu Lâm Duyên cũng không để ý tới sự khác thường của cô nữa.

“Cô có sạc dự phòng không?”

Tô Tiêu Tiêu gật đầu.

“Có.”

“Cho tôi mượn một chút.”

“Để tôi tới thư phòng lấy.”

Chu Lâm Duyên gật đầu, đứng ở ngoài cửa chờ cô.

Tô Tiêu Tiêu xoay người đi vào.

Bên trong đen như mực, ở trong căn phòng lớn mà chỉ có duy nhất ánh đèn điện thoại ngược lại tăng thêm cảm giác sợ hãi.

Tô Tiêu Tiêu đi vài bước liền ngừng lại.

Chu Lâm Duyên ở ngoài cửa nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên bất động đứng ở nơi đó.

“Làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu, nhìn Chu Lâm Duyên biểu tình muốn khóc.

“Chu tổng, khi nào sẽ có điện a?”

Chu Lâm Duyên nói.

“Không biết, di động của tôi hết pin nên không thể hỏi quản lý chung cư.”

Lần này cũng không nghe thấy bọn họ thông báo sẽ mất điện.

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Tô Tiêu Tiêu nhìn căn phòng, chân có chút nhũn ra, cô thực không muốn đi vào.

Bên ngoài đột nhiên một trận gió thổi vào, làm cho thân thể cô chợt lạnh, ngón tay không tự giác túm chặt áo ngủ, quay đầu lại nhìn Chu Lâm Duyên.

“Chu Lâm Duyên.....anh...hay là anh tự mình đi lấy nhé ”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Chu Lâm Duyên lúc này mới nhìn ra, khó trách vừa nãy lại nhỏ giọng nói chuyện như vậy, hóa ra cô gái này sợ tối.

Anh không khỏi có chút buồn cười, đi vào.

Đi đến trước mặt Tô Tiêu Tiêu mới giơ tay cầm di động của cô.

“Ở nơi nào?”

“Thư phòng.”

Tô Tiêu Tiêu chỉ phương hướng cho anh.

Chu Lâm Duyên theo hướng Tô Tiêu Tiêu chỉ đi qua.

Tô Tiêu Tiêu lập tức theo sau, còn theo bản năng đuỗi tay túm lấy quần áo anh.

Chu Lâm Duyên cảm giác được, bước chân hơi hơi chậm lại, rũ mắt nhìn.

Ngón tay trắng nõn của cô đang gắt gao nắm lấy vạt áo anh, đại khái là nhận thấy anh bỗng nhiên dừng lại, cô mới nhỏ giọng hỏi:

“Sao..... Làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên:

“Không có gì.”

Anh đi vào thư phòng.

“Đặt ở nơi nào?”

Tô Tiêu Tiêu đi theo phía sau anh chỉ.

“Chỗ bàn làm việc, phía bên phải tầng thứ hai của ngăn kéo.”

Chu Lâm Duyên đi qua, kéo ra ngăn kéo, liếc mắt một cái liền thấy được cái sạc, anh cầm lấy rồi đem ngăn kéo đóng lại, đưa điện thoại di động trả Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu tiếp nhận di động, lúc này mới thật cẩn thận mà buông lỏng vạt áo anh ra.

Chu Lâm Duyên lấy di động của mình nạp điện rồi cúi đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Cô vẫn như cũ đứng bên cạnh anh, đôi mắt nhìn xung quanh, biểu tình bất an.

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát rồi mở di động lên, thuận miệng hỏi cô.

“Cô sợ tôi?”

Tô Tiêu Tiêu.

“..... Sợ quý.”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Chu Lâm Duyên không nói gì chỉ đem di động bật lên, rồi đứng ở cửa thư phòng gọi điện thoại tiếp tục bàn công việc lúc nãy chưa nói xong.

Tô Tiêu Tiêu ôm gối ngồi ở trên sofa, cô quả thực rất sợ, nhưng mà lúc này trong phòng có giọng nói của anh cho nên nỗi sợ hãi của cô cũng từ từ biến mất.

Cô thường quay đầu lại đi nhìn anh, mỗi lần như vậy Chu Lâm Duyên đều sẽ ngẩng đầu cho cô một ánh mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Tiêu Tiêu đôi mắt tròn xoe nhìn anh rồi nở một nụ cười thật tươi.

Nụ cười kia có chút lóa mắt, Chu Lâm Duyên nhìn cô giọng nói bỗng ngừng lại, con ngươi hiện lên tia cảm xúc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Thời gian mất điện cũng không quá lâu, đại khái 12 giờ 30 liền có điện.

Trong nháy mắt khi cả căn phòng sáng lên Tô Tiêu Tiêu kinh hi hét to một tiếng.

“Chu tổng! Có điện rồi a!”

Cô ngồi quỳ ở trên sofa, mặt đầy kinh hi nhìn anh.

Chu Lâm Duyên vẫn đang đứng ở chỗ cũ một tay cầm di động, tay còn lại nhét ở túi quần, nghe thấy giọng Tô Tiêu Tiêu mới ngước mắt lên. Rồi nói với người bên kia điện thoại.

“Chờ ngày mai tôi qua đó một chuyến, đến lúc đó lại nói tiếp.”

Nói xong liền treo điện thoại, đi về phía Tô Tiêu Tiêu.

Tháo cái sạc dự phòng trả lại cho cô. Tô Tiêu Tiêu cảm thấy, vẫn duy trì tư thế quỳ ở trên sofa, rất nghiêm túc nhìn Chu Lâm Duyên cười tủm tỉm.

“Cảm ơn anh...Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên nhìn cái tư thế vừa quỳ vừa khom lưng nói cảm ơn của cô có chút suy nghĩ.

“Tô Tiêu Tiêu...không lẽ cô uống lộn thuốc ”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm như cũ.

“Không có nha, tôi chỉ uống chút bia mà thôi.”

Nói xong còn chỉ lên bàn trà.

Chu Lâm Duyên theo ngón tay cô thấy trên bàn trà là đồ ăn vặt, còn có mấy lon bia.

Anh thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu cũng ngửa đầu nhìn anh, hai người nhìn nhau một lát, Chu Lâm Duyên mới gọi cô:

“Tô Tiêu Tiêu.”

“Àn”

Tô Tiêu Tiêu không rõ sao anh lại gọi mình.

Chu Lâm Duyên trầm mặc trong chốc lát rồi mới chậm rãi nói

“Có phải cô thấy rất thoải mái?”

Còn có thời gian để uống bia, chắc là nghỉ ngơi đủ rồi đi.

Tô Tiêu Tiêu có điểm ngốc, không hiểu Chu Lâm Duyên là có ý tứ gì, nhưng cô vẫn áp úng gật đầu.

" Đúng vậy nha "

Là rất thoải mái a.

Ai ngờ vừa mới nói xong, cô liền nghe thấy một chuyện giống như sét đánh ngang tai.

“Vậy là tốt rồi, nghỉ phép kết thúc, ngày mai cùng tôi đi công tác.”

Tô Tiêu Tiêu: “!!!”

Chu Lâm Duyên nói xong câu này liền rời đi, Tô Tiêu Tiêu ở trên sofa, có điểm choáng váng mà nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại kia.

Đầu óc cô phát ngốc, quả thực không thể tin vào lỗ tai chính mình.

Qua hơn nửa ngày cô mới tức giận cầm cái gối dùng sức ném về phía cửa.

" Anh là tên biến thái!"

Kế hoạch của cô là làm xong việc Chu Lâm Duyên giao sẽ xin nghỉ một tuần, kết quả tên kia chỉ phê chuẩn 4 ngày. Chuyện như vậy rồi cô cũng chỉ biết chấp nhận miễn sao có thể nghỉ ngơi mấy ngày. Cô cũng đã mua một đồng hồ ăn vặt để trải qua cuộc sống thần tiên, kết quả vừa qua một ngày liền hủy kỳ nghỉ phép của cô!

Dựa vào cái gì a!

Tô Tiêu Tiêu cả đêm nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, tức giận đến đau cả dạ dày.

Tuy rằng rất không vui, nhưng cô vẫn là không dám không đi.

Buổi sáng ngày hôm sau, mang theo một thân đầy bức bối rời giường thu thập hành lý.

Không biết lần này sẽ đi bao lâu, cũng không nghĩ sẽ hỏi Chu Lâm Duyên, liền tùy tiện ném mấy bộ quần áo vào vali, nếu không đủ dùng cùng lắm thì mua thêm mấy bộ.

Chờ cô thu thập xong vẫn chưa đến 8h.

Không chờ Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới, cô đã tự mình kéo hành lý đi qua tìm anh.

Cô bấm chuông cửa một lát mới nghe thấy bên trong truyền đến tiếng bước chân.

Chu Lâm Duyên ra mở cửa, anh dường như là vừa rời giường, trên người vẫn là bộ quần áo mặc tối hôm qua. Tô Tiêu Tiêu thấy anh vẫn chưa thay đồ liền có chút nghi hoặc.

“Chu tổng, anh không phải nói 9 giờ lên máy bay sao?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, mặt không đổi sắc nói:

“Vé máy bay đã đổi thành 12 giờ.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Tô Tiêu Tiêu quả thực không thể nào tin nổi, cô đã phải dậy sớm như vậy kết quả bây giờ anh ta lại bảo đổi giờ bay.

Cô rất tức giận, xoay người muốn đi.

Chu Lâm Duyên cũng hiểu vì sao cô tức giận, lúc thay đổi chuyến bay anh đã quên nói cho cô biết.

Thấy cô xoay người đi, anh mới giờ tay nắm lấy cánh tay cô.

“Cô muốn đi đâu?”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại.

“Tôi về nhà ngủ.”

Chu Lâm Duyên lại hỏi.

“Cô đã ăn sáng chưa?”

Tô Tiêu Tiêu chịu đựng xúc động trợn trắng mắt.

“Anh nói thử xem”

Chu Lâm Duyên nói: “Đừng ngủ, chờ tôi một lát chúng ta cùng xuống lầu ăn sáng.”

Nói xong, liền xoay người về phòng.

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Tô Tiêu Tiêu tuy rằng tức giận, nhưng cũng không có biện pháp, đành phải xách theo hành lý đi theo Chu Lâm Duyên vào nhà.

Chu Lâm Duyên mỗi buổi sáng vẫn luôn chạy bộ đến 8 giờ 30 mới kết thúc.

Từ phòng thể thao đi ra thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa, nhàm chán mà ghé vào trên tay vịn sofa. Giương mắt nhìn Chu Lâm Duyên đi ra, mới uể oải hỏi một câu.

“Chu tổng, hôm nay chúng ta sẽ đi công tác ở đâu?”

Chu Lâm Duyên từ phòng bếp lấy ly nước cho cô.

“Đi Dung Tuyền.”

Đi Dung Tuyền a.

Tô Tiêu Tiêu tiếp nhận cái ly, uống một ngụm. Bụng lại kêu lên một cái, cô ngửa đầu nhìn Chu Lâm Duyên, biểu tình thực ủy khuất.

“Chu tổng, tôi đói bụng.”

Chu Lâm Duyên nói

“Chờ tôi.”

Chu Lâm Duyên về phòng thay đổi quần áo đi ra đã thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi trên cái vali ngoài cửa.

Lúc này đã 9 giờ, trong tiểu khu mọi người đều đã đi làm, chỉ còn lại mấy dì đang quét rác.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên sóng vai mà đi, cô bỗng dừng nhớ tới một vấn đề.

“Chu tổng, lần này đi công tác liệu tôi có được nhận tiền thưởng không a?”

Chu Lâm Duyên lạnh như băng.

“Không có.”

Tô Tiêu Tiêu không thể tin được, ngẩng đầu trừng mắt anh.

“Tôi đây không đi nữa!”

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, hù dọa.

“Được thôi, vậy thì cô cứ chuẩn bị đơn chức rồi đưa cho tôi.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều! Tô Tiêu Tiêu quyết định dọc đường đi sẽ không cùng anh nói chuyện!

Tác giả có lời muốn nói: mấy chương này hơi ngắn.

Chương sau liền dài.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Dung Tuyền cách thành phố B 2 giờ bay, đây là một nơi có phong cảnh non xanh nước biếc.

Tập đoàn Chu thị tập đoàn muốn xây dựng một khách sạn cao cấp theo phong cách lâm viên Trung Quốc, vì đây là một trong những hạng mục trọng điểm của tập đoàn, cho nên Chu Lâm Duyên đã tự mình phụ trách.

Sau khi lên máy bay, cảm thấy quá nhàm chán Tô Tiêu Tiêu lật cuốn sách du lịch vừa xem vừa nói chuyện với Chu Lâm Duyên.

“Chu tổng, nghe nói Dung Tuyền là nơi rất thích hợp vui chơi, có rất nhiều cảnh đẹp, anh đã từng tới đây chưa?”

Chu Lâm Duyên vừa mới lái xe, bây giờ có chút mệt mỏi, dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Lúc nghiên cứu thị trường đã tới.”

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt sáng lên, nghiêng đầu tiếp tục hỏi.

“Anh thấy chỗ nào chơi vui nhất? ở đây tôi thấy có một cái hồ với những hàng liễu rất đẹp nha, đã vậy mọi người còn có thể chơi thuyền nha.”

Cô một bên nói, một bên đem cuốn sách cho Chu Lâm Duyên xem.

Chu Lâm Duyên mở mắt ra, không nhìn cuốn sách mà nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu, không có chút khách khí nào mà nói.

“Tô Tiêu Tiêu... cô nên nhớ chúng ta tới đây công tác, không phải đi du lịch.”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh liền có chút ngượng ngùng thu hồi cuốn sách.

“Tôi biết, chẳng phải là vì tôi chưa từng tới đây hay sao, lại nói không phải anh muốn tôi sửa lại bản vẽ ư, vì vậy nhân dịp tới đây công tác tôi cũng muốn tìm nguồn cảm hứng a.”

Tô Tiêu Tiêu nói với vẻ vô cùng hợp tình hợp lý, nửa điểm chột dạ cũng không có, nói xong lại cúi đầu tiếp tục xem cuốn sổ tay.

Chu Lâm Duyên không có biện pháp phản bác lời cô chỉ đành tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Phải ngồi 2 tiếng trên máy bay Tô Tiêu Tiêu cảm thấy khá nhàm chán, cô đem cuốn sách để lại vị trí cũ, chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ một lát.

Nhưng mà có lẽ lúc này cô đã ngủ trên xe lúc ra sân bay cho nên bây giờ cũng không quá buồn ngủ, cô mở to mắt, muốn nhìn một bầu trời bên ngoài cửa sổ một lát, phát hiện tấm che cửa sổ đã bị Chu Lâm Duyên kéo xuống dưới

Nhìn không thấy bên ngoài, cô có chút thất vọng, lúc thu hồi tầm mắt ánh mắt không tự giác dừng ở trên mặt Chu Lâm Duyên.

Anh ngủ thật sự an tĩnh, nhắm mắt lại, hơi cúi đầu xuống. Đại khái là trời sinh có giáo dưỡng, đến cả tư thế ngủ đều lộ ra hai chữ tu dưỡng, an an tĩnh tĩnh, đoan đoan chính chính.

Tô Tiêu Tiêu không tự giác mà nhìn anh nhiều hơn. Tuy rằng thường xuyên phun tào anh, nhưng không thể không thừa nhận, Chu Lâm Duyên lớn lên đích xác rất đẹp, sùnn mặt góc cạnh, sống mũi thẳng tắp, môi cũng đẹp, ngay cả lông mi đều thật dài, khép lại mắt, lông mi bao trùm xuống dưới.

Cô bỗng nhiên nhớ tới những lời đồng nghiệp từng nói ở văn phòng, nói nhiều nhất chính là.

"Trên người Chu tổng có loại khí chất cấm dục, đặc biệt câu dẫn người."

Tô Tiêu Tiêu đang nhìn anh thì thấy tiếp viên hàng không từ bên cạnh đi qua, cô ngẩng đầu gọi đối phương lại, nhỏ giọng nói:

“Xin chào...làm phiền cô lấy giúp tôi một ly nước ấm nhé.”

2 giờ sau máy bay hạ cánh. Tài xế sớm đã chờ bên ngoài sân bay, nhìn thấy Chu Lâm Duyên đi ra, vội vàng từ ghế lái đi xuống giúp anh mở cửa xe.

Chu Lâm Duyên vừa gọi điện thoại, vừa khom lưng ngồi vào xe.

Tô Tiêu Tiêu xách theo hành lý muốn cho vào cốp xe thì tài xế đã vội nhận lấy hành lý từ tay cô, mỉm cười.

“Cô cứ để tôi cất cho.”

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười.

“Cảm ơn.”

Chu Lâm Duyên đang nói chuyện điện thoại, lúc cửa đóng lại mới ngược mắt thì thấy Tô Tiêu Tiêu đã ngồi ở ghế phụ.

Thất đại an toàn xong, tài xế cũng vừa vặn lên xe rồi đem xe khởi động vững vàng rời sân bay.

Qua một lát, chờ Chu Lâm Duyên cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu mới quay đầu lại hỏi anh

“Chu tổng... Lý trợ lý như thế nào không có tới?”

Chu Lâm Duyên đi công tác, cô còn cho rằng cho rằng Lý Cao sẽ đi theo, ai ngờ một đường cũng chưa xuất hiện.

Chu Lâm Duyên nói.

“Cậu ta còn phải xử lý việc khác.”

Tô Tiêu Tiêu nghe vậy “Nga” một tiếng, lại hỏi.

“Chúng ta hiện tại đi nơi nào?”

Chu Lâm Duyên cúi đầu mở bưu kiện, không nhìn cô

“Tổ hạng mục.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Tô Tiêu Tiêu còn cho rằng tới nơi hẳn là về khách sạn nghỉ ngơi trước cho nên hôm nay cô đi đôi giày cao gót mới mua trước đó không lâu, cô đi không quá vài lần, bây giờ có điểm ma sát vào chân, còn nghĩ về khách sạn sẽ đổi một đôi thoải mái hơn.

Nghĩ cũng đúng Chu Lâm Duyên là người cuồng công việc, nghỉ ngơi gì đó căn bản không tồn tại.

Tô Tiêu Tiêu không có biện pháp, đành phải đi theo.

Đến nơi giám đốc phụ trách hạng mục đã chờ dưới lầu, nhìn thấy xe Chu Lâm Duyên, vội mang gương mặt tươi cười chào đón, rất cung kính mà hỗ trợ anh mở cửa xe.

“Chu tổng, ngài đã tới.”

Chu Lâm Duyên xuống xe, lập tức đi vào đại sảnh, mắt nhìn phía trước, bóng dáng đĩnh đạc, khí thế bức người, trầm giọng nói:

“Thông báo với mọi người, ba phút sau mở họp.”

Biết tổng tài sẽ tới cho nên mọi người ở đây đã lập tức nâng cao tinh thần, nghe thấy thông báo mở cuộc họp, một đám lập tức lấy notebook vội vàng chạy tới phòng họp.

Hội nghị giăng co suốt hai giờ, từ hai giờ rưỡi đến bốn giờ rưỡi.

Tan họp, các đồng nghiệp lục tục rời khỏi văn phòng, trở lại vị trí làm việc của chính mình.

Chu Lâm Duyên ngồi tại chỗ, ngửa đầu xoa xoa cái cổ.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở bên trái anh, thấy mọi người đã đi hết, mới vươn người lên trên bàn, nhích tới gần anh hỏi:

“Chu tổng, tôi hiện tại phải làm cái gì?”

Tuy rằng bây giờ cô đã tham gia vào dự án, nhưng Chu Lâm Duyên cũng chưa giao công việc cụ thể cho cô, cho nên hiện tại cô cũng không biết chính mình theo tới đây để làm cái gì.

Chu Lâm Duyên xoa cổ một lúc, rồi mới cầm điện thoại đứng dậy vừa đi vừa nói.

“Cùng tôi đi xem công trình.”

Trước đó không lâu Chu Lâm Duyên trong lúc vô tình thấy được bản thiết kế của Tô Tiêu Tiêu, thấy cô có thiên phú cùng linh khí khó gặp, mới bắt đầu điều tra bối cảnh của cô, thì phát hiện hóa ra là người tài cao nhả, năm đó tốt nghiệp đại học với thành tích xuất sắc.

Điều tra càng sâu, mới phát hiện thế nhưng cô còn là cháu gái của Tô lão tiên sinh người rất có danh tiếng trong giới thiết kế kiến trúc.

Gọi điện thoại hỏi Đường Dịch, Đường Dịch cũng kinh ngạc không thôi.

“Thật hay giả. Tôi cũng chưa từng nghe cô ấy nói qua a.”

Chu Lâm Duyên đoán chừng Tô Tiêu Tiêu không muốn nói ra thân phận cháu gái của Tô lão tiên sinh mà chỉ muốn tự bản thân nỗ lực.

Nếu như cô đã không muốn nói, anh cũng không cần thiết phải hỏi cô làm gì.

Lúc trước nhìn thấy bản vẽ thiết kế Dung Tuyền, căn bản chỉ muốn kiểm tra năng lực cô một chút, nhưng cô quả nhiên không làm anh thất vọng. Đã lâu rồi mới có một bản thiết kế làm cho ánh mắt anh sáng ngời như vậy.

Tuy rằng người phụ nữ này tính cách thoát tục, suốt ngày chỉ muốn nghỉ phép, nhưng lúc làm việc so với ai khác đều nghiêm túc hơn.

Chu Lâm Duyên mang Tô Tiêu Tiêu đi xem địa điểm xây dựng khách sạn, đơn giản là muốn cô có thể tìm thấy nguồn cảm hứng, như vậy sẽ thuận lợi cho việc sửa lại bản thiết kế.

Nơi xây dựng khách sạn nằm dưới chân núi, tại đây có ưu thế về địa lý và thiên nhiên, chắc chắn sẽ là nơi tuyệt vời để xây dựng khách sạn.

Hạng mục mới chính thức khởi động trước trước đó không lâu, phương án thiết kế còn chưa định ra, đội thi công cũng chưa bắt tay vào xây dựng.

Tới nơi, Tô Tiêu Tiêu liền nhìn đến trung gian đào ra một cái thật lớn hồ.

Cô nhìn Chu Lâm Duyên,

“Chu tổng, anh mang tôi tới chỉ để xem cái hồ thôi sao ”

Chu Lâm Duyên không nhìn cô, vẫn tiếp tục đi lên trên núi.

“Đi quan sát thực tế có thể sẽ giúp cô tìm được nguồn cảm hứng lúc làm việc.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn nhìn chân, cắn cắn môi, nhận mệnh mà đi theo Chu Lâm Duyên.

Khách sạn Dung Tuyền chiếm diện tích rất lớn, đông tây nam bắc, kéo rộng ra tứ phía, Tô Tiêu Tiêu linh cảm không tìm được, trong đầu liền chỉ có một chữ.

“Đau.”

Hai chân đều bị ma đến chảy máu, mười đầu ngón chân cũng không tốt, vừa nóng rát, vừa đau đớn.

Lúc mới bắt đầu còn có thể chịu đựng, nhưng lúc xuống núi thật sự là đau đến không chịu được, thừa dịp Chu Lâm Duyên nghe điện thoại, cô vội ngồi xuống ở bậc thang.

Cởi giày thấy chân chảy máu có chút dọa người.

Tô Tiêu Tiêu đau đến muốn khóc, chân trần đạp lên trên mặt đất, đầu vùi vào khuỷu tay.

Chu Lâm Duyên nói chuyện điện thoại xong trở về thì thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi ở bậc thang, đầu chôn ở khuỷu tay.

Anh xa xa nhìn, không khỏi sùng sốt, đi qua, vừa muốn mở miệng nói chuyện, ánh mắt dừng ở ngón chân đang chảy máu của Tô Tiêu Tiêu.

Ngón chân trắng nõn đều đỏ bầm, còn bị trầy da, liếc mắt một cái liền thấy đang rỉ máu.

Chu Lâm Duyên ánh mắt đột nhiên co rút lại, chau mày, theo bản năng chạm vào bả vai cô.

“Tô Tiêu Tiêu ——”

Tiếng nói anh trầm thấp, lộ ra chút bức bối cùng lo lắng.

Tô Tiêu Tiêu lúc này chỉ cảm thấy ủy khuất, vùi đầu ở khuỷu tay không thèm ngẩng đầu lên, càng không nghĩ sẽ cho anh phản ứng.

Cô cảm thấy bản thân từ gặp được Chu Lâm Duyên liền bắt đầu xui xẻo, lúc này chân cô đau đến chịu không nổi, nhớ tới này những chuyện phát sinh lúc trước, lại cảm thấy đặc biệt ủy khuất.

Lúc trước buộc cô nửa tháng giao phương án, cô mệt đến độ không có được một giấc ngủ ngon, mỗi ngày đem chính mình nhốt ở thư phòng.

Thật vất vả hoàn thành công tác, nghĩ có thể nghỉ phép về nhà, Chu Lâm Duyên cũng chỉ cho nghỉ bốn ngày, như vậy cũng đành chấp nhận nhưng ngờ đâu mới qua một ngày, nói kết thúc liền kết thúc. Bất cô đi công tác thì cũng thôi đi, giờ còn hại cô bị đau chân.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy chán ghét anh.

Nghĩ nghĩ, nước mắt liền rơi xuống.

Tô Tiêu Tiêu hôm nay mặc chiếc váy hai dây, nước mắt rơi xuống rất nhanh liền đem cánh tay thấm ướt.

Chu Lâm Duyên đứng mặt Tô Tiêu Tiêu nhìn vào cánh tay thấy đều là nước mắt, càng nhìn càng có chút chướng mắt.

Anh nhú nhú mày, ngồi xổm xuống, duỗi tay cầm lấy mắt cá chân Tô Tiêu Tiêu muốn xem vết thương trên chân một chút.

Tô Tiêu Tiêu cảm giác Chu Lâm Duyên cầm lấy mắt cá chân, phản xạ có điều kiện mà đá anh một cái.

“Đừng chạm vào tôi!”

Chu Lâm Duyên suýt nữa bị đá, chau mày, càng nắm chặt hơn.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đôi mắt hồng hồng, tính tình đại tiểu thư nổi lên, một hai phải đem Chu Lâm Duyên đá văng ra.

“Buông tôi ra.”

Chu Lâm Duyên cúi đầu, đang muốn kiểm tra chân Tô Tiêu Tiêu, kết quả cô gái này một chút cũng không phối hợp, vẫn luôn đá loạn, anh nhú mày căng thẳng, đem mắt cá chân cầm thật chặt, ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng cô quát.

“Tô Tiêu Tiêu!”

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên quát một tiếng liền hoảng sợ.

Nhưng cô thực mau phục hồi tinh thần lại, một tay đem chân thu hồi.

“Không cần anh quản.”

Cô lúc này rất đau, cho nên ủy khuất cũng nhiều gấp bội, cái gì cũng quản không được, liền muốn phát tiết một hồi.

Chu Lâm Duyên lạnh mặt, nhất thời cũng không nói gì.

Hai người ai cũng không nói chuyện, Tô Tiêu Tiêu xoay đầu không thèm để ý Chu Lâm Duyên.

Giăng co trong chốc lát, rốt cuộc vẫn là Chu Lâm Duyên chịu thua.

“Chân thành như vậy, như thế nào không nói?”

Tô Tiêu Tiêu không hé răng, vẫn như cũ quay đầu không nhìn anh.

Chu Lâm Duyên nhấp môi, nhìn Tô Tiêu Tiêu thật lâu.

Anh lần đầu tiên phát hiện, Tô Tiêu Tiêu không hề ngoan ngoãn như vẻ bề ngoài, cô là con thỏ, nhưng lúc bị chọc cho nóng nảy cũng sẽ cắn người.

Anh cũng không có kinh nghiệm dỗ dành phụ nữ, đối lại là những người khác, chỉ cần một ánh mắt của anh đối phương phòng chừng sớm bị dọa đến thu hồi nước mắt, đầu gối người phụ nữ trước mắt này luôn làm khó anh như vậy.

Đương nhiên, cũng không có người phụ nữ nào dám cùng anh nổi giận.

Tô Tiêu Tiêu khóc trong chốc lát, cô gơ tay xoa xoa đôi mắt, cũng không để ý đến Chu Lâm Duyên, xách đôi giày cao gót, chân trần đứng lên muốn đi xuống chân núi.

Chu Lâm Duyên thấy cô tính toán chân trần xuống núi, mày nhíu chặt, gơ tay túm chặt cánh Tô Tiêu Tiêu, ngữ khí có điểm hung dữ.

“Cô có còn muốn chân hay không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Tiêu: A, còn dám hung dữ với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đường xuống núi có rất nhiều hòn đá nhỏ bén nhọn, nếu chân trần đi xuống, quả thực là không cần chân nữa.

Tô Tiêu Tiêu đột nhiên bị Chu Lâm Duyên nắm chặt cánh tay, đành phải dừng lại.

Chân cô vẫn còn đau, uất ức cùng tức giận cho nên không có chút tinh thần nào, quay đầu lại, mím môi, hồng con mắt nhìn thẳng Chu Lâm Duyên, bộ dáng tức giận nhưng vẫn kiên cường chịu đựng.

Chu Lâm Duyên trầm mặc không nói lời nào, gơ tay cời tây trang trực tiếp ném cho cô.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng tiếp được, còn chưa kịp hỏi anh muốn làm gì, liền thấy Chu Lâm Duyên một bước đi xuống bậc thang, ngồi xổm trước mặt cô.

“Đi lên.”

Nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, tấm lưng rộng lớn ở trước mắt.

Tô Tiêu Tiêu có điểm ngây người, nhưng rất nhanh liền hồi phục, cô cũng không làm bộ khách khí cùng anh, một tay xách theo giày, một tay cầm áo, ôm cổ rồi bò lên lưng anh.

Kì thực cô biết nếu đi chân trần xuống núi chắc chắn sẽ có thêm vết thương mới.

Cô nằm trên lưng Chu Lâm Duyên, trong lòng không phục nghĩ, đây là Chu Lâm Duyên thiếu cô! Ai bảo anh ta dám hủy đi kỳ nghỉ phép của cô, còn bắt

cô đi nhiều nơi như vậy, khiến cho hai chân vết thương chồng chất, cô đứng là xui xẻo.

Tô Tiêu Tiêu gầy, cho nên lúc cồng anh cảm thấy cô rất nhẹ.

Tới chân núi, Tô Tiêu Tiêu từ trên lưng anh nhảy xuống, sau đó đi về phía xe, mở cửa ngồi vào ghế phụ.

Chu Lâm Duyên im lặng vòng qua xe ngồi vào ghế lái.

Trên đường trở về khách sạn, Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn không nói chuyện cùng anh.

Chu Lâm Duyên vốn là người ít nói, Tô Tiêu Tiêu không nói lời nào, anh tự nhiên cũng sẽ không mở miệng, một đường trăm dặm, hai mươi phút sau xe chạy đến khách sạn.

Xe vừa dừng lại, Tô Tiêu Tiêu liền tháo đai an toàn, xách giày rồi xuống xe đi về phía đại sảnh.

Từ đầu tới đuôi không cho Chu Lâm Duyên một cái liếc mắt, thậm chí lúc xuống xe cũng không chịu mở miệng nói câu nào.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trong xe, cách kính chắn gió nhìn bóng lưng Tô Tiêu Tiêu.

Đại khái là chân đau, đi đường có chút khập khiễng.

Lúc đi đến bậc thang, không biết dẫm đến cái gì, cô đột nhiên nhảy dựng lên, một chân nâng lên, liên tiếp nhảy hai cái bậc thang, lúc nhảy được hai cái suýt nữa đứng không vững té ngã —— Cô sợ tới mức kêu một tiếng, tiếng kêu mới ra khỏi miệng, cánh tay đã bị đỡ lấy, sau đó nghe được từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói mang theo ý cười.

“Tô Tiêu Tiêu, cô đây là đang làm xiếc sao ”

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu, nhìn Chu Lâm Duyên đang cười như không cười.

Nhưng cô cười không nổi, chìa bàn tay ra trước mặt Chu Lâm Duyên.

“Xem biểu diễn cần mất phí, Chu tổng đã thấy chẳng nhẽ không muốn bày tỏ chút tấm lòng sao”

Chu Lâm Duyên ánh mắt đen nhánh, thật sâu liếc nhìn cô một cái.

Cuối cùng cái gì cũng chưa nói, túm chặt cánh tay cô kéo người đi vào bên trong khách sạn.

Tới cửa phòng, Tô Tiêu Tiêu lấy thẻ phòng mở cửa, xách theo đôi giày khập khiễng mà đi vào.

Tới sofa, đem giày tùy tiện ném một bên, người liền nằm lên sofa.

Hôm nay thật sự mệt chết, chân đau đến tê dại, ngón chân cũng không dám động một chút.

Chu Lâm Duyên theo ở phía sau đi vào, Tô Tiêu Tiêu cuộn tròn nằm trên sofa, không ngẩng đầu cũng không cùng anh nói chuyện.

Chu Lâm Duyên đi vào quét mắt nhìn đôi chân cô, ngón chân đỏ bưng, da đều trắng xước, nhìn thôi cũng thấy không hề dễ chịu.

Anh không khỏi nhíu mi, đi đến mép giường cầm lấy điện thoại bàn gọi cho nhân viên khách sạn.

Tô Tiêu Tiêu cuộn tròn chân nằm nghiêng ở trên sofa, nghe thấy trong phòng truyền ra giọng nam tính.

“Làm phiền lấy giúp tôi mấy thứ thuốc Còn, thuốc sát trùng, tấm bông, miếng bông.....”

Trong phòng im ắng, giọng nói trầm thấp của người đàn ông không hiểu sao lại tạo cho cô cảm giác an tâm. Tô Tiêu Tiêu lắng nghe giọng nói của anh, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn trà, lông mi không tự giác mà run rẩy.

Nhân viên khách sạn rất nhanh đã đem những thứ Chu Lâm Duyên yêu cầu

Anh tiếp nhận túi thuốc, đóng cửa lại rồi đi tới sofa.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh đi tới, lúc này mới chậm rì rì từ sofa ngồi dậy.

Chu Lâm Duyên đi đến trước mặt cô rồi ngồi xuống, đem túi thuốc đặt lên bàn, mở túi lấy lọ cồn bên trong ra.

Tô Tiêu Tiêu nhìn lọ cồn, da đầu đều đã tê rần một chút, theo bản năng rụt rụt chân.

“Cái kia.....tôi sẽ tự mình xử lý.....”

Chu Lâm Duyên lười phản ứng với cô, trực tiếp đem chân kéo qua đặt lên đầu gối.

Anh thắm còn vào bông rồi hướng chỗ da bị trầy xử lí qua, Tô Tiêu Tiêu đau đến ra sức rút chân về, Chu Lâm Duyên giữ chặt đôi chân không cho cô tiếp tục lộn xộn, rồi mới tiếp tục xử lí vết thương.

“Đau..... Đau a, anh nhẹ chút được không.....”

Tô Tiêu Tiêu đau đến nước mắt đều rơi xuống, chân không ngừng giãy giụa, Chu Lâm Duyên giữ chặt không cho cô động, xử lí xong miệng vết thương mới buông cô ra.

Chu Lâm Duyên buông lỏng tay, Tô Tiêu Tiêu phản xạ có điều kiện lập tức đem chân rút về, liều mạng dùng tay quạt quạt, đau đến nhe răng trợn mắt.

Một hồi lâu con đau mới dịu đi.

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên, Chu Lâm Duyên mang thứ trong tay ném vào thùng rác, theo sau giờ tay từ trong túi lấy ra kia lọ thuốc sát trùng màu trắng, tùy tay ném cho Tô Tiêu Tiêu.

“Cô tự mình làm đi.”

Nói xong mới đứng dậy đi vào toilet rửa tay.

Từ toilet đi ra thấy Tô Tiêu Tiêu đang ngồi ở trên sofa, trong tay cầm tấm bông đang cẩn thận bôi thuốc sát trùng.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu cẩn thận nhìn anh.

Chu Lâm Duyên ngồi xuống sofa. Từ túi quần lấy đi động ném trên bàn trà, lúc này mới nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu hôm nay khóc không chỉ một lần, chân bị thương khóc, vừa mới lau còn tiêu độc cũng khóc, lúc này đôi mắt đỏ rực, nhìn rất đáng thương.

Chu Lâm Duyên nhìn cô như vậy liền có chút buồn cười.

Này mẹ nó đều là chuyện gì a.

Thấy Tô Tiêu Tiêu hồng con mắt nhìn chăm chăm mình, lúc này anh mới hỏi.

“Muốn nói cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu điều chỉnh thần sắc, nghiêm túc mà nói.

“Tôi muốn nghỉ phép.”

Chu Lâm Duyên dựa vào sofa, nghe vậy hơi rũ mi, nhìn về phía cô.

Tô Tiêu Tiêu lập tức ngẩng đầu, chỉ vào cái chân bị thương nhấp môi một cái, cũng không nói lời nào, cứ như vậy mà nhìn Chu Lâm Duyên.

Biểu tình giống như lên án anh, Chu Lâm Duyên nhìn cô tâm tình bỗng dưng tốt hẳn.

Anh khó nén được ý cười.

“Cho nên, cô muốn xin nghỉ mấy ngày?”

Tô Tiêu Tiêu lập tức nói:

“Sáu ngày...trả tôi kì nghỉ phép lúc trước.”

A...hoá ra vẫn là cô vẫn nhớ thương kì nghỉ phép lúc trước bị hủy.

Tô Tiêu Tiêu sợ Chu Lâm Duyên không đồng ý, lui một bước nói.

“Chân tôi mấy ngày nay khẳng định đi lại không tiện, chi bằng để tôi ở khách sạn sửa lại bản vẽ ”

“Cũng được.”

Chu Lâm Duyên cũng không tiếp tục làm khó cô, cầm lấy đi động từ trên sofa đứng dậy, rồi cầm lấy áo khoác, nghiêng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu dặn dò một chút.

“Chân của cô đừng để chạm vào nước, cũng đừng dán băng dán.”

Nói xong, liền xoay người đi ra cửa.

Tô Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng Chu Lâm Duyên, thẳng đến khi anh ra khỏi phòng, cô mới cong cong môi, tâm tình cuối cùng tốt hơn chút.

Mấy ngày kế tiếp, Tô Tiêu Tiêu liền ở khách sạn nơi nào cũng không đi. Mỗi ngày ngủ đến tự nhiên tỉnh, tỉnh lại tiếp tục sửa bản thiết kế, ba bữa đều kêu nhân viên mang tới phòng.

Hết sáu ngày nghỉ, cuối cùng tất cả thời gian đều lãng phí tại khách sạn.

Chẳng qua cũng coi như là nghỉ ngơi, duy nhất không vui chính là mỗi ngày đều ăn cơm khách sạn, ngày đó cô đi qua phòng Chu Lâm Duyên, cho anh xem bản thiết kế đã được sửa chữa.

Chu Lâm Duyên ngồi xem ở thư phòng, vì phải chờ Chu Lâm Duyên xem xong bản thiết kế, cô liền đi tới ban công nhìn cảnh đêm bên ngoài, cảm thấy khá nhàm chán lại xoay người bám vào cửa nhìn Chu Lâm Duyên nói.

“Chu tổng...ngày nào cũng ăn cơm khách sạn tôi cảm thấy thực chán, ngày hôm qua trong nhóm WeChat của tổ hạng mục tôi nghe bọn họ nói, gần chỗ làm có quán ăn Quan Đông ăn rất ngon, anh ngày mai trở về có thể mua giúp tôi một phần không?..”

Chu Lâm Duyên lại nhiều lần bản thiết kế, không quay đầu lại chỉ không mặn không nhạt mà nói một câu.

“Tô Tiêu Tiêu...lá gan cô càng lúc càng lớn.”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi. Cô chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi, cũng không trông cậy anh thật sự mua về cho cô.

Chu Lâm Duyên xem xong vẫn thấy có nhiều chỗ không hài lòng, bảo cô tiếp tục sửa.

Tô Tiêu Tiêu chịu đựng xúc động muốn phun tào, nhấp môi, vẻ mặt không cao hứng, một phen túm bản vẽ, thở phì phì mà đi.

Lúc ra ngoài còn cố ý đóng cửa thật mạnh.

Anh ngồi dựa lưng vào ghế có chút trầm mặc, lúc sau từ túi quần lấy ra hộp thuốc lá, rút ra một cây cắn ở trong miệng. Rồi mới lấy bật lửa châm lửa.

Anh ngồi ở chỗ đó nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia. Không biết như thế nào, anh bỗng nhiên nhớ tới Tô Tiêu Tiêu vừa mới tức giận trừng anh. Bộ dạng của cô thực giống con thỏ nhỏ bị chọc giận nhưng lại không làm gì được.

Anh không tự giác cười một cái, đem tàn thuốc bỏ gạt tàn thuốc rồi đứng dậy đi phòng tắm tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Buổi sáng ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu ngủ đến 8 giờ 30 mới thức dậy, tỉnh lại đơn giản rửa mặt một cái rồi gọi điện thoại cho phục vụ mang bữa sáng lên.

Bữa sáng của khách sạn có khá nhiều chất béo, cho nên cô cũng chỉ tùy tiện ăn chút điểm tâm lấp đầy bụng, ăn xong liền ngồi trong thư phòng tiếp tục sửa chữa bản thiết kế.

Tô Tiêu Tiêu tuy không cao hứng, nhưng lúc làm việc thì lại rất nghiêm túc.

Ngồi một cái liền qua 2 giờ, lúc 10 giờ mẹ cô gọi điện thoại tới, cô nhìn màn hình khóa môi cong lên, tiếp điện thoại liền ngọt ngào gọi một tiếng mẹ.

Mẹ Tô ở kia đầu hừ một tiếng “Còn nhớ rõ tôi là mẹ cô, nói về nhà cũng không trở lại.”

Mẹ Tô vẫn còn nhớ chuyện lúc trước con gái nói trở về nhà nhưng rồi không thấy, điều này làm cho vợ chồng đều không cao hứng.

Tô Tiêu Tiêu cười an ủi bà.

“Con còn không phải vì công việc cho nên cũng chưa về được hay sao, chờ con hoàn thành xong nhiệm vụ lần này nhất định trở về.”

Mẹ Tô ở kia đầu nói.

" Ông nội con mấy ngày hôm trước còn nhắc mãi, viết thư đề cử giúp con tới viện thiết kế đi làm, con một hai nói phải chính mình lăn lộn, con muốn mài giũa bản thân chúng ta cũng không ngăn cản. Nhưng con nói xem làm sao cứ nhất định phải đi xa như vậy ở Diệp Thành không tốt sao, từ nhỏ con đã

được nướng chiều, giờ đây ở bên ngoài một mình không ai chiếu cố thì đến bữa cơm cũng sẽ không làm, ngày thường không phải ăn mì gói chính là cơm hộp, con như vậy ba mẹ như thế nào có thể yên tâm a”

“Con nhất định sẽ nấu cơm.”

Tô Tiêu Tiêu vừa mới nói một câu, mẹ Tô ở đầu kia hừ một tiếng.

“Cái gọi là sẽ nấu cơm của con chính là nấu mì gói có phải không a”

Tô Tiêu Tiêu.

“..... Con sẽ làm cơm chiên trứng, còn có thể làm rất ngon, lúc nào trở về con sẽ bộc lộ tài năng cho ba với mẹ xem có được không ạ ”

Mẹ Tô không khách khí dội cho cô một chậu nước lạnh.

“Thôi đi, con đừng đem phòng bếp thiêu cháy mẹ liền cảm ơn trời đất.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

“Mẹ thấy con vẫn là nhanh tìm bạn trai thì tốt hơn như vậy cũng có người chăm sóc cho con, mẹ và ba mới có thể yên tâm.”

Vòng nửa ngày, nguyên lai đây mới là trọng điểm.

Quả nhiên.

“ Gần đây con có gặp được người đàn ông nào tốt không?”

Tô Tiêu Tiêu không tiếng động thở dài.

“Không có.”

“Như thế nào sẽ không có ”

Mẹ Tô buồn bực nói.

“ Công ty con không phải có rất nhiều nhân viên nam hay sao, mỗi người còn đều là tinh anh, chả nhẽ vẫn không có người nào con thích”

“Không có không có.” Tô Tiêu Tiêu sợ nhất mẹ hỏi vấn đề tình cảm vội vàng nói.

“Mẹ...con còn phải làm việc, con cúp máy nhé, lúc nào rảnh rồi sẽ gọi lại cho mẹ.”

“Ai, đứa bé này ——”

Tô Tiêu Tiêu nói vừa xong nhanh tay tắt máy, giống như là đang nắm củ khoai lang phồng tay liền đem điện thoại ném sang một bên.

Cầm lấy bút tiếp tục sửa bản thiết kế, trong lòng yên lặng nghĩ đến ba mẹ a, hai lão nhân gia hiện tại mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì liên lo lắng chuyện tình cảm của cô. Cô chưa tới 25 tuổi, vẫn đang trong độ tuổi thiếu nữ a.

Nghĩ nghĩ cô như thế nào lại không biết nấu ăn chứ. Nấu mì gói cũng là môn kỹ thuật sống đó nha!

Tô Tiêu Tiêu vẫn là cả ngày không ra khách sạn, cô sửa bản thiết kế đến 7 giờ tối liền có chút mệt mỏi mà ôm gối đầu nằm ở trên giường một hồi lâu.

Cô ôm gối nghiêng đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Các toà nhà cao tầng san sát nhau, ánh đèn điện lập loè.

Cứ nhìn như vậy cô mới bỗng nhiên nhớ bản thân đã tới đây nhiều ngày nhưng vẫn chưa có thời gian đi ra ngoài ngắm cảnh!

Nghĩ vậy tinh thần cô lập tức tỉnh táo, từ trên giường bò dậy lấy quần áo từ vali chuẩn bị ra ngoài.

.....

Chu Lâm Duyên tan tầm đã hơn 7 giờ.

Xử lý xong công việc anh theo bản năng gơ tay xoa xoa ấn đường, tay trái đem máy tính khép lại, mới đứng dậy lấy áo trên giá treo rồi vòng qua bàn làm việc đi ra ngoài.

Đại sảnh đèn còn sáng lên, một số nhân viên đã rời đi, một bộ phận đang còn ở lại tăng ca.

Giám đốc hạng mục thấy Chu Lâm Duyên từ văn phòng đi ra mới vội vàng chạy tới nghênh đón, khuôn mặt đầy tươi cười.

“Chu tổng...anh đã tan tã rồi sao.”

Chu Lâm Duyên nhàn nhạt ừ một tiếng rồi đi đến thang máy, vị giám đốc kia lập tức tiến lên hỗ trợ anh mở cửa thang máy.

Trong lúc chờ đợi Chu Lâm Duyên ánh mắt có chút lười nhác mà nhìn chằm chằm thang máy.

Cứ như vậy trong chốc lát đột nhiên anh nhớ tới chuyện lần trước Tô Tiêu Tiêu nói. Lúc này anh mới nghiêng đầu hỏi người bên cạnh.

“Nghe nói gần đây có quán ăn Quan Đông”

.....

Tô Tiêu Tiêu ở khách sạn tắm rửa sạch sẽ, thay một cái váy trắng xinh đẹp, rồi trang điểm nhẹ một chút. Nhìn vào gương cảm thấy chính mình thật xinh đẹp lúc này mới vô cùng cao hứng đi ra khỏi phòng tắm.

Vết thương trên chân đã ổn, chỗ da bị trầy cũng đã ra một lớp da mới, chỉ cần cô không thường xuyên đi giày cao gót cơ bản liền không có việc gì.

Thay một đôi giày thoải mái, xách cái túi màu đỏ trên tủ đầu giường vừa muốn đi ra ngoài đi nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

Vừa nãy Tô Tiêu Tiêu có gọi người tới dọn dẹp phòng cho nên liền nghĩ là nhân viên khách sạn, chạy tới mở cửa mới phát hiện Chu Lâm Duyên đứng ở bên ngoài, cô có chút kinh ngạc.

“Chu tổng...anh đã về rồi.”

Tô Tiêu Tiêu cười rộ lên, đôi mắt sáng long lanh, mặt mày đều trở nên sinh động hơn.

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong nháy mắt có chút thất thần.

Vẫn là Tô Tiêu Tiêu phát hiện trong tay anh xách theo đồ vật, cô a một tiếng có điểm không thể tin được.

" Là món ăn của quán Quan Đông”

Cô có điểm thụ sủng nhược kinh, ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên chỉ vào hộp đồ ăn trong tay anh.

“Đây là mua cho tôi a”

Chu Lâm Duyên lúc này mới hoàn hồn, giờ tay đem cái hộp đưa cho cô, lạnh lùng buông ra một câu.

“Tôi không thích loại đồ ăn này.”

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ cầm lấy.

“Thứ này ăn rất ngon.”

Cô bỗng nhiên hướng tới Chu Lâm Duyên khom lưng một cái.

“Cảm ơn Chu tổng!”

Chu Lâm Duyên không biết nghĩ đến cái gì liền bổ sung thêm lời nói.

“Xem như là phần thưởng cho cô vì đã vất vả làm việc trong thời gian qua.”

Tô Tiêu Tiêu cười cười.

“Chu tổng...anh đã ăn chưa?”

“Một lúc nữa tôi mới ăn.”

Anh nói xong đang xoay người trở về phòng thì nghe Tô Tiêu Tiêu nói.

“Hay là chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn đi.”

Chu Lâm Duyên bước chân dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu đi ra khỏi phòng lấy di động mở ra mấy lời bình luận cho anh xem.

“Tôi vừa mới tìm được một quán ăn được đánh giá rất cao, còn là ở bên hồ, ăn cơm xong chúng ta còn có thể đi dạo quanh hồ nữa nha.”

Chu Lâm Duyên chỉ nhìn cô không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu đem điện thoại thu hồi.

"Mấy ngày nay mỗi ngày tôi đều ở khách sạn cho nên cảm hứng đã khô kiệt, tôi muốn ra ngoài tìm nguồn cảm hứng mới."

Cô cất điện thoại vào túi, mới lại ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh có muốn cùng đi với tôi hay không?”

Chu Lâm Duyên trầm mặc một lát mới không nhanh không chậm mà ừ một tiếng.

Địa điểm Tô Tiêu Tiêu nói cách khách sạn không xa, lái xe vốn dĩ cũng chỉ tốn mười phút, nhưng ai biết lúc đi lại gặp đúng giờ cao điểm, xe bị mắc kẹt ở trên đường, đáng nhẽ chỉ mất mười phút nhưng với tình hình này hai mươi phút cũng không biết có thể đến nơi hay không.

Chu Lâm Duyên tay phải đặt trên tay lái, tay trái chống ở cửa sổ xe, mắt nhìn dòng xe tắc nghẽn phía trước ngón tay xoa xoa huyệt Thái Dương.

Rõ ràng anh còn có công việc muốn xử lý nhưng mà bây giờ thì sao đây, anh nhất định là ăn no rửng mỡ mới chịu đáp ứng cùng Tô Tiêu Tiêu ra ngoài ăn cơm, sau đó còn đi dạo bên hồ.

Tô Tiêu Tiêu nhìn dòng xe cộ, lúc này cũng có điểm không chịu nổi.

Đang lúc đói bụng, lại còn xách theo một hộp đồ ăn mê người bên cạnh.

Cô nhin rồi lại nhin, vẫn là không nhìn được nghiêng đầu về phía Chu Lâm Duyên cùng anh thương lượng.

“..... Chu tổng.. tôi có thể ở trong xe của anh ăn cái này không?”

Chu Lâm Duyên không chút nghĩ ngợi đã lạnh lùng từ chối.

”Không thể.”

Tô Tiêu Tiêu: “.....”

Bị cự tuyệt cô cũng không có biện pháp nào khác đành phải ngượng ngùng đem đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy rằng kẹt xe nhưng cơ gió mát thổi qua tâm tình cô cũng trở nên tĩnh lặng.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình phá lệ tốt, một hôm mấy ngày nháy mắt tiêu tán không ít.

Trong xe lẳng lặng, có lẽ Chu Lâm Duyên được làn gió mát vỗ về tâm tình bức bối cũng chậm rãi trầm tĩnh xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn vào kính chiếu hậu. Ở trong gương anh thấy Tô Tiêu Tiêu đặt cằm lên cánh tay đang nhìn bên ngoài, khoe môi cong lên một độ cung.

Nụ cười kia giống như cơn gió đêm hè làm cho lòng người dịu nhẹ, anh nhìn cô đến thất thần.

May mắn cũng không bị tắc đường quá lâu, 25 phút sau cuối cùng thuận lợi đến quán ăn Tô Tiêu Tiêu nói.

Tô Tiêu Tiêu đói đến bụng sắp dán vào lưng, vừa đến nơi liền đem món ăn Chu Lâm Duyên mua cho cô ra giải quyết, chờ đồ ăn được bung lên đây cô lại tiếp tục ăn.

Toàn bộ bữa tối cơ hồ đều là Tô Tiêu Tiêu dùng, Chu Lâm Duyên không ăn nhiều lắm.

Chờ cô ăn xong, trong mắt Chu Lâm Duyên mới lộ ra ý cười.

“Cô ăn thật tốt”

Tô Tiêu Tiêu bụng ly nước ô mai vừa uống vừa gật đầu với anh.

Chu Lâm Duyên cười một cái rồi gọi người phục vụ lại đây tính tiền.

Tô Tiêu Tiêu vừa thấy anh từ túi quần lấy ví tiền, sợ tới mức nước ô mai thiếu chút nữa sặc trong cổ họng, cô vội vàng đem cái ly buông một bên ho khan một bên sốt ruột tìm ví tiền.

Chờ cô đem tiền lấy ra thì Chu Lâm Duyên đã thanh toán xong.

Tô Tiêu Tiêu: “..... anh cũng chưa ăn được gì nhiều mà.”

Chu Lâm Duyên khép lại ví tiền rồi đứng dậy.

“Đi thôi.”

Từ quán ăn đi ra đối diện là một cái hồ.

Bên hồ từng hàng liễu rũ xuống, theo gió phiêu diêu.

Tô Tiêu Tiêu ở khách sạn buồn mấy ngày, hôm nay được ra ngoài ăn cơm rồi đi dạo tâm tình đều trở nên tốt, một đường bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, nhìn thấy một vài cửa hàng bán điểm tâm, cái gì cô cũng muốn mua.

Cô đi tới một cửa hàng gần đó thấy một nhóm người vây quanh mua bánh đậu xanh, cô thò lại gần ném một miếng nhỏ, tức khắc đôi mắt đều sáng, vội vàng bảo ông chủ bán cho mấy hộp.

Chu Lâm Duyên đi tới.

“Vừa rồi cô vẫn chưa ăn no?”

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu từ trong ví lấy tiền ra.

“Tôi mua cho người nhà.”

Chu Lâm Duyên: “.....”

Buổi tối ở bên hồ có rất nhiều người đi dạo, có du khách cũng có người địa phương sau khi ăn xong ở bên hồ tản bộ.

Bên hồ còn có một cái đình, trong đình có mấy cụ già đang dắt chó nhỏ.

Các cụ đều là đầy mặt tươi cười, ngồi ở trong đình nói chuyện phiếm, đám chó nhỏ cùng nhau chơi đùa.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy nhiều chó như vậy đôi mắt đều sáng, vui vẻ mà chạy tới. Cô từ nhỏ đã rất thích chó, trong nhà còn dưỡng một con chó Tây Thi. Lúc trước cô còn muốn mang theo nó nhưng ông nội lại xem nó như bảo bối, nói cái gì cũng không chịu để cô mang đi.

Tiểu bảo bối hiện giờ ở cùng ông nội hưởng phúc, đã lâu cô cũng chưa gặp lại, bây giờ lại nhìn thấy nhiều chó nhỏ như vậy liền muốn ôm ôm.

Cô ngồi xổm chỗ đó, cùng đám chó nhỏ chơi đùa nửa ngày, sờ nhóc này một cái lại ôm nhóc kia một lúc.

Cô thật cao hứng quay đầu gọi Chu Lâm Duyên.

“Chu tổng...anh lại đây nhìn xem, chúng nó đều rất ngoan a.”

Chu Lâm Duyên đứng dưới một cái cây, xa xa liếc mắt một cái nhưng không đi qua.

Anh đứng ở chỗ đó trưng ra bộ dạng người sống chó đến gần.

Tô Tiêu Tiêu vẫy tay cùng anh rất nhiều lần, nhưng anh chỉ làm như không thấy rồi lặng lẽ dời ánh mắt nhìn ra chỗ khác.

Thái độ của Chu Lâm Duyên có điểm kỳ quái, Tô Tiêu Tiêu nhì anh một lát rồi giống như nghĩ đến cái gì đó khỏe mỗi cô nhẹ nhàng cong lên, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt.

Cô đứng lên, đôi tay giấu ở sau lưng rồi nhẹ nhàng đi về phía anh. Chu Lâm Duyên đang nghiêng người nhìn ra nơi khác, Tô Tiêu Tiêu lặng lẽ từ phía sau anh đi tới, vốn dĩ muốn dọa anh một chút ai ngờ Chu Lâm Duyên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cô.

Tô Tiêu Tiêu bị phát hiện cũng không có chột dạ, đơn giản hào phóng mà đi qua.

“Chu tổng...anh đứng xa như vậy làm gì. Chả nhẽ anh sợ chó a ”

Chu Lâm Duyên đứng ở chỗ tối, ánh mắt đen nhánh có chút lơ đãng nhìn đôi tay Tô Tiêu Tiêu giấu phía sau lưng, đôi mắt hơi hơi nheo lại.

“Tô Tiêu Tiêu...trong tay cô đang cầm cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu đi đến trước mặt anh cười tủm tỉm.

“Chó con nha, siêu đáng yêu, để tôi cho anh xem nhé.”

Nói xong liền làm bộ đem đôi tay giấu ở sau lưng ra.

Đồng tử Chu Lâm Duyên co rụt lại, thời điểm Tô Tiêu Tiêu vươn tay ra theo phản xạ anh lập tức bắt lấy cánh tay cô, gần như nghiêng rằng nghiêng lợi mà rống lên.

“Tô Tiêu Tiêu!”

Rống xong mới phát hiện trong tay cô căn bản cái gì cũng không có.

Chu Lâm Duyên: “.....”

Tô Tiêu Tiêu ôm bụng cười ngặt nghèo còn Chu Lâm Duyên thì sắc mặt đen đến dọa người.

Tô Tiêu Tiêu cười đến đau bụng muốn dừng cũng không được, Chu Lâm Duyên cắn chặt răng, nhin nửa ngày đột nhiên nắm chặt cánh tay Tô Tiêu Tiêu đem người túm đến trước mặt, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô.

“Tô Tiêu Tiêu, lá gan của cô càng ngày càng lớn”

Có lẽ cùng Chu Lâm Duyên ở chung đã lâu, giờ cô không còn sợ anh như lúc trước, cũng có lẽ đêm nay bóng đêm quá đẹp, không khí quá nhẹ nhàng, Tô Tiêu Tiêu đích xác có điểm phóng thích bản thân.

Nghĩ đến bộ dáng sợ hãi Chu Lâm Duyên cô cười đến thật sự vui vẻ, nước mắt đều chảy ra, cô nén cười nói:

“Chu tổng... hiện tại không phải thời gian làm việc, anh không thể lấy thân phận cấp trên để quản tôi.”

Ai có thể nghĩ đến cái người ngày thường dọa cho nhân viên không dám tới gần cư nhiên sẽ sợ chó.

Cô cười đến đau sốc hông, Chu Lâm Duyên sắc mặt lạnh lại giống như kết một lớp băng

Giằng co nửa ngày, cuối cùng vẫn là Chu Lâm Duyên buông cô ra trước.

Hiện tại không phải thời gian làm việc, anh xác thật không thể lấy thân phận cấp trên để quản cô.

Tô Tiêu Tiêu cười đủ rồi mới xoa chỗ bị Chu Lâm Duyên túm chặt, về mặt ủy khuất.

“Anh làm đau tôi.”

Chu Lâm Duyên lạnh mặt nhìn cô.

“Tôi cũng không dùng lực.”

Ý tứ là đừng giả vờ. Mánh khoé bị lật tẩy Tô Tiêu Tiêu tức khắc cười khan.

Đêm nay bóng đêm thật đẹp.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình cũng tốt, vòng quanh hồ đi dạo hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng đi lên trên cầu ngắm nhìn phong cảnh dưới hồ.

Trên cầu có rất nhiều người. Tô Tiêu Tiêu đứng trên cầu mái tóc bay bay trong gió.

Chu Lâm Duyên ngồi xuống chiếc ghế dài dưới cầu nghe điện thoại. Chỗ Tô Tiêu Tiêu đứng vừa lúc có thể nhìn thấy anh.

Thấy anh nghe xong điện thoại cô liền hướng phía anh kêu lên.

“Chu tổng...đi lên hóng gió a!”

Chu Lâm Duyên ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói. Trên cầu là cô gái mặc bộ váy trắng sau lưng cô là ánh đèn mờ nhạt, cô ở trong đám người giống một mặt trăng tinh tuyết.

Cô đứng ở nơi đó cho anh một nụ cười tươi sáng.

Nụ cười ấy giống như ánh nắng ngày xuân, lại giống như gió đêm mùa hè, vừa tươi đẹp lại sáng lạng.

Anh và cô cách một khoảng bốn mắt nhìn nhau, lúc này ánh mắt anh bỗng trở nên thâm trầm hơn bao giờ hết.

Lòng anh giống như mặt hồ tĩnh lặng đang bắt đầu gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Quanh hồ có rất nhiều kiến trúc cổ xưa, đi một vòng lại lên cầu ngắm phong cảnh, bao nhiêu suy nghĩ muộn phiền đều tiêu tan.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy đêm nay mới đẹp làm sao, đỉnh đầu có trăng và sao, trong không khí có làn gió lạnh lạnh thổi qua.

Cô đứng trên cầu khoe môi cong cong, lẳng lặng thưởng thức những chiếc thuyền hoa xinh đẹp ở trên mặt hồ còn Chu Lâm Duyên vẫn như cũ ngồi ở dưới cầu.

Trên cầu nhiều người tới tới lui lui. Nhưng dường như trong mắt Chu Lâm Duyên trước sau vẫn chỉ có mỗi Tô Tiêu Tiêu, anh nhìn cô nhìn đến xuất thần, thẳng đến khi chuông điện thoại vang lên anh mới hoàn hồn dòi ánh mắt.

Anh cúi đầu nhìn màn hình di động sau đó đứng dậy tìm chỗ yên tĩnh nghe điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu vừa hóng gió vừa ngắm cảnh đến lúc cả thể xác và tinh thần đều thả lỏng cô mới từ trên cầu đi xuống dưới.

Xuống khỏi cầu cô liếc tới chỗ Chu Lâm Duyên vừa mới ngồi nhưng ở đó đã trống không. Tô Tiêu Tiêu theo bản năng nhìn xung quanh cuối cùng nhìn thấy anh đứng dưới một cái cây đang gọi điện thoại.

Cô hướng Chu Lâm Duyên đi qua.

Anh giống như có điều phát hiện, nâng lên mắt thì thấy cô đang tới. Tô Tiêu Tiêu thấy anh đã phát hiện ra mình, cô mỉm cười rồi xách làn váy liền chạy về phía anh.

Chu Lâm Duyên nhìn cô ánh mắt đen như mực.

Đội Tô Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt anh mới xoay người đi về bãi đỗ xe.

Biết anh đang bận công việc Tô Tiêu Tiêu cũng không làm phiền anh, cô bước đi nhẹ nhàng theo ở phía sau.

Mãi cho đến bãi đỗ xe Chu Lâm Duyên mới kết thúc điện thoại. Tô Tiêu Tiêu ôm mấy hộp bánh đậu xanh ngồi vào ghế phụ.

Chu Lâm Duyên lên xe mắt nhìn mấy hộp bánh Tô Tiêu Tiêu gác ở trên đùi trầm mặc vài giây rồi quay đầu lái xe, lúc này mới không mặn không nhạt nói.

"Loại bánh này nơi nơi đều có thể mua."

Ý tứ là căn bản không cần thiết mang về từ xa như vậy. Tô Tiêu Tiêu cúi đầu vừa thắt dây an toàn vừa trả lời anh.

"Không giống nhau, tôi mỗi lần đến những nơi khác nhau theo thói quen sẽ mang quà về cho mọi người."

Nói xong giống nghĩ đến cái gì cô nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

"Chu tổng...anh có muốn mang một ít về cho người nhà hay không?"

Chu Lâm Duyên: "....."

Tô Tiêu Tiêu suy nghĩ.

"Nếu không..... tôi chia một hộp cho anh nhé "

Chu Lâm Duyên lái xe rời khỏi bãi đỗ, nghe vậy liền liếc cô một cái.

"Cô tính cho tôi một hộp để lúc đem về mỗi người ăn một miếng sao "

Tô Tiêu Tiêu: "..... anh vẫn là chính mình mua đi, tôi từng này cũng không đủ chia cho anh."

Lúc rời khách sạn là 8 giờ, ăn cơm rồi đi dạo bên hồ hơn 2 giờ, lúc này trở lại khách sạn cũng đã muộn.

Tới cửa Tô Tiêu Tiêu lấy thẻ phòng mở cửa rồi quay đầu lại đôi môi câu lên một nụ cười.

"Cảm ơn anh đêm nay mời tôi ăn cơm nhé, bây giờ thì chúc anh ngủ ngon, ngày mai gặp lại."

Cô cúi đầu chào anh một cái lúc này mới đem cửa phòng đóng lại.

Chu Lâm Duyên đứng ở hành lang nhìn một loạt hành động của cô, trong mắt hiện lên ý cười, sau đó mới xoay người mở cửa phòng mình.

Chu Lâm Duyên sau khi tắm rửa xong thay đổi bộ quần áo thoải mái áo lại tục xử lý những việc chưa kịp làm xong.

Nhưng không biết như thế nào, đêm nay trong đầu thỉnh thoảng hiện ra khuôn mặt tươi cười của Tô Tiêu Tiêu, nụ cười ấy làm cho tâm anh có chút động.

Đêm nay hiệu suất làm việc của Chu Lâm Duyên cực thấp, mãi cho đến 3 giờ sáng mới xử lý xong.

Sáng sớm hôm sau anh ra cửa vừa lúc đụng phải Tô Tiêu Tiêu từ phòng đi ra.

Anh nhìn cô

"Cô muốn đi nơi nào?"

Tô Tiêu Tiêu trong tay ôm văn kiện.

"Tối công ty nha, hôm nay mọi người muốn thảo luận lại phương án."

Cô xoay người đóng cửa cùng Chu Lâm Duyên đi tới cửa thang máy. Lúc này cô mới cùng Chu Lâm Duyên thương lượng một chuyện.

"Chu tổng...tôi có thể ngồi xe của anh không ạ?"

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn cô.

"Chứ không nhẽ bây giờ tôi lại đem cô ném trên đường cái "

Tô Tiêu Tiêu: "....."

Trên đường đi Tô Tiêu Tiêu nói cho Chu Lâm Duyên biết tối hôm qua cô đã nghĩ ra ý tưởng thiết kế mới, đang nói thì di động đột nhiên vang lên.

Cô cúi đầu lấy di động trong túi ra, lúc nhìn màn hình thấy người gọi là mẹ.

Cô ấn nghe, còn chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy mẹ mình hỏi.

"Tiêu Tiêu a, con hiện tại có phải hay không đang đi làm?"

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, không biết sáng sớm mẹ cô gọi điện thoại là có chuyện gì.

"Đúng vậy, hiện tại con đang trên đường đi làm. Làm sao vậy ạ? "

Mẹ Tô ở đầu kia cười, dường như rất cao hứng.

"Chuyện là thế này, tối hôm qua mẹ cùng ba con ra cửa tản bộ thì đụng phải chú Từ cùng dì Từ."

Tô Tiêu Tiêu nhất thời không nhớ ra.

"Chú Từ dì Từ là người nào ạ?"

Mẹ Tô há một tiếng.

"Con không nhớ rõ sao. Chính là người trước kia sống ở cách vách nhà chúng ta đó, sau này cả nhà đều xuất ngoại. Con không nhớ rõ khi còn nhỏ thường trốn người trong nhà chạy tới nhà bọn họ chơi sao"

Tô Tiêu Tiêu bừng tỉnh, tức khắc nhớ tới.

"Phải không, bọn họ đã trở lại rồi sao? Vậy họ có khỏe không mẹ "

"Khá tốt, bọn họ hiện tại về nước định cư, không ra nước ngoài nữa. Tiêu Tiêu à con còn nhớ rõ Từ Chu không..chính là người mà hồi bé con vẫn hay chạy theo sau mông gọi anh Từ Chu đấy."

Trong xe thực tĩnh, âm thanh của mẹ Tô xuyên qua ống nghe truyền ra thực rõ ràng.

Chu Lâm Duyên cố ý vô tình mà nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu có điểm bất đắc dĩ.

"Đây là chuyện của nhiều năm về trước làm sao mẹ còn nhớ cái này a."

Mẹ Tô ở bên kia có điểm cao hứng nói.

"Nghe nói Từ Chu hiện tại cũng ở thành phố B, hiện tại đang là giảng viên đại học C."

Mẹ Tô lại nói tiếp.

"Ngày hôm qua mẹ cùng đi Từ nói chuyện phiếm, nghĩ hai người các con cũng thật nhiều năm không gặp, khó có được cơ hội hai đứa đều ở một chỗ, ngày thường nếu có thời gian các con cũng có thể hẹn nhau ăn cơm nha."

Tô Tiêu Tiêu nói.

"Con còn phải làm việc."

"A...làm việc liên không kết giao bạn bè"

"Ý con không phải vậy....."

Mẹ Tô nói: "mẹ sẽ gửi số wechat của thằng bé Từ Chu cho con, con nhớ liên lạc với người ta biết chưa."

"Mẹ --"

Không đợi Tô Tiêu Tiêu nói thêm cái gì nữa, mẹ Tô liền quyết đoán treo điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nhìn màn hình đen thui, đáy lòng bất đắc dĩ buông tiếng thở dài rồi đem điện thoại nhét trở lại trong túi.

Chu Lâm Duyên từ kính chiếu hậu nhìn Tô Tiêu Tiêu, khuôn mặt trầm xuống, trong chốc lát không nói chuyện, qua một hồi lâu mới tùy tiện hỏi một câu.

"Là mẹ của cô?"

Chu Lâm Duyên thình lình lên tiếng làm cho cô có chút giật mình.

"ừ."

Dứt lời bỗng nhiên cô nghĩ đến một chuyện mới nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

"Chu tổng... chúng ta khi nào trở về"

Phía trước vừa vặn là đèn đỏ, Chu Lâm Duyên dừng xe nghiêng đầu nhìn cô, biểu tình lạnh như băng.

"Như thế nào cô có việc gấp"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu

"Không phải a, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi."

Một lúc Chu Lâm Duyên mới dời tầm mắt nhìn về phía trước, lạnh giọng nói.

"Bên này tôi vẫn còn có chút việc, xử lý xong chúng ta sẽ trở về."

Tô Tiêu Tiêu ở Dung Tuyền mười ngày, lúc rời đi phương án thi công cơ bản đã được xác định.

Ngày kết thúc công tác 8 giờ mọi người lên máy bay. Về tới thành phố B đã hơn 10 giờ.

Tô Tiêu Tiêu ở trên máy bay ngủ một giấc, xuống máy bay tinh thần rất tốt.

Về lại nơi quen thuộc, cảm giác thân thiết làm cho tâm tình cũng trở nên sung sướng hơn.

Chu Lâm Duyên được trợ lý Lý Cao tới đón, Tô Tiêu Tiêu đã lâu không gặp anh ta vừa thấy người liền cười tùm tùm nhiệt tình chào hỏi.

"Trợ lý Lý...đã lâu không gặp a."

Lý Cao cười đáp lại cô.

"Tô tiểu thư...đã lâu không gặp."

Nói xong liền hỗ trợ xách hành lý.

"Tô tiêu thư đưa hành lý tôi cất giúp cho."

Tô Tiêu Tiêu cười vui vẻ.

"Cảm ơn."

Tài xế hỗ trợ mở cửa xe phía sau, Chu Lâm Duyên nghiêng người liền ngồi vào, Tô Tiêu Tiêu chờ Chu Lâm Duyên ngồi vào mới vào theo.

Lý Cao cất xong hành lý cũng nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

Trên đường rời sân bay X, Lý Cao liền bắt đầu nghiêm túc báo cáo công việc gần đây cho Chu Lâm Duyên nghe.

Tô Tiêu Tiêu nghe liền cảm thấy nhàm chán, dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Sân bay đến tiểu khu còn rất xa, Tô Tiêu Tiêu vừa mới bắt đầu còn rất có tinh thần, nhưng trong quá trình nghe Lý Cao báo cáo công việc cô liền cảm thấy hơi buồn ngủ, cô dựa vào cửa sổ nhắm mắt lại rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Chu Lâm Duyên nghiêng đầu thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang dựa vào cửa sổ xe nhắm mắt lại ngủ.

Anh nhìn Tô Tiêu Tiêu một lát mới quay đầu lại cho Lý Cao một ánh mắt.

Lý Cao theo Chu Lâm Duyên nhiều năm như vậy tất nhiên sẽ biết xem mặt đoán ý, thấy ánh mắt Chu Lâm Duyên anh ta lập tức hiểu rõ mà im lặng quay đầu. Bên trong xe liền trở nên yên tĩnh.

Bên ngoài đã là 10 giờ rưỡi, đô thị phồn hoa, bên đường đều là ánh đèn rực rỡ. Chu Lâm Duyên nhìn cô ngủ an tĩnh như vậy, tâm anh cũng phảng phất an tĩnh theo.

Trải qua mười ngày công tác anh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này anh mới dời đi tầm mắt, gờ tay nhéo nhéo ấn đường, thân thể thả lỏng, nhắm mắt lại trong chốc lát cũng tiến vào giấc ngủ.

Phía sau hai người đều ngủ rồi, tài xế cùng trợ lý ở phía trước nửa điểm cũng không dám phát ra âm thanh.

Trong xe im ắng chạy một đường. Lúc 11 giờ 30 rốt cuộc cũng về tới tiểu khu cửa.

Lúc xe dừng lại Tô Tiêu Tiêu liền tỉnh. Cô gờ tay dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lúc ngủ dậy có chút khàn.

"Tối rồi sao"

Lý Cao quay đầu lại nhỏ giọng nói.

"Tối rồi."

Anh ta xuống xe, đi ra sau cốp xe lấy hành lý.

Tô Tiêu Tiêu mơ mơ hồ hồ nhìn bên ngoài, một hồi lâu mới chậm rãi tỉnh táo lại. Cô quay đầu lại thấy Chu Lâm Duyên còn ngủ.

Tuy rằng cô cảm thấy chính mình đã rất mệt, nhưng hiển nhiên cường độ làm việc của Chu Lâm Duyên còn lớn cô hơn rất nhiều.

Xem anh ngủ say như vậy liền biết khẳng định rất mệt.

Tô Tiêu Tiêu có điểm do dự xem có nên đánh thức anh hay không, nhưng đều đã tới tiểu khu rồi, vẫn là về nhà nghỉ ngơi tương đối tốt hơn.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là thật cẩn thận dịch người tới gần rồi vờn một ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc bả vai Chu Lâm Duyên nhỏ giọng gọi anh.

"Chu tổng --"

Cảm giác được có người chạm vào mình, Chu Lâm Duyên lông mi run run mở mắt ra.

Anh mở mắt hai người liền đối mặt nhìn nhau, Tô Tiêu Tiêu mỉm cười.

"Chúng ta về đến nhà rồi."

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền xoay người mở cửa xuống xe.

Lý Cao đã giúp cô đem hành lý xách tới, Tô Tiêu Tiêu sửa chiếc váy rồi nói với anh ta.

"Cảm ơn anh."

Chu Lâm Duyên ngồi ở trong xe, nhìn Tô Tiêu Tiêu bên ngoài xe xuất thần trong chốc lát.

Sau một lúc lâu mới gỡ tay xoa xoa cái cổ rồi xuống xe.

Từ đuôi xe vòng qua nói với Lý Cao.

"Cậu trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

"vâng, chu tổng."

Nói xong anh ta lại quan tâm nói.

"Chu tổng...anh cũng sớm nghỉ ngơi a."

Chu Lâm Duyên xoa cổ, nhàn nhạt gật đầu.

Xe rời đi Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên đứng ở ven đường.

Đêm khuya, trên đường đã không còn người.

Tô Tiêu Tiêu nhìn sang bên kia đường nửa ngày, lúc sau quay đầu lại nhìn Chu Lâm Duyên.

"Chu tổng, anh có đói bụng không? Có muốn ăn thứ gì đó trước lúc về không a? "

Chu Lâm Duyên nhàn nhạt nói.

"Cô nói xem lúc này còn có thể ăn gì "

Tô Tiêu Tiêu kéo hành lý.

"Anh không biết sao, hiện tại là thời đại cơm hộp, thật nhiều quán ăn đều buôn bán đến hơn nửa đêm."

Cô kéo hành lý đi sang bên kia đường quay đầu lại nói với Chu Lâm Duyên.

"Phía trước có một quán cơm tôi thường xuyên tới, ăn khá ngon."

Chu Lâm Duyên ở trên máy bay không ăn, lúc này cũng cảm thấy đói bụng, liền đi theo Tô Tiêu Tiêu.

Vào thời gian này trong tiệm không có khách, chỉ có hai người đang chờ lấy cơm.

Tuy rằng là quán nhỏ nhưng lại rất sạch sẽ, Tô Tiêu Tiêu ngày thường ở nhà không nấu cơm, cho nên mấy quán ăn gần tiểu khu cô đều quen.

Kéo hành lý vào quán, ông bà chủ đang bận việc liền ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu.

"Nha...Tiêu Tiêu a, như thế nào muộn như vậy mới ăn cơm."

Tô Tiêu Tiêu cười.

"Cháu mới từ bên ngoài trở về."

Cô lại hỏi Chu Lâm Duyên.

"Anh ăn cái gì?"

Chu Lâm Duyên nhìn thực đơn dán trên tường nói.

"Tùy tiện."

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại nói với bà chủ.

"Cho cháu hai suất cơm chiên ạ."

Bà chủ nhìn Chu Lâm Duyên vài cái, cười hỏi Tô Tiêu Tiêu.

"Là bạn trai cháu hả, trước kia dì cũng chưa thấy qua."

Chu Lâm Duyên vừa vặn đi qua đang muốn ngồi xuống ghế, nghe vậy động tác kéo ghế dừng lại, ngược mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức liên tục xua tay.

"Không đúng không đúng, bà chủ đừng nói bậy nha."

Nói xong, liền xoay người kéo ghế ngồi đối diện Chu Lâm Duyên, thật cẩn thận quan sát biểu tình của anh.

Chu Lâm Duyên cúi đầu đang xem di động, trên mặt không có biểu tình gì.

Tô Tiêu Tiêu suy nghĩ vẫn là quyết định giải thích một chút

"Cái kia..bà chủ nói bậy thôi, anh đừng hiểu lầm a."

Chu Lâm Duyên không lên tiếng, cúi đầu gửi tin nhắn.

Tô Tiêu Tiêu thấy anh không phản ứng, cho rằng anh không nghe thấy cho nên cô cũng không nói cái gì nữa.

Cô xách theo ấm trà rót vào hai cái ly một ly đặt trước mặt Chu Lâm Duyên, một ly bung lên mới vừa uống một ngụm, thỉnh thoảng nghe thấy giọng nói nặng nề của Chu Lâm Duyên

"Hiểu lầm cái gì"

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức một hóp nước trà sặc ở cổ họng, ho khan nửa ngày.

Cô ngẩng đầu, ghen đến mức khuôn mặt đều đỏ, vội xua tay nói.

"Không có gì, là bà chủ mới vừa nói bậy....."

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô, cười như không cười.

"ừ...bà chủ mới vừa nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trong mắt Chu Lâm Duyên có vài phần ý cười khi nhìn thấy bộ dạng quần bách của cô.

Tô Tiêu Tiêu nghe anh hỏi vậy cũng chỉ trả lời qua loa có lẽ.

“Không có gì.”

Nói xong lại tiếp tục cúi đầu chơi di động.

Chu Lâm Duyên lười biếng dựa vào ghế, đôi mắt bình tĩnh không có chút gợn sóng nào cứ như vậy mà nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Sau khi lấp đầy bụng hai người cùng nhau trở về tiểu khu.

Đêm khuya tĩnh lặng, trong tiểu khu không có lấy một bóng người, Tô Tiêu Tiêu kéo vali cùng Chu Lâm Duyên sóng vai đi vào.

Bốn phía im ắng, hai người cũng không lời nói lời nào, không khí có điểm kì quái.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy không khí có chút xấu hổ, đang nghĩ xem có nên nói gì để làm nóng bầu không khí hay không, nhưng quay đầu nhìn sườn mặt lạnh lùng của Chu Lâm Duyên lời nói sắp thốt ra khỏi miệng lại bị cô nuốt trở lại

Nếu anh cũng không nói vậy thì cô cũng nên im lặng thì tốt hơn.

Cũng may lộ trình trở về nhà cũng không tính quá xa, bảy tám phút sau cuối cùng tới cửa nhà.

Ăn no liền muốn ngủ, Tô Tiêu Tiêu ở cửa chào hỏi qua loa cùng Chu Lâm Duyên rồi đẩy vali vào nhà.

Ở khách sạn ở hơn mười ngày về tới nhà cả người đều tự tại.

Quả nhiên ở bên ngoài vẫn không thể nào bằng ở nhà mình.

Tô Tiêu Tiêu đổi dép lê vào nhà, vali tùy tiện để ở phòng khách còn bản thân thì đi vào phòng ngủ.

Cô lấy váy ngủ từ tủ quần áo cầm vào phòng tắm rồi đem cả người tẩy rửa sạch sẽ.

Tô Tiêu Tiêu ra khỏi phòng tắm liền xốc lên chăn giường nằm xuống, nằm trên chiếc giường mềm mại cảm giác giống như nằm trên bông, thoải mái cực kỳ.

Những thứ trên giường đều là tự cô nghiêm túc chọn lựa, nằm trong ổ chăn thoải mái nhắm mắt lại, không đến vài phút liền hoàn toàn tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau là thứ bảy, không cần đi làm Tô Tiêu Tiêu một giấc ngủ đến 10 giờ, vẫn là tiếng chuông di động đánh thức cô.

Cô mơ mơ màng màng từ trong ổ chăn vươn cánh tay, đôi mắt cũng chưa mở to, tay ở trên tủ đầu giường sờ soạng nửa ngày, cuối cùng sờ thấy điện thoại lại đem tay lùi về trong chăn ẩn nghe, thanh âm vẫn còn mơ hồ.

“ Alo ”

“ Là tiểu thư Tô Tiêu Tiêu phải không. Cô có chuyển phát nhanh nhé, tôi đã bảo người ta để lại phòng bảo vệ.”

Cái gì mà chuyển phát nhanh.

Không lẽ gần đây cô đã mua gì sao?

Tô Tiêu Tiêu trong lúc nhất thời nghĩ không ra, cũng lười suy nghĩ, mơ mơ màng màng ừ một tiếng rồi treo điện thoại tiếp tục ngủ.

Một giấc này lại ngủ nhiều hơn một giờ, lúc tỉnh lại đã hơn 11 giờ.

Tô Tiêu Tiêu ngồi mép giường mơ hồ nửa ngày mới nhớ tới vừa có người gọi điện thoại bảo cô tới phòng bảo vệ lấy đồ chuyển phát nhanh.

Cô đứng dậy đi phòng tắm rửa mặt, thay đổi quần áo, mang dép lê rồi cầm chìa khóa ra cửa.

Ở trên đường vẫn không nhớ được chính mình mua cái gì, chờ đến cửa phòng bảo vệ Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức đôi mắt đều tròn tròn mắt.

Cô khi nào thì mua thùng hàng lớn như vậy a.

“ Cái này đều là của tôi sao ”

Tô Tiêu Tiêu đi qua xem vẫn có chút không thể tin được, thế này thì làm sao cô có thể mang được a.

Chú bảo vệ nói.

“ Cô cũng thật là, chính bản thân mình mua cũng không nhớ rõ hả ”

Tô Tiêu Tiêu ngồi xổm xuống nhìn nhìn, địa chỉ là Diệp Thành. Hóa ra là ông nội gửi tới

Cô duỗi tay ôm, ai biết cái thùng lại quá nặng dường như bên trong đều là cục đá vậy.

“ Ôi trời —— ”

Nặng quá đi.

Tô Tiêu Tiêu không biết là cái gì, ngồi xổm cạnh cái thùng rồi lấy điện thoại gọi cho ông nội.

Điện thoại rất nhanh đã có người nghe, giọng nói hiền lành của ông nội truyền đến.

“ Tiêu Tiêu a, hôm nay cháu không đi làm sao, như thế nào lại có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại cho ông nội vậy nha ”

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy giọng của ông nội khoe miệng cong cong.

“ Vâng...hôm nay thứ bảy cháu được nghỉ ngơi, ông đã ăn cơm chưa? ”

“ Mới vừa ăn, cháu đang làm gì, đã ăn cơm chưa? ”

“ Còn không có đâu, một lát cháu liền ăn. ” Tô Tiêu Tiêu một bên nói, một bên cố mở cái thùng ra xem.

“ Ông nội, ông làm gì lại gửi cho cháu hai cái thùng lớn vậy nha. ”

“Cháu đã nhận được rồi hả ”

“ Vâng ah, người ta vừa đem tới cho cháu ngày hôm nay.”

Tô Tiêu Tiêu nghĩ tới hai cái thùng nặng như thế này, trong chốc lát như thế nào ôm trở về.

Ông nội ở bên kia cười nói.

“Là dưa hấu, không phải vào mùa hè cháu thích ăn dưa hấu nhất sao. Dưa hấu năm nay so với năm ngoái còn tốt hơn, mấy ngày hôm trước ông cùng bà nội con vừa mới hái một quả ăn rất ngọt nha. Vậy nên ông mới nhanh chóng gửi tới cho cháu.”

Ông nội Tô Tiêu Tiêu là một kiến trúc sư rất nổi tiếng, mấy năm trước đã về hưu, liền bắt đầu cuộc sống sinh hoạt của người già. Ông của cô rất yêu nghệ thuật, ngày thường thích vẽ tranh, luyện thư pháp, đánh cờ vây, mỗi ngày còn ở trong sân chăm sóc các loại rau cùng trái cây như nho và dưa hấu.

Tô Tiêu Tiêu khi còn nhỏ, mùa hè mỗi năm liền chạy tới nhà ông bà nội nghỉ hè, ngồi ở hậu viện ăn dưa hấu, ăn đến no căng.

Sau này tốt nghiệp đại học rồi ở lại thành phố B công tác thì không còn thời gian trở về, đã mấy năm nay không được ăn dưa hấu, năm trước cô mới nói với ông nội là muốn ăn dưa hấu, không nghĩ tới ông nội thế nhưng vẫn luôn nhớ kỹ, năm nay tới mùa dưa liền lập tức gửi tới cho cô.

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên đỏ mặt, trong lòng có chút ê ẩm.

“ Ông gửi cho cháu nhiều như vậy, vậy thì ở nhà ông bà sẽ không còn để ăn nha.”

Ông nội nói: “Trong nhà vẫn còn, nếu cháu muốn ăn thêm thì nói với ông, ông lại cho người gửi qua cho cháu.”

Tô Tiêu Tiêu cười.

“ Vâng...cảm ơn ông nội!”

Hai người nói chuyện với nhau một lát, thì ông nội ở bên kia nói muốn về phòng ngủ trưa, Tô Tiêu Tiêu mới cùng ông nói tạm biệt rồi treo điện thoại.

Nhìn hai thùng dưa hấu, Tô Tiêu Tiêu có điểm phát sầu, cô không biết phải mang về bằng cách nào thì tốt.

Thời tiết càng ngày càng nóng, bây giờ lại là giữa trưa, bên ngoài ánh mặt trời chói lọi cô thực không muốn ra khỏi nhà.

Cô dứt khoát cắn răng một cái, một lần ôm luôn hai cái thùng dưa hấu trở về.

Sự thật chứng minh, quả thực quá khó khăn.

Cô ngày thường xách một trái dưa hấu đều cảm thấy nặng, bây giờ hai thùng dưa hấu cô căn bản dịch không nổi.

Cuối cùng không có biện pháp cô đành phải ôm từng thùng một trở về.

Tô Tiêu Tiêu mất khá nhiều sức lực mới ôm được thùng dưa hấu ra khỏi phòng bảo vệ.

Cô cảm giác một thùng dưa hấu này ít nhất có mấy chục cân.

Ôm cái thùng cánh tay cô đều đang run.

Trên đầu là ánh mặt trời chói lọi, bước chân run run đi vào tiểu khu.

Chu Lâm Duyên từ bên ngoài trở về lúc đang gọi điện thoại, giương mắt lên liền thấy xa xa một hình bóng quen thuộc.

Giống như ôm thứ gì, lại giống như chú ốc sên đang gian nan di chuyển.

Cô đi chưa được vài bước.liền ở bên cạnh bồn hoa ngồi xuống.

Chu Lâm Duyên đón ánh mặt trời, mảy hơi nhú lại, xa xa nhìn thoáng qua, đối với người bên kia điện thoại nói.

“ Bây giờ tôi có việc, lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Nói xong liền treo điện thoại hướng phía trước đi đến.

Tô Tiêu Tiêu quả thực đánh giá cao sức lực chính mình, lúc này cô còn nghĩ một lần ôm hai thùng dưa hấu trở về, thế nhưng bây giờ chỉ ôm một cái đi được vài chục bước liền cảm giác cánh tay sắp đứt.

Đang ngồi chỗ bồn hoa dưới tàng cây nghỉ ngơi, cô cúi đầu xuống tay phải hướng trên mặt quạt gió.

Động tác của cô bỗng nhiên dừng lại. Dưới ánh mắt là một đôi giày da màu đen sạch sẽ.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu liền thấy Chu Lâm Duyên đứng ở trước mặt.

Anh mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen. Có lẽ anh cũng đang cảm thấy nóng, cổ áo mở ra hai cái cúc, tay áo cũng được xắn lên cao. Đứng dưới ánh mặt trời anh nhíu mi nhìn chằm chằm cô.

“Trời nóng như vậy cô ngồi ở chỗ này làm gì?”

Tô Tiêu Tiêu chỉ chỉ cái thùng bên cạnh, nóng đến độ có điểm ury khuất.

“Tôi ra đây lấy chuyển phát nhanh a.”

Chu Lâm Duyên quét mắt nhìn cái thùng rồi lại nhìn cô.

“Rất nặng sao ”

Tô Tiêu Tiêu gật gật đầu.

“Nặng.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô rồi sau đó cái gì cũng không nói, anh cúi người liền ôm cái thùng kia lên.

Nhắc lên liền không khỏi nhíu mi, nhìn cô một cái

“Cô mua cục đá hả ”

Tô Tiêu Tiêu đứng lên vội đi theo.

“Không phải, là dưa hấu ông nội gửi tới cho tôi, có hai thùng nha.”

Chu Lâm Duyên đi phía trước bước chân dừng lại, quay đầu lại hỏi cô.

“Vậy thùng còn lại đang ở đâu?”

Tô Tiêu Tiêu hơi xấu hổ mà chỉ chỉ phòng bảo vệ.

“Ở chỗ bác bảo vệ a.”

“Cô đứng đây chờ tôi.”

Chu Lâm Duyên đi qua chỗ bảo vệ đem thùng kia ôm lấy.

Hai thùng dưa hấu Tô Tiêu Tiêu căn bản không ôm nổi, nhưng đối với Chu Lâm Duyên dường như lại rất nhẹ nhàng.

Tô Tiêu Tiêu quả thực vô cùng cảm kích, gần tới chỗ thang máy cô vội vàng chạy tới ấn thang máy, hai người vào thang máy lên tầng, tới cửa Tô Tiêu Tiêu nhanh chóng mở cửa ra.

Chu Lâm Duyên ôm thùng dưa hấu đi vào nhà.

“Cái này tôi cần để chỗ nào?”

Tô Tiêu Tiêu vội đem mấy thứ trên bàn ăn thu dọn rồi nói.

“Anh đặt xuống đây giúp tôi là được.”

Chu Lâm Duyên đặt xuống.

Tô Tiêu Tiêu vội vàng lấy cho anh ly nước.

“Anh uống nước đi.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái mới tiếp nhận ly nước, ngửa đầu uống nước một ngụm.

Mới vừa uống xong, liền nghe thấy tiếng chuông di động vang lên.

Chu Lâm Duyên từ túi quần lấy di động nhìn màn hình, anh cau mày đem ly nước đưa cho Tô Tiêu Tiêu, ấn nghe điện thoại rồi đi ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh đi về căn nhà đối diện mở cửa rồi vào nhà.

Cô trầm mặc một lát mới đi tới đóng cửa lại.

Quay đầu lại tìm kéo đem cái thùng mở ra. Mới vừa mở ra cô đã ngửi được một cỗ hương vị thơm ngọt.

Tô Tiêu Tiêu đã hai năm không ăn dưa hấu nhà ông nội, bây giờ nhận được đặc vui vẻ, cô lập tức ôm ra một quả cầm vào phòng bếp rửa sạch rồi dùng dao bổ đôi nó ra, lấy cái múống xúc một miếng thịt cho vào miệng, khi cô cảm nhận được vị ngọt liền vui vẻ đến nheo lại đôi mắt.

Quả dưa của nhà ông nội vẫn ngon hơn so với bên ngoài thị trường bán một trăm lần.

Tô Tiêu Tiêu ôm nửa quả dưa hấu dựa vào cạnh bàn, cầm cái múống một múống lại một múống thực mau liền đào ra một cái động.

Ăn đến bụng đều no rồi mới dừng lại.

Cô lấy màng giữ tươi đem dưa hấu bọc lại rồi bỏ vào tủ lạnh.

Quay đầu lại nhìn hai thùng dưa trên bàn, nghĩ vừa rồi Chu Lâm Duyên giúp cô nhưng cô vẫn chưa kịp cảm ơn anh.

Nghĩ nghĩ ánh mắt cô sáng lên, đi đến bàn ăn, cố ý từ trong thùng chọn lấy quả dưa hấu to nhất. Cô ôm dưa hấu, lấy chìa khóa khóa cửa lại sau đó đi đến nhà đối diện gõ cửa.

Gõ một chút, bên trong liền truyền đến tiếng bước chân.

Chu Lâm Duyên vừa trò chuyện điện thoại vừa đi tới cửa, mở cửa ra liền thấy Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm ôm dưa đứng ở bên ngoài.

Chu Lâm Duyên nhìn nụ cười của cô trong nháy mắt đầu óc có chút đình trệ.

Tô Tiêu Tiêu không phát giác ra sự khác thường của Chu Lâm Duyên, cô vừa cười vừa chỉ vào quả dưa trong lòng ngực, nhỏ giọng nói.

“Mời anh ăn dưa hấu nhé.”

Chu Lâm Duyên lấy lại tinh thần, nghiêng người để cho cô vào nhà.

Tô Tiêu Tiêu ôm dưa hấu đi vào.

Chu Lâm Duyên đóng cửa, cầm di động đi ra ban công tiếp tục trò chuyện.

Tô Tiêu Tiêu ôm dưa hấu đứng ở phòng khách một lát, thấy Chu Lâm Duyên vẫn luôn ở ban công gọi điện thoại, cô có điểm không biết làm gì, đơn giản ôm dưa hấu đi phòng bếp.

Đem dưa hấu rửa sạch sẽ, cô tìm được dao gọt hoa quả liền cầm lấy cắt dưa ra.

Lại cẩn thận gọt vỏ, đem thịt dưa cắt thành từng miếng nhỏ xếp vào đĩa.

Chờ cô làm xong mọi thứ mới đem tay rửa sạch sẽ, bưng cái đĩa lên xoay người đi ra phòng khách.

Lúc xoay người, cô còn cúi đầu thuận tiện ăn vụng một miếng.

Vì không chú ý cho nên cô không biết Chu Lâm Duyên đang tới gần, lúc quay người lại đột nhiên không kịp phòng bị mà đâm đầu vào trong lòng ngực anh.

Dọa cho cô nhảy dựng lên, phản xạ có điều kiện mà lùi về sau.

Chu Lâm Duyên nhìn thấy con dao đặt trên bàn ở phía sau, mày nhăn lại, cánh tay vòng eo cô đem người kéo vào lòng.

“Tim chết sao?”

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên kéo lại, toàn bộ thân mình đều dán vào người anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh nhịp tim của cô bỗng nhiên lỡ một nhịp.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay phát bao lì xì nga

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hai người khoảng cách thân cận, bốn mắt nhìn nhau, Tô Tiêu Tiêu cả người giống như điện giật sợ tới mức theo phản xạ đột nhiên đẩy Chu Lâm Duyên ra, người cô lùi ra sau.

Ai biết do quá hoảng loạn, lúc lùi ra sau cô đã không cẩn thận dẫm phải nước trên mặt đất, dưới chân lão đảo một cái cả người thẳng tắp ngã về sau

Tình huống quá bất ngờ Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, theo bản năng cô hét lên một tiếng.

Chu Lâm Duyên nhú mảy tiến lên, một phen túm lấy cánh tay Tô Tiêu Tiêu kéo cô trở về.

Lực kéo quá lớn khiến cho Tô Tiêu Tiêu cả người đều đâm sầm vào ngực Chu Lâm Duyên, đôi tay cô bám lấy bả vai anh, Chu Lâm Duyên nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô ánh mắt liền trầm xuống lúc này mới hỏi.

"Cô trốn cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu: "....."

Trên thực tế Tô Tiêu Tiêu cũng không biết chính mình trốn cái gì, chính là..... phản xạ có điều kiện mà thôi.

Vừa nãy bị dọa Tô Tiêu Tiêu đã ném đĩa dưa hấu đi, bây giờ đành phải một lần nữa cất lại đĩa mới.

Lúc bung lên phòng khách thấy Chu Lâm Duyên có chút nhàn tản dựa vào sofa xem TV.

TV đang chiếu một bộ phim nước ngoài. Tô Tiêu Tiêu bung dưa hấu đi tới nhìn TV.

"Bộ phim này tên gì a?"

Chu Lâm Duyên nói.

"Không biết, tôi cũng chỉ tùy tiện mở lên thôi."

Tô Tiêu Tiêu "nga" một tiếng, ngồi xổm cạnh sofa, đưa đĩa dưa hấu trong tay đến trước mặt Chu Lâm Duyên, bộ dáng giống như hiến vật quý nghiêm túc nói.

"Anh ném thử đi, đây là tự tay ông nội tôi trồng đó nha."

Chu Lâm Duyên thu hồi ánh mắt khỏi TV, rũ mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu. Tiểu cô nương ngồi xổm trước mặt anh, đôi tay dâng đĩa dưa hấu về mặt chờ mong nhìn anh.

Anh nhìn cô một lát, lúc sau mới cúi đầu cầm lấy cái đĩa cắn một miếng dưa.

Tô Tiêu Tiêu giương đôi mắt tròn xoe lập tức hỏi cảm nhận của anh.

"Thế nào...có phải là rất ngọt không?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, không nói thêm gì chỉ đem nửa quả xuống tiếp tục xem phim.

Tô Tiêu Tiêu thấy Chu Lâm Duyên chỉ ăn một miếng rồi thôi, nghĩ thầm chẳng lẽ anh không thích ăn.

Đáy lòng cô có một chút nhỏ nhỏ không cao hứng. Dù sao cũng là ông nội cô ngàn dặm xa xôi gửi tới, cô còn xem chúng như bảo bối. Sớm biết như vậy đã không thềm mang tới cho anh.

Cô lặng lẽ bĩu môi, quay đầu lại đem đĩa dưa đặt lên bàn trà.

Đang chuẩn bị đứng lên ra về, ngẩng đầu liền bị cảnh phim đang chiếu hấp dẫn, nhìn chăm chăm hai phút, vốn dĩ cô chỉ muốn xem xong đoạn hấp dẫn này liền đi, ai biết càng xem càng nghiện, đến cuối cùng trực tiếp xem mê mẩn.

Chu Lâm Duyên đối với phim ảnh cũng không phải quá cảm thấy hứng thú, chỉ là ngày thường anh làm việc quá mệt mỏi, ngẫu nhiên sẽ dành chút thời gian để thư giãn bản thân.

Xem phim được một nửa liền có điểm mệt mỏi, anh nhắm mắt lại cứ như vậy dựa vào sofa nghỉ ngơi một lát.

Khoảng mười phút sau lúc tỉnh lại, mở mắt ra, lọt vào tầm mắt đầu tiên chính là Tô Tiêu Tiêu.

Cô còn ngồi ở trên thảm, tay ôm dưa hấu, đôi mắt không hề chớp cứ như vậy xem phim xem đến mê mẩn.

Chu Lâm Duyên nhìn cô bất tri bất giác cũng có chút bị mê hoặc.

Không biết nhìn bao lâu, chờ anh lấy lại tinh thần mới ý thức được chính mình mất khống chế, liền có chút bực bội.

Nhìn Tô Tiêu Tiêu vừa xem phim vừa ăn dưa anh liền cảm thấy dường như cô ăn rất ngon.

Chu Lâm Duyên nhìn đĩa dưa tràn đầy lúc này đã bị tiêu diệt đến không còn mấy miếng.

"....." dưa hấu này không phải là cô đưa cho anh sao.

Anh từ sofa ngồi dậy, tay vòng qua bả vai Tô Tiêu Tiêu lấy nữa, đang chuẩn bị cầm một miếng dưa hấu.

Tô Tiêu Tiêu xem phim đến mê mẩn, đột nhiên thấy một bàn tay duỗi lại đây tính lấy đi dưa hấu của cô, cô cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà ôm đĩa dưa tránh đi, vừa quay đầu lại đối với Chu Lâm Duyên có điểm kinh ngạc.

Hai người ánh mắt nhìn nhau vài giây.

Chu Lâm Duyên khuôn mặt trầm tĩnh, thái dương gân xanh nhảy nháy.

"Tô Tiêu Tiêu."

Tô Tiêu Tiêu trở mặt ba giây, lúc này mới bỗng nhiên hoàn hồn.

"A...chu tổng, anh tỉnh rồi sao."

Cô vội đưa đĩa dưa tới cho anh.

"Anh muốn ăn dưa hấu sao"

Chu Lâm Duyên sắc mặt không tốt nhìn cô.

"....." Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn cái đĩa chỉ còn mấy miếng dưa liền cảm thấy ngượng ngùng mà cười gượng.

.....

Hai ngày cuối tuần rất nhanh đã kết thúc.

Thứ hai Tô Tiêu Tiêu quay lại công ty làm việc.

Thời gian trước cùng Chu Lâm Duyên đi công tác, vừa đi chính là hơn mười ngày, buổi sáng vừa đến văn phòng các đồng nghiệp liền vây quanh.

"Trời ạ, Tiêu Tiêu cô rút cuộc cũng đã trở lại, chúng tôi còn tưởng rằng cô sẽ không trở lại a."

Tô Tiêu Tiêu cười. "Như thế nào lại không trở lại chứ, bên này hạng mục còn không có kết thúc đâu."

"Thế nào...cô cùng Chu tổng đi công tác có mệt hay không?" Lý Viện quan tâm hỏi.

Nhắc tới cái đề tài này Tô Tiêu Tiêu liền thao thao bất tuyệt kể chuyện. Cô kể những chuyện đã xảy ra lúc đi công tác.

"Lúc ấy gót chân, còn có mười đầu ngón chân tất cả đều bị trầy xước, máu chảy đầm đìa, bây giờ vẫn còn có sẹo nha."

Là phụ nữ thường xuyên đi giày cao gót cho nên mọi người đều hiểu rõ cảm giác của cô, tất cả lộ ra vẻ đồng tình.

Lý Viện vỗ vỗ bả vai Tô Tiêu Tiêu đồng tình nói.

"Cô cũng quá thảm"

Tô Tiêu Tiêu gật gật đầu, xác thật rất thảm.

Thành thật mà nói, vì lúc ấy phải chịu khổ cô đã tưởng tượng Chu Lâm Duyên là con mực bị cô xào lên.

Sau khi hoàn thành công việc Chu Lâm Duyên, Tô Tiêu Tiêu liền trở lại trạng thái làm việc bình thường, cường độ làm việc cũng đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Cả tuần này Chu Lâm Duyên trừ bỏ thứ ba tới bộ phận của cô một ngày, thì thời gian còn lại anh đều ở bên tổng bộ.

Không có Chu Lâm Duyên thần kinh căng chặt của mọi người đều lơ lửng không ít, đi làm đều rất thoải mái.

Kỳ thật không chỉ là ở chỗ làm không thấy được người, khi về nhà Tô Tiêu Tiêu cũng đã vài ngày không có đụng tới Chu Lâm Duyên.

Có đôi khi ra ngoài cô sẽ hướng cửa nhà Chu Lâm Duyên nhìn một cái, nhưng Chu Lâm Duyên mấy ngày nay tựa hồ không ở bên này, tóm lại là cô một lần cũng không gặp phải anh.

Trước kia mỗi ngày đều nhìn thấy anh, đột nhiên vài ngày chưa thấy không biết vì cái gì ít nhiều cô có điểm không quen.

Bất quá tính tình Tô Tiêu Tiêu khá tùy tiện, chút không quen trong lòng cũng rất nhanh đã bị cô ném đi, tiếp tục giống như trước kia sống một cuộc sống thoải mái dễ chịu.

Vào một buổi chiều ngày thứ sáu, lúc 2 giờ đột nhiên cô nhận được một tin nhắn WeChat.

Cô mở ra xem là Từ Chu gửi tới.

【 hôm nay buổi tối có rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm không? 】

Lần trước mẹ gọi điện thoại tới bảo đã đem số WeChat của cô cho Từ Chu, ngày hôm sau Từ Chu liền thêm cô vào WeChat.

Lúc ấy hai người ở WeChat hàn huyên vài câu đơn giản, rồi hẹn nhau hôm nào ăn cơm, nhưng thời gian sau hai người vẫn chưa liên lạc lại với nhau.

Kỳ thật nếu không phải là mẹ nhắc tới, Tô Tiêu Tiêu đều đã quên mất một người tên Từ Chu.

Dù sao cô cùng Từ Chu cũng chỉ làm hàng xóm với nhau hơn một năm, hơn nữa khi đó mới năm sáu tuổi, thì bảo sao lớn lên cô còn có thể nhớ rõ được chứ.

Bất quá nếu đối phương đã hẹn, Tô Tiêu Tiêu cũng không thể không đi, rốt cuộc cũng từng là hàng xóm với nhau, coi như gặp mặt ôn chuyện cũ vậy.

Tô Tiêu Tiêu liền gửi cho anh ta một tin nhắn:

【 tốt, anh muốn gặp mặt ở đâu? 】

Từ Chu rất nhanh đã trả lời.

【 em đem địa chỉ công ty gửi cho anh, tan tầm anh sẽ tới đón em. 】

Tô Tiêu Tiêu đáp ứng một tiếng, sau đó đem địa chỉ công ty gửi cho anh ta.

.....

Buổi chiều 6 giờ tan tầm, 5 giờ 50 Từ Chu liền gửi tin nhắn tới.

【 anh đang ở dưới lầu chỗ em làm việc. 】

Tô Tiêu Tiêu đọc tin nhắn rồi trả lời.

【 được, em lập tức xuống dưới. 】

Buông đi động cô liền bắt đầu thu thập một vài thứ, vừa hết giờ làm việc liền xách túi, quay đầu cùng Lý Viện chào một tiếng.

"Tôi đi trước a, thứ hai gặp lại."

Lý Viện cười cười.

"ừ..thứ hai gặp lại."

Tô Tiêu Tiêu xuống lầu xa xa đã thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng trước cửa công ty, đứng cạnh xe là một người đàn ông mặc bộ quần áo màu đen.

Tô Tiêu Tiêu không xác định có phải là Từ Chu hay không, đang do dự có nên đi qua hỏi thử không thì người đàn ông kia đã đi về phía cô.

"Tiêu Tiêu"

Tô Tiêu Tiêu bừng tỉnh, hơi hơi mỉm cười.

"Xin chào."

Từ Chu cười nói.

"Tuy rằng chúng ta đã lâu không gặp nhưng em cũng không cần phải khách khí như vậy đâu, bên ngoài trời nóng chúng ta lên xe trước rồi nói."

"được."

Tô Tiêu Tiêu đáp ứng một tiếng, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Lúc Tô Tiêu Tiêu lên xe thì Chu Lâm Duyên cũng vừa lúc bước xuống từ một chiếc xe khác, anh tới công ty bên này muốn xử lý một số công việc.

Lúc xuống xe ánh mắt lơ đãng hướng bên cạnh nhìn lướt qua, chỉ liếc mắt một cái anh liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu mặc chiếc váy trắng đứng cạnh một người đàn ông. Hai người đang nói chuyện rất vui vẻ.

Người đàn ông kia giúp cô mở cửa xe, Tô Tiêu Tiêu khom người ngồi vào ghế phụ. Vài giây sau chiếc xe kia liền rời đi.

Chu Lâm Duyên đứng ở chỗ đó, tây trang màu đen càng tôn lên vẻ anh tuấn đỉnh bật, cả người anh từ trong ra ngoài đều tản ra khí chất quý tộc, vừa cao ngạo lại lạnh nhạt.

Anh giương đôi mắt đen như mực, nặng nề nhìn chiếc xe đã rời đi kia.

Lý Cao đi phía sau nhìn theo ánh mắt Chu Lâm Duyên cũng đã thấy được Tô Tiêu Tiêu.

Anh ta có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh của Chu tổng, trong nháy mắt tựa hồ cái gì cũng đã hiểu rõ.

Anh ta giống như phát hiện được bí mật lớn, lại không dám nói chỉ cúi đầu yên lặng chờ Chu Lâm Duyên.

Một lát sau Chu Lâm Duyên thu hồi tầm mắt, nhấc chân đi vào công ty. Chỉ là nhìn bóng dáng anh tựa hồ đã lạnh đi mấy phần, Lý Cao yên lặng đi theo phía sau không dám thở mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Tô Tiêu Tiêu cùng Từ Chu có mười mấy năm không gặp, bây giờ gặp mặt ít nhiều vẫn có điểm câu nệ.

Cũng may Từ Chu rất biết tìm đề tài để nói, anh ta kể chuyện từ nhỏ cho tới bây giờ, không khí chậm rãi trở nên tự nhiên hơn.

Từ Chu nhìn Tô Tiêu Tiêu, "Anh nhớ rõ em khi còn nhỏ mắc bệnh quáng gà, hiện tại đã tốt hơn chưa?"

Tô Tiêu Tiêu đang uống nước trái cây nghe vậy cười cười, "Không ạ, có lẽ sẽ không thể khỏi được, nhưng mà vẫn còn tốt, chỉ cần em không ở nơi có ánh sáng quá mờ, cơ bản cũng không ảnh hưởng quá lớn."

Từ Chu nhớ tới chuyện khi còn nhỏ cảm thấy khá thú vị, "Anh nhớ rõ em còn đặc biệt sợ tối, có một lần mất điện đúng lúc ấy ba mẹ em lại đang ở bên ngoài chưa có trở về, em ở nhà một mình có lẽ vì quá sợ hãi cho nên đã khóc rất lớn, anh ở cách vách cũng có thể nghe tiếng khóc của em."

Chuyện này Tô Tiêu Tiêu nhớ rõ. Ban đêm cô sẽ nhìn không rõ, đặc biệt lúc mất điện cô liền giống như người mù, lúc ấy vừa mới sáu tuổi, thực sự là quá nhỏ, ba mẹ lại đều không ở nhà, đột nhiên mất điện làm cho cô sợ đến mức ngồi ở góc tường khóc lớn, nước mắt ngăn không được mà rơi như mưa, trong miệng không ngừng kêu mẹ.

Di Từ ở cách vách nghe thấy tiếng khóc mới tới gõ cửa muốn mang cô sang nhà di ấy, kết quả nghe thấy tiếng đập cửa cô càng sợ hãi, khóc cũng lợi hại hơn, cô ôm thú bông mò mẫm chui vào trong chăn.

Cô khóc đến 9 giờ lúc ấy ba mẹ mới từ bên ngoài vội vàng trở về, vừa thấy mẹ cô liền úy khuất đến nước mắt nước mũi cùng nhau rớt xuống, ôm mẹ ô ô ô mà khóc đến nửa đêm, mãi cho đến lúc có điện, ba ba đi mua kẹo que cho cô trở về, cô liếm đường mới chậm rãi ngừng khóc.

Từ đêm hôm đó cô liên tục gặp ác mộng trong suốt một tuần liền, tỉnh lại liền khóc lóc tìm mẹ, dọa cho cả nhà đều lo lắng. Cứ như vậy âm ỉ hơn một tuần cuộc sống mới yên ổn trở lại.

Nhưng từ đó về sau ba mẹ liền không dám để cô ở nhà một mình, bọn họ còn chuẩn bị mấy cái đèn pin để phòng lúc mất điện. Có đôi khi hai người đều có quá nhiều việc thật sự không có biện pháp ở nhà bồi cô, cũng nhất định sẽ đem cô đưa đến nhà ông nội để ông bà chăm sóc.

Sau này lúc cô trưởng thành chút, tuy rằng vẫn là sợ tối nhưng ít ra sẽ không giống khi còn nhỏ như vậy lời kéo yết hầu oa oa khóc lớn.

Mãi cho đến hiện tại, ngẫu nhiên nhắc tới chuyện này mẹ vẫn sẽ cười, nói chưa thấy qua đứa bé nào như cô.

Nhưng mà cười xong lại lo lắng cô một mình ở bên ngoài không ai chăm sóc, mỗi lần gọi điện thoại đều dặn dò cô không nên ở bên ngoài quá muộn, lúc ngủ nên để đèn miễn cho ban đêm tỉnh lại không cẩn thận bị va chạm rồi lại khóc nhè.

Từ Chu đột nhiên nhắc tới chuyện này, Tô Tiêu Tiêu cũng cảm thấy buồn cười, "Đó đều là chuyện khi em còn nhỏ a."

Từ Chu cười cười, đùa giỡn với cô, "Hiện tại em còn khóc nhè không?"

Tô Tiêu Tiêu cười nói, "Sớm đã không khóc, em cũng không còn là trẻ con."

Vừa ăn cơm vừa nói rất nhiều chuyện không khí bỗng trở nên vui vẻ.

Cơm nước xong vừa mới hơn 8 giờ, Từ Chu liền đề nghị đi xem phim.

Ngày mai là thứ bảy, hiện tại vừa mới 8 giờ thời gian quả thực vẫn còn sớm. Tô Tiêu Tiêu nghĩ Từ Chu đã mời cô ăn cơm cho nên xem phim liền cô mời đi, vì thế cô vội vàng lấy di động, "Được...anh muốn xem phim gì để em mua vé."

Từ Chu cười nói, "Anh đã mua vé rồi, lại nói anh làm anh trai sao có thể để em gái bỏ tiền."

Tô gia cùng Từ gia làm hàng xóm, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau. Tô Tiêu Tiêu từ nhỏ đã xinh đẹp đáng yêu, tính cách cũng tốt, dễ gặp bọn họ cô liền gọi chú, đi và anh trai, gọi đến thực lưu loát, đặc biệt làm người yêu thích.

Nhớ tới khi còn nhỏ Tô Tiêu Tiêu cũng thấy vui vẻ. Bất quá nếu Từ Chu mua vé cô cũng không thể đành mua thêm lần nữa đành phải nói, "Vậy chúng ta đi thôi, nhưng mà lần tới chính em sẽ mời anh."

"Được."

Từ Chu mua vé là một bộ phim gần đây được đánh giá khá tốt, trên đường tới rạp chiếu phim Tô Tiêu Tiêu lấy điện thoại tìm hiểu một chút về bộ phim, quả thực là một bộ phim không tệ.

...

Lúc phim kết thúc đã hơn 10 giờ.

Từ rạp chiếu phim đi ra Tô Tiêu Tiêu chuẩn bị gọi taxi trở về, Từ Chu nhanh chóng ngăn cô lại. "Anh đưa em về."

"Anh sống ở đâu?"

Từ Chu nói ra địa chỉ, Tô Tiêu Tiêu nghe vậy liền lắc đầu, "Vậy anh không cần đưa em về đâu, dù sao cũng không tiện đường."

"Là anh hẹn gặp em, đương nhiên phải có trách nhiệm đưa em trở về an toàn, cũng không thể nào để em tự mình gọi xe trở về. Đi thôi, xe của anh dừng ở đối diện."

Phim vừa kết thúc cho nên bây giờ có khá nhiều người đang chờ taxi, có lẽ trong chốc lát cũng khó bắt được taxi.

Tô Tiêu Tiêu suy nghĩ một lát rồi cùng Từ Chu nói cảm ơn, sau đó mới ngồi vào xe để anh ta đưa về nhà.

May mắn là từ rạp chiếu phim tới chỗ Tô Tiêu Tiêu sống cũng không xa, hơn mười phút liền đến.

Xuống xe, Tô Tiêu Tiêu khom người ghé vào xe vẫy tay với Từ Chu.

"Anh Từ Chu, vất vả anh đưa em trở về, trên đường anh nhớ lái xe chậm một chút."

Từ Chu cười gật đầu, "Àn, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh nhé."

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười, vẫy vẫy tay. "Được.... anh nhớ chú ý an toàn, tạm biệt."

Cùng Từ Chu nói lời tạm biệt, Tô Tiêu Tiêu mới xoay người đi vào tiểu khu.

10 giờ 30, nhưng đại khái bởi vì là thứ sáu, trong tiểu khu còn có người, mọi người đều ở trung tâm hoa viên ngồi hóng gió.

Tô Tiêu Tiêu đón chút gió đêm, từ từ đi về nhà.

Mới vừa đi đến thang máy, mẹ của cô liền gọi điện thoại tới, vừa kết nối mẹ Tô đã vội vàng hỏi, "Tiêu Tiêu a, nghe nói hôm nay con cùng Từ Chu đi ra ngoài ăn cơm, con nói mẹ nghe xem tiểu Từ cùng khi còn nhỏ có thay đổi nhiều không, chắc hẳn lớn lên rất cao ráo, đẹp trai nhỉ, còn có hai đứa nói

chuyện thế nào a?"

" Ôi trời!"

Mẹ Tô lại bắt đầu tò mò, đầu Tô Tiêu Tiêu đều muốn ló ra, " Mẹ hỏi những chuyện này làm gì ạ."

Mẹ Tô ở bên kia nói, "Hắc...mẹ liền hỏi một chút thì làm sao, mẹ lại không có ý tứ gì."

Tô Tiêu Tiêu nhin không được thờ dài, " Không có là tốt nhất, con chỉ là cùng anh hàng xóm lúc nhỏ ăn bữa cơm mà thôi, mẹ đừng suy nghĩ lung tung."

" Mẹ thì nghĩ cái gì chứ, mẹ không phải chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi sao....."

Đình linh một tiếng, cửa thang máy mở ra.

"Chết tiệt--"

"Hắc! Con cái nha đầu này, con như thế nào lại mắng mẹ....."

" Con làm sao dám mắng mẹ, là hành lang chỗ con không có điện."

Tô Tiêu Tiêu không nghĩ tới hành lang sẽ mất điện, liền có chút hoảng sợ. Từ thang máy đi ra, nương theo ánh đèn thang máy cô đưa tay sờ đến vách tường bên cạnh.

Cửa thang máy khép lại, hành lang hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Tô Tiêu Tiêu ở trong bóng tối nhìn không thấy gì, cùng người mù không khác nhau lắm. Điều này làm cho cô mất cảm giác an toàn, tay chặt chẽ đỡ tường, cô dựa vào ký ức theo chân tường chậm rãi đi về phía trước.

"A hành lang như thế nào không có điện...không lẽ là mất điện rồi sao"

Mẹ Tô ở bên kia điện thoại liền khẩn trương, " Vậy phải làm sao bây giờ, con có mang theo đèn không, con nhớ phải cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng ngã."

" Con đã biết."

Tô Tiêu Tiêu có điểm hoảng hốt, "Mẹ...con cúp máy trước nhé, lúc sau con sẽ gọi lại cho mẹ."

Vì không thấy đường cho nên lỗ tai của cô đặc biệt nhanh nhạy, một chút âm thanh đều có thể nghe thấy. Tiếng gió thổi trên hành lang nghe qua tai Tô Tiêu Tiêu liền phóng đại vài lần, đôi mắt nhìn không thấy bên tai lại là tiếng gió thổi, quả thực là dọa người.

"Ai, con đừng cúp máy, mẹ cùng con nói chuyện như vậy có thể giúp con đỡ sợ hãi hơn."

Tô Tiêu Tiêu nghĩ cũng đúng, đơn giản mở loa ngoài rồi rời khỏi giao diện trò chuyện, trở lại màn hình chính bật đèn pin lên.

Cô đỡ tường đi về phía trước, cúi đầu ấn đèn pin, còn chưa kịp thích ứng với ánh đèn, đột nhiên liền đụng vào ai đó.

"A!"

Cô sợ tới mức thét chói tai, di động cũng rơi trên mặt đất.

Bên kia điện thoại mẹ Tô cũng bị cô dọa sợ từ trên sofa đứng bật dậy, "Tiêu Tiêu con làm sao vậy?"

Tô Tiêu Tiêu đột nhiên ngẩng

đầu, nương theo ánh sáng nhìn thấy Chu Lâm Duyên đứng trước mặt đang nhíu mày nhìn cô.

Cô không khỏi đề thấp thanh âm, " Anh đứng ở nơi này làm gì, dọa tôi sợ muốn chết."

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái rồi mới khom người giúp cô nhặt di động, thấp giọng nói, " Lẽ nào cô đã làm chuyện trái với lương tâm, cho nên mới sợ thành như vậy"

Giọng nói trầm thấp của anh thật dễ nghe. Mẹ Tô ở bên kia nghe thấy mới ngăn người, "Tiêu Tiêu, con đang nói chuyện với ai vậy?"

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên hoàn hồn, lúc này mới nhớ tới điện thoại vẫn chưa tắt, vội vàng đóng loa, đưa điện thoại di động dán đến bên tai, "Không có ai đâu ạ, bây giờ con cúp máy trước nhé, ngày mai con sẽ gọi lại cho mẹ."

Nói xong liền vội tắt điện thoại.

Tắt xong điện thoại cô mới ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên, "Tối rồi anh còn đứng trên hành lang làm gì vậy?"

Chu Lâm Duyên nói, "Tôi đi vứt rác."

Tô Tiêu Tiêu không chút nghi ngờ a một tiếng, cô giờ di động ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, "Chỗ chúng ta mất điện sao?"

Chu Lâm Duyên nói, "Đèn hành lang hỏng rồi."

Tô Tiêu Tiêu nga một tiếng, "Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng lại mất điện."

Tô Tiêu Tiêu giờ đèn pin đi đến cửa nhà, cúi đầu sờ chìa khóa mở cửa.

Mở cửa ra cô liền đưa tay bật công tắc đèn ở cạnh cửa. Trong nháy mắt khi đèn sáng lên Tô Tiêu Tiêu cuối cùng có thể hoàn toàn thấy rõ ràng mọi thứ, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại hướng Chu Lâm Duyên cười, "Chu tổng, ngủ ngon."

Chu Lâm Duyên: "..."

Tô Tiêu Tiêu không chờ Chu Lâm Duyên đáp lại, liền trở tay đóng cửa lại.

Phịch một tiếng.

Chu Lâm Duyên đứng ở cửa, nhú mày nhìn cánh cửa đã đóng lại kia.

Tô Tiêu Tiêu về phòng tắm rửa rồi thay đổi áo ngủ, mới vừa bò lên trên giường chuẩn bị ngủ, di động liền vang lên.

Cô cầm lên thấy người gọi là Chu Lâm Duyên.

Đã trễ thế này sẽ không muốn bắt cô tăng ca đi.

Cô nhận cuộc gọi, "Alô, chu tổng"

"Cô ra ngoài một chút."

Giọng điệu của anh giống như mệnh lệnh, nói xong liền treo điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm điện thoại bị cắt đứt, sững sốt vài giây sau đó từ tủ đầu giường lấy nội y mặc vào, cô xốc chăn lên không tình nguyện mà xuống giường, trong miệng còn học ngữ khí Chu Lâm Duyên hừ một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu đi đến phòng khách, mở cửa đã thấy Chu Lâm Duyên đang ở hành lang bên cạnh là một chiếc thang.

Cô đỡ cửa mở to hai mắt nhìn Chu Lâm Duyên, "Chu tổng, anh đang làm gì vậy?"

Chu Lâm Duyên, "Đổi đèn."

Anh nói xong lại xoay người về phòng cầm cái bóng đèn mới đi ra, "Bây giờ cô hãy giúp tôi chiếu sáng."

Tô Tiêu Tiêu trở mặt vài giây mới phản ứng lại, "Nhà tôi có đèn pin, để tôi đi lấy."

Nói xong liền chạy trở về.

Chưa tới một lúc cô đã cầm đèn pin đi ra.

Chu Lâm Duyên dẫm lên cây thang, Tô Tiêu Tiêu đứng ở bên cạnh, một tay giữ đèn pin, một tay giúp anh đỡ cây thang, cô cười tủm tỉm, "Chu tổng, anh còn biết thay bóng đèn."

Chu Lâm Duyên, "..... Đường dây bên trong bị hỏng rồi."

"A" Tô Tiêu Tiêu mở to hai mắt, "Thế phải làm sao bây giờ?"

"Trong nhà kho có hộp dụng cụ, cô đi lấy lại đây giúp tôi."

"Ồ." Tô Tiêu Tiêu đem đèn pin đặt xuống rồi chạy vào nhà Chu Lâm Duyên. Trong chốc lát bên trong truyền đến giọng nói của cô, "Anh để ở nơi nào nha tôi tìm không thấy."

Chu Lâm Duyên, "Ngăn kéo thứ ba bên trái."

Qua một lát, "Không có a....."

"....." Chu Lâm Duyên bắt đầu đi, từ trên cây thang bước xuống, đi tới nhà kho, liền thấy Tô Tiêu Tiêu quỳ rạp trên mặt đất, đầu đều sắp chúi vào trong ngăn kéo. Anh đi tới, ngồi xổm xuống và trực tiếp liền đem hộp dụng cụ lôi ra.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi, "Trời ạ, tôi cứ nhiên không thấy được!"

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, "Ánh mắt cô không tốt."

Nói xong thì đứng lên, xách theo hộp dụng cụ đi ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu theo ở phía sau, nghiêm trang nói, "Thật ra thì ánh mắt của tôi thật sự không tốt lắm."

Trở lại hành lang, Tô Tiêu Tiêu tiếp tục giúp Chu Lâm Duyên chiếu đèn pin.

Cô ngửa đầu nhìn, "Chu tổng, anh có sửa được không?"

"Cô có thể im lặng một lúc không hả."

Tô Tiêu Tiêu lập tức im miệng.

Trong chốc lát, điện thoại Tô Tiêu Tiêu đặt ở phòng khách vang lên, cô đem đèn pin đặt trên cây thang rồi nói, "Tôi đi lấy điện thoại đã nha."

Nói xong liền chạy vào phòng.

Điện thoại là mẹ Tô gọi tới, Tô Tiêu Tiêu nhấn nút nghe, "Mẹ...mẹ vẫn chưa ngủ sao"

Mẹ Tô ở đầu kia vẫn còn lo lắng, "Không phải lo lắng cho con sao, nếu trong nhà không có điện thì con phải cẩn thận một chút, đôi mắt nhìn không thấy liền ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, đừng đi lung tung lại bị ngã."

Tô Tiêu Tiêu cười, "Không phải mất điện đâu mẹ, chỉ là đèn trên hành lang bị hỏng thôi."

Cô đi ra ngoài, tới cạnh Chu Lâm Duyên, một lần nữa cầm lấy đèn pin chiếu lên trần nhà.

Vì không chú ý cô liền đem ánh đèn chiếu vào mặt Chu Lâm Duyên.

"Tô Tiêu Tiêu, đừng chiếu đèn vào mắt của tôi."

"A." Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu, đem đèn pin chiếu ra chỗ khác.

Mẹ Tô ở bên kia điện thoại nghe thấy giọng nói dễ nghe của một người đàn ông liền có chút kích động từ trên giường ngồi dậy, "Tiêu Tiêu, con vừa nói chuyện với ai đấy?"

"Không có ai ạ."

Tô Tiêu Tiêu một bên chiếu sáng cho Chu Lâm Duyên một bên nói, "Thời gian không còn sớm nữa, mẹ đi ngủ sớm một chút nha, con cúp máy đây."

Nói xong liền tắt điện thoại rồi cất vào túi áo ngủ.

Bên Kia mẹ Tô ngồi ở trên giường suy nghĩ nửa ngày, càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề, quay đầu lại cùng nói với chồng, "Ai, ông nói Tiêu Tiêu có phải hay không đang giấu chúng ta quen bạn trai "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Mười phút sau đèn hành lang cũng được sửa xong, trong nháy mắt khi ánh đèn sáng lên đôi mắt của Tô Tiêu Tiêu cũng phát sáng, cô ngửa đầu vui vẻ nhìn Chu Lâm Duyên, "Chu tổng, anh thật lợi hại."

Chu Lâm Duyên không đáp lại cô, từ trên thang bước xuống đem đồ trong tay bỏ vào hộp dụng cụ trên mặt đất rồi xoay người trở về phòng.

Tô Tiêu Tiêu ngồi xổm xuống đem mấy thứ dụng cụ bỏ vào hộp rồi đem vào nhà cho Chu Lâm Duyên.

Từ nhà kho đi ra cô thấy Chu Lâm Duyên đang ở phòng bếp rót nước.

Cô xách theo đèn pin trở lại hành lang chuẩn bị gấp cái thang đem cất. Nhưng mà cái thang này khá nặng, cô vất vả lắm mới đem gấp lại được.

Chu Lâm Duyên từ trong phòng đi ra thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang cố sức vật lộn với cái thang, nhưng mà có lẽ vì quá nặng cho nên cô không thể vác lên được, cô đành phải đẩy dần về phía cửa, kết quả lúc đẩy đến cửa thì bị kẹt lại, cô ở phía sau dùng sức đẩy mạnh một cái làm cho cái thang suýt nữa đã ngã xuống.

Chu Lâm Duyên nhanh tay đỡ lấy, "Tô Tiêu Tiêu, cô là đang phát điên sao?"

Tô Tiêu Tiêu ló đầu ra, bởi vì dùng sức quá nhiều cho nên khuôn mặt nhỏ đều nghẹn đến mức đỏ bừng lên, "Chu tổng...cái thang này của anh có khi nặng đến một trăm cân đi"

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái.

Tô Tiêu Tiêu buông cái thang ra, xoa xoa cánh tay, "Nặng chết tôi rồi."

Tô Tiêu Tiêu ở bên ngoài lẩn lộn nửa ngày cũng không vác được, nhưng đối với Chu Lâm Duyên lại dễ như trở bàn tay đem xách vào nhà, anh thuận tay đặt nó dựa vào vách tường cạnh cửa. Sau đó anh khom người nhặt đèn pin ở trên mặt đất lên đưa cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu đuổi tay cầm lấy, "Cảm ơn Chu tổng."

Cô vừa định lấy đèn pin ra khỏi tay Chu Lâm Duyên thì phát hiện anh không có ý định buông tay.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên. Chu Lâm Duyên dựa vào cửa, phía sau huyền quan ánh đèn mờ nhạt chiếu vào đỉnh đầu anh, làm cho khuôn mặt anh trở nên thâm thúy, ánh mắt cũng sâu thẳm hơn.

Anh không có buông tay, đôi mắt nhìn chăm chăm cô không nói một lời.

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên nhìn đến hoảng loạn, tim cũng đập nhanh hơn.

Cô theo bản năng nhấp môi, đôi mắt nhìn anh. Ngay khi cô đang muốn nhắc nhở anh buông tay thì Chu Lâm Duyên đã buông lỏng đèn pin nói, "Cô sớm nghỉ ngơi một chút ", sau đó lui vào nhà một bước rồi đóng cửa lại.

"....." Tô Tiêu Tiêu có cảm giác không thể hiểu được, cô đi vào nhà rồi khóa cửa lại, thuận tay đem đèn pin đặt ở huyền quan, lúc này mới mang dép lê đi vào phòng ngủ.

Cô nằm ở trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà.

Không biết tại sao lại ngủ không được. Trong đầu trống rỗng, cô cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Ngày hôm sau, Tô Tiêu Tiêu một giấc ngủ đến 8 giờ, nhưng có lẽ do buổi tối ngủ khá muộn cho nên bây giờ vẫn còn rất buồn ngủ, cô bèn nằm trên giường thêm một lúc, đến khi tỉnh dậy lần nữa đã là 8 giờ 30, lúc này cô mới mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm rửa mặt.

Tuy đã rửa mặt xong nhưng vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ, Tô Tiêu Tiêu mang đầu tóc lộn xộn từ phòng ngủ đi tới phòng bếp mở tủ lạnh tìm thức ăn.

Tìm nửa ngày cũng không tìm được cái gì để ăn.

Tô Tiêu Tiêu có chút buồn bực, dựa vào tủ lạnh ôm nửa trái dưa hấu bắt đầu ăn.

Ăn mấy miếng mới nhớ tới buổi sáng ăn cái này thì quá lạnh, cô đem thìa buông xuống rồi đặt dưa hấu lên bàn tính toán chờ lát nữa trở về sẽ ăn tiếp.

Tô Tiêu Tiêu về phòng thay đổi quần áo rồi cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Bây giờ đã 9 giờ, mặt trời cũng đã lên cao. Tô Tiêu Tiêu một đường dọc theo bóng cây mà đi, đến cửa tiểu khu cô liền rẽ trái đi tới cửa hàng tiện lợi gần đây.

Cũng thật trùng hợp, lúc cô đi vào liền thấy Chu Lâm Duyên ở quầy thu ngân.

Hôm nay anh mặc chiếc áo thun trắng, quần đùi màu đen, trông giống như vừa mới chạy bộ trở về.

Lúc cô bước vào, cánh cửa của cửa hàng tự động reo lên một tiếng, "Hoan nghênh quý khách."

Chu Lâm Duyên lơ đãng nhìn ra ngoài thì thấy Tô Tiêu Tiêu.

Cô mặc chiếc áo thun màu trắng cùng chân váy màu vàng nhạt dài tới đầu gối. Mái tóc dài được buộc kiểu đuôi ngựa, nhìn thấy anh cô liền cười rộ lên, nụ cười ấy giống như ánh nắng mùa hè, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Chu Lâm Duyên cứ như vậy nhìn cô đến thất thần.

Tô Tiêu Tiêu đi tới gần chào hỏi anh với nụ cười tươi rói, "Chu tổng sớm...chúc anh cuối tuần vui vẻ."

Chu Lâm Duyên nhìn thoáng qua cô rồi nói, "Đã 9 giờ rồi, cũng không còn sớm nữa."

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười, xoay người đi tới kệ hàng chọn lựa một chút.

"Xin chào, nước của anh hết hai tệ." cô bé thu ngân đỏ mặt nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên thuận tay từ kệ hàng bên cạnh cầm một hộp kẹo bạc hà nói,

"Chờ cô ấy rồi chúng tôi cùng thanh toán."

Cô bé thu ngân hiểu rõ "cô ấy" ở đây hiển nhiên chính là chỉ cô gái vừa mới tiến vào kia.

Cô bé ngẩn người, theo bản năng liếc mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu rồi lại nhìn người đàn ông đang xem điện thoại bên cạnh, trong mắt lộ ra sự hâm mộ.

Tô Tiêu Tiêu ở bên trong chọn nửa ngày, lúc đi ra trên tay cô xách theo một túi bánh mì, hai túi bánh quy, bốn gói mì và ba túi sữa bò.

Cô cũng không lấy giỏ đựng, liền như vậy ôm đầy thứ trong lòng mà đi ra.

Chu Lâm Duyên ngược mắt thấy cô đang xách theo nhiều thứ, lúc này anh mới cất đi động vào túi quần rồi đi qua giúp cô cầm lấy bốn gói mì bên trên, anh cau mày hỏi, "Cô mua nhiều mì gói như vậy làm gì?".

Tô Tiêu Tiêu nói, "Ăn a."

Chu Lâm Duyên giúp đỡ cô đem đồ cầm tới quầy thu ngân, Tô Tiêu Tiêu cùng đi qua đem mấy thứ còn lại đặt xuống.

Cô bé thu ngân quét mã xong thì nói ra một con số, "Tổng cộng của hai người là 57 tệ."

Tô Tiêu Tiêu mới vừa đem điện thoại lấy ra, chuẩn bị quét mã Wechat trả tiền thì Chu Lâm Duyên đã đưa tờ một trăm tệ cho cô bé thu ngân.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, vội nghiêng đầu nhìn lại Chu Lâm Duyên, "Anh cứ để tôi tự mình trả là được rồi."

Chu Lâm Duyên không thêm để ý tới cô chỉ lạnh nhạt nói, "Thuận tiện mà thôi."

Tô Tiêu Tiêu nhìn mấy thứ trên quầy thu ngân. Chu Lâm Duyên trừ bỏ một chai nước khoáng cùng một hộp kẹo bạc hà, những thứ còn lại đều là của cô.....

Chu Lâm Duyên xách đồ, hai người từ cửa hàng cùng sánh vai nhau về nhà.

Hôm nay là thứ bảy, tiểu khu có khá nhiều người, lúc hai người đi tới thang máy thì gặp mấy người hàng xóm đang đứng ở đấy.

Tô Tiêu Tiêu sống ở đây đã hơn nửa năm, ngày thường gặp mọi người cô sẽ vui vẻ chào hỏi với họ cho nên có rất nhiều người ở đây đều biết cô, vừa thấy Tô Tiêu Tiêu đi cùng Chu Lâm Duyên, trong mắt mấy dì hàng xóm đều lóe lên ngọn lửa bát quái, bọn họ đánh giá Chu Lâm Duyên một chút rồi mới nhìn sang Tô Tiêu Tiêu, "Ai da, Tiêu Tiêu...đây là bạn trai của cháu hả, lớn lên cũng thật đẹp trai."

Chu Lâm Duyên nghe vậy hơi ngẩn ra, theo bản năng nhìn Tô Tiêu Tiêu bên cạnh.

Tô Tiêu Tiêu bị dọa không nhẹ, cô vội vã lắc đầu, "Không...không phải đâu ạ, chúng cháu chỉ là hàng xóm ở cùng một tầng lầu thôi."

"A...là như vậy sao."

Di Trương cười cười, giữ chặt tay Tô Tiêu Tiêu, "Dì còn tưởng rằng đây là bạn trai của cháu chứ."

Tô Tiêu Tiêu cong môi, "Không phải đâu dì."

Cửa thang máy mở ra, Di Trương liền lôi kéo Tô Tiêu Tiêu tiến vào thang máy vừa nói, "Vậy hiện tại cháu không có bạn trai có phải không?"

Tô Tiêu Tiêu cười gượng, "..... Vâng ạ "

"Vậy chuyện lần trước dì nói cháu đã suy nghĩ chưa, tuổi cháu trai dì cùng với tuổi của cháu cũng không sai biệt lắm đâu, hiện tại nó đang làm việc ở ngân hàng. Tiểu từ kia là dì nhìn nó lớn lên, quả thực là người không tệ đâu a."

Tô Tiêu Tiêu lớn lên xinh đẹp, tính cách hay là công việc cũng đều rất tốt, mỗi lần gặp người khác đều cười đến ngọt ngào, khiến cho ai cũng phải yêu thích, thế cho nên mấy dì trong tiểu khu mỗi lần gặp đều muốn giới thiệu đối tượng cho cô.

"Hay là để dì sắp xếp cho hai đứa gặp nhau một lần nhé. Nếu như cháu không thấy tiện thì có thể thêm wechat của thằng bé rồi hai đứa nói chuyện bình

thường giống như bạn bè cũng được... Lúc nào cháu thấy thích hợp thì có thể gặp mặt sau."

Một dì bên cạnh cũng chen qua nói,

"Người trẻ tuổi vẫn là nên tiếp xúc nhiều một chút, với lại cháu trai của dì Trương ta cũng đã gặp qua, quả thực lớn lên rất đẹp trai."

Dì Trương nghe vậy liền cười rộ lên,

"Tiêu tử kia ánh mắt cao, ngày thường cũng không thấy nó thích cô gái nào, lần trước nó tới nơi này ăn com với tôi, trên đường gặp Tiêu Tiêu cho nên liền chào hỏi, quay đầu lại còn hỏi tôi Tiêu Tiêu đã có bạn trai chưa."

Một nhóm phụ nữ ở trong thang máy đang vô cùng náo nhiệt giới thiệu bạn trai cho Tô Tiêu Tiêu.

Không ai nhìn đến Chu Lâm Duyên đang đứng phía sau sắc mặt đã xanh mét, ánh mắt lạnh như băng.

Tới tầng lầu, Tô Tiêu Tiêu cuối cùng thoát thân, cô mỉm cười cùng mọi người nói lời tạm biệt.

Cửa thang máy đóng lại, cuối cùng an tĩnh.

Tô Tiêu Tiêu thở phào một hơi, vừa ngẩng đầu còn chưa kịp nói lời gì liền thấy Chu Lâm Duyên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Cô sùng sốt, "Ách..... Chu tổng anh làm sao vậy?"

Chu Lâm Duyên đánh giá cô từ trên xuống dưới vài lần, cuối cùng lạnh lùng cười ra tiếng, "Nhìn không ra cô cũng rất được hoan nghênh"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"A" Tô Tiêu Tiêu nghe Chu Lâm Duyên nói vậy có chút sùng sốt, cô nhìn anh vài giây mới thành thật trả lời, "Cũng được"

Quả thực là vẫn ổn.

Chu Lâm Duyên hồ hững nhìn thoáng qua Tô Tiêu Tiêu. Anh không nói một lời chỉ cúi đầu lấy chai nước khoáng rồi đem túi trả lại cho cô.

Tô Tiêu Tiêu cầm túi mỉm cười với anh, "Cảm ơn Chu tổng."

Chu Lâm Duyên cúi đầu vặn nắp chai nước, không biết nghĩ đến cái gì lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Tiêu Tiêu, "Có phải cô có rất nhiều người theo đuổi không?"

Tô Tiêu Tiêu nghe vậy mới cong đôi môi nói, "Chu tổng, nhìn không ra anh còn rất thích bắt quái."

Chu Lâm Duyên nhìn cô với ánh mắt nặng nề, cuối cùng đành im lặng xoay người rời đi.

Chu Lâm Duyên trở về nhà với tâm trạng bức bối, anh đi vào phòng tắm tắm rửa rồi tới thư phòng xử lý công việc.

Bận rộn một lúc anh mới đem phiền muộn trong lòng ném sang một bên.

Lúc 11 giờ Chu Lâm Duyên gọi điện cho Lý Cao bảo anh ta tới công ty lấy văn kiện đưa tới nhà cho anh.

Là trợ lý cao cấp một ngày 24 giờ đều chờ lệnh của Chu Lâm Duyên, Lý Cao vừa nhận được điện thoại, nửa giờ sau lập tức đem văn kiện tới nhà của ông chủ.

Nghe Chu Lâm Duyên phân phó xong công việc lúc anh ta rời đi đã là 12 giờ.

Khi Lý Cao ra ngoài hành lang thì gặp được đó Tô Tiêu Tiêu, nhìn thấy anh ta Tô Tiêu Tiêu rất ngạc nhiên, "Trợ lý Lý! Anh như thế nào lại ở chỗ này?"

Lý Cao nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu cũng mỉm cười, "Tô tiểu thư."

"Anh cứ gọi tôi là Tiêu Tiêu đi, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp, cho nên anh không cần gọi phải gọi tôi Tô tiểu thư đâu a."

Lý Cao tiếp tục mỉm cười.

Tô Tiêu Tiêu lại hỏi tiếp, "Là Chu tổng gọi anh tới đây sao?"

Lý Cao gật gù đầu, "Đúng vậy...Chu tổng gọi điện bảo tôi mang văn kiện tới cho ngài ấy."

"Ồ...giữa trưa còn phải mang văn kiện cho anh ấy, vậy chắc là anh vẫn chưa ăn cơm phải không?" Tô Tiêu Tiêu hỏi.

"Ừ." Lý Cao cười nói.

Tô Tiêu Tiêu giơ tay nhìn đồng hồ thấy đã 12 giờ.

Cô lại nhìn đôi đũa trong tay, "Tôi đang nấu mì, nếu anh không vội thì có thể ở lại ăn chung với tôi"

Lúc này Chu Lâm Duyên ở trong nhà đang bung cái ly từ thư phòng ra ngoài lấy thêm nước, đi đến phòng khách vừa vặn nghe được giọng nói Tô Tiêu Tiêu.

Bước chân anh dừng lại, đôi mắt nhìn về phía cửa. Một lát sau anh mới nhấc chân đi đến cửa. Khi cánh cửa mở ra anh nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Cao đang đứng ở hành lang nói chuyện.

Lý Cao vừa nghe thấy tiếng động, anh ta lập tức quay đầu lại, "Chu tổng."

Chu Lâm Duyên bung cái ly dựa vào cửa, tư thái lười biếng quét mắt nhìn Lý Cao rồi lại dời tầm mắt về phía Tô Tiêu Tiêu, sau đó mới uể oải hỏi, "Hai người đang làm gì ở đây?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Tôi đang nấu mì gói, đúng lúc gặp trợ lý Lý cho nên tôi đang hỏi xem anh ấy có muốn ở lại cùng tôi ăn mì hay không."

Chu Lâm Duyên nghe vậy tầm mắt một lần nữa rơi trên người Lý Cao, "Ồ... cậu muốn ở lại cùng cô ấy ăn mì sao?"

Rõ ràng từ ánh mắt cho đến giọng điệu đều rất bình thường, nhưng Lý Cao nghe được thì kinh hồn táng đảm, anh ta không ngừng lắc đầu, "Không...không...tôi cũng không muốn làm phiền Tô tiểu thư."

Đùa gì vậy, đã biết rõ tâm tư của ông chủ bây giờ cho anh ta thêm mười lá gan thì cũng không dám một mình ăn mì cùng Tô tiểu thư.

Lý Cao đang định chào tạm biệt, Tô Tiêu Tiêu đã dành nói trước, "Không phiền đâu, nước tôi nấu cũng đã sôi rồi bây giờ chỉ cần cho mì vào nữa là xong."

Chu Lâm Duyên ngược mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu lướt qua Lý Cao, nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên, thuận tiện hỏi, "Chu tổng...anh có muốn ở lại ăn cùng chúng tôi không?"

Thật ra Tô Tiêu Tiêu cũng chỉ thuận tiện hỏi anh mà thôi, cô cũng hiểu con người như Chu Lâm Duyên sao có thể ăn mì gói cùng cô.

Cô đang chuẩn bị tiếp nhận lời cự tuyệt, đâu ngờ được anh chỉ là trầm mặc vài giây rồi bỗng nhiên mở miệng đáp ứng, "Được."

Tô Tiêu Tiêu: "....."

Bởi vì nhiều thêm hai người, Tô Tiêu Tiêu sợ không đủ ăn, cô liền nấu hết bốn gói mì vừa mua lúc sáng.

Cửa phòng bếp mở ra, Tô Tiêu Tiêu ở bên trong nấu mì thỉnh thoảng sẽ quay đầu liếc ra phòng khách một cái.

Cô có cảm giác không khí ở phòng khách dường như có chút không bình thường..

Chu Lâm Duyên mang gương mặt lạnh lùng ngồi trên sofa xem tin tức tài chính.

Phải thừa nhận rằng Chu Lâm Duyên sinh ra đã có sẵn bản lĩnh, anh chỉ ngồi một chỗ và im lặng cũng có thể làm cho nhiệt độ xung quanh xuống thấp.

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, cô mím môi nghĩ người này là tới là muốn làm hỏng bầu không khí sao.

Ai nha... Thực không biết với bầu không khí kia lát ăn mì sẽ như thế nào nữa....haizz

Tô Tiêu Tiêu có chút buồn bực, quay đầu lại tiếp tục nấu mì.

Ở phòng khách, Lý Cao đang vô cùng không thoải mái vào một góc sofa, hận chính mình không thể lập tức trốn đi.

Lý Cao vừa nghĩ vừa cảm thấy mình xui xẻo, anh ta cũng không muốn ở đây làm cái bóng đèn siêu lớn.

Tô Tiêu Tiêu nấu mì vô cùng thuần thục, không lâu sau đã nấu xong.

Cô tắt bếp rồi gọi hai người đàn ông ngoài phòng khách, "Tôi đã làm xong rồi chúng ta chuẩn bị ăn thôi."

Chu Lâm Duyên nghe thấy cô gọi mới quay đầu lại, vừa quay đầu thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang bụng nổi mì nóng bỏng.

Anh không khỏi nhũn mỳ, đứng dậy đang chuẩn bị đi tới giúp cô.

Ai ngờ anh vừa đứng dậy còn chưa kịp nhắc chân thì anh chàng Lý Cao đã nhanh chóng đi qua, "Tô tiểu thư, để tôi giúp cô nhé."

Anh ta duỗi tay bụng lấy cái nồi, Tô Tiêu Tiêu đánh buông tay ra, hai tay theo bản năng sờ sờ lỗ tai cười, "Cảm ơn anh."

"Cô không cần cảm ơn." Lý Cao mỉm cười.

Nhưng mà lúc quay đầu lại anh ta liền cười không nổi.

Bởi vì Chu Lâm Duyên đang đứng ở sofa hai tay cầm ở túi quần cứ như vậy nhìn vị trợ lý của mình bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Lý Cao trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một chút.

Xong rồi.

Anh ta ở trong lòng thầm nể chính mình, Lý Cao à Lý Cao, có phải mỳ nhiều chuyện quá rồi không! Ông chủ thật vất vả mới có cơ hội để thể hiện bản thân, mỳ đi theo xem nào nhiệt gì chứ!

Lý Cao quả thực hồi hận đến xanh ruột, bây giờ nhìn thấy nồi mì liền cảm thấy nóng phỏng tay.

Tô Tiêu Tiêu cầm ba cái bát cùng đưa lại đây, vui vẻ nói với hai người kia. "Chúng ta ăn thôi."

Cô đi đến sofa ngồi vào bên cạnh Chu Lâm Duyên sau đó phân phát bát đĩa.

"Chu tổng, đây là của anh." Tô Tiêu Tiêu cầm cái bát đưa tới trước mặt Chu Lâm Duyên.

Sắc mặt Chu Lâm Duyên lúc này mới hoà hoãn, anh giơ tay tiếp nhận.

"Trợ lý Lý...của anh đây." Tô Tiêu Tiêu vừa muốn cầm bát đĩa đưa cho Lý Cao thì anh ta đã vội vàng tự mình cầm lấy.

"Cảm ơn Tô tiểu thư, nhưng mà cô cứ để tôi tự làm là được rồi."

Tô Tiêu Tiêu cười cười, quay đầu lại hỏi Chu Lâm Duyên, "Chu tổng, anh trước kia đã ăn qua mì gói chưa?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng rồi duỗi tay gấp một chút mì gói bỏ vào trong chén.

"Để tôi giúp anh", Tô Tiêu Tiêu vội buông cái bát của mình, rồi cầm lấy bát của Chu Lâm Duyên, một bên vừa gấp mì giúp anh, một bên vừa nói: "Nhưng mà so với mì tôi nấu chắc chắn sẽ không giống nhau nha."

Gấp non nửa chén cô lại lấy cái muống múc cho anh một chút nước canh.

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu nghiêm túc gấp mì cho mình, tâm tình quả thực rất tốt, khỏe môi anh cong lên.

"Có cái gì không giống nhau?"

Tô Tiêu Tiêu nói. "Anh ăn qua rồi sẽ biết."

Nói xong mới cười khanh khách đưa bát mì cho anh.

Chu Lâm Duyên nhìn một cái rồi giơ tay tiếp nhận.

Nhưng mà tâm tình tốt đẹp của anh không kéo dài được bao lâu. Bởi vì chưa đến một phút sau anh thấy Tô Tiêu Tiêu đang chuẩn bị giúp anh chàng trợ lý của mình lấy mì.

"Trợ lý Lý... Để tôi lấy mì giúp anh nhé."

Lúc này Chu Lâm Duyên mới nắm chặt chiếc đĩa trong tay, ngược mắt nhìn về phía Lý Cao.

Lý Cao cùng Chu Lâm Duyên ánh mắt chạm nhau, anh ta giật mình sợ hãi, vội vàng lấy cái muống trong tay Tô Tiêu Tiêu, "Không cần...không cần, Tô tiểu thư cứ ăn đi, cô không cần để ý tới tôi, việc này tôi sẽ tự mình làm lấy."

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười nói: "Cũng được, vậy anh cứ ăn thoải mái nhé, ngàn vạn lần đừng khách khí."

Nói xong cô mới tự lấy mì cho mình rồi cúi đầu bắt đầu ăn.

Ăn được một nửa, bỗng nhiên cô nghĩ đến cái gì đó, liền đem bát đũa buông xuống, từ trên sofa đứng lên.

Chu Lâm Duyên nghi hoặc hỏi, "Cô muốn làm gì?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Để tôi đi lấy dưa hấu, lát ăn mì xong chúng ta dưa hấu lạnh nhất định sẽ rất thoải mái."

Nói xong cô mới chạy tới phòng bếp.

Chu Lâm Duyên nhìn bóng dáng cô trong chốc lát rồi mới thu hồi tầm mắt.

Lý Cao vội vàng ăn xong một bát mì rồi nhanh chóng buông đũa, cùng Chu Lâm Duyên nói: "Chu tổng...tôi nhớ ra mình còn có việc, tôi xin phép đi trước."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng.

Lý Cao vội đứng lên đi đến cửa phòng bếp nói với Tô Tiêu Tiêu, "Tô tiểu thư, bây giờ tôi còn có việc cần phải giải quyết cho nên đành đi trước."

"A" Tô Tiêu Tiêu kinh ngạc quay đầu lại, "Nhanh như vậy sao, nhưng mà tôi còn chưa có cắt xong dưa hấu đâu, anh chờ tôi một lát được không?"

"Để lần sau đi."

Lý Cao vội vã nói: "Tôi còn có việc gấp cần làm, bây giờ phải đi liền."

Cùng Tô Tiêu Tiêu nói cảm ơn xong anh ta liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi ra khỏi nhà Tô Tiêu Tiêu Lý Cao cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Về sau có đánh chết anh ta cũng không dám đi theo làm bóng đèn.

Lý Cao đi rồi trong nhà chỉ còn lại hai người. Tô Tiêu Tiêu bưng đĩa dưa hấu đi qua đặt trên bàn trà rồi ngồi xuống thăm tiếp tục ăn mì.

Cô nhìn chén của Lý Cao nhẹ giọng nói, "Trợ lý của anh đi gấp như vậy cũng không biết anh ta đã ăn no chưa nhỉ?"

Chu Lâm Duyên nghe vậy mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua cái gáy Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu nói xong mới quay đầu lại nhìn Chu Lâm Duyên, "Chu tổng, lúc này tôi đã nấu hết số mì mua lúc sáng, giờ một mình tôi ăn khẳng định sẽ không hết, cho nên anh nhớ ăn nhiều một chút nhé, nếu không sẽ rất lãng phí."

Chu Lâm Duyên nhìn ánh mắt trông mong của cô, đáy lòng bỗng trở nên mềm mại, anh gật gật đầu.

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới vui vẻ tiếp tục ăn mì.

Bốn gói mì đều được Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên giải quyết hết.

Cơm nước xong, Tô Tiêu Tiêu cầm bát cho vào máy rửa bát, lúc trở lại phòng khách thấy Chu Lâm Duyên đang ăn dưa hấu và xem tin tức.

Cô cũng nhanh chóng đi qua ngồi xuống thăm bắt đầu ăn dưa cùng anh.

Nếm được vị ngọt của dưa cô cười tủm tỉm hỏi Chu Lâm Duyên, "Chu tổng...anh có cảm thấy dưa rất ngọt không?"

Chu Lâm Duyên rũ mắt thành thật ừ một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu có chút kiêu ngạo, "Dưa này chính tay ông nội của tôi trồng đấy."

Chu Lâm Duyên nhìn vẻ mặt đầy kiêu ngạo của cô không biết vì sao lại rất muốn cười.

Chiều hôm nay ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thực đẹp.

Ánh nắng xuyên thấu qua tấm rèm cửa sổ màu trắng chiếu vào nhà, Tô Tiêu Tiêu gác trên bàn trà nghiêng đầu nhìn ra ngoài kia.

Trong phòng mở ra khí lạnh, ngoài cửa sổ là ánh mặt trời.

Có lẽ cảm thấy ánh nắng quá đẹp, quá ấm áp, Tô Tiêu Tiêu nhắm mắt lại trong chốc lát không bao lâu liền bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

TV vẫn đang chiếu một bộ phim thanh xuân của Mỹ.

Mùa hè tươi đẹp, hình ảnh lãng mạn, mỗi một khung hình đều là một bức tranh đẹp.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trên sofa ngắm nhìn khuôn mặt của cô.

Cô ngủ thực an tĩnh, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt làm cho cô giống như một bức họa mỹ lệ.

Mái tóc cô dưới ánh mặt trời có màu nâu sẫm, từng sợi tóc rơi xuống che khuất đôi má của cô.

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu thật lâu, nhìn đến chính mình thất thần. Anh đưa đôi tay tới gần khuôn mặt của cô nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc rồi vén ra sau tai.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mười phút sau Tô Tiêu Tiêu tỉnh dậy thì Chu Lâm Duyên đã đi rồi. Cô ngồi ngây ngốc ở trên thảm một lúc rồi lại tiếp tục ăn dưa hấu.

Thời gian gần đây không có quá nhiều công việc cho nên Chu Lâm Duyên cũng không bắt cô phải tăng ca, Tô Tiêu Tiêu vui đến quên cả trời đất, hai ngày cuối tuần cô còn tính toán ở nhà xem phim.

Ngày cuối tuần Tô Tiêu Tiêu đang muốn ngủ nướng thì sáng sớm di động liền vang lên, cô mơ mơ màng màng từ trong ổ chăn vươn tay lấy di động rồi nhấc nghe, giọng nói mang vẻ buồn ngủ.

"Alô"

"Con cái nha đầu này, mặt trời đã chiếu tới mông rồi mà vẫn chưa chịu rời giường sao."

Nghe thấy giọng nói của mẹ Tô, Tô Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng làm nũng.

"Mẹ...hôm nay là cuối tuần nha."

"Con nghĩ mẹ không biết sao, bây giờ con chạy nhanh xuống dưới xách đồ giúp mẹ, một mình mẹ không thể xách được a."

Tô Tiêu Tiêu kinh ngạc, cô đột nhiên thanh tỉnh, xốc chân từ trên giường ngồi dậy

"Mẹ...bây giờ mẹ đang ở đâu?"

"Mẹ đang ở cửa tiểu khu chỗ con sống, con xuống xách hành lý giúp mẹ nhanh lên."

Tô Tiêu Tiêu đầu nghĩ đến mẹ cô sẽ đột nhiên tới, cô cúp điện thoại liền nhảy xuống giường, vào phòng tắm vội vội vàng vàng rửa mặt, thay đổi quần áo liền chạy nhanh xuống dưới lầu.

Một hơi chạy đến cửa tiểu khu, xa xa liền nhìn thấy mẹ Tô đang ngồi dưới gốc cây ở hoa viên, bên cạnh là cái vali cùng với hai túi lớn.

Tô Tiêu Tiêu vội chạy tới, "Mẹ..."

Mẹ Tô quay đầu liền thấy con gái mặc một chiếc váy trắng, khuôn mặt tươi cười đang chạy tới.

Tô Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt mẹ Tô rồi ôm chặt bà, "Mẹ như thế nào đột nhiên lại tới đây, cũng không nói một tiếng cho con biết."

Mẹ Tô cười nói, "Ngày mai không phải là sinh nhật của con hay sao, mẹ muốn cho con một kinh hi."

Tô Tiêu Tiêu cười đến đôi mắt đều cong lên, "Vậy mẹ cũng nên nói cho con biết một tiếng a, như vậy con có thể tới sân bay đón mẹ."

Cô vừa nói vừa xách hai cái túi lên.

Mẹ Tô kéo vali có chút ghét bỏ nói, "Mẹ ở sân bay gọi taxi là có thể tới thẳng đây thì cần gì phải để con chạy xa như vậy, với lại thời gian chờ con tới sân bay thì mẹ cũng có thể tới đây rồi."

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không gặp mẹ, bây giờ gặp lại cô vui vẻ ôm lấy cánh tay của bà, hai mẹ con sánh vai nhau đi vào tiểu khu.

"Thế ba con đâu rồi? Còn có mọi người ở nhà vẫn khỏe cả chứ ạ?"

"Mọi người đều khỏe, ba con vốn dĩ cũng muốn tới nhưng mà vì công việc cho nên không thể đi."

Tô Tiêu Tiêu cười, "Không sao, chờ tới sinh nhật của ba con sẽ trở về tổ chức tiệc chúc mừng ba nhé."

Mẹ Tô cười nói, "Hóa ra con vẫn còn nhớ rõ sinh nhật của ba a."

Vào tới chung cư Tô Tiêu Tiêu chạy nhanh tới mở cửa thang máy, lại vội quay đầu giúp mẹ xách hành lý.

Vào thang máy, mẹ Tô nhìn xung quanh rồi đánh giá, "Tiểu khu này cũng không tệ lắm."

Tô Tiêu Tiêu nhìn mẹ cười, "Mẹ đã ăn sáng chưa?"

"Lúc ở trên máy bay mẹ đã ăn rồi."

Hai mẹ con đang nói chuyện thì cửa thang máy mở ra.

Cánh cửa mở ra mẹ Tô ngẩng đầu liền nhìn thấy có người đứng bên ngoài, trong ánh mắt hiện lên rõ ràng kinh ngạc.

Chu Lâm Duyên một thân tây trang màu đen, thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Chu Lâm Duyên hiển nhiên cũng không nghĩ giây phút cửa thang máy mở ra người anh thấy đầu tiên sẽ là Tô Tiêu Tiêu cùng mẹ của cô, anh có chút kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh anh liền bình thường trở lại, hướng tới hai người gật đầu một cái.

Tô Tiêu Tiêu có điểm xấu hổ, cũng không cùng Chu Lâm Duyên chào hỏi liền lời kéo hành lý đi ra, "Mẹ, chúng ta đi thôi."

"Nga nga."

Mẹ Tô lúc này mới lấy lại tinh thần đi theo con gái.

Trở về nhà, Tô Tiêu Tiêu giúp bà đem hành lý cất, lúc này mới ôm hai cái túi còn lại, "Mẹ, trong hai cái túi này là gì vậy. Con thấy nó khá nặng nha."

"Đều là đồ ăn mọi người bảo mẹ đem tới cho con đó."

Mẹ Tô vừa nói vừa đi vào mỗi phòng nhìn một chút.

Tô Tiêu Tiêu đem hai cái túi đặt lên bàn ở phòng khách, quay đầu lại thấy mẹ Tô đang đi tới đi lui xem từng phòng, cô có chút bất đắc dĩ, "Mẹ đang tìm cái gì vậy ạ?"

Mẹ Tô lúc này mới quay đầu đi tới chỗ Tô Tiêu Tiêu hừ một tiếng, "Mẹ muốn nhìn xem con có phải hay không gạt ba mẹ âm thầm quen bạn trai."

Tô Tiêu Tiêu liền biết, cô nén cười, "Vậy mẹ có nhìn thấy gì không?"

Mẹ Tô ngồi xuống sofa, "Hai ngày trước mẹ gọi điện thoại cho con có nghe thấy con cùng một người đàn ông nói chuyện. Con nói xem người đó là ai?"

"Không có ai đâu mẹ."

Tô Tiêu Tiêu lấy cho bà một ly nước.

Mẹ Tô rõ ràng không tin lại hừ một tiếng, "Con cứ gạt mẹ đi, muộn như vậy còn ở nhà cùng đàn ông nói chuyện, bây giờ lại bảo không có, con nghĩ mẹ sẽ tin hay sao."

Tô Tiêu Tiêu buồn tiếng thở dài, "Thật không có, người hôm đó chỉ là hàng xóm của con mà thôi. Con nếu có bạn trai thì cần gì phải giấu ba mẹ chứ, cũng không phải yêu sớm."

Mẹ Tô vừa uống nước vừa nhìn con gái cân nhắc một lát, "Hàng xóm sao, vậy có phải quan hệ của con với anh hàng xóm kia khá tốt không."

Tô Tiêu Tiêu: "..... Mẹ."

"Được rồi, mẹ không hỏi con nữa là được chứ gì."

Mẹ Tô cười lắc đầu, đem cái ly đặt xuống.

Giống như nghĩ tới điều gì đó ánh mắt của bà sáng rực lên, "Ai, người đàn ông chúng ta gặp ở cửa thang máy lớn lên cũng thật đẹp trai nha, lại còn là người rất có lễ phép."

"Không biết, con cũng không thân với anh ta."

Tô Tiêu Tiêu biết mẹ của cô luôn có rất nhiều ý tưởng, nếu bây giờ cô thừa nhận hai người có quen biết, đối phương lại còn độc thân, hơn nữa nếu để mẹ Tô biết giọng người đàn ông mà bà nghe được trong điện thoại hôm đó chính là anh, chắc chắn mẹ của cô sẽ nghĩ càng nhiều hơn.

Cô cũng lười giải thích.

Nói xong cô liền đem đồ ăn trong túi ôm tới tủ lạnh.

"Mẹ..bây giờ mẹ chờ con cắt xong mấy thứ này rồi chúng ta xuống lầu ăn sáng nha."

Mẹ Tô nói, "Mẹ mới vừa ăn bây giờ vẫn chưa thấy đói."

"Nhưng mà con gái của mẹ còn chưa có ăn đâu."

Đem đồ ăn cắt xong, Tô Tiêu Tiêu liền mang mẹ xuống lầu ăn sáng.

Tối hôm qua trời mưa, hôm nay cũng không quá nóng, ăn sáng xong Tô Tiêu Tiêu mang mẹ Tô tới công viên gần tiểu khu đi dạo một vòng, giữa trưa hai người trở về nhà về nhà nấu cơm, cơm nước xong Tô Tiêu Tiêu mới bảo mẹ Tô nghỉ ngơi một lát, buổi tối hai mẹ con ra ngoài ăn cơm, ăn xong hai người đi tới trung tâm thương mại mua quần áo mới cho mẹ Tô.

Ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu phải đi làm, ngủ đến 7 giờ cô liền thức giấc, đi đến phòng khách thì phát hiện mẹ Tô đã xong làm bữa sáng.

Mẹ Tô ngẩng đầu thấy con gái tóc tai lộn xộn đứng ở cửa phòng liền nhìn không được cười cười.

"Nha đầu này, mau mau mau đi rửa mặt đánh răng, sau đó lại đây ăn cơm sáng."

Tô Tiêu Tiêu mơ hồ nghe được lời bà nói, liền ngoan ngoãn đi vào toilet rửa mặt đánh răng.

Hôm nay là sinh nhật Tô Tiêu Tiêu, mẹ Tô liền nấu trứng gà đỏ cùng mì trường thọ.

Đã lâu không ăn đồ ăn mẹ nấu, Tô Tiêu Tiêu cảm động đến độ muốn khóc, một chút nước mì cũng không để dư thừa.

Vội vã đi làm cho nên cũng chỉ kịp ăn mì còn trứng gà cô liền mang theo ra cửa.

Mẹ Tô ở cửa gọi: "Trong chốc lát mẹ sẽ đi mua đồ ăn, buổi tối tan tầm con sớm một chút trở về a."

Tô Tiêu Tiêu vẫy tay, "Con đã biết."

Tô Tiêu Tiêu lái xe tới công ty, lúc cắt xe thì gặp được Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên xuống xe rồi đóng sầm cửa, cũng không thèm nhìn cô một cái, chỉ lơ đãng hỏi, "Người hôm qua ở trong thang máy là mẹ của cô sao?"

Hai người cùng đi tới thang máy, Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, "Đúng vậy."

Chu Lâm Duyên thấy Tô Tiêu Tiêu cong môi, trông rất cao hứng. Đáy lòng anh không khỏi cảm thấy buồn cười. Ngây ngô cười cái gì vậy không biết.

Buổi chiều tan tầm Tô Tiêu Tiêu vội vàng về nhà cùng mẹ ăn cơm, tới chung cư đang chuẩn bị lên lầu thì mẹ Tô gọi điện thoại tới bảo cô mua bình rượu gia vị trở về.

"Mẹ cần mua thêm gì không để con mua luôn ạ"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu đi ra khỏi tiểu khu.

"Con chỉ cần mua cái đó là được rồi. Mua xong nhớ trở về nhé."

"Vâng ạ.. Con sẽ về nhanh thôi."

Cửa hàng tiện lợi ở tiểu khu cái gì cũng có, Tô Tiêu Tiêu xách một bình rượu gia vị chuẩn bị đi tính tiền thì nghĩ hôm nay ăn sinh nhật vì thế lại cầm thêm mấy lon bia.

Thanh toán xong cô nhanh chóng xách đồ về nhà.

Mới vừa bước vào cửa chung cư, xa xa cô liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc, Tô Tiêu Tiêu cao hứng chạy tới.

"Chu tổng!"

Chu Lâm Duyên nhìn cô, Tô Tiêu Tiêu chạy chậm qua, cười vui vẻ hỏi, "Anh hôm nay không phải đi xã giao sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. Cửa thang máy mở ra hai người sóng vai đi vào.

Tô Tiêu Tiêu nhàn tới nhàn chán, đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Chu Lâm Duyên nhận một cuộc điện thoại, không gian trong thang máy rất nhỏ, giọng nói Chu Lâm Duyên lại ê ê trầm trầm, từ tính, nghe thực gọi cảm

Tô Tiêu Tiêu nghe đến thất thần, cô vô thức lạng lẽ nhìn anh.

Cô nhìn anh trong lúc nhất thời đã quên dời tầm mắt, thẳng đến khi Chu Lâm Duyên cúp điện thoại rồi nhìn qua, ngữ khí cười như không cười. "Tô Tiêu Tiêu, cô nhìn tôi lâu như vậy vẫn chưa đủ sao"

Tô Tiêu Tiêu đang thất thần, lúc Chu Lâm Duyên lên tiếng cô mới giật mình một cái, đôi mắt đều tròn tròn.

Cô theo bản năng xua xua tay,

"Tôi..... tôi không nhìn."

Chu Lâm Duyên nhìn cô ánh mắt đều phẳng phát mang theo ý cười.

Tô Tiêu Tiêu: "....."

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên có cảm giác khó lòng giải bày.

Thang máy tới nơi, Chu Lâm Duyên trước đi ra ngoài, cô đi theo bên cạnh, nghĩ nghĩ vẫn là nhịn không được muốn giải thích với anh.

"Chu tổng, tôi đối với anh thực sự không ý nghĩ gì đâu, anh đừng có hiểu lầm."

Chu Lâm Duyên bước chân bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng cô một hồi lâu mới hỏi lại,

"Phải không?"

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh có chút do dự.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, nhưng mà cô cảm thấy Chu Lâm Duyên giống như không cao hứng thì phải.

Không chờ cô nghĩ nhiều, một tiếng gọi truyền đến.

"Tiêu Tiêu"

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên hoàn hồn, vội ngừng đầu.

"Mẹ."

Mẹ Tô ở nhà chờ con gái trở về, đợi nửa ngày cũng không thấy người, bà liền ra cửa nhìn xem. Nào ngờ vừa ra liền thấy con gái đang đứng cùng người đàn ông hôm qua bà gặp ở thang máy.

Hai người đứng rất gần nhau, không biết là đang nói cái gì.

Mẹ Tô mắt sáng lên, bà lập tức đi tới.

"Tiêu Tiêu, con đang nói chuyện với ai vậy?"

Chu Lâm Duyên nghe thấy xoay người đối với mẹ Tô hơi hơi gật đầu, lễ phép chào một tiếng

"Chào dì ạ."

"Ài, chào cháu."

Mẹ Tô đầy mặt tươi cười, "Hóa ra cháu là hàng xóm với Tiêu Tiêu a, ngày hôm qua ở cửa thang máy chúng ta cũng đã gặp nhau."

Chu Lâm Duyên gật gật đầu, rất có lễ phép, "Đúng vậy thưa dì."

Mẹ Tô cười, "Dì vừa làm đồ ăn xong nếu cháu chưa ăn thì có thể tới nhà cùng ăn với hai mẹ con dì."

Tô Tiêu Tiêu bị dọa nhảy dựng lên, đôi mắt đều trừng lớn.

Mẹ...mẹ cũng không cần nhiệt tình như vậy đâu nha.

Cô lập tức quay đầu nháy mắt với Chu Lâm Duyên ý bảo anh đừng tới.

Nào ngờ Chu Lâm Duyên chỉ là nhìn cô một cái rồi nhìn về phía mẹ Tô.

"Vâng ạ...vậy cháu cảm ơn dì."

Tô Tiêu Tiêu tròn mắt há hốc mồm nhìn Chu Lâm Duyên.

"....."

Tô Tiêu Tiêu về phòng thay đổi quần áo lúc đi ra thì thấy mẹ Tô đang ngồi ở sofa cùng Chu Lâm Duyên nói chuyện phiếm.

"Tiểu Chu a, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi, đã có bạn gái chưa?"

Tô Tiêu Tiêu nghe lời của mẹ Tô bị dọa thiếu chút nữa muốn hôn mê.

Ai biết ngày thường Chu Lâm Duyên lạnh lùng như vậy cư nhiên còn rất nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của bà.

"Năm nay cháu 27, bây giờ vẫn chưa có bạn gái thừa dì."

Mẹ Tô vừa nghe liền rất cao hứng. "Tiêu Tiêu nhà dì hôm nay vừa tròn 25 nha."

"Hôm nay"

Chu Lâm Duyên sững sốt, theo bản năng hướng Tô Tiêu Tiêu nhìn một cái.

Mẹ Tô nói: "Đúng vậy, dì đặc biệt từ Diệp Thành tới đây bởi nó ăn sinh nhật a."

Tô Tiêu Tiêu ở phòng bếp gọt khoai tây, nghe được những lời mẹ Tô nói với Chu Lâm Duyên cô có loại cảm giác sống không còn gì lý thú.

Hai người ở bên kia hàn huyên một lát, mẹ Tô đi tới phòng bếp đẩy Tô Tiêu Tiêu một chút, nhỏ giọng nói. "Con cái nhà đầu này, ngày hôm qua còn nói với mẹ là không thân, không quen biết người ta."

Mẹ Tô đã cố gắng nhỏ giọng nhưng Chu Lâm Duyên thính lực khá tốt cho nên liền nghe thấy, động tác uống nước không khỏi chậm lại, quay đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói, "Vốn dĩ bọn con quả thực là không thân."

Mẹ Tô cầm lấy củ khoai tây trong tay cô, "Được rồi được rồi, con đi ra ngoài đi, đừng ở trong này nữa."

Tô Tiêu Tiêu bị mẹ Tô đuổi ra khỏi phòng bếp. Cô bữu môi trở lại phòng khách.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trên sofa thấy cô đi ra thì cứ như vậy nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu có điểm xấu hổ, cũng rất buồn bực. Nghĩ thầm, "Chu tổng à...anh cứ làm một người lạnh lùng đi, còn đi theo xem náo nhiệt làm gì! Mẹ tôi kêu anh ăn cơm anh liền ăn cơm sao. Nhẽ ra anh nên lạnh lùng nói "không cần" như vậy mới phù hợp với con người của anh đấy"

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên nhìn có điểm không biết làm sao, cô mím môi, căng da đầu đi qua.

Ngồi xuống cạnh bàn từ trong ngăn kéo lấy ra điều khiển TV, sau đó quay đầu lại đưa cho Chu Lâm Duyên.

"Cái kia..... Chu tổng, anh có muốn xem TV không?"

Chu Lâm Duyên không duỗi tay cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn chằm chằm cô.

Tô Tiêu Tiêu bị nhìn như vậy liền có chút khản trương, cô mím môi, đang nghĩ xem nên nói cái gì để giảm bớt không khí xấu hổ, nhưng mà còn chưa kịp nói thì Chu Lâm Duyên đã mở miệng, giọng nói trầm thấp.

"Tô Tiêu Tiêu, cô cảm thấy chúng ta không quen biết nhau"

Anh nói xong một câu, thanh âm càng thấp, ánh mắt cũng sâu hơn, lại nói tiếp, "Cùng tôi không thân"

Tô Tiêu Tiêu thấy anh như vậy, không biết vì sao lại bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, mỗi một chữ anh thốt ra tim cô liền đập nhanh một nhịp, chờ anh nói xong, cô chỉ biết há mồm, sau một lúc lâu cũng chưa nói được lời nào.

Qua hơn nửa ngày, cô mới thoát khỏi loại cảm xúc hoảng loạn này, cô theo bản năng nhấp môi dưới, đè nặng thanh âm, nhỏ giọng nói: "Thật ra ý của tôi

không phải vậy đâu....."

"Ừ...vậy cho nên ý tứ của cô là như thế nào?"

Tô Tiêu Tiêu bị hỏi đến sững sốt, sau một lúc lâu, đơn giản ăn ngay nói thật nói, "Nếu tôi nói thật chắc chắn mẹ tôi sẽ có những ý nghĩ không nên có."

"Suy nghĩ gì a?"

Chu Lâm Duyên tựa hồ quyết tâm muốn hỏi đến cùng.

"..."

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy trở nên hồ đồ, đầu nóng lên, nói, "Tôi sợ bà ấy thấy anh lớn lên đẹp trai như vậy, sẽ muốn chọn anh làm con rể."

Lời vừa nói ra chính cô cũng cảm thấy ngượng ngùng cả người.

Chu Lâm Duyên rõ ràng cũng sững sốt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu nhìn một lát, không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên câu môi cười cười còn "Ồ" một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy hôm nay quá xui xẻo, cô căng da đầu giải thích với anh,

"Nhưng là tôi thề, tôi đối anh thật sự không hề có suy nghĩ đó, cho nên chờ lát nữa mặc kệ mẹ tôi nói cái gì, đều không phải ý tứ của tôi, anh ngàn vạn đừng hiểu lầm"

Cô vừa dứt lời sắc mặt Chu Lâm Duyên trở nên khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Giống như trong dự đoán của cô, lúc ăn cơm mẹ Tô đối với Chu Lâm Duyên đặc biệt nhiệt tình, khuôn mặt luôn tươi cười, hỏi đông hỏi tây giống như anh là con rể tương lai của bà.

Cổ tình Chu Lâm Duyên cũng kỳ quái, không cảm thấy phiền thì cũng thôi đi, cư nhiên còn hỏi gì đáp nấy, thái độ cực kỳ tốt, bộ dáng giống như con rể ra mắt mẹ vợ.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên bàn xấu hổ đến mức hận không thể đem đầu chôn trong chén cơm.

Thật vất vả cơm nước xong, mẹ Tô lại đi phòng bếp cắt trái cây, "Tiểu Chu à, cháu tới đây ăn chút trái cây đi."

"Cảm ơn dì."

"Cháu không cần khách khí."

Mẹ Tô đối với Chu Lâm Duyên vừa lòng vô cùng, bà đem trái cây đặt ở trên bàn trà, cười nói, "Cháu ngồi đi, dì vào bếp dọn dẹp một chút nhé."

Mẹ Tô đi phòng bếp thu dọn bát đĩa, phòng khách liền chỉ còn hai người.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở sofa quay đầu liếc mắt nhìn vào bếp, thấy mẹ Tô không để ý ngoài này cô mới nói với Chu Lâm Duyên. "Chu tổng."

Chu Lâm Duyên đang ăn trái cây, nghe thấy Tô Tiêu Tiêu gọi lúc này mới giương mắt nhìn về phía cô.

Tô Tiêu Tiêu thẳng tắp ngồi ở trên sofa, lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với anh, cảm hương ra cửa nhẹ nhàng nâng nâng, ý tứ rất rõ ràng, "Chu tổng, anh có thể đi rồi."

Chu Lâm Duyên sắc mặt liền trầm xuống, cả người tản ra khí lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu không biết vì sao Chu Lâm Duyên đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng cô lúc này cũng không có thời gian tìm hiểu, bây giờ cô chỉ muốn Chu Lâm Duyên chóng nhanh rời đi mà thôi, miễn cho lát nữa mẹ cô lại nói chuyện không nên nói, như vậy cô sẽ rất xấu hổ.

Cho rằng Chu Lâm Duyên không hiểu ý tứ của mình, Tô Tiêu Tiêu lại nâng cằm lên rồi cho anh một ánh mắt.

"..."

Khí lạnh toàn thân Chu Lâm Duyên rất nhanh đều kết thành hàn băng, lạnh mặt nhìn Tô Tiêu Tiêu nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn là đứng lên.

Tô Tiêu Tiêu vừa thấy Chu Lâm Duyên đứng dậy, cô lập tức lấy tây trang hai tay cung kính đưa cho anh.

Chu Lâm Duyên lạnh lùng nhìn cô, một tay xách tây trang.

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt tròn xoe cười tủm tỉm nhìn anh.

Chu Lâm Duyên ngày thường rất thích nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu cười, nhưng lúc này cô cười anh liền thấy phiền lòng.

Cứ như vậy muốn anh đi.

Mẹ Tô từ phòng bếp đi ra đã thấy Chu Lâm Duyên cầm tây trang chuẩn bị rời đi. Bà vội hỏi, "Cháu phải đi sao?"

Chu Lâm Duyên cố gắng cưỡng chế nỗi buồn bức nơi đáy lòng, nghiêng người gật đầu với mẹ Tô.

"Đi à...bây giờ cháu còn có việc, cháu xin phép đi trước."

Thời gian không còn sớm, mẹ Tô cũng sợ anh thực sự có chuyện gì gấp liền không giữ người, cười nói, "Cũng được, nếu cháu có việc thì cứ đi đi, đi cũng không giữ cháu nữa, dù sao thì đi còn ở chỗ này ở vài ngày, nếu cháu thích đồ ăn đi làm thì hoan nghênh cháu tùy thời có thể tới."

Nói xong bà quay đầu nháy mắt với Tô Tiêu Tiêu, "Con tiễn cậu ấy đi."

Tô Tiêu Tiêu tròn mắt, nhà anh ở đối diện cần gì cô phải tiễn chứ.

Nhưng mà không tiễn lại sợ mẹ của cô nhắc mãi, đành phải tiễn Chu Lâm Duyên ra đến bên ngoài.

Tới cửa cô cười ngọt ngào với Chu Lâm Duyên, "Chu tổng ngủ ngon, anh nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

Chu Lâm Duyên quay đầu lại nhìn cô rồi cười lạnh một tiếng sau đó cái gì cũng chưa nói, lập tức đi về đối diện.

.....

Mẹ Tô từ phòng ngủ đi ra liền thấy con gái nhà mình đang ngồi trên sofa gặm quả táo.

Bà có chút kinh ngạc, "Nhanh thế nào nhanh như vậy?"

Tô Tiêu Tiêu vừa gặm táo vừa nhìn TV, "Nhà anh ấy ở đối diện mà mẹ."

Mẹ Tô đi phòng bếp, từ bên trong tủ lạnh xách ra cái bánh sinh nhật đem lên phòng khách, vừa đi vừa nói chuyện, "Lúc này chúng ta đã quên mất bánh kem."

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu thấy mẹ xách theo bánh sinh nhật lại đây, cô đem quả táo đã gặm một nửa đặt xuống sau đó đem bàn trà dọn dẹp một chút, thuận miệng nói, "Anh ấy cũng không thích ăn đồ ngọt."

Mẹ Tô rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó giống như bất được trọng điểm lại cười rộ lên, hừ hừ...ánh mắt nhìn con gái cũng trở nên ái muội.

"Lúc trước còn nói với mẹ là không thân, sao bây giờ con lại biết cậu ta không ăn đồ ngọt?"

"Mẹ!" Tô Tiêu Tiêu đột nhiên cất cao giọng hù mẹ Tô hoảng sợ.

Tô Tiêu Tiêu ngồi quỳ trên thảm, biểu tình thực nghiêm túc, "Mẹ à...con biết mẹ đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà con cùng Chu Lâm Duyên thật sự không phải cái loại này quan hệ như mẹ nghĩ đâu."

Mẹ Tô vẻ mặt không cao hứng nhìn cô. "Mẹ thấy hai đứa rất xứng đôi, hơn nữa cậu ta đối với mẹ cũng rất tôn trọng."

"Đó là anh ấy được giáo dục tốt, đối với trưởng bối anh ấy đều rất tôn trọng."

Tô Tiêu Tiêu bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, "Dù sao mẹ về sau ngàn vạn lần đừng nói lời không nên nói, bây giờ con cũng muốn nói rõ ràng với mẹ biết quan hệ của bọn con là cấp trên và cấp dưới."

"A, cậu ta là cấp trên của con hả?"

Mẹ Tô có chút kinh ngạc.

Tô Tiêu Tiêu thực nghiêm túc gật đầu, vì không để mẹ của cô tiếp tục có ấn tượng tốt đối với Chu Lâm Duyên, cô cố ý tăng thêm ngữ khí, "Đúng vậy a! Anh ấy chính là cái người lần trước đã cắt kỳ nghỉ phép của con, hại con không thể trở về cùng ba mẹ đoàn tụ, là một vị thủ trưởng lạnh lùng vô tình!"

Mẹ Tô có điểm kinh ngạc, Tô Tiêu Tiêu nghĩ rằng lời nói của mình có tác dụng, nhưng đặc ý chưa được hai giây thì nghe thấy mẹ Tô tán dương anh.

"Đứa nhỏ này thật đúng là quá ưu tú, lớn lên lại đẹp trai, cách nói năng bất phàm, đứng ngồi đều rất có dáng, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều có thể nhìn ra là một người đàn ông được giáo dục tốt, không nghĩ tới lại là cấp trên của con."

Nói xong liền đánh lên chân Tô Tiêu Tiêu, "Con cũng nên học hỏi cậu ta, con nhìn con xem là con gái mà sao ngồi cũng không có dáng chút nào vậy."

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi sờ sờ căng chân.

"Được rồi được rồi, không nói cái này, con đi tìm bột lửa đem tới đây chúng ta ăn bánh kem."

Mẹ Tô một bên nói một bên đem hộp bánh kem mở ra.

Tô Tiêu Tiêu tức khắc liền cao hứng, "Ài" một tiếng, vui vui vẻ vẻ mà từ trên mặt đất bò dậy, chạy tới thư phòng tìm bột lửa.

.....

Ngày hôm sau, Chu Lâm Duyên ở tổng công ty họp từ 9 giờ sáng tới 12 giờ 30 mới kết thúc.

Mỗi lần Chu Lâm Duyên mở họp, đám nhân viên phía dưới giống như trải qua một kiếp nạn, thật vất vả mới kết thúc, mọi người thở phào nhẹ nhõm rồi lục tục rời khỏi phòng họp đi tới nhà ăn ăn cơm.

Chu Lâm Duyên là người cuối cùng rời đi, từ phòng họp đi ra anh thấy đi động có mấy cuộc gọi.

Anh nhấn nút gọi lại, "Mẹ...con mới vừa mở cuộc họp."

"Mẹ liền biết, bây giờ mẹ đang ở tầng ba khách sạn, mọi người đều đã đến đông đủ, con cũng nhanh chóng tới đây đi."

Hôm nay một người thân của anh tổ chức hôn lễ, ở khách sạn Phi Thủy bày mấy chục bàn tiệc.

Trên đường tới khách sạn xe bị kẹt trên đường 10 phút, thời điểm tới khách sạn tiệc đã bắt đầu.

Đứng trước cửa khách sạn là một người phụ nữ mặc quần áo sang trọng, thấy con trai đi tới bà nhìn không được oán trách hai câu, "Nður thế nào con lại tới muộn vậy, bên trong tiệc cũng đã bắt đầu rồi."

Chu Lâm Duyên nói, "Con có cuộc họp, với lại trên đường còn kẹt xe."

"Cả ngày trong lòng chỉ có công việc, khi nào con mới có thể nghĩ tới chuyện khác đây."

Hai người cùng nhau vào đại sảnh hôn lễ, mẹ Chu lôi kéo Chu Lâm Duyên đi về phía trước ngồi xuống bàn người nhà.

"Cháu xin lỗi, trên đường kẹt xe nên đã tới chậm."

Chu Lâm Duyên không quá để ý nói xin lỗi rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

"Không sao...không sao, đều là người một nhà, trễ một chút cũng không có vấn đề gì."

Nói chuyện chính là bác gái của Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ngồi xuống một lúc người phục vụ mới bắt đầu mang đồ ăn lên.

Trong lúc chờ đồ ăn được mang lên các trưởng bối liền bắt đầu nói chuyện phiếm.

Chu Lâm Duyên tới hôm qua làm việc đến 1 giờ sáng, sáng nay phải họp 3 giờ liên tục, lúc này có điểm mệt mỏi, anh dựa lưng vào ghế nghỉ.

"Vũ Đồng từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, lần này mới vừa về nước đối với thành phố B vẫn còn chưa quen thuộc, ra cửa đều có thể đi lạc."

"Con bé vừa trở về không quen thuộc đường đi là chuyện bình thường, lúc nào rảnh rồi thì bảo a Duyên dẫn đi chơi vài lần thì quen thôi."

Chu Lâm Duyên đang còn suy nghĩ chuyện khác, bỗng nhiên nghe thấy đề tài chuyển đến trên người mình, anh lúc này mới giương mắt lạnh lẽo nhìn cô gái bên cạnh bác gái, cô gái kia vừa thấy anh nhìn qua lỗ tai liền đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu.

Anh không biết như thế nào liền nghĩ tới Tô Tiêu Tiêu, hai người quen biết lâu như vậy nhưng anh vẫn chưa từng thấy qua bộ dạng thẹn thùng của cô.

Cô ấy mặt ngoài nhìn ngoan ngoãn giống như con thỏ, kỳ thật lá gan so với ai khác đều lớn hơn. Chọc cô nóng nảy thì sẽ cắn người.

Ngoài mặt thì gọi Chu tổng Chu tổng, nhưng trong lòng lại không biết đã mắng anh thành cái dạng gì rồi.

Nghĩ đến đêm qua, cô ngồi trên ghế liêu mạng hướng tới anh nháy mắt muốn anh chạy nhanh đi. Quả thực làm anh vừa bực mình vừa buồn cười.

Mẹ Chu nói xong liền kéo cánh tay con trai, "Con nghe thấy chưa, lát nữa nhớ đem số điện thoại của con để lại cho Vũ Đồng, không có việc gì thì mang Vũ Đồng ra ngoài dạo chơi để con bé có thể sớm quen thuộc với thành phố B."

Chu Lâm Duyên trên mặt không có biểu tình gì, ngữ khí cũng lãnh đạm.

"Nhà bọn họ không có tài xế?"

Mẹ Chu sùng sốt, bà biết con trai mình luôn cảm thấy mấy chuyện này rất phiền, cũng không thích người nhà nhúng tay vào chuyện của anh, nhưng bà không nghĩ tới con trai mình lại thẳng thắn như vậy. Làm cho bà chút nữa thì không xuống đài được, bà nhanh chóng nói sang đề tài khác mới miễn cưỡng đem chuyện này cho qua.

Chu Lâm Duyên không muốn ở lại nơi này, cơm nước xong liền xách tây trang chạy lấy người.

Lý Cao ở bên ngoài chờ, thấy Chu Lâm Duyên đi ra vội vàng mở cửa xe cho anh, "Chu tổng, nhanh như vậy liền ăn xong rồi sao?"

Chu Lâm Duyên từ một tiếng, ngồi lên xe liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lý Cao đóng cửa lại, vòng qua xe đầu ngồi vào ghế lái, "Chu tổng, bây giờ chúng ta quay về tổng bộ hay vẫn là tổ hạng mục?"

"Tổ hạng mục."

Chu Lâm Duyên nhắm mắt lại nhưng ngủ không được, trong đầu tất cả đều là con thỏ biết cắn người kia.

Anh cảm thấy thật phiền, mở mắt đem cửa sổ xe hạ xuống. Gió bên ngoài thổi vào mới làm cho anh thoải mái.

Tới tổ hạng mục, Lý Cao dừng xe lại rồi lập tức xuống xe giúp Chu Lâm Duyên mở cửa xe.

Chu Lâm Duyên từ trong xe bước xuống, anh giơ tay đem tây trang mặc vào.

Lý Cao đóng cửa xe sau đó từ ghế phụ xách ra túi quà tặng.

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn thấy, thuận miệng hỏi, "Đây là cái gì?"

Lý Cao trả lời, "Là quà sinh nhật tặng cho Tô tiểu thư."

Chu Lâm Duyên nghe vậy, nhìn túi quà một lát rồi mới giương mắt nhìn Lý Cao. "Còn tặng quà cho Tô Tiêu Tiêu. Quan hệ của hai người rất thân thiết?"

Lý Cao sùng sốt, không ngừng lắc đầu. "Không không không, chúng tôi cũng không phải rất quen thuộc."

Lý Cao cẩn thận quan sát biểu tình của Chu Lâm Duyên, sau đó thật cẩn thận nói, "Chính là đêm qua tôi ở nhóm chat, thấy các đồng nghiệp đều chúc Tô tiểu thư sinh nhật vui vẻ. Lần trước Tô tiểu thư từ Dung Tuyền trở về còn tặng tôi một hộp bánh đậu xanh, tôi nghĩ ngày hôm qua sinh nhật cô ấy, cho nên hôm nay liền mua một phần quà sinh nhật."

Trời đất chứng giám, Lý Cao rất muốn nhắc nhở Boss một chút, nhưng mà anh ta cũng không dám vạch trần chuyện Boss thầm thích Tô tiểu thư.

Chu Lâm Duyên nghe Lý Cao nói xong, anh nhượng mảy một cách tinh tế, "Cô ấy còn tặng bánh đậu xanh cho cậu?"

Trực giác mách bảo Lý Cao rằng lời này đáp không tốt thì tiền đồ của của bản thân liền xong rồi, anh ta rất thức thời phải sạch quan hệ, "Thư ký Triệu cũng có! Tô tiểu thư tặng tôi cùng thư ký Triệu mỗi người một hộp."

Thư ký Triệu là phụ nữ, Chu tổng chắc sẽ không cùng phụ nữ ăn dấm đi.

Lý Cao lúc này sau gáy đã chảy ra một tầng mồ hôi, khăn trang nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nghe vậy sắc mặt cuối cùng hòa hoãn một chút, lại không khỏi cười nhạo một tiếng. "Tặng quà cho người bên cạnh tôi, cô ấy cũng thực tốt bụng."

Trên thực tế, Tô Tiêu Tiêu ở Dung Tuyền mua rất nhiều bánh đậu xanh, dù sao tổ cô cũng không có quá nhiều người, trừ bỏ Chu Lâm Duyên ra thì các đồng nghiệp từ trên xuống dưới đến cả đi ở nhà ăn cũng được Tô Tiêu Tiêu tặng một hộp.

Lý Cao ở phía sau lau mồ hôi, nghĩ thầm, chuyện này nếu để Chu tổng biết phỏng chừng sẽ lại đen mặt.

Chương 18

Mẹ Tô ở nhà con gái năm ngày, trước lúc rời đi bà còn cố ý đi chợ mua thức ăn, tủ lạnh nhà Tô Tiêu Tiêu lập tức tràn ngập đồ ăn, lúc thu dọn hành lý bà không quên dặn dò con gái. "Con không nên ăn mì gói thường xuyên, cũng không cần gọi com hộp, đồ ăn bên ngoài cũng không được vệ sinh, có thời gian thì con nên tự mình nấu com, trong nhà cái gì cũng có, tương thịt bò mẹ đã đặt trong tủ lạnh, ăn với com rất ngon, ngày thường nếu con xào rau thì có thể cho vào một ít."

Tô Tiêu Tiêu ngồi dưới đất giúp mẹ Tô đóng gói hành lý, ngoan ngoãn gật đầu đáp lời, "Con đã biết."

"Đúng rồi, ba con ngày hôm qua gọi điện thoại hỏi sinh nhật ông ấy con có thể trở về không. Năm nay ba con cũng đã 55 tuổi rồi, rất mong chờ."

Tô Tiêu Tiêu nói, "Con khẳng định sẽ trở về. Đây là chuyện con nên làm!"

Mẹ Tô tức khắc vui vẻ, "Vậy ba mẹ chờ con trở về."

Thời gian lên máy bay là 2 giờ chiều. Tô Tiêu Tiêu giúp mẹ Tô thu thập hành lý xong liền lái xe đưa bà ra sân bay.

Lúc kiểm tra an ninh, mẹ Tô lại dặn dò cô, "Nhớ rõ những gì mẹ đã nói, con nên ăn ít com hộp, dù sao đồ ăn bên ngoài cũng không vệ sinh, cẩn thận lại ăn phải thứ không tốt."

"Con biết rồi mẹ."

Tô Tiêu Tiêu thở dài, luyến tiếc ôm lấy bà, "Mẹ xuống máy bay nhớ gọi điện cho con, thời điểm mẹ về tới nhà cũng vậy nhé."

"Được rồi được rồi, con cũng trở về đi."

Mẹ Tô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con gái, bà cũng rất luyến tiếc.

"Trên đường trở về con nhớ lái xe chậm một chút, chú ý an toàn."

"Vâng ạ."

Tô Tiêu Tiêu chờ mẹ đi qua cửa an ninh, cùng cô vẫy vẫy tay, đến lúc không nhìn thấy bóng dáng mẹ Tô nữa cô mới xoay người rời sân bay.

.....

Thứ hai đi làm, Tô Tiêu Tiêu ngồi tại chỗ làm việc vẽ bản thiết kế, Lý Viện đột nhiên ở phía sau nhỏ giọng gọi cô.

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại hỏi cô ấy, "Làm sao vậy?"

Lý Viện thần thần bí bí nhìn ra bên ngoài, sau đó mới nhỏ giọng nói. "Cuối tuần này cô đi cùng tôi lên chùa thắp hương được không, tôi gần đây đặc biệt xui xẻo, lần trước làm rơi ví tiền, hai ngày trước ra cửa chân lại bị thương, sáng sớm hôm nay tỉnh dậy tôi đã không cần thận làm rơi điện thoại, cô nhìn xem màn hình rơi nát như rồi."

Lý Viện sống không còn gì luyến tiếc, cô ấy đem điện thoại tới cho Tô Tiêu Tiêu xem.

Tô Tiêu Tiêu nhìn mặt di động rất đồng tình với cô ấy, "Thay cái này bao nhiêu tiền?"

"Tôi đã tới cửa hàng hỏi qua, phải mất một ngàn."

Lý Viện cá giận: "Thay đổi màn hình phải mất một ngàn, thêm mấy ngàn nữa tôi cũng có thể đổi cái mới rồi nha!"

Tô Tiêu Tiêu đau lòng sờ sờ đầu Lý Viện, "Thật đáng thương, nhưng mà vẫn là đổi màn hình thôi, dù sao di động của cô cũng vừa mới mua không bao lâu."

Lý Viện cảm tay Tô Tiêu Tiêu, ánh mắt mong chờ nhìn cô, "Cho nên cuối tuần này đi thắp hương cùng tôi để giải vận đen nha."

Tô Tiêu Tiêu vỗ vỗ tay cô ấy. "Được... Tôi đi cùng cô."

Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Viện hẹn thứ bảy đi dâng hương, sáng sớm liền rời giường thu thập thật tốt rồi ra cửa.

Trên núi Thúy Vân có ngôi chùa hương khói thực vượng, Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Viện sáng sớm liền đến trên núi, lúc tới nơi trong chùa đã có người ở dâng hương, Tô Tiêu Tiêu bị Lý Viện kéo đi dâng hương.

Dâng hương xong còn thuận tiện xin quẻ.

Không biết sư phó có phải hay không đang nói hươu nói vượn, nhìn quẻ Tô Tiêu Tiêu rút ra liền nói gần đây sẽ có vận đào hoa, tình yêu của cô sắp đến.

Tô Tiêu Tiêu không để trong lòng, vào tai này ra tai kia, thấp hương xong hai người ở trong chùa ăn cơm chay, thuận tiện ở trong núi du ngoạn một vòng, đến buổi chiều mới vô cùng cao hứng cùng Lý Viện xuống núi.

Về đến nội thành trời đã tối rồi, chơi một ngày hai người đều có điểm mệt, ở khu thương mại dạo một vòng lúc sau liền từng người về nhà.

Tô Tiêu Tiêu về đến nhà, trước đi phòng tắm rửa một cái, sau đó liền đến tủ lạnh tìm đồ ăn.

Lần trước mẹ Tô mua cho cô đầy một tủ lạnh đồ ăn, cô cũng sẽ không nấu, có chút đồ ăn cũng sắp hỏng. Mì gói lúc trước cô mua đã bị mẹ vứt bỏ, ở tủ lạnh mân mê nửa ngày cũng không tìm ra cái gì có thể trực tiếp ăn.

Tô Tiêu Tiêu tuyệt vọng buông tiếng thở dài, đơn giản đem dưa hấu ngày hôm qua còn chưa ăn hết lấy ra bắt đầu ăn.

Mới vừa ăn hai miếng chuông cửa liền vang lên.

Cô nghiêng người nhìn ra cửa.

Sau đó đóng cửa tủ lạnh rồi ôm dưa hấu đi tới, cô hướng vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy bên ngoài là Chu Lâm Duyên cô mới vội vàng đem cửa mở ra.

"Chu tổng."

Chu Lâm Duyên đang cúi đầu xem văn kiện.

Lúc cửa mở ra mới ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu, "Cả ngày hôm nay cô đã đi đâu?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Cùng Lý Viện đi dâng hương."

Cô xúc một muỗng dưa hấu ăn, "Anh tìm tôi là có chuyện gì sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, đem văn kiện trong tay cho cô. "Có bản vẽ cần cô sửa chữa."

Hạng mục lần trước vẫn chưa hoàn thành, thiết kế bên trong khách sạn đều có khả năng yêu cầu sửa chữa, Tô Tiêu Tiêu cảm thấy, "Khi nào giao cho anh?"

"Càng nhanh càng tốt."

"Được."

Tô Tiêu Tiêu đang cân nhắc chuyện xin nghỉ, cho nên thái độ đặc biệt tốt.

Tốt đến mức Chu Lâm Duyên cũng cảm thấy có điểm kỳ quái, anh rút tay trong túi quần nhướn mày nhìn cô.

"Cô gần đây tâm tình có vẻ không tốt?"

Tô Tiêu Tiêu cười cười, tạm thời không đề cập tới vấn đề này. "Chu tổng, anh ăn cơm chưa. Tôi đang chuẩn bị làm cơm anh có muốn ăn cùng tôi không?"

Chu Lâm Duyên là loại người chém giết trên thương trường, sao có thể nhìn không ra chút tâm tư của Tô Tiêu Tiêu. Vô sự hiển ân cần.

Anh hừ một tiếng, "Cô sẽ nấu cơm?"

Tô Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, "Tôi sẽ nấu mì gói."

Chu Lâm Duyên cười. "Tôi không ăn mì gói, cô làm cái khác đi trong chốc lát tôi sẽ quay trở lại."

Anh nói xong liền xoay người đi về phòng.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Lâm Duyên trong lúc nhất thời có chút ngây ngốc.

Vậy phải làm sao bây giờ? Cô cũng chỉ biết nấu mỗi mì gói thôi a.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy Chu Lâm Duyên khẳng định nhìn ra cô có ý đồ, cho nên mới cố ý làm khó cô. Còn không ăn mì gói đâu, anh như thế nào không dứt khoát gọi món ăn luôn đi.

Tô Tiêu Tiêu một bên ở phòng bếp gọt khoai tây, một bên bẹp miệng ở trong lòng yên lặng ủ rũ.

Qua một lát Chu Lâm Duyên tới gõ cửa, Tô Tiêu Tiêu mặc tạp dề đi ra.

Ánh mắt cô lúc nhìn Chu Lâm Duyên hơi có chút oán niệm.

Chu Lâm Duyên thấy cô tóc buộc gọn gàng, trên người mặc một cái tạp dề hoạt hình màu hồng nhạt, khoe môi anh câu lên, khó có được khen cô một câu. "Rất đẹp."

Tô Tiêu Tiêu: "....."

Cô trở lại bếp tiếp tục yên lặng gọt khoai tây, Chu Lâm Duyên đi ban công tiếp điện thoại, đại khái mười phút sau thì bàn xong công việc, trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

Chu Lâm Duyên quay đầu, giấy tiếp theo lập tức treo điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu bị dầu nóng bắn vào tay, cô luống cuống tay chân đánh rơi mọi thứ, trong nồi còn có dầu mỡ.

Chu Lâm Duyên đi qua một phen túm chặt cánh tay Tô Tiêu Tiêu, đem cô kéo ra sau lưng sau đó lập tức tắt lửa.

Tô Tiêu Tiêu vừa mới bị chảo dầu bốc lửa dọa sợ, lúc này một tay cô cầm cái muôi, một tay nắm chặt ống tay áo Chu Lâm Duyên, kinh hồn tránh ở phía sau anh.

Chờ Chu Lâm Duyên tắt lửa, nhìn chảo dầu đang nguội dần cô mới nhẹ nhàng thở ra, thanh âm nhỏ nhỏ giống tiếng mèo kêu, ủ rũ nói. "Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết."

Chu Lâm Duyên quay đầu lại nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên bốn mắt nhìn nhau, miệng bẹp bẹp bộ dáng rất ủ rũ. "Tôi cũng đã nói mình chỉ biết nấu mì gói..... chỉ là khoai tây quá nhiều nước....."

Chu Lâm Duyên: "..."

Tô Tiêu Tiêu tay bị bỏng đỏ một mảng to, Chu Lâm Duyên xuống lầu mua thuốc trị bỏng cho cô.

Chỗ bị bỏng vừa đau vừa nóng rát, Tô Tiêu Tiêu theo bản năng muốn thu tay.

"Đừng nhúc nhích."

Chu Lâm Duyên nhíu mày rồi túm chặt tay cô, thấp giọng mắng một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu ngón tay rụt rụt, bất động.

Tô Tiêu Tiêu ngoan ngoãn ngồi một chỗ để yên Chu Lâm Duyên giúp cô bôi thuốc.

Có lẽ do hai người quá gần nhau, Tô Tiêu Tiêu đang nhìn tay mình bất tri bất giác ánh mắt liền chuyển đến trên người Chu Lâm Duyên.

Anh rũ mắt, lông mi thật dài bao trùm phía trước, sống mũi cao cao, sườn mặt anh tuấn làm người khác nhìn vào liền không rời được mắt.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn Chu Lâm Duyên ở khoảng cách gần như vậy, trên người anh có một mùi hương nhàn nhạt rất câu dẫn người, làm cho trái tim cô đập thình thịch.

Lúc ý thức được chính mình có điểm không thích hợp, cô lập tức đem đôi mắt dời đi nơi khác.

Cô tròn tròn mắt gắt gao nhìn chằm chằm TV muốn dời đi lực chú ý của bản thân đối với anh. Nhưng mà toàn bộ đầu óc vẫn là Chu Lâm Duyên.

Bàn tay cô không tự giác mà siết chặt váy.

Tô Tiêu Tiêu miên man suy nghĩ, Chu Lâm Duyên là người cô có thể nghĩ tới sao.

Buổi tối ngày hôm đó Tô Tiêu Tiêu nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, mắt ngủ đến rạng sáng, nhắm mắt lại tất cả đều là hình ảnh Chu Lâm Duyên, bộ dáng lúc anh làm việc, từ giọng nói cho đến ánh mắt lúc anh nhìn cô, thậm chí là bộ dáng lúc anh cười. Tất cả mọi thứ bỗng dưng trở nên rõ ràng hơn.

Cô không muốn nghĩ nhưng hình ảnh của anh lại xuất hiện càng nhiều trong đầu, điều này làm cô tức giận đến nỗi từ trên giường ngồi bật dậy rồi chạy tới tủ lạnh lấy mấy lon bia uống sạch. Chu Lâm Duyên cuối cùng cũng bị cô đuổi ra khỏi lòng mình.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy Chu Lâm Duyên đối với cô mà nói rất nguy hiểm, cho nên từ ngày đó cô bắt đầu cố ý hoặc vô tình trốn tránh anh, ở công ty có thể trốn liền trốn, ở nhà cũng sẽ tận lực tránh đi thời gian Chu Lâm Duyên ra cửa.

Bởi vì cố tình trốn tránh, cho nên một vòng từ trên xuống dưới cũng chưa gặp Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy tâm tình chính mình khá hơn nhiều, nên ăn liền ăn, nên ngủ liền ngủ, nên công tác liền công tác, tâm tình giống như lại bình tĩnh như trước.

.....

Nhưng mà những ngày gần đây của Lý Cao lại không tốt, anh ta cảm thấy chính mình cần phải lên chùa dâng hương.

Đã rất nhiều ngày áp suất quanh người Chu Lâm Duyên đều rất thấp, Lý Cao làm trợ lý mỗi ngày đều phải ở cạnh anh cho nên rất lo lắng, đến thở mạnh anh ta cũng không dám, đã vậy lúc nào cũng sợ bản thân sẽ làm sai chuyện nói sai lời.

Đừng nói là Chu tổng, ngay cả anh ta cũng cảm nhận được Tô tiểu thư gần đây giống như cố tình trốn tránh Chu tổng, ngày thường ngẫu nhiên ở công ty gặp phải, Tô tiểu thư liền chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, nhưng lúc cô ấy cùng các đồng nghiệp ở một chỗ thì lại hi hi ha ha, tâm tình quả thực rất tốt.

Tô Tiêu Tiêu mấy ngày nay tâm tình xác thật khá tốt, không có Chu Lâm Duyên đột nhiên chui vào trong lòng làm cô bối rối, giấc ngủ cũng tốt lên.

Chiều thứ sáu, mới vừa tan tầm, mọi người còn chưa rời đi thì một người đàn ông bên tổ thị trường đi tới thông báo với bọn họ. "Hôm nay sinh nhật tôi, tôi đã đặt tiệc tại khách sạn Dung Cảnh, mọi người nhớ tới nhé."

Nói xong anh ta còn cố ý dận dò Tô Tiêu Tiêu. "Tiêu Tiêu, cô nhất định phải tới đấy."

Đúng lúc Chu Lâm Duyên mới từ văn phòng đi ra, ánh mắt anh lạnh lùng lướt qua Tô Tiêu Tiêu, bước chân cũng không dừng lại, lập tức hướng cửa thang máy đi đến.

Thang máy xuống đến gara. Gara thực lạnh, nhưng Chu Lâm Duyên chỉ cảm thấy bức bối, lên xe anh bức bối gờ tay tháo cúc áo ra.

Trên lầu, Tô Tiêu Tiêu mới vừa thu dọn đồ xong đang chuẩn bị cùng các đồng nghiệp đi ăn cơm, di động đột nhiên vang lên.

Nhìn tên người gọi tới, trong lòng cô lộp bộp.

"Chu tổng"

"Lần trước tôi bảo cô sửa bản thiết kế, cô đã làm xong chưa?"

Giọng nói lạnh nhạt của Chu Lâm Duyên truyền tới.

Tô Tiêu Tiêu sùng sốt. "A còn không có....."

"7 giờ tối hôm nay giao cho tôi."

Nói xong liền treo điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Tô Tiêu Tiêu trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm điện thoại bị cắt đứt.

Hiện tại đã 6 giờ, vậy bắt cô 7 giờ giao cho anh.

"Tiêu Tiêu, nên đi thôi!" Các đồng nghiệp đã chạy tới cửa thang máy, Lý Viện ở cửa gọi cô.

Tô Tiêu Tiêu trả lời, "Mọi người đi đi, tôi bây giờ có việc gấp không thể đi được."

Tô Tiêu Tiêu về nhà liền vào thư phòng cầm bản thiết kế trực tiếp đưa đến nhà Chu Lâm Duyên.

Cô gờ tay gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng bước chân.

Cửa mở ra, Chu Lâm Duyên mặc áo thun trắng, quần thể thao màu đen, một tay nhét ở túi quần, rất nhàn nhã đứng ở bên trong.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy bức bối. "Chu tổng, anh đừng cố ý gây khó xử cho tôi được không!"

Chu Lâm Duyên nhìn cô mặt vô biểu tình, biết rõ còn cố hỏi. "Không làm được?"

Tô Tiêu Tiêu thờ sâu, một bộ anh cảm thấy thế nào.

Chu Lâm Duyên lâu rồi không gặp Tô Tiêu Tiêu, cũng đã lâu không thấy biểu tình sinh động của cô, tâm tình đột nhiên trở nên rất vui sướng, anh cong đôi môi. "Lại cho cô thời gian hai ngày, cuối tuần tặng ca."

Tô Tiêu Tiêu tức giận đến đều biến Chu Lâm Duyên thành con mực mà xào lên.

"Nếu tôi nói không muốn tặng ca thì sao "

Chu Lâm Duyên nhướn mày. "Tặng ca có tiền lương."

"Tôi cũng không hiếm lạ."

Chu Lâm Duyên: "Kèm theo kỳ nghỉ phép."

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, có điểm nghi hoặc nhìn Chu Lâm Duyên, người này hôm nay như thế nào lại dễ nói chuyện như vậy.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm anh một lát, chậm rãi nói, "Tôi đây muốn nghỉ nhiều ngày, trung tuần tháng 7 là sinh nhật ba tôi, tôi muốn về nhà tổ chức sinh nhật cho ông ấy."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. "Tùy cô."

Tô Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, "Chu tổng, anh hôm nay có chuyện vui phải không?"

Chu Lâm Duyên nhìn cô. "Cô cảm thấy sao?"

Cô như thế nào biết được.

Bất quá Chu Lâm Duyên đồng ý cho cô nghỉ phép là thật.

Tâm tình cô tốt lên chút. "Tôi đây trở về sẽ sửa lại."

Hai ngày cuối tuần Tô Tiêu Tiêu liền ở trong nhà sửa bàn thiết kế, mỗi ngày sửa đến đêm hôm khuya khoắc, rốt cuộc ngày chủ nhật đúng giờ giao cho Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nghiêm túc xem xong, đặt lên bàn, "Cô muốn nghỉ bao lâu?"

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt sáng lên, vội nói.

"Ba ngày"

Chu Lâm Duyên có điểm ngoài ý muốn, anh dựa lưng vào ghế giường nệm nhìn cô, khóe môi câu lên.

"Tôi còn cho rằng cô sẽ xin nghỉ mười ngày nửa tháng."

Tô Tiêu Tiêu: "..... Có thể không "

Chu Lâm Duyên đứng dậy, đôi tay nhét ở túi quần, không chút để ý mà nói, "Cô đừng được một tắc lại muốn tiến một thước."

Anh bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Tô Tiêu Tiêu bổ sung thêm một câu,

"Sớm trở về một chút."

Chỉ bốn chữ ngắn ngủn nhưng lại khiến cho trái tim Tô Tiêu Tiêu đập bang bang.

Cặp mắt anh vừa thâm thúy lại mê người, Tô Tiêu Tiêu nhìn anh không tự giác mà siết chặt bút trong tay.

Tô Tiêu Tiêu về nhà bồi ba Tô tổ chức sinh nhật, lâu lắm không về nhà cho nên cô rất nhớ mọi người, hôm nay ở nhà ông nội cạo com, ngày mai đi nhà bà ngoại cạo com, mỗi ngày cô đều chơi vui quên cả trời đất, mọi tâm tư đều vứt bỏ.

Buổi tối ở nhà ba Tô tìm cô nói chuyện.

"Nghe mẹ con nói, con cùng cấp trên ở chung một chỗ"

Tô Tiêu Tiêu bị dọa không nhẹ.

"Ba à, com có thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói bậy. Cái gì gọi là con cùng cấp trên ở chung một chỗ chứ, rõ ràng bọn con chỉ là hàng xóm, nhà đối diện nhau mà thôi. "

Ba Tô ha hả cười. "Đúng...đúng...đúng là hàng xóm, ba nói sai rồi."

Tô Tiêu Tiêu nghiêm túc sửa lại. "Vốn dĩ là ba nói sai."

Ba Tô nhìn con gái cười cười rồi nói tiếp. "Nghe mẹ con nói, quan hệ giữa con và cấp trên rất tốt phải không?"

"Không tốt."

Tô Tiêu Tiêu lập tức phui sạch quan hệ, cô ngồi đoan chính, nghiêm túc hỏi: "Ba, có phải hay không mẹ lại nói bừa với ba chuyện gì rồi?"

"Không có... mẹ con cũng chỉ là khen người kia lớn lên tuần tú lịch sự, là một đại soái ca, giáo dục thực tốt, còn lễ phép, lại có tài năng."

Nói đến đây ba Tô lời nói xoay chuyển,

"Loại đàn ông này hẳn là rất nhiều người phụ nữ thích đi."

Tô Tiêu Tiêu mím môi. "Con cũng làm sao biết được a."

Ba Tô cười cười. "Lần trước ba đã lên mạng tìm hiểu, cái tập đoàn kia chính là xí nghiệp của một đại gia tộc, nếu vậy tổng tài tập đoàn về sau muốn kết hôn thì đối tượng khẳng định phải là môn đăng hộ đối, thiên kim nhà giàu."

Nghe đến đây Tô Tiêu Tiêu xem như đã sáng tỏ.

Ba cô là đang muốn cho cô một liều thuốc dự phòng. Sợ cô thích Chu Lâm Duyên sẽ không có kết cục tốt.

Cô ngẩng đầu nhìn ông. "Ba đừng suy nghĩ nhiều."

Ba Tô ha hả cười. "Ba cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi."

Tô Tiêu Tiêu thờ dãi, giúp ba pha trà, "Ba đừng lo lắng, con sẽ không thích anh ấy."

Tô Tiêu Tiêu khó có được dịp trở về, buổi tối người một nhà đi nhà ông nội ăn cơm, bà nội tự mình xuống bếp chuẩn bị những món Tô Tiêu Tiêu thích ăn.

Tô Tiêu Tiêu thích nhất là thức ăn do bà nội làm, lúc bà nội nấu đồ ăn cô liền đi phòng bếp ném thừ trước một chút.

Mới vừa lấy một miếng thịt kho tàu ăn vụng, bà nội quay đầu lại liền đánh nhẹ lên tay cô, khuôn mặt hiền lành tươi cười. "Lấy dưa mà gấp, dưa đã lớn rồi như thế nào vẫn ham ăn như hồi nhỏ vậy."

Tô Tiêu Tiêu cười hì hì. "Cháu đã rửa sạch tay rồi bà. "

Mẹ Tô ở bên cạnh xắt rau cũng đi chế cười cô. "Cũng không phải là trẻ con, một chút quy củ cũng không có"

Đối với Tô Tiêu Tiêu nói: "Đúng rồi, con lúc này không có việc gì thì đi bên ngoài giúp ông nội mua rượu."

"Được ạ."

Tô Tiêu Tiêu rửa sạch tay rồi lấy tờ giấy lau khô liền ra cửa.

Có một cửa hàng nơi tiểu khu ông nội sống.

Chẳng qua có điểm xa, Tô Tiêu Tiêu mượn chiếc xe đạp của dì hàng xóm đạp xe ra ngoài.

Mùa hè ở Diệp Thành rất mát mẻ, tiểu khu ánh đèn sáng tỏ, hai bên đường cây ngô đồng rũ xuống, toàn bộ tiểu khu giống như một khu rừng nhỏ.

Tô Tiêu Tiêu đạp xe dọc theo ven đường, nơi xa một chiếc xe hơi màu đen đang đi ngược chiều với cô.

Ánh đèn chiếu lên mặt cô, cô theo bản nghiêng đầu sang hướng khác.

Hôm nay Chu Lâm Duyên có việc cản trở lại Diệp Thành, tài xế trong nhà tới sân bay đón anh, vừa lên xe anh liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe đi về hướng tiểu khu cũ, trong không khí tràn ngập hương vị mùa hè của Diệp Thành.

Chu Lâm Duyên mở mắt nhìn ra ngoài. Một thân ảnh màu trắng chợt lướt qua, anh nghiêng đầu nhìn ra phía sau nhưng thân ảnh vừa rồi đã không thấy.

Anh không khỏi nhũu mày, giờ tay xoa nhẹ huyệt thái dương.

Sau một lúc lâu không khỏi tự giễu cười một tiếng.

Thật là si ngốc.

.....

Tô Tiêu Tiêu cười xe đạp, vài phút liền đến cửa hàng.

Cô lấy rượu cho vào túi tiện lợi treo lên xe rồi nhanh chóng đạp xe trở về.

Lúc cô xách rượu tiến vào nhà thì thấy bà nội cùng mẹ đã dọn một bàn đồ ăn.

Tô Tiêu Tiêu vừa vào nhà đã kêu lên,

"Trời ạ, thơm quá đi, con ở bên ngoài đều ngửi được mùi thơm rồi nha."

Mẹ Tô vừa nghe liền muốn cười. "Con là người thấy mùi thơm liền trở về đi. Khi còn nhỏ cứ như vậy, mỗi lần trong nhà nấu cơm thì con lại chạy ra ngoài chơi, lúc chuẩn bị ăn cơm liền trở về."

Tô Tiêu Tiêu cười hi hi, đi phòng bếp hỗ trợ cầm bát đũa cùng mấy ly rượu.

"Ông nội, hôm nay con sẽ bồi ông uống rượu nhé."

Lão gia từ tuổi lớn liền thích uống chút rượu, nhưng mỗi lần đều không uống quá nhiều.

Tô Tiêu Tiêu khi còn nhỏ thường xuyên ở bên này cùng ông bà, lâu rồi chưa trở về, lần này cháu gái về chơi hai ông bà rất là cao hứng.

Người một nhà ăn cơm, uống rượu, nói chuyện phiếm mãi cho đến 9 giờ mới ăn xong.

Ba Tô ở trong sân bồi Tô lão gia từ chơi cờ, bà nội thì đi xem vườn hoa, Tô Tiêu Tiêu giúp đỡ mẹ Tô thu dọn phòng bếp.

Chờ đem phòng bếp thu dọn sạch sẽ, Tô Tiêu Tiêu liền lên lầu gọi đầu tắm rửa.

Lúc xuống dưới cô đã thay một chiếc váy thoải mái hơn.

Mẹ Tô đang cùng bà nội ở vườn chăm sóc hoa, hai người đàn ông còn lại vẫn đang tiếp tục chơi cờ, Tô Tiêu Tiêu tiến lại gần nhìn thấy ba của cô thua rất thảm, cô liền nhin không được giúp đỡ ông một chút, ông nội thấy vậy liền tức giận râu cũng muốn dựng lên hừ hừ. "Quan kì bất ngữ chân quân từ * "

(*) xem cờ không nói là người quân tử chân chính

Tô Tiêu Tiêu cười hi hi, "Chẳng phải là vì thế cờ của ba cháu quá xấu sao."

Ba Tô không nhịn được nói: "Con được a, vậy chính con chơi đi."

Tô Tiêu Tiêu ở sân dạo qua một vòng, rồi mượn chiếc xe đạp đi dạo trong tiểu khu một lát.

Trong tiểu khu có một hoa viên rất lớn, ở giữa còn có một bức tượng làm từ đá cẩm thạch màu trắng, vây quanh bức tượng là những bông hoa xinh đẹp, Tô Tiêu Tiêu liền cười xe đạp đi vòng quanh bồn hoa.

Đi không biết bao nhiêu vòng, đột nhiên có người gọi tên cô.

"Tiêu Tiêu"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói.

"Tiêu Tiêu, thật là em a"

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy người nọ, tức khắc cười. "Anh tiểu Dương."

Triệu Dương đi tới. " Anh xa xa nhìn thấy chiếc xe nhà mình, còn đang thắc mắc người đang đạp xe là ai, kết quả cẩn thận nhìn lại cư nhiên là em."

Tô Tiêu Tiêu hai chân dẫm trên mặt đất, hai tay đỡ lấy chiếc xe cười nói:

"Em vừa mượn đi xong, đi bảo anh còn đang tặng ca "

"Ừ...gần đây bệnh viện khá nhiều việc, mỗi ngày đều phải tặng ca."

"Thật vất vả cho anh."

Triệu Dương cười cười. "Cùng nhau về nhé"

"Được."

Tô Tiêu Tiêu từ xe đạp bước xuống, Triệu Dương giúp cô đẩy xe.

Hai người đang muốn trở về, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Tô Tiêu Tiêu."

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, theo bản năng quay đầu lại.

Cách xa một khoảng Chu Lâm Duyên mặc áo trắng quần đen, cổ áo mở hai cái cúc, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, ống tay áo cũng tùy ý xắn lên. Cả người anh thoạt nhìn đều mang vẻ lười biếng.

Anh đứng đằng kia dựa vào cột đèn đường bên cạnh, đôi tay nhét ở túi quần, khóe môi câu lấy cười như không cười nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, cô thực không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể gặp được Chu Lâm Duyên.

Cô có điểm không thể tin được hai mắt của mình, theo bản năng gọi một tiếng. "Chu tổng "

Chu Lâm Duyên lại cong cong môi nhẹ nhàng gọi cô. "Tô Tiêu Tiêu, lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tô Tiêu Tiêu tròn tròn mắt nhìn chằm chằm Chu Lâm Duyên, thẳng đến lúc cô phục hồi tinh thần mới quay đầu lại nói với Triệu Dương. "Anh tiểu Dương, anh về trước đi nhé, một lát nữa em sẽ trở về."

Triệu Dương nhìn Chu Lâm Duyên một cái, sau đó mới gật đầu. "Vậy cũng được, anh đi về trước đây."

Tô Tiêu Tiêu gật đầu, cô nhìn Triệu Dương đẩy xe đi xa lúc này mới quay đầu đi tới chỗ Chu Lâm Duyên.

Tới gần cô ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người Chu Lâm Duyên, cô rất kinh ngạc. "Chu tổng, tại sao anh lại ở chỗ này vậy?"

Chu Lâm Duyên hơi rũ mắt nhìn cô, vẫn là bộ dáng cười như không cười nói. "Đường như cô chơi rất vui"

Tô Tiêu Tiêu cười. "Nhờ phúc của anh, mọi thứ rất tốt a."

Ban đêm yên tĩnh, trong hoa viên cũng không có người khác, gió đêm thổi qua, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu vào hai người, Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên cứ như vậy nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai cũng không nói chuyện.

Bầu không khí giữa hai người bỗng có chút ái muội.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng nắm chặt váy, đang suy nghĩ nên nói gì. "Chu tổng, anh như thế nào lại chạy tới nơi này?"

Chu Lâm Duyên cuối cùng cũng dời tầm mắt nhìn về nơi khác, không chút để ý nói. "Trở về xử lý một chút việc, xong xuôi thuận tiện đi một chuyến tới Tây Châu."

"Không phải Đường tổng đang ở Tây Châu sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, liếc mắt nhìn cô. "Cô ở chỗ nào?"

Tô Tiêu Tiêu giơ tay chỉ cho anh. "Nhà ông nội của tôi ở bên kia."

Chỉ xong lại tò mò hỏi. "Chu tổng, nhà anh cũng ở nơi này hả?"

Nơi này được coi là khu vực giàu có của Diệp Thành, trong tiểu khu đều là biệt thự độc lập. Chu Lâm Duyên tới chỗ này, phòng chừng nhà anh cũng ở

đây, có điều cô từ nhỏ tới lớn cũng chưa thấy qua anh.

Chu Lâm Duyên nói. "Nhà cũ của tôi ở bên này, bây giờ trở về xử lý chút việc cho nên sẽ ở lại đây."

Hai người cùng nhau trở về, Tô Tiêu Tiêu nhớ tới lần đầu tiên thấy Chu Lâm Duyên là ở trên máy bay là từ Diệp Thành trở lại thành phố B, vậy nên anh là người Diệp Thành cũng không có gì lạ.

"Khi còn nhỏ tôi thường xuyên tới đây chơi, như thế nào cũng chưa thấy qua anh" Tô Tiêu Tiêu có chút tò mò.

Chu Lâm Duyên nghiêng đầu nhìn cô, thấy miệng cô lẩm bẩm, bộ dáng rất nghiêm túc, không khỏi cười một tiếng. "Tôi rất ít trở về, vẫn luôn sống ở thành phố B, lúc học cao trung liền xuất ngoại, mấy năm trước tôi mới về nước."

Tô Tiêu Tiêu "ồ" một tiếng. "Là như vậy sao."

Có lẽ bởi vì phong cảnh Diệp Thành tương đối đẹp, bóng đêm cũng trở nên dịu dàng hơn, còn Chu Lâm Duyên trút đi vẻ nghiêm khắc, đêm nay giống như đặc biệt ôn nhu.

Hai người sánh vai nhau cùng đi, rất nhanh đã tới nhà ông nội, Tô Tiêu Tiêu vội dừng lại. "Chu tổng, anh trở về đi."

Chu Lâm Duyên trầm mặc, Tô Tiêu Tiêu ngây ngô cùng anh nhìn nhau.

Vài giây sau Chu Lâm Duyên mở miệng nói, "Lần này tới Tây Châu cô hãy đi cùng tôi."

Tô Tiêu Tiêu tức khắc trừng lớn đôi mắt. "Tại sao tôi phải đi theo anh. Không phải bây giờ tôi vẫn đang được nghỉ phép sao "

Chu Lâm Duyên lạnh nhạt nói. "Cô cũng chỉ xin nghỉ ba ngày, kỳ nghỉ sớm sẽ kết thúc thôi."

Tô Tiêu Tiêu bẹp miệng, biểu tình muốn khóc.

Chu Lâm Duyên nhìn cô. "Khóc cũng vô dụng, hôm đấy cần tôi tới đón cô không?"

"Không cần! Tôi sẽ tự mình đi sân bay!"

Đùa gì vậy, để Chu Lâm Duyên tới đón không biết người nhà của cô sẽ hiểu lầm thành cái dạng gì đâu.

Tô Tiêu Tiêu nói xong, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Chạy về tới trong sân thì đã không thấy mọi người, biết cô sợ tối cho nên trong sân vẫn để hai ngọn đèn sáng chói.

Tô Tiêu Tiêu đi vào trong nhà, phòng khách đèn cũng sáng lên.

Mẹ Tô đang bưng một cốc nước đi ra, thấy Tô Tiêu Tiêu bà đề nặng thanh âm nói. "Con chạy đi nơi nào a, ông bà đều đã ngủ cả rồi."

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, "Con đi ra ngoài đạp xe ạ."

Mẹ Tô sùng nịch nhìn cô, cảm nâng nâng, "Đi lên ngủ đi, thời gian không còn sớm."

Tô Tiêu Tiêu ai một tiếng, xách váy nhẹ nhàn đi lên lầu.

Tô Tiêu Tiêu ở nhà nghỉ ngơi sáu ngày, thứ tư còn phải cùng Chu Lâm Duyên đi Tây Châu.

Ngày đi Tây Châu 8 giờ liền phải lên máy bay, Tô Tiêu Tiêu đối với Chu Lâm Duyên oán niệm rất sâu, đặc biệt là sáng sớm tỉnh mơ, trời cũng chưa sáng đã bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, cô tức giận thiếu chút nữa liền ném di động.

Tô Tiêu Tiêu lúc rời giường rất tức giận, ngủ ngon thì tốt, không ngủ được thì sẽ rất khó chịu.

Tối hôm qua bởi vì ngủ muộn, buổi sáng 5 giờ đã phải rời giường, cô nổi giận đùng đùng đi phòng tắm rửa mặt, lúc đi không cẩn thận đầu va vào cửa, phịch một tiếng đâm cho cô mắt nổi đầy sao.

Cô lại không dám lớn tiếng kêu, sợ sẽ đánh thức mọi người, đau đến mức cô ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, nhắm chặt mắt một hồi lâu mới bớt đau.

Lăn va chạm này cũng làm cho cô thanh tỉnh, cô đi vào phòng tắm mở đèn lên, lúc nhìn vào gương thì thấy cái trán đã đỏ một mảng, duỗi tay sờ sờ cảm giác đã sưng lên.

Tô Tiêu Tiêu lập tức buồn bực, nhịn không được giận chó đánh mèo đến trên người Chu Lâm Duyên.

Anh đi công tác thì cứ đi đi, còn bắt cô đi theo làm gì.

Bởi vì phải ra sân bay sớm, tối hôm qua cô liền cùng mọi người chào tạm biệt, sáng sớm ra cửa cũng không quấy nhiễu mọi người sợ đánh thức lão nhân gia.

Cô xách hành lý ra khỏi nhà rồi xoay người nhẹ nhàng đóng cửa.

Ra sân cô mới đem vali thả xuống rồi kéo đi.

Lúc này mới 6 giờ, trời cũng chưa sáng hẳn, đang nghĩ sớm như vậy không biết có thể hay gọi xe hay không thì cô đã thấy một chiếc xe dừng ở phía xa.

Cô nhìn kỹ liền thấy Chu Lâm Duyên một thân tây trang màu đen đang dựa vào cửa xe hút thuốc.

Cô kéo hành lý nổi giận đứng đứng đi qua.

Chu Lâm Duyên đem điếu thuốc dập tắt rồi ném vào thùng rác bên cạnh, thuận tay xách quá vali giúp Tô Tiêu Tiêu bỏ vào cốp xe.

Tô Tiêu Tiêu tự mình kéo cửa ghế phụ ngồi vào.

Chu Lâm Duyên đem hành lý cất xong cũng nhanh chóng lên xe.

Vừa lên xe thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang xoa cái trán, anh vừa thắt dây an toàn vừa quét mắt nhìn cô

"Cô làm sao vậy?"

Tô Tiêu Tiêu vẫn còn tức giận, thanh âm rầu rĩ nói: "Không có việc gì."

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vẫn còn xoa cái trán.

Chu Lâm Duyên nhìn ra vấn đề, duỗi tay đem tay cô kéo xuống.

"Anh muốn làm gì?"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại rất không cao hứng nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ánh mắt dừng ở chỗ bị sưng trên trán lúc này mới nhíu mi hỏi, "Làm sao lại sưng lên như thế này?"

Tô Tiêu Tiêu rút tay ra khỏi tay anh, sờ soạng cái trán, "Lúc này va vào cửa."

Chu Lâm Duyên: "..."

Tô Tiêu Tiêu nói xong, chính mình cũng cảm thấy kỳ quái.

Cô mím môi tiếp tục quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Chu Lâm Duyên nhìn cô vài giây, mới trào phúng một câu, "Mới sáng sớm đã va vào cửa, Tô Tiêu Tiêu, cô là chưa tỉnh ngủ sao?"

Tô Tiêu Tiêu vốn dĩ đã không vui, bị Chu Lâm Duyên trào phúng cô tức khắc càng không cao hứng, quay đầu lại nói: "Vốn dĩ tôi còn chưa ngủ đủ."

Chu Lâm Duyên cùng cô nhìn nhau vài giây.

Được rồi.

Anh đã hiểu.

Đây là cô đang tức giận khi phải rời giường sớm.

Anh im lặng bắt đầu lái xe lên đường, một lúc sau mới ném xuống một câu, "Lát nữa tôi mua thuốc tiêu sưng cho cô nhé."

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, dựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt lại, "Tôi ngủ đây."

Tô Tiêu Tiêu nói ngủ liền ngủ, một giấc ngủ đến sân bay.

Tới sân bay đi vào phòng VIP lại tiếp tục ngủ.

Chu Lâm Duyên đi mua thuốc trở về thì Tô Tiêu Tiêu đã tỉnh ngủ và ngồi trên sofa uống đồ nước.

Thấy Chu Lâm Duyên đi tới, cô mím môi theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Lâm Duyên mở lọ thuốc ra rồi giúp Tô Tiêu Tiêu bôi vào chỗ bị sưng.

Thuốc mỡ mát lạnh bôi vào rất rất thoải mái.

Chu Lâm Duyên bôi xong đem thuốc ném trên tay Tô Tiêu Tiêu, nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ nói, "Cô còn muốn tức giận tới khi nào?"

Tô Tiêu Tiêu co rúm ngồi trên sofa, chột dạ nhìn Chu Lâm Duyên, "Tôi nào dám tức giận với anh..."

Chu Lâm Duyên ngồi xuống sofa đối diện, nghe cô nói anh cũng phải bật cười, "Tôi thấy cô rất có khả năng đấy."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Buổi sáng 11 giờ, máy bay từ Diệp Thành bay đến phía nam Tây Châu.

Từ sân bay tới công ty vẫn còn một quãng đường khá xa, mất 50 phút đi đường, tuy rằng lúc ở trên máy bay Tô Tiêu Tiêu đã ngủ một giấc nhưng lên xe quá nhàm chán chưa đến một lúc cô lại ngủ tiếp.

Kỹ thuật lái xe của tài xế rất tốt, một đường vẫn luôn bình ổn, Tô Tiêu Tiêu ngủ đặc biệt thoải mái, cho nên dọc theo đường đi cũng chưa tỉnh lần nào.

Mãi cho tới khi xe dừng lại cô mới mơ mơ màng màng tỉnh giấc.

Trong lúc nhất thời đầu óc cô vẫn chưa thanh tỉnh, khuôn mặt mang vẻ buồn ngủ nhìn ra bên ngoài, cứ ngây ngốc cho đến khi cửa xe được người ở bên ngoài kéo ra dọa cô nhảy dựng lên.

Cô trừng mắt nhìn Chu Lâm Duyên đang đứng trước mặt.

Chu Lâm Duyên nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt của Tô Tiêu Tiêu, anh nén cười, "Tô Tiêu Tiêu, lần này cô tỉnh ngủ rồi chứ?"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Ý cười nơi khóe môi anh càng sâu, tiếp tục hỏi: "Còn muốn tức giận không?"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Chu Lâm Duyên cười xong, sau đó lại khôi phục bộ dáng đứng đắn, nhìn cô nói: "Chúng ta tới rồi, cô nhanh xuống xe đi."

Nói xong anh liền xoay người rời đi.

Tô Tiêu Tiêu ngủ đến đầu óc choáng váng, chờ Chu Lâm Duyên đi rồi cô mới xuống xe.

Nhiệt độ ở Tây Châu so với Diệp Thành vẫn là cao hơn, vừa mới xuống xe Tô Tiêu Tiêu đã bị ánh mặt trời gay gắt hun đốt, cô che đầu rồi chạy nhanh vào công ty.

Vừa vào đại sảnh Tô Tiêu Tiêu liền cảm nhận được không khí mát mẻ.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Chu Lâm Duyên đâu, phỏng chừng là anh đã lên lầu.

Cô vẫn có chút buồn bực vì Chu Lâm Duyên mang cô tới đây. Cô đi tới sofa cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xuống cô liền nhận được tin nhắn của Chu Lâm Duyên:

【Bây giờ tôi có cuộc họp. Cô hãy lên văn phòng tầng năm chờ tôi】

Tô Tiêu Tiêu xem xong tin nhắn liền khóa điện thoại rồi cho vào túi xách sau đó mới đứng dậy đi về phía thang máy.

Tới tầng năm cô phát hiện ở đây không một bóng người nhưng tất cả máy tính đều mở ra, phỏng chừng mọi người đều đã đi họp.

Tô Tiêu Tiêu lập tức đi tới văn phòng Chu Lâm Duyên, văn phòng rộng lớn, trước cửa sổ sát đất là một chiếc bàn làm việc.

Cô không biết Chu Lâm Duyên sẽ họp trong bao lâu, đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Kết quả lần họp này chỉ mất 30 phút.

Tô Tiêu Tiêu đang ngồi trên sofa cầm di động chơi trò chơi, nghe thấy bên ngoài lục tục truyền đến tiếng người nói chuyện.

Lúc cô đang muốn nhìn ra ngoài thì cửa văn phòng được mở ra.

Chu Lâm Duyên cùng Đường Dịch từ bên ngoài tiến vào.

Đường Dịch vừa vào cửa liền thấy Tô Tiêu Tiêu, đầu tiên là sững sờ sau đó liền cười vui vẻ. "Tiêu Tiêu, cô với tôi quả là tâm linh tương thông, biết tôi bên này thiếu người thiết kế, liền chạy tới đây giúp tôi phải không."

Tô Tiêu Tiêu cảm nâng nâng, chỉ vào Chu Lâm Duyên, "Chu tổng bảo tôi đi cùng anh ấy."

Đường Dịch cười, nói: "Lúc trước không phải cô muốn điều đến bên này sao, nếu đã tới thì dứt khoát ở lại làm việc bên cạnh tôi đi."

Chu Lâm Duyên đi đến bàn làm việc, đem tây trang ném lên lưng ghế, đang cúi đầu cởi cúc tay áo, nghe thấy lời này động tác của anh dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu, biểu tình lạnh lẽo, ngữ khí càng lạnh hơn. "Cô muốn tới đây?"

Ngày trước Tô Tiêu Tiêu quả thực đã nghĩ tới chuyện này.

Lúc ấy Chu Lâm Duyên mỗi ngày đều bảo cô tăng ca sửa thiết kế, còn hủy luôn kỳ nghỉ phép của cô, bắt cô đi công tác thì thôi còn hại cô bị thương ở chân. Lúc trở về cô vừa mệt lại ủy khuất, thường xuyên mắng Chu Lâm Duyên biến thái.

Có một hôm cô tăng ca tới nửa đêm, lúc đó cô đã uống say, mơ mơ màng màng gọi điện thoại cho Đường Dịch nói: "Tiểu Đường tổng, Chu tổng đặc biệt biến thái, tôi không muốn làm việc cùng anh ấy nữa, anh nói với anh ấy điều tôi tới chỗ anh được không?"

Nói xong liền ở bên kia gào khóc.

Ngày hôm sau nhớ tới chuyện này, cô vội vàng gọi điện cho Đường Dịch xin anh ta ngàn vạn lần đừng nói cho Chu Lâm Duyên biết.

Bây giờ vừa nghe Đường Dịch nhắc tới chuyện này, trong lòng liền khẩn trương, cô nhanh chóng cho anh ta một ánh mắt ý bảo ngàn vạn lần đừng để lộ việc trong điện thoại cô đã mắng Chu Lâm Duyên.

Đường Dịch cười rồi cho cô một cái ánh mắt yên tâm, sau đó cùng Chu Lâm Duyên nói: "Anh, nếu không anh điều Tiêu Tiêu sang bên này với em đi, dù sao bọn em cũng đã làm việc cùng nhau hai năm, lúc làm việc tương đối ăn ý, hơn nữa bên này em đang cần nhân tài."

Anh ta vừa mới nói xong, Chu Lâm Duyên liền lạnh lùng ném ra một câu, "Không có khả năng."

Đường Dịch sững sờ nhìn Chu Lâm Duyên rồi lại nhìn sang Tô Tiêu Tiêu.

Một người thì đang cúi đầu mở cổ tay áo, toàn thân đều tản ra hàn ý, một người lại rất ngoan ngoãn ngồi trên sofa.

Đường Dịch nhìn hai người khác môi vi diệu câu lên.

.....

Buổi chiều, Chu Lâm Duyên đi tới công trường khảo sát còn Tô Tiêu Tiêu bị Đường Dịch mượn tới bộ phận thiết kế làm việc.

Bận rộn tới 6 giờ, các đồng nghiệp đều tan tầm. Tô Tiêu Tiêu nhàm chán nằm bò trên bàn.

Thình thoảng cô lại lấy di động ra xem, nhưng cả buổi chiều Chu Lâm Duyên vẫn chưa gọi điện thoại tới, phỏng chừng anh đang ở công trường chưa trở về.

Vẫn luôn chờ đến 7 giờ, Tô Tiêu Tiêu bụng đều đói xẹp nhưng Chu Lâm Duyên vẫn chưa trở về.

Cô đang chuẩn bị uống ly nước thứ ba thì bên ngoài truyền đến tiếng gọi, "Tiêu Tiêu, đi thôi."

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại thấy Đường Dịch đứng ở bên ngoài, nâng cằm nhìn cô, "Đi ăn cơm thôi."

Tô Tiêu Tiêu sững sờ, theo bản năng nói: "Chu tổng bảo tôi chờ anh ấy."

Đường Dịch cười nhẹ, "Chu tổng của cô còn ở công trường, anh ấy bảo tôi mang cô đi ăn trước."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Cái gì gọi là Chu tổng của cô

Tô Tiêu Tiêu đều muốn tròn trĩnh mắt, cô cầm túi xách đứng lên rồi đi ra ngoài.

Công ty nằm ở vùng ngoại ô, xung quanh rất hoang vắng, nơi có thể ăn cơm cũng không nhiều lắm.

Dưới chân núi phía trước nhưng thật ra có một quán rượu nhỏ, Đường Dịch lái xe đi tới đó, tới nơi Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy quán rượu nhỏ được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, bên trong có ánh đèn chiếu sáng, tiếng người ồn ào, khá náo nhiệt.

Lúc Tô Tiêu Tiêu cùng Đường Dịch đi vào bên trong chỉ còn lại một cái bàn cuối cùng.

Thật đúng là nhìn không ra quán rượu này làm ăn còn khá tốt.

Đường Dịch nói: "Xung quanh đây không có nhiều quán cơm, quán này hương vị không tồi, hơn nữa còn ở gần ngọn núi nổi tiếng, có ưu thế về vị trí địa lý, trên núi cũng có không ít khách sạn tránh nóng. Mùa hè vừa đến trên núi cơ hồ mỗi ngày đều chật ních kéo theo quán cơm dưới chân núi làm ăn cũng tốt hơn."

Tô Tiêu Tiêu đã cảm nhận được không khí mát mẻ.

Cái bàn còn lại kia ở cạnh cửa sổ, Tô Tiêu Tiêu vừa ngồi xuống liền ghé vào cửa sổ đón gió.

Đường Dịch thường xuyên tới đây, cái gì ăn ngon nhắm mắt lại anh ta đều biết.

Mới vừa gọi xong đồ ăn thì Chu Lâm Duyên tới.

Anh đi tới rồi kéo ghế bên cạnh Tô Tiêu Tiêu ra thuận tay đem tây trang treo ở lưng ghế sau đó ngồi xuống.

Tô Tiêu Tiêu uống nước, cắn chén trà, nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên vừa lúc cũng nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô Tiêu Tiêu không biết nói cái gì đành yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chu Lâm Duyên cũng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Đường Dịch, "Tôi vừa mới xem công trường thì thấy có chút vấn đề..."

Lúc ăn cơm hai người đàn ông vẫn luôn bàn chuyện công việc, Tô Tiêu Tiêu không tiện xen vào cho nên đành yên lặng ăn cơm.

Kết quả nửa giờ qua đi, một bàn đồ ăn cơ hồ tất cả đều là một mình cô ăn.

Cơm nước xong Chu Lâm Duyên đi tính tiền, từ quán rượu đi ra, từng cơn gió thổi qua đặc biệt thoải mái, gió tự nhiên dưới chân núi thoải mái hơn nhiều so với điều hoà trong nhà.

Chu Lâm Duyên cùng Đường Dịch vẫn chưa kết thúc cuộc trò chuyện, hai người đứng ở bên cạnh xe hút thuốc, Tô Tiêu Tiêu nhàn rỗi không có việc gì làm liền đi dạo xung quanh.

Dãy cầu thang đi lên núi được lát bằng đá xanh, dọc đường đều có ánh đèn chiếu sáng.

Mỗi một bậc thềm đá đều người ngồi, trông rất náo nhiệt.

Tô Tiêu Tiêu không biết chính mình đã đi rất xa, đi lên rất nhiều bậc thang cô nhìn thấy có một ông lão bán các con vật được đan bằng tre, cô thuận tiện mua mấy cái.

Sau khi trò chuyện xong, Đường Dịch liền lái xe đi trước.

Chu Lâm Duyên lấy di động gọi cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu đang trên đường xuống dưới thì nghe được điện thoại vang lên. "Chu tổng"

Chu Lâm Duyên ở dưới chân núi nhìn thấy cô mặc váy trắng, ở trong đám người đặc biệt xinh đẹp.

Trong mắt anh hiện lên ý cười, "Đi thôi."

"Tôi lập tức liền xuống ngay." Tô Tiêu Tiêu đáp lời, bước chân cũng nhanh hơn.

Chạy đến chân núi chỉ nhìn thấy một mình Chu Lâm Duyên, cô theo bản năng quay đầu nhìn xung quanh. "Tiểu Đường tổng đâu?"

Chu Lâm Duyên nhìn cô rồi nói: "Đi rồi."

Nói xong liền lên xe.

Tô Tiêu Tiêu cũng nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

Khách sạn hai người đặt là ở nội thành, một đường trăm mét, ai cũng không có nói lời nào.

Không khí có điểm xấu hổ, Tô Tiêu Tiêu nhàm chán dựa vào cửa xe nhìn bên ngoài.

Vào nội thành không khí không còn mát mẻ.

Tô Tiêu Tiêu nhìn một lát ngoài cửa sổ, rồi cuộc quay đầu lại đánh vỡ bầu không khí trăm mét, "Chu tổng, anh không nóng sao?"

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô, sau đó lại tiếp tục nhìn phía trước rồi giờ tay điều chỉnh nhiệt độ trong xe.

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười, "Cảm ơn Chu tổng."

Cô quay đầu lại tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nhưng đột nhiên cô phát hiện có cái gì đó không thích hợp.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng cúi đầu, sờ soạng trên cổ

Trông không.

Trong lòng cô bỗng nhiên hoảng hốt, lại cẩn thận sờ sờ.

Trông không, thật sự trông không.

Chu Lâm Duyên nhận thấy cô có chút không ổn, liếc mắt nhìn cô. "Cô làm sao vậy?"

"Dừng xe, anh mau dừng xe lại!"

Tô Tiêu Tiêu hoảng loạn kêu lên, cô khẩn trương đến mặt mũi đều trắng bệch.

Chu Lâm Duyên đem tốc độ xe giảm xuống, rồi cho xe tấp vào lề đường.

Tô Tiêu Tiêu tháo dây an toàn, ngồi tại chỗ tìm chung quanh.

"Cô đang tìm cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu đem chỗ ngồi đều tìm khắp, ngẩng đầu lên hoảng hốt nói: "Miếng ngọc bích tôi đeo không thấy nữa."

Chu Lâm Duyên theo bản năng nhìn cổ của cô.

Anh nhớ rõ Tô Tiêu Tiêu có một miếng ngọc luôn đeo trên cổ.

"Có thể là rớt ở trên xe Đường Dịch" Chu Lâm Duyên cầm lấy di động gọi cho Đường Dịch.

Điện thoại chuyển được, "Anh"

"Nhìn xem trên xe của cậu có miếng ngọc nào rơi ở đấy hay không."

"Anh chờ một lát để em tìm thử xem."

Tô Tiêu Tiêu gắt gao nắm chặt tay, khẩn trương nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, "Có không?"

"Không có."

Cúp điện thoại, Chu Lâm Duyên nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô. "Rất quan trọng sao?"

Tô Tiêu Tiêu gật đầu, "Là bùa hộ mệnh ông nội tặng tôi năm sinh nhật 18 tuổi."

Chu Lâm Duyên gật đầu, đem xe khởi động, rồi quay đầu lại nói: "Khả năng rớt trong quán rượu hoặc là trên núi, bây giờ chúng ta trở lại tìm xem."

Bọn họ đã đến nội thành, bây giờ quay trở lại mất 30 phút chạy xe. Tới nơi đã hơn 10 giờ.

Quán rượu đang chuẩn bị đóng cửa, nghe nói bọn họ trở về tìm đồ ông chủ vội nói: "Chúng tôi vừa mới quét tước vệ sinh nhưng không có nhìn thấy."

Tuy nói vậy nhưng ông vẫn nhường đường để hai người đi vào bên trong tìm thử, "Ngày thường nếu là khách đánh rơi đồ, chúng tôi đều sẽ giúp bọn họ cất giữ, bất quá xác thật không thấy được miếng ngọc nào."

Tô Tiêu Tiêu đi tới cái bàn kia tỉ mỉ tìm vài lần, ngẩng đầu lên vẻ mặt bất lực

nhìn Chu Lâm Duyên, thanh âm đều rất nhỏ, "Không có."

Chu Lâm Duyên nhìn hốc mắt hồng hồng của cô, anh đi qua nắm cổ tay cô. "Chúng ta đi thôi, phòng chừng rớt trên núi."

Quay đầu lại cùng ông chủ quán rượu nói cảm ơn liền lôi kéo Tô Tiêu Tiêu đi ra ngoài.

10 giờ 30 đèn lên núi đều đã tắt, những người lúc nãy ngồi ở đây cũng đã về nhà.

Chu Lâm Duyên đưa điện thoại di động bật đèn pin rồi hướng trên núi đi lên.

Trong núi u tĩnh, xung quanh đều là bóng tối, chỉ có ánh sáng nhỏ của đèn pin cho nên tầm mắt Tô Tiêu Tiêu đặc biệt không tốt, xa một chút đều nhìn không thấy.

Cô cũng đem di động mở đèn pin, nhìn đến số pin còn lại của di động theo bản năng kéo áo Chu Lâm Duyên, nhỏ giọng nói: "Di động của tôi sắp hết pin rồi."

Chu Lâm Duyên đang đi phía trước bình tĩnh nói: "Của tôi cũng vậy."

Trong núi quá tối, ánh sáng di động lại quá yếu bây giờ bọn họ muốn tìm miếng một ngọc bội quả thực rất khó.

Di động Tô Tiêu Tiêu rất nhanh liền hết pin. Trước mắt đột nhiên tối sầm, cô sợ tới mức thất thanh kêu một tiếng, "Chu Lâm Duyên!"

Trong thanh âm mang theo nỗi kinh hoàng, Chu Lâm Duyên nghe được trong lòng bỗng căng thẳng, anh quay đầu lại, cầm tay Tô Tiêu Tiêu rồi nói: "Tô Tiêu Tiêu, tôi ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chu Lâm Duyên biết Tô Tiêu Tiêu sợ tối, anh đem cô kéo đến trước mặt. "Đi theo tôi."

Giọng nói trầm thấp lại làm người ta phá lệ an tâm.

Tuy rằng vẫn nhìn không thấy, nhưng Tô Tiêu Tiêu không cảm thấy sợ như lúc nãy nữa, cô giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Chu Lâm Duyên, đôi tay gắt gao nắm quần áo anh, anh đi một bước cô liền đi theo một bước, anh dừng lại cô cũng lập tức dừng lại, mỗi lần như vậy tim đều nhảy lên, khẩn trương hỏi: "Sao..... làm sao vậy?"

Chu Lâm Duyên quay đầu lại nhìn thì phát hiện cả người cô đều đang căng thẳng tránh ở phía sau anh, đôi tay gắt gao nắm quần áo và nhìn xung quanh, có lẽ là thấy anh không trả lời cô lại càng khẩn trương hơn. "Chu..... Chu tổng, làm sao vậy?"

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đặc biệt bình tĩnh nói: "Cũng không có gì, chỉ là vừa rồi hình như tôi thấy có thứ gì đi ngang qua."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức tim đều ngừng đập, thanh âm đều phát run. "Cái... Cái thứ gì cơ?"

"Tôi cũng không biết, giống như là một bóng dáng màu trắng."

"Trắng...là bóng dáng màu trắng sao "

"Ừ."

Tô Tiêu Tiêu bị dọa đến choáng váng, cô cắn chặt môi, thân thể vô ý thức dựa càng gần Chu Lâm Duyên, cũng đem quần áo nắm chặt hơn, giọng nói giống như sắp khóc. "Chu tổng...anh đừng làm tôi sợ."

Chu Lâm Duyên rút cuộc nhìn không được cười nhẹ một cái nói: "Lừa cô thôi."

Anh đưa điện thoại bỏ vào túi quần, nói: "Di động không còn pin, trời quá tối chúng ta cũng không có biện pháp tìm."

Anh nói xong một lát cũng không nghe thấy Tô Tiêu Tiêu nói chuyện.

Ở trong bóng tối nhìn cô, trầm mặc vài giây anh thấp giọng hỏi: "Cô khóc sao?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, "Không có."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, "Bây giờ cũng quá muộn rồi, hôm nay chúng ta không trở về nội thành, trong núi có khách sạn, đêm nay chúng ta liền ở bên này."

Tô Tiêu Tiêu gật gật đầu, ừ một tiếng.

Hai người hướng trên núi đi lên, trong núi càng ngày càng yên tĩnh, gió thổi ở bên tai làm người sờn tóc gáy, Tô Tiêu Tiêu đi theo bên trái Chu Lâm Duyên ngón tay gặt gao túm tây trang anh.

Cũng may đi không lâu Tô Tiêu Tiêu liền nhìn thấy ánh sáng.

Trên núi có mấy khách sạn nhỏ ở liền kề nhau, trong rừng có ánh đèn sáng chói.

Vì gần đây thời tiết quá nóng, cho nên có rất nhiều người lên núi tránh nóng, hai người hỏi qua vài khách sạn đều không có phòng trống.

Hỏi đến khách sạn cuối cùng ở trong rừng trúc, nhân viên lễ tân mỉm cười nói: "Chỗ chúng tôi còn có một phòng giường lớn."

Tô Tiêu Tiêu há hốc mồm nhìn nhân viên lễ tân, không chờ cô phản ứng lại Chu Lâm Duyên đã đem thân phận chứng đệ đi ra ngoài, "Chúng tôi lấy phòng này."

"Vâng." Cô gái lễ tân cầm lấy chứng minh thư của anh, sau đó lại nói với Tô Tiêu Tiêu nói: "Tiểu thư, cô cũng cần đưa ra chứng minh thư."

Tô Tiêu Tiêu có điểm hoảng, theo bản năng bắt lấy cánh tay Chu Lâm Duyên, nghiêng đầu nhìn anh.

Chu Lâm Duyên bình tĩnh nhìn cô nói: "Không có khách sạn khác."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Phòng ở lầu ba, Chu Lâm Duyên đi ở phía trước, mở cửa liền đi vào.

Tô Tiêu Tiêu chậm rì rì theo ở phía sau, tới cửa phòng cô do dự đi dạo vài bước, cô đỡ khung cửa thò đầu vào nhìn Chu Lâm Duyên nói: "Chu tổng, tôi đi đại sảnh ngủ."

Chu Lâm Duyên đứng ở mép giường nạp di động, nghe vậy đầu cũng không nâng, chỉ lạnh lùng nói: "Tùy cô."

Dừng một lúc anh lại nói tiếp: "Núi sâu rừng già, chính mình cẩn thận một chút."

Tô Tiêu Tiêu vốn dĩ đã chuẩn bị đi xuống lầu nhưng nghe thấy những lời này bước chân đột nhiên dừng lại, cô quay đầu lại, "Cẩn.....cẩn thận cái gì?"

Chu Lâm Duyên không trả lời cô.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở trên hành lang, từng cơn gió lùa vào.

Cô hướng phía cửa sổ cuối hành lang nhìn ra ngoài, bên ngoài những chiếc đèn lồng treo trên ngọn trúc, bên trong đèn phát ra ánh sáng màu vàng, nhánh cây bị gió thổi phiêu phiêu mà lay động.

Một trận gió thổi qua Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức lông tơ đều dựng thẳng lên, cô chạy nhanh vào phòng, quay đầu liền đem cửa đóng lại, còn không quên khóa cửa.

Chu Lâm Duyên đem di động nạp tốt, ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu có ý hỏi: "Không đi ngủ đại sảnh?"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại nói: "Tôi cảm thấy vẫn là ngủ trong phòng tương đối tốt hơn, đại sảnh khả năng sẽ bị lạnh."

Nhìn thấy trong phòng có một chiếc sofa, cô đi qua rồi ngồi xuống đôi mắt cong cong, ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên rồi vỗ vỗ sofa nói: "sofa này rất lớn tôi liền ngủ nơi này vậy."

Chu Lâm Duyên trong mắt hiện lên ý cười.

Anh cúi đầu cời từng chiếc cúc áo, ngửi khí có chút lười biếng: "Tùy cô."

Anh cởi áo khoác ném tới bên cạnh trên sofa, sau đó liền đi phòng tắm rửa.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa, nghe bên trong truyền đến tắm rửa, cô há hốc mồm mà nhìn giường lớn trước mặt.

Trên giường lớn còn có một trái tim được xếp từ hoa hồng.

Đây là phòng tình nhân a!

Tô Tiêu Tiêu đột nhiên có điểm không biết làm sao, cô ngồi ở trên sofa đôi mắt không tự giác bay tới chiếc sofa đơn bên cạnh ở đó có tây trang của Chu Lâm Duyên.

Cô siết chặt váy, đứng dậy đi tìm nước uống.

Phía sau bàn là chỗ để đồ uống, Tô Tiêu Tiêu đi lấy nước, đôi mắt không cẩn thận nhìn tới cái hộp màu lam bên cạnh, tay cô run lên lon nước thiếu chút nữa rơi trên chân.

Tô Tiêu Tiêu mặt đỏ bừng, tùy tiện cầm lấy lon nước chạy nhanh về sofa ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống cửa phòng tắm cũng đồng thời mở ra.

Chu Lâm Duyên tắm rửa xong cũng không thay quần áo, vẫn là áo sơ mi trắng quần dài màu đen.

Lúc đi ra thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa đang cúi đầu cố mở lon nước trong tay.

Có lẽ cái nắp lon quá chặt, cô mở một lúc lâu cũng không được.

Chu Lâm Duyên đi qua ngồi xuống bên cạnh cô thuận tay cầm lấy cái lon trong tay cô.

Đang chuẩn bị mở giúp cô thì động tác bỗng nhiên dừng lại, anh nhìn chữ trên cái lon nước trầm mặc vài giây, anh bỗng nhiên nghiêng đầu, đôi mắt cười như không cười nhìn Tô Tiêu Tiêu. "Tô Tiêu Tiêu."

"A" Tô Tiêu Tiêu có chút sững sờ.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, trong giọng nói đều đặn không được ý cười. "Cô uống bia làm cái gì?"

Sau một lúc anh nhin không được cười nhạo một tiếng. "Là muốn tăng thêm can đảm sao"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Cái gì bia? Đây không phải đồ uống sao!

Chu Lâm Duyên một tay đem cái nắp lon mở ra rồi đặt lên bàn cho cô sau đó anh đứng dậy cầm lấy tây trang bên cạnh, cười khẽ nói: "Uống xong liền ngủ đi."

Tô Tiêu Tiêu có chút kinh ngạc nhìn lại anh. "Anh đi đâu?"

Chu Lâm Duyên xách theo tây trang đi ra ngoài: "Tôi ngủ ở đại sảnh."

Từ trong phòng đi ra, Chu Lâm Duyên lập tức đi về phía thang máy, nghĩ đến Tô Tiêu Tiêu vừa mới đỏ bừng mặt, khóe môi câu lên, mặt mày đều nhiễm ý cười.

.....

Tô Tiêu Tiêu đánh rơi miếng ngọc, nằm trên giường lăn qua lộn lại thực không an ổn, thỉnh thoảng lại sờ ngực một chút, mãi cho đến một hai giờ sáng mới ngủ được.

Ngày hôm sau hơn 6 giờ cô liền tỉnh.

Tô Tiêu Tiêu nhìn bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, cô nhanh chóng rửa mặt thay quần áo rồi ra khỏi phòng, cô muốn thừa dịp hiện tại vẫn còn sớm, bên ngoài ít người, chạy nhanh xuống núi đi tìm miếng ngọc.

Cô mới vừa đi đến đại sảnh khách sạn, liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên ngồi trên ghế ở đại sảnh, dựa lưng vào sofa cúi đầu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên quen nhau lâu như vậy, biết anh giáo dưỡng thực tốt, ngồi là ngồi, đứng là đứng, ở bên ngoài mặc dù là ngủ, cũng là tư thái nghiêm túc, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại mà thôi.

Nghĩ đến anh tối hôm qua ở chỗ này ngồi một đêm, trong lòng liền rất áy náy, cô cũng không nghĩ sẽ đánh thức anh, đang chuẩn bị lặng lẽ đi ra ngoài thì Chu Lâm Duyên bỗng nhiên mở mắt nhìn cô, trong giọng nói lộ ra sự mệt mỏi, "Cô tỉnh rồi sao"

Tô Tiêu Tiêu vội đứng lại, cô đi qua ngồi cạnh Chu Lâm Duyên nhỏ giọng nói: "Bây giờ vẫn còn sớm, anh có muốn vào phòng ngủ một lát hay không?"

Chu Lâm Duyên hơi cúi đầu, xoa xoa cái cổ bủn rủn, "Không cần, hôm nay muốn trở về sớm."

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh, sau một lúc lâu mới nói. "Thực xin lỗi."

Chu Lâm Duyên nhìn cô. "Đừng xin lỗi."

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu, không nói cái gì nữa.

Qua một lát cô mới ngẩng đầu nói: "Vậy anh lại ngủ trong chốc lát đi, tôi đi ra ngoài một chút, trong chốc lát trở về tìm anh."

Chu Lâm Duyên ngồi một đêm, cổ toan trướng, đang xoa cổ thì nghe thấy Tô Tiêu Tiêu nói lúc này anh mới giương mắt lên, "Cô muốn đi đâu?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Đi tìm vòng cổ."

Nói xong cô liền đứng lên, vừa mới chuẩn bị đi thì cánh tay đã bị giữ chặt. Cô sững sốt, quay đầu lại nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái rồi buông tay ra, từ túi quần lấy ra một sợi dây màu hồng treo miếng ngọc bội đưa cho cô. "Sợi dây đã bị đứt, cô trở về đổi một cái khác đi."

Tô Tiêu Tiêu nhìn miếng ngọc trong tay Chu Lâm Duyên, vừa mừng vừa sợ, vội vàng cầm lấy. "Anh tìm thấy ở nơi nào vậy?"

"Dưới chân núi." Chu Lâm Duyên nhàn nhạt trở lời, tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Tô Tiêu Tiêu một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh Chu Lâm Duyên, sờ sờ miếng ngọc, vui vẻ đến đôi mắt đều là ý cười.

Nhìn nửa ngày, mới nghiêng đầu đi nhìn Chu Lâm Duyên, đang muốn nói cảm ơn thì thấy Chu Lâm Duyên đã nhắm mắt lại như là ngủ rồi.

Cô vội vàng im tiếng, nhìn Chu Lâm Duyên cô bất tri bất giác có điểm xuất thần.

Qua một lúc lâu cô mới phục hồi tinh thần. Cô cầm miếng ngọc đi ra ngoài, đứng ở cửa khách sạn nhìn bầu trời vẫn chưa hoàn toàn sáng.

Chu Lâm Duyên khi nào thì đi tìm vòng cổ cho cô.

.....

Lúc 8 giờ 30, Chu Lâm Duyên vừa đến công ty đã bảo người quản lý dự án thông báo cho mọi người trong vòng 3 phút sẽ mở cuộc họp, các nhân viên vội vàng ôm văn kiện cùng máy tính đi nhanh tới phòng họp.

Hạng mục lần này cùng Tô Tiêu Tiêu không quan hệ, bất quá ngày hôm qua bị Đường Dịch mượn qua hỗ trợ, lúc mở họp cô cũng thuận tiện đi nghe một chút.

Nhưng mà trên thực tế, toàn bộ buổi sáng cô căn bản cái gì cũng chưa nghe, trong ánh mắt chỉ có Chu Lâm Duyên.

Trước kia Chu Lâm Duyên mở họp, cô ngồi ở dưới ngẫu nhiên cũng sẽ ở trong lòng cảm thán, người đàn ông này lớn lên cũng thật soái, trừ bỏ mặt cùng dáng người, mỗi cái giờ tay nhắc chân cũng rất có khí chất, rất dễ làm người khác mê muội. Nhưng chính là quá lạnh lùng, khiến cho người khác hoàn toàn không dám có bất cứ suy nghĩ gì khác.

Cuộc họp kéo dài 10 giờ mới kết thúc, Chu Lâm Duyên nói ""tan họp" liền nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Tiếp theo Đường Dịch cũng rời đi, mấy vị giám đốc cùng quản lý cũng vội vàng vàng theo sau.

Tô Tiêu Tiêu ở đằng kia thu dọn đồ đạc, bên cạnh hai đồng nghiệp nữ nhỏ giọng nói chuyện, "Chu tổng lớn lên quá soái đi, tôi vừa mới nhìn anh ta đôi mắt đều không dời ra được."

"Chu tổng có bạn gái chưa?" bên cạnh một cô gái cũng thò đầu qua hỏi.

"Giống như không có. Bất quá nếu không có thật cũng không tới lượt chúng ta, cô đừng có nằm mơ."

Mấy cô gái kia đi rồi, Tô Tiêu Tiêu ở đằng kia thu thập hết mọi thứ cũng yên lặng đứng lên, rời phòng họp.

.....

Buổi tối, Đường Dịch đặt một căn phòng tao nhã Dung Các, làm tiệc đón gió tẩy trần cho Chu Lâm Duyên, mấy vị giám đốc cũng ở đây.

Chu Lâm Duyên hứng thú không quá cao, cả một đêm cơ hồ không động vào chiếc đĩa, có người đi lên kính rượu anh cũng chỉ tượng trưng tính uống

một chút.

Có thể ở đại tập đoàn thăng quan tiến chức, một đám đều là người sáng suốt, nhìn mặt đoán ý là rất dễ, thấy Chu Lâm Duyên hứng thú không cao, hai người kính xong rượu, những người sau cũng không dám đi lên.

So sánh với Chu Lâm Duyên thì Đường Dịch bình dị gần gũi hơn rất nhiều, hơn nữa ở chỗ bọn họ thời gian cho nên cũng thoải mái, tự tại hơn. Sau vài chén rượu đề tài không biết như thế nào liền rơi đến trên người Tô Tiêu Tiêu.

Giám đốc bộ phận thiết kế nói: "Vị Tô tiêu thư mà Chu tổng mang đến thật sự rất có tài hoa, ngày hôm qua lại đây giúp chúng ta giải quyết rất nhiều vấn đề."

Đường Dịch cười: "Vô nghĩa, cô ấy là sinh viên giỏi của hệ thiết kế, thư là bạch niệm sao."

Chu Lâm Duyên lười biếng dựa vào lưng ghế, hơi rũ mắt khi nghe lời này khóe môi hơi hơi câu lên.

"Tô tiêu thư đâu chỉ là có tài hoa, cô ấy lớn lên còn thật xinh đẹp." Giám đốc thị trường có điểm uống nhiều, cũng mặc kệ người ngồi đối diện là ai, nói: "Ngày Tô tiêu thư tới tôi còn tưởng mình gặp được tiên nữ."

Chu Lâm Duyên nghe vậy mới ngước mắt lạnh lẽo nhìn vị giám đốc kia.

Mắt đen nặng nề, làm người ta nhìn không ra cảm xúc trong mắt anh.

Đường Dịch sững sốt, theo bản năng nhìn thoáng qua Chu Lâm Duyên, anh ta cong cong môi, nói: "Ừ... Tiêu Tiêu lớn lên là thật xinh đẹp."

Cơm nước xong đã là 10 giờ 30.

Chu Lâm Duyên uống chút rượu, trong lúc chờ Đường Dịch đi thanh toán anh dựa cạnh cửa hút thuốc.

Mấy vị giám đốc sôi nổi tiến đến cùng Chu Lâm Duyên tạm biệt, Chu Lâm Duyên nhàn nhạt trả lời một tiếng, để cho bọn họ đi trước.

Đường Dịch thanh toán xong, cùng giám đốc thị trường đi ra.

Đường Dịch thấy Chu Lâm Duyên đứng ở cạnh cửa hút thuốc, đối với anh nói: "Đợi chút a, em đi lái xe."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, cúi đầu ngón trỏ gầy nhẹ tàn thuốc.

Giám đốc thị trường uống không ít rượu, lúc này đã say khướt, anh ta kêu tài xế tới đón nhưng xe còn chưa tới.

Thấy Chu Lâm Duyên, anh ta liền cười ha hả đi qua, "Chu tổng, ngài đang chờ Đường tổng sao."

Chu Lâm Duyên nâng mắt, lạnh lẽo nhìn anh ta một cái, sau đó mới ừ một tiếng.

Chu Lâm Duyên quá lạnh nhạt, người kia tìm không ra đề tài, đành phải gượng cười.

Một lát sau, anh ta tựa như nghĩ đến cái gì, nhìn không được cùng Chu Lâm Duyên hỏi thăm, "Chu tổng, ngài cùng Tô tiêu thư rất thân nhau phải không?"

Động tác mân mê điều thuốc của Chu Lâm Duyên ngừng lại một chút, anh ngẩng đầu nhìn về phía vị giám đốc kia, "Như thế nào?"

Giám đốc thị trường bộ khuôn mặt tươi cười, nói: "Tôi muốn hỏi thăm ngài một chút, Tô tiêu thư đã có bạn trai chưa?"

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm anh ta một lát, bỗng nhiên liền cong cong môi, cười, "Cậu có hứng thú với cô ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chu Lâm Duyên uống chút rượu, giờ phút này tư thái có chút lười biếng, con người mang ý cười cứ như vậy nhìn người đàn ông bên cạnh, anh trầm mặc vài giây rồi cười như không cười hỏi người kia. "Cậu rất có hứng thú?"

Người đàn ông trước mắt rõ ràng là đang cười, nhưng nụ cười cùng ngữ khí lại làm cho Trương Lỗi cảm giác cổ đều lạnh buốt, anh ta lập tức dùng sức lắc đầu, "Không.không.không, không có hứng thú! Tôi chính là tùy tiện hỏi hỏi..... Tùy tiện hỏi."

Sau đó anh ta nhanh chóng nói tiếp: "Chu tổng, tôi đây..... đi về trước"

Chu Lâm Duyên quay mặt đi, cúi đầu tiếp tục đem tàn thuốc trong tay về diệt, thần sắc cũng khôi phục lại như cũ, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Trương Lỗi sợ tới mức sau lưng mồ hôi lạnh đều toát ra, được Chu Lâm Duyên cho phép liền chạy nhanh như được đại xá.

.....

Chu Lâm Duyên trở lại khách sạn đã 12 giờ.

Anh ở dưới lầu gọi điện thoại cho Tô Tiêu Tiêu.

Bên kia Tô Tiêu Tiêu mới vừa tắm rửa thay đổi áo ngủ xong, đang lên giường chuẩn bị ngủ.

Di động ở trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên, cô nghiêng người lấy điện thoại, nhìn tên người gọi không khỏi sững sốt. Cô nhìn chằm chằm màn hình, đang do dự có nên nghe hay không.

Điện thoại vang lên một lúc, trong khi Tô Tiêu Tiêu vẫn còn do dự thì bên kia đã cắt đứt điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nhìn màn hình đã tắt, cô nhếch môi đưa điện thoại di động thả lại trên tủ đầu giường.

Khách sạn cách công ty khá xa, buổi sáng Tô Tiêu Tiêu ngồi xe Chu Lâm Duyên đi qua.

Tối hôm qua Tô Tiêu Tiêu mất ngủ, buổi sáng liền dậy muộn, lúc cô tỉnh lại đã 8 giờ 30, dọa cô sợ tới mức mà hét lên, từ trên giường nhảy xuống xuyt chút nữa còn bị trẹo chân, liền co chân nhảy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cái gì cô cũng không kịp làm, thay đổi quần áo liền cầm túi xách chạy ra bên ngoài.

Chạy đến ngầm gara thì xe Chu Lâm Duyên còn ở đằng kia.

Cô tập trung nhìn vào và phát hiện Chu Lâm Duyên ngồi ở trong xe, phỏng chừng là đang đợi cô.

Cô nhanh chân chạy tới, ngồi vào ghế phụ và nở một nụ cười, "Chu tổng, sớm a."

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái rồi khởi động xe và thản nhiên nói: "Đến công ty nhanh nhất cũng đã 9 giờ 20."

Ý tứ là không còn sớm.

Tô Tiêu Tiêu lập tức có điểm ngượng ngùng, cô thắt dây an toàn, nhỏ giọng nói với anh: "Anh như thế nào không gọi điện thoại cho tôi..."

Chu Lâm Duyên đem xe rời khỏi gara, nghe vậy mới hừ một tiếng trong giọng nói mang theo ý cười, "Tô Tiêu Tiêu, cô trước ban còn muốn ông chủ gọi cô rời giường"

Mặt Tô Tiêu Tiêu đỏ lên. "... Không dám, không dám..."

Cô có chỗ nào dám a.

Bởi vì Tô Tiêu Tiêu dậy trễ cho nên lúc tới công ty cũng đã muộn, Tô Tiêu Tiêu tự biết "nghiệp chương nặng nề", vừa đến nơi liền cùng Chu Lâm Duyên nói cảm ơn rồi nhanh chóng xuống xe rồi chạy tới bộ phận thiết kế làm việc.

Mấy ngày kế tiếp Chu Lâm Duyên đều rất bận, đa số thời gian đều ở công trường.

Tô Tiêu Tiêu trên cơ bản đều ở tổ thiết kế, các đồng nghiệp nữ mỗi ngày đều thảo luận Chu Lâm Duyên, tên Chu Lâm Duyên không có lúc nào là không vang lên ở bên tai cô, nháo cho cô tâm phiền ý loạn.

Nhưng là cảm ơn trời đất, Đường Dịch rất nhanh đã ném cho cô một đồng việc, làm cô không còn nhiều thời gian miên man suy nghĩ.

Ở Tây Châu một tuần, công tác cũng kết thúc, hai người chuẩn bị trở lại thành phố B.

Buổi tối trước ngày đi, Đường Dịch mời hai người ăn cơm thuận tiện tổ chức liên hoan cùng tổ dự án, tất cả nhân viên đều tới.

Lúc ăn cơm Tô Tiêu Tiêu, Chu Lâm Duyên cùng Đường Dịch một bàn, đơn độc ở một cái ghế lô cùng với mấy vị giám đốc khác.

Tô Tiêu Tiêu nguyên bản muốn đi cùng các đồng nghiệp ngồi một bàn, nhưng lại bị Đường Dịch giữ lại.

Cô không thích xã giao, hơn nữa có Chu Lâm Duyên cùng Đường Dịch ở chỗ này cũng không cần cô đi xã giao, vì thế cô vẫn luôn yên lặng ăn cơm.

Tối 9 giờ liên hoan mới kết thúc.

Ra bên ngoài, Tô Tiêu Tiêu chuẩn bị ngồi xe Chu Lâm Duyên trở lại khách sạn, mấy vị giám đốc vẫn chưa rời đi.

Chu Lâm Duyên đang cùng Đường Dịch nói cái gì đó, Tô Tiêu Tiêu đứng ở bên cạnh chờ.

"Tiêu Tiêu" cô đang cúi đầu xem di động thì bỗng nhiên nghe thấy có người gọi mình.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên thì thấy một đồng nghiệp nam đứng trước mặt.

Không phải người bên tổ thiết kế, cô cũng không có ấn tượng gì. Cô cười cười, "anh có việc sao?"

Đồng nghiệp nam kia có chút do dự, trong tay còn cầm di động, thẹn thùng hỏi: "Tôi là Triệu Diệp bên bộ phận tiếp thị, có thể thêm WeChat với nhau không?"

Tô Tiêu Tiêu sửng sốt, còn chưa kịp nói gì thì nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gọi. "Tô Tiêu Tiêu, lên xe."

Cô quay đầu lại thấy Chu Lâm Duyên đang nhìn bên này, một đôi mắt đen nhánh như mực, nhìn không ra cảm xúc.

Anh nhìn cô một cái rồi xoay người ngồi lên xe.

"Tôi tới ngay!" Tô Tiêu Tiêu trả lời một tiếng, chạy nhanh qua.

Cô kéo cửa ghế phụ ngồi vào.

"Dây an toàn." Chu Lâm Duyên có điểm bức bối, ngữ khí cũng không tốt lắm.

Tô Tiêu Tiêu ồ một tiếng, cúi đầu thắt dây an toàn.

Dây an toàn mới vừa thắt xong, xe liền chạy ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu không biết vì sao Chu Lâm Duyên lại tức giận, dù sao trong xe khí áp rất thấp, Chu Lâm Duyên không nói lời nào, cô cũng đành im lặng nhìn chăm chăm con đường phía trước.

Qua thật lâu, cô vẫn không nhìn được mở miệng trước. "Chu tổng."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng nắm chặt váy, sau đó nói: "Ông nội của tôi là kiến trúc sư nổi tiếng."

Chu Lâm Duyên nghe được hơi trầm mặc, "Ừ"

"Lúc tôi vừa tốt nghiệp ông nội đã giúp tôi viết thư đề cử, muốn cho tôi viện thiết kế đi làm."

Chu Lâm Duyên không biết Tô Tiêu Tiêu muốn nói gì, nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe.

Tô Tiêu Tiêu lại nói: "Bất quá tôi vẫn luôn muốn tự bản thân bắt đầu từ tầng thấp nhất đi lên, cũng coi như là giúp chính mình tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Tôi mấy năm nay thật đúng là làm không ít hạng mục."

Chu Lâm Duyên nghe vậy mới cảm thấy có điểm không thích hợp, anh nhíu nhíu mày hỏi. "Cô muốn nói cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu nhìn anh: "Mấy ngày hôm trước một đàn chị thời đại học gọi điện thoại cho tôi, chúng tôi đã thương lượng với nhau và lên kế hoạch mở một văn phòng làm việc."

Cô nói xong liền nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên trên khuôn mặt không có biến hóa gì, cũng không mở miệng nói chuyện.

Qua thật lâu anh mới hỏi lại. "Cho nên hiện tại cô muốn cùng tôi xin từ chức sao?"

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng. "Tôi trước cùng anh nói một tiếng, lúc trở về sẽ đem thư từ chức giao cho bộ phận nhân sự."

Cô vừa mới nói xong, Chu Lâm Duyên bỗng nhiên một chân dẫm phanh lại, đem xe ngừng ở ven đường.

Anh nghiêng đầu lạnh lùng nhìn cô. "Công ty trả tiền lương cho cô không đủ hay là cảm thấy gần đây công tác quá mệt mỏi, buồn bực?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. "Đều không phải. Tôi chính là muốn mở văn phòng riêng."

Chu Lâm Duyên nhìn cô thật lâu cũng không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu suy nghĩ một lát mới nhẹ giọng nói: "Tôi đã nghĩ tới chuyện này rất lâu rồi."

Cô dừng một lát rồi tiếp tục nói: "Trong công ty nhân tài không ít, so với tôi ưu tú hơn cũng có, Lý Viện cũng không tồi, anh về sau có yêu cầu gì cũng có thể tìm cô ấy."

"Tô Tiêu Tiêu."

"Ừ" Tô Tiêu Tiêu ngây ngốc nhìn anh.

"Cô thật sự phải rời khỏi công ty?"

Tô Tiêu Tiêu gật đầu.

Chu Lâm Duyên trầm mặc thật lâu rồi nói tiếp. "Cô ở công ty cũng đã hơn hai năm, chẳng lẽ trong công ty liền không có gì để cô luyến tiếc sao?"

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười, "Đương nhiên là có. Luyến tiếc các đồng nghiệp, nhưng cuộc sống là vậy có tụ cũng sẽ có tán, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đường ai nấy đi."

Chu Lâm Duyên im lặng một lúc mới gật đầu. "Vậy thì tùy cô."

Ngày hôm sau, ở trên máy bay Chu Lâm Duyên không cùng Tô Tiêu Tiêu nói một câu.

Xuống máy bay, Lý Cao tới đón bọn họ.

Vừa thấy Chu Lâm Duyên và Tô Tiêu Tiêu cùng nhau đi ra, anh ta vội cười chào hỏi trước, "Chu tổng, Tô tiểu thư."

Chu Lâm Duyên lạnh mặt, lập tức lên xe.

Lý Cao có chút sững sốt, anh ta giống như đã lâu chưa thấy Chu tổng lạnh mặt như vậy.

Nhưng Lý Cao cũng không nghĩ nhiều, anh ta tiến lên giúp Tô Tiêu Tiêu xách hành lý. "Tô tiểu thư, đề tôi."

Tô Tiêu Tiêu cười cười. "Không cần, có một người bạn sẽ tới đón tôi bây giờ."

Lý Cao lại sững sốt, "Vì sao cô không đi cùng Chu tổng? Dù sao hai người cũng là hàng xóm với nhau, đi chung chẳng phải rất thuận tiện hay sao."

"Không cần...không cần." Tô Tiêu Tiêu xua tay nói: "Tôi muốn ăn cơm với bạn, tối nay sẽ trở về, anh nhanh lên xe đi."

"Này..."

"Lý Cao, lên xe." Lý Cao còn đang muốn nói cái gì, thì giọng nói lạnh lùng của Chu Lâm Duyên từ trong xe truyền đến, không hề có cảm xúc.

Lý Cao cũng không dám chậm trễ, anh ta cùng Tô Tiêu Tiêu gật đầu rồi lập tức vòng qua xe ngồi vào ghế lái, Tô Tiêu Tiêu đứng ở ven đường, rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chính là thở phào nhẹ nhõm xong trong lòng lại trống trơn, có chút khó chịu nói không nên lời.

Nhưng rất nhanh cô tự nói với bản thân. "Mình không được rối loạn, nhất định phải tỉnh táo."

Buổi tối.

Khuê mật Triệu Kỳ vừa gấp cho Tô Tiêu Tiêu một miếng thịt viên vừa hỏi: "Cậu đang khó chịu sao?"

Tô Tiêu Tiêu ưỡn oai ôm một con gấu bông, đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm thịt viên trong chén, ừ một tiếng.

Triệu Kỳ thờ dài một cái, lại gấp thêm chút thức ăn cho Tô Tiêu Tiêu, "Thất tình là như vậy, chờ qua một thời gian cậu sẽ tốt lên thôi. Cậu nhanh ăn đi, ăn đồ ăn tâm tình sẽ tốt lên."

Tô Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, đem con gấu đặt sang bên cạnh, lúc này mới cảm lấy chiếc đĩa..

Triệu Kỳ đang uống nước lại hỏi: "Cậu chừng nào thì xin từ chức?"

"Ngày mai đi." Tô Tiêu Tiêu ăn đồ ăn nhưng lại cảm thấy nhạt như nước ốc.

Lúc về đến nhà đã là 10 giờ tối.

Tô Tiêu Tiêu mệt đến sức lực đôi giày đều không có, cứ như vậy đi đến sofa ôm cái gối rồi nằm xuống.

Cô nằm chỗ đó phát ngốc, bất tri bất giác đôi mắt liền đỏ.

Ở Tây Châu bảy ngày, cô mỗi một ngày đều thật sự khó chịu. Mỗi buổi tối đều mất ngủ đến hừng đông, nhắm mắt lại trong đầu đều là Chu Lâm Duyên.

Dù là nhìn thấy hoặc không cô cũng đều cảm thấy nhớ anh.

Cô ở trong lòng tự nhủ với bản thân rằng không thể động tâm. Thích Chu Lâm Duyên cô liền xong rồi.

Chính là cô vẫn là thích, thích đến mức thời thời khắc khắc, từng phút từng giây đều muốn nhìn thấy anh.

Lúc anh lơ đãng biểu lộ sự ôn nhu, đối với cô mà nói nó giống như một chất gây nghiện.

Thích đến nỗi muốn cùng anh ở bên nhau.

Ngày đó Lý Viện gọi điện thoại tới, cùng cô bàn tới tin đồn trong công ty.

Thiên kim Lâm Vũ Đồng của tập đoàn Lâm thị đang hợp tác với Chu thị là vị hôn thê của Chu Lâm Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tô Tiêu Tiêu ôm gối dựa vào sofa ngồi thật lâu.

Cô nhớ rõ từng khoảnh khắc trái tim cô rung động vì Chu Lâm Duyên. Là ngày cô nhào vào trong lòng ngực anh, cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh. Ánh mắt đen nhánh của anh đã hấp dẫn cô trầm luân. Mỗi lần anh dùng ánh mắt đó thì cô lại không thể không chế trái tim đang đập thành thịch của mình.

Là mỗi lúc anh nở nụ cười và gọi tên cô. "Tô Tiêu Tiêu."

Là ngày ở Diệp Thành, anh mặc sơ mi trắng, lười nhác dựa vào cây đèn đường, khoe môi cười lấy một nụ cười và nhẹ nhàng gọi. "Tô Tiêu Tiêu, lại đây."

Là buổi sáng đi Tây Châu, cô mang theo một thân bọc vội rời khỏi nhà thì trông thấy Chu Lâm Duyên đang chờ cô bên ngoài.

Là lúc ở sân bay anh mua thuốc giúp cô xoa vào chỗ bị thương và hỏi. "Cô còn muốn tức giận tới khi nào?"

Ngữ khí bất đắc dĩ lại giống như mang theo sự sùng nịch, Tô Tiêu Tiêu nghe được trong lòng liền mềm nhũn, nhưng cũng cảm thấy hốt hoảng.

Là cái đêm trên núi ở Tây Châu xung quanh bỗng trở nên tối tăm dọa cho cô hô to một tiếng. "Chu Lâm Duyên."

Sau đó cổ tay bị một bàn tay dùng lực cầm lấy, Chu Lâm Duyên ở bên tai cô thấp giọng trấn an. "Tô Tiêu Tiêu, tôi ở chỗ này."

Lúc ở khách sạn, cô bởi vì khăn trang đã lấy nhầm đồ uống thành bia. Cô mở không ra, Chu Lâm Duyên tắm rửa xong đi ra ngồi xuống cạnh cô, thuận tay giúp cô mở.

Anh nhìn chằm chằm cái lon, sau đó nghiêng đầu, đôi mắt mang ý cười nói với cô: "Tô Tiêu Tiêu, cô uống bia làm cái gì? Hay là muốn tăng thêm can đảm"

Là sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng cô chuẩn bị xuống núi đi tìm ngọc bội, Chu Lâm Duyên lười nhác dựa sofa ở đại sảnh khách sạn, kéo cổ tay cô.

Cô quay đầu lại khi, nhìn đến anh trong tay cầm ngọc bội, anh đưa cho cô, nhẹ nhàng băng quơ mà nói: "Tơ hồng chặt đứt, quay đầu lại một lần nữa đi mua một cây."

Nói xong, liền lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc ấy trời cũng chưa sáng, anh khi nào đi tìm.

Nửa đêm sao

Tô Tiêu Tiêu không có khả năng tiếp tục lừa dối bản thân, động tâm chính là động tâm, cô chống cự không được Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu không dám ở lại bên cạnh anh, cô sợ chính mình vạn kiếp bất phục..

Ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu đi tới công ty làm thủ tục từ chức.

Lúc ở thang máy liền nghe thấy các đồng nghiệp nhỏ giọng nghị luận. "Lâm Vũ Đồng lớn lên thật xinh đẹp, hơn nữa cô ấy còn biết múa ba lê, rất có khí chất."

"Cô ấy thật là vị hôn thê của Chu tổng sao?"

"Khẳng định đúng vậy, Chu thị cùng Lâm thị đã từng hợp tác với nhau ở nhiều hạng mục, loại liên hôn thương nghiệp này quả thực rất bình thường. Hơn nữa tôi còn nghe nói, Chu tổng nhiều năm như vậy cũng không yêu đương, chính là bởi vì biết bản thân sớm muộn gì cũng liên hôn, cho nên không muốn lãng phí thời gian vào chuyện tình cảm"

Tô Tiêu Tiêu từ thang máy đi ra, lập tức đi tới bộ phận thiết kế.

Cô đã lâu không trở về, bây giờ trở lại các đồng nghiệp đều vây quanh cô nói chuyện phiếm.

Lý Viện cho cô một gói khoai tây chiên, sờ sờ mặt cô, cười nói: "Cùng Chu tổng đi công tác thực vất vả nha, nhìn khuôn mặt cô cũng gầy rồi nè."

Tô Tiêu Tiêu cười cười, "Là rất vất vả."

Cô đặt túi xách lên bàn, từ trong túi lấy ra tờ giấy a4.

Lý Viện tò mò hỏi: "Đây là cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Thư từ chức."

"Cái gì." Lý Viện bỗng dựng mở to hai mắt, "Từ chức...cô muốn từ chức!"

Giọng nói của cô ấy rất lớn, đồng nghiệp nháy mắt tất cả đều xông tới.

Tô Tiêu Tiêu rất ngượng ngùng, trả lời nói: "Ừ, tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi."

"Lúc trước như thế nào không nghe cô nói tới...từ chức rồi về sau cô sẽ làm cái gì hay là muốn đi tới công ty khác" Lý Viện hét hoảng nắm chặt tay Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu cười cười, nói: "Tôi sẽ không đi tới công ty khác mà sẽ mở phòng làm việc của riêng mình."

Cô nói xong liền đứng lên, "Tôi đi bộ phận nhân sự một chút, lát nữa sẽ quay lại tìm mọi người."

Tô Tiêu Tiêu từ văn phòng đi ra, trực tiếp đi tới cửa thang máy, chuẩn bị đi tới bộ phận nhân sự ở lầu 6.

Lúc thang máy mở ra. Cô vừa ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt của Chu Lâm Duyên. Đột nhiên gặp anh trái tim Tô Tiêu Tiêu bỗng ngừng đập.

Cô do dự, theo bản năng muốn chào hỏi với anh, nhưng mà Chu Lâm Duyên lại trực tiếp lướt qua giống như không thấy cô.

Tô Tiêu Tiêu cứng đờ, đôi mắt nhìn chằm chằm phía trước, đôi bàn tay nắm chặt.

Lý Cao ngừng lại, anh ta nhìn tờ giấy trong tay Tô Tiêu Tiêu, có chút chần chờ hỏi. "Tờ tiểu thư, cô thật sự muốn từ chức sao?"

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng.

Lý Cao nhìn Tô Tiêu Tiêu, đặc biệt thành khẩn mà nói: "Nếu không cô hãy suy nghĩ thêm được không, cô cứ như vậy mà đi, Chu..."

"Không cần suy nghĩ." Tô Tiêu Tiêu đánh gãy lời anh ta: "Trợ lý Lý, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã chiếu cố tôi, tôi còn có việc xin phép đi trước."

Nói xong cô lập tức vào thang máy rồi đóng cửa lại.

Thủ tục từ chức làm rất thuận lợi, Tô Tiêu Tiêu cùng các đồng nghiệp hẹn nhau hôm nào đó sẽ mời mọi người ăn cơm, sau khi xong mọi việc cô liền dọn đồ đạc rồi đi.

Tô Tiêu Tiêu từ chức quá đột ngột, tất cả mọi người cho rằng cô chỉ là có kế hoạch mới, cho nên không thể tiếp tục làm việc tại công ty nữa.

Nhưng không có ai biết, cô từ chức chẳng qua là vì Chu Lâm Duyên.

Cô không có biện pháp ở đối mặt anh khi đã động tâm.

.....

Sau khi nộp đơn từ chức, Tô Tiêu Tiêu không hề đi tới công ty, tạm thời cũng không tính toán làm cái gì. Cô mỗi ngày đều ở nhà, sinh hoạt lại giống như trước kia. Sẽ không có chuyện Chu Lâm Duyên đến gõ cửa nhà giao cho cô một đồng văn kiện bắt cô phải tăng ca. Cô cũng sẽ không phải vừa tăng ca vừa mắng Chu Lâm Duyên biến thái vô nhân tính. Càng không có chuyện vào những lúc làm việc sẽ lặng lẽ nhìn Chu Lâm Duyên một cái.

Những cái đó đều là tình cảm bí mật giấu ở trong lòng cô.

Cô vẫn như cũ đi cửa hàng tiện lợi mua mì và bia, một ngày ba bữa không phải mì gói chính là com hộp, ngẫu nhiên tâm tình tốt sẽ xuống lầu tìm kiếm đồ ăn ngon. Thành thạo Triệu Kỳ cũng sẽ mua thức ăn tối nhà cô, com nước xong hai người liền cùng nhau ngồi trên sofa xem phim, giống như trước kia.

Trên bàn trà đặt chiếc bếp điện từ, trên bếp đang nấu một nồi lẩu.

Tô Tiêu Tiêu cùng Triệu Kỳ mỗi người một phía ngồi ở trên thảm nấu lẩu ăn.

Trong phòng nhiệt độ điều hòa mở thật sự thấp. Mùa hè hạnh phúc nhất chính là ở trong nhà bật điều hòa rồi ăn lẩu.

TV đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

Triệu Kỳ đang nấu đồ ăn, đột nhiên hỏi Tô Tiêu Tiêu. "Cậu gần đây nhìn thấy anh ta không?"

Tô Tiêu Tiêu nhìn TV, trong tay nắm một lon bia, không chút để ý mà nói: "Không có."

"Anh ta không trở về sao?" Triệu Kỳ lại hỏi.

Tô Tiêu Tiêu vẫn như cũ nhìn bộ phim. "Tôi không biết, có lẽ là vậy đi."

Triệu Kỳ lấy cho Tô Tiêu Tiêu một miếng dạ dày, lúc này hỏi: "Vậy cậu còn thích anh ta sao?"

Tô Tiêu Tiêu thân thể đột nhiên cứng đờ.

Triệu Kỳ vừa thấy phản ứng này của cô, liền biết đáp án.

Cô ấy ở trong lòng buông tiếng thở dài, lắc đầu không hỏi thêm câu nào nữa.

Tô Tiêu Tiêu ngày từ chức đã đáp ứng mời mấy người đồng nghiệp ngày thường quan hệ tốt ăn com, vì thế cuối tuần cô đã đặt một nhà hàng ở gần bờ sông.

Phòng ở lầu ba, phong cảnh tuyệt đẹp.

Cửa sổ mở ra từng cơn gió thổi qua, thoải mái đến không chịu được.

Lý Viện vào cửa nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu liền nhào qua, cô ấy kích động mà ôm lấy Tô Tiêu Tiêu. "Ô ô ô, Tiêu Tiêu tôi rất nhớ cô a."

Tô Tiêu Tiêu cười, cũng ôm lấy cô ấy. "Tôi cũng nhớ mọi người."

Lý Viện hừ một tiếng. "Nếu cô nhớ chúng tôi thì đã không rời đi như vậy."

Tường Mộng chạy tới bên cửa sổ hóng gió, nhìn phong cảnh bờ sông, cảm thán nói: "Bên này phong cảnh thật đẹp, tôi nghe thức ăn nơi này rất đắt"

Tô Tiêu Tiêu kéo Lý Viện ngồi xuống, cười nói: "Đáp ứng mời mọi người ăn com, đương nhiên không thể đơn giản được."

Đội không bao lâu thì các đồng nghiệp khác cũng đều tới.

Một đám người trẻ tuổi ở một chỗ, ăn com không tránh được muốn bát quái, Tường Mộng nói: "Mọi người có xem tin tức trên mạng không? thứ sáu tuần trước trình diễn trang sức, tôi nghe nói Lâm Vũ Đồng cũng đi, sau đó có một phóng viên hỏi cô ấy có phải là cùng tổng tài tập đoàn Chu thị đính hôn không."

Tô Tiêu Tiêu đang ăn com động tác cũng dừng lại, không tự giác mà siết chặt chiếc đũa.

Lý Viện không xem tin tức cho nên không biết, cô ấy lập tức hỏi: "Vậy có phải hay không?"

"Lâm Vũ Đồng lúc ấy không thừa nhận cũng không phủ nhận."

"Đây chẳng phải là đang ngấm thừa nhận hay sao"

Lý Viện bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi Tô Tiêu Tiêu, "Tiêu Tiêu...cô cùng Chu tổng không phải rất quen thuộc sao, vậy cô có biết nội tình bên trong như thế

nào không? "

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu mở lon bia, lạnh nhạt mà nói. "Tôi cùng anh ta không thân."

Cùng các đồng nghiệp com nước xong đã 8 giờ 30, Lý Viện muốn đi uống rượu, các đồng nghiệp ăn nhip với nhau, đơn giản liền đi một hội sở nổi tiếng ở khu Kim Mậu.

Tới nơi mọi người nhanh chóng chọn một phòng.

Tướng Mộng kích động mà điều xúc xắc, "So điểm lớn nhỏ a, người nào thua thì phải uống rượu, đêm nay chúng ta không say không về!"

Tô Tiêu Tiêu hôm nay vận khí không tốt, cô vẫn luôn thua cho nên đã uống không ít rượu. Cũng may tử lượng của cô tốt, trừ bỏ có điểm đầu hơi đau, mặt khác cũng không có gì cảm giác.

Chơi một lúc cô ra khỏi phòng. Trên đường đi tới nhà vệ sinh lại gặp được Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đêm nay có xã giao, nhưng mà bên trong phòng quá ồn ào khiến anh đau đầu, đơn giản muốn ra ngoài hít thở không khí.

Anh liền ngồi vào chiếc ghế bên ngoài lối đi nhỏ hút thuốc.

Vì anh đã uống chút rượu, đau đầu đến phiền lòng. Trong đầu anh hỗn loạn, tất cả đều là Tô Tiêu Tiêu.

Loại cảm giác không thể khống chế này rất không dễ chịu. Anh hơi rử mắt, nhìn ánh lửa nơi điều thuốc, hơi có chút xuất thần.

Một góc váy màu trắng quen thuộc bỗng xuất hiện ở trong tầm mắt, anh ngược mắt liền thấy Tô Tiêu Tiêu đang ở cách anh một khoảng.

Tô Tiêu Tiêu cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này cũng sẽ gặp được Chu Lâm Duyên, cô có chút sững sốt.

Trên hành lang không có người khác, hai người bốn mắt nhìn nhau ai cũng không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu không biết có nên chào hỏi với không, cô bị ánh mắt Chu Lâm Duyên nhìn đến hoảng hốt.

Đôi mắt anh đen nhánh thâm thúy, ánh mắt anh giống như là muốn nhìn thấu con người của cô vậy.

Tô Tiêu Tiêu vô thức nhéo lòng bàn tay, lúc đi qua Chu Lâm Duyên cô theo bản năng không có dừng lại.

Có lẽ là do cô vừa mới uống xong rượu, cũng có lẽ là.....đêm nay biết được tin tức anh muốn đính hôn, trong lòng cô có chút khó chịu nói không rõ.

Nhưng mà lúc ngang qua Chu Lâm Duyên cánh tay của cô đột nhiên bị nắm lấy.

Bước chân cô khựng lại, theo bản năng nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên cũng nhìn cô, ấn đường nhăn lại, "Cô đã uống bao nhiêu rượu?"

Thân thể Tô Tiêu Tiêu cứng đờ.

Sắc mặt Chu Lâm Duyên trầm xuống. "Ai cho cô uống nhiều rượu như vậy?"

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy không thể hiểu nổi, cô đem cánh tay rút ra. "Chu tổng...anh quản được quá rộng đi, tôi hiện tại đã không phải là nhân viên của anh nữa."

Chu Lâm Duyên nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, hồi lâu anh bỗng nhiên nói: "Tôi càng muốn quản thì sao nào"

Tô Tiêu Tiêu cũng không biết sợi dây thần kinh nào của mình có vấn đề, cô hướng anh gào một câu. "Quản vị hôn thê của anh ấy!"

Chu Lâm Duyên trở mặt rồi trầm mặc hai giây, bỗng nhiên anh nhìn Tô Tiêu Tiêu rồi nở nụ cười, thấp giọng hỏi. "Tô Tiêu Tiêu, cô ghen sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy may mắn vì tử lượng của bản thân cũng không tệ lắm, tuy rằng vẫn có chút chóng mặt nhức đầu, nhưng không có hoàn toàn

đánh mất lý trí, cô nhìn Chu Lâm Duyên rất bình tĩnh nói: "Chu tổng anh uống nhiều rồi, có muốn tôi gọi Lý Cao giúp anh không "

Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm cô, ý cười trong mắt dần thu liễm, sắc mặt cũng trầm xuống.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh một cái, không nói thêm lời nào nữa liền xoay người rời đi.

Lúc Lý Cao đi ra liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên dựa vào ven tường hút thuốc, anh hơi rũ mắt, khuôn mặt không có cảm xúc, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lý Cao có điểm lo lắng, anh ta đi lại gần quan tâm hỏi: "Chu tổng, ngài không có việc gì chứ "

Chu Lâm Duyên cúi đầu búng búng khói bụi, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Lý Cao. "Gần đây trong công ty có tin đồn về tôi?"

Lý Cao sững sốt, "..... Ngài là chi"

"Tôi khi nào thì có thêm vị hôn thê?"

Lý Cao vừa nghe lời này lập tức hiểu rõ. "Gần đây công ty đích xác có không ít người truyền ra chuyện này."

Chu Lâm Duyên nhú mày, sắc mặt trở nên khó coi, anh nhìn chăm chăm Lý Cao. "Truyền ra khi nào và ai là người truyền ra, vì cái gì không nói cho tôi biết?"

Lý Cao sợ tới mức ngực run lên, hốt hoảng nói: "Đã một thời gian rồi, không có nói cho ngài là bởi vì..... tôi cũng nghĩ đó là sự thật."

Lý Cao chỉ là một trợ lý, đối với sinh hoạt cá nhân của Chu Lâm Duyên anh ta cũng không hiểu rõ.

Huống chi công ty cùng Lâm gia đích xác có chiều sâu về hợp tác, nếu thật sự liên hôn cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa lần trước cũng chính mắt anh ta nhìn thấy mẹ Chu tổng mang theo thiên kim Lâm gia dạo trung tâm thương mại, cho nên mới nghĩ trong nhà Chu tổng đã an bài việc hôn nhân.

Sau này Lâm tiểu thư tiếp nhận phỏng vấn, lúc phóng viên hỏi đến chuyện này cô ấy cũng không có trực tiếp phủ nhận. Nên là anh ta mới nghĩ đây là sự thật.

Chu Lâm Duyên nghe được nhú mày, nhìn chăm chăm Lý Cao. "Tôi thích ai chẳng lẽ cậu không biết"

"Ngài thích..... Tô tiểu thư"

Chuyện Chu Lâm Duyên thích Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn là suy đoán của Lý Cao. Về chuyện tình cảm của Chu Lâm Duyên, anh ta một trợ lý nhỏ nhoi nào dám hỏi đến.

Chu Lâm Duyên nhìn anh ra một cái, lúc sau mới lạnh giọng phân phó. "Sáng ngày mai lại để tôi nghe thấy lời đồn này thì cậu cũng đừng làm việc nữa. Nhanh chóng đem tin tức trên mạng toàn bộ gỡ xuống."

"Vâng." Lý Cao lập tức đồng ý.

.....

Xã giao kết thúc đã là 1 giờ sáng.

Chu Lâm Duyên đêm nay không trở về nhà cũ, anh bảo tài xế đưa trở lại Lâm Thủy Đài.

Anh đã có một thời gian không ở bên này. Lúc trước Tô Tiêu Tiêu không thèm thông báo với anh một tiếng, nói từ chức liền từ chức, không có nửa điểm lưu luyến quả thật làm anh tâm phiền ý loạn.

Về đến nhà anh đứng ở hành lang nhìn cửa nhà Tô Tiêu Tiêu.

Anh chần chờ một lát mới tiến lên trước gõ cửa.

Nhưng mà anh gõ vài cái vẫn không ai mở cửa.

Anh nhíu mi nghĩ có phải là cô uống say nên chưa trở lại hay không.

Anh lấy di động gọi vào số Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu đêm nay uống nhiều rượu liền không về nhà mà ở trong nhà Triệu Kỳ.

Lúc Chu Lâm Duyên gọi điện thoại, vừa lúc cô tắm rửa xong đang mê man ngủ.

Di động ở mép giường vẫn luôn kêu lên, ồn ào khiến cho cô ngủ không yên. Tô Tiêu Tiêu tức giận từ trong ổ chăn vươn tay sờ đến di động, cũng không nhìn màn hình, nhắm mắt lại liền cúp điện thoại, sau đó trực tiếp tắt nguồn.

Ở bên kia điện thoại Chu Lâm Duyên nhú nhú mày, một lần nữa gọi qua.

Lúc này lại trực tiếp truyền đến giọng nói máy móc, "Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy."

Chu Lâm Duyên trầm mặc một lúc mới cười lạnh một tiếng.

Dám không nghe điện thoại của anh, còn trực tiếp tắt máy quả thật là tác phong của Tô Tiêu Tiêu.

Một đêm say rượu.

Tô Tiêu Tiêu ngày hôm sau tỉnh lại đầu đau đến muốn nứt ra. Cô ở trên giường ngồi hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn không chịu được cơn đau đầu thế là lại thẳng tắp nằm xuống.

Triệu Kỳ ở bên ngoài gõ cửa. "Tiêu Tiêu, ra ăn bữa sáng."

"Tối đây." Tô Tiêu Tiêu trả lời một tiếng, lúc này mới lại từ trên giường bò dậy.

Lúc xuống giường cô phát hiện di động rớt trên mặt đất.

Cô nhặt lên muốn nhìn thời gian mới phát hiện điện thoại đã tắt máy.

Cô đem điện thoại mở lên, thuận tiện lấy đồ sạc nạp điện, sau đó mới ra cửa đi phòng tắm rửa mặt.

Bên ngoài, Triệu Kỳ đang dọn bữa sáng, nhìn Tô Tiêu Tiêu đi ra mới hỏi cô: "Cậu hôm nay mấy giờ lên máy bay?"

Tô Tiêu Tiêu ở trong phòng tắm rửa mặt, giọng nói hoà lẫn với tiếng nước truyền tới. "Đầu buổi chiều sẽ bay, lát nữa tớ sẽ trở về thu dọn hành lý."

"Khi nào cậu trở lại?"

Tô Tiêu Tiêu nhìn vào gương, xoa xoa mặt nói: "Không biết, tớ học xong sẽ về Diệp Thành một chuyến, lần này có khả năng tớ sẽ ở nhà lâu một chút."

Tô Tiêu Tiêu lần này là muốn đi viện thiết kế Nam Khê học tập, thuận tiện tìm hiểu phong tục ở đây.

Rửa mặt xong cô đi ra cùng Triệu Kỳ ăn xong bữa sáng, hai người giúp đỡ nhau thu dọn chén đĩa, sau đó Tô Tiêu Tiêu liền ra cửa trở về nhà thu dọn hành lý.

Buổi chiều sẽ bay sớm, Tô Tiêu Tiêu về nhà đơn giản thu dọn một chút liền trực tiếp đi sân bay.

Lúc đến sân bay thời gian vẫn còn rất sớm, cô liền gọi điện nói cho mẹ Tô biết một thời gian nữa cô sẽ trở về, mẹ Tô ở bên kia Lập tức cao hứng. "Vậy lúc nào về con phải báo trước cho mẹ biết, mẹ đi mua chợ mua nguyên liệu về làm mấy món con thích."

"Vâng ạ, con cảm ơn mẹ." Tô Tiêu Tiêu ngọt ngào nói.

"Vậy lúc nào con tới nơi cũng phải nhớ gọi điện thoại cho mẹ, báo cái bình an a." mẹ Tô ở bên kia dặn dò.

Tô Tiêu Tiêu vâng Vâng đáp lời, "Con đã biết, mẹ yên tâm đi."

Máy bay đúng giờ cất cánh, hai giờ sau liền đến sân bay Nam Khê.

Tô Tiêu Tiêu ở sân bay gọi chiếc xe, trực tiếp đi tới viện thiết kế Nam Khê.

Viện thiết kế Nam Khê tọa lạc ở vùng sông nước Giang Nam, bên cạnh là viện bảo tàng nghệ thuật, Tô Tiêu Tiêu lần này tới đây học nâng cao, dự định sẽ bên này nửa tháng.

Trong viện an bài cho cô phòng ký túc xá đơn.

Tới nơi cô trước tới viện thiết kế viện báo danh, sau đó mới cầm chìa khóa đi tới chỗ ở.

Bởi vì muốn ở nơi này nửa tháng, tới ký túc xá Tô Tiêu Tiêu trước tiên đem trong ngoài quét tước một lần, xong việc toàn thân đều đổ mồ hôi, cô nhanh tay cầm quần áo đi phòng tắm rửa.

Thu xếp xong cô mới gọi điện báo bình an cho ba mẹ, sau đó lại gọi cho Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ ở bên kia điện thoại hỏi: "Phong cảnh ở đây có đẹp không, còn mùi vị thức ăn thì như thế nào?"

Trong phòng mở điều hòa, Tô Tiêu Tiêu mặc áo ngủ nằm trên giường, hai cái đùi rung rung, vừa xem tạp chí vừa nói chuyện với Triệu Kỳ. "Tớ làm thế nào biết được, tớ là tới học tập cũng không phải tới du lịch. Lại nói tớ vừa mới đến có thể đi nơi nào tìm đồ ăn ngon."

"Vậy có thời gian cậu liền đi tham quan vài chỗ sau đó trở về nói cho tớ, để tớ xem có đáng giá đi du lịch một chuyến hay không."

Tô Tiêu Tiêu cười, "được a."

.....

Những ngày học tập trôi qua rất nhanh, vậy là Tô Tiêu Tiêu ở Nam Khê một đã được mười ngày.

Thời gian gần đây Chu Lâm Duyên mỗi ngày đều trở về Lâm Thủy Đài, nhưng Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn không ở nhà. Gọi điện thoại cho cô cũng không được.

Ngày đó là giữa trưa, Lý Cao đi văn phòng Chu Lâm Duyên giao văn kiện.

Chu Lâm Duyên lật văn kiện nhìn nhìn, lấy bút ký tên, vừa ký tên vừa phân phó nói: "Bây giờ cậu hãy gọi điện thoại cho Tô Tiêu Tiêu, cô ấy không nghe điện thoại của tôi."

Lý Cao sừng sốt, thầm nghĩ Tô tiêu thư cũng thật lợi hại, cứ nhiên điện thoại của Chu tổng cũng không nghe.

Anh ta vội gọi điện thoại, ai ngờ Tô Tiêu Tiêu đến cả điện thoại anh ta cũng không nghe.

Lý Cao có chút ngượng ngùng, "..... Chu tổng, Tô tiêu thư không nhận điện thoại."

Chu Lâm Duyên cúi đầu ký tên, bình tĩnh mà phân phó, "Tra xem cô ấy ở nơi nào."

.....

Tô Tiêu Tiêu lần nữa nhìn thấy Chu Lâm Duyên là hai ngày trước khi rời Nam Khê.

Chiều hôm đó, cô cùng cùng bạn học đi xem triển lãm tranh cạnh viện thiết kế.

Ở phòng tranh cả buổi chiều, mãi cho đến trời tối, phòng tranh sắp đóng cửa hai người mới đi ra.

Ở đây ban ngày trời vừa mưa cho nên đêm nay không khí rất mát mẻ, lúc ra bên ngoài còn có gió thổi qua.

Đường Quyên theo bản năng rút bả vai rồi ôm lấy cánh tay Tô Tiêu Tiêu. "Trời ạ, đêm nay cũng thật lạnh."

"Ban ngày trời vừa mưa, tối hôm qua dự báo thời tiết là nói nhiệt độ giảm xuống." Tô Tiêu Tiêu vừa nói vừa lấy tay sờ lên váy đi xuống bậc thang.

Mới vừa xuống khỏi bậc thang, Đường Quyên ở bên cạnh đột nhiên liền túm lấy tay cô, đè thấp thanh âm, kích động mà nói: "Tiêu Tiêu, cô mau nhìn người đàn ông ở bên kia đi, trời ạ...trông anh ta thật là đẹp trai."

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng ngẩng đầu, theo ánh mắt Đường Quyên nhìn qua.

Nhưng mà vừa nhắc đầu cả người cô liền ngây ngẩn.

Cách đó không xa là một chiếc xe màu đen, Chu Lâm Duyên một thân tây trang đen dựa ở cửa xe.

Lúc cô nhìn qua anh cũng đang nhìn về phía cô.

Cách một khoảng cách, ánh mắt hai người cứ như vậy chạm vào nhau.

Chu Lâm Duyên ánh mắt rất sâu, thẳng tắp nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu. Cặp mắt kia giống một cái hồ nước sâu làm cho người khác không thể thoát ra.

Đường Quyên ở bên cạnh giống như phát hiện ra điều gì đó, cô ấy nhỏ giọng hỏi: "Tiêu Tiêu, hai người quen nhau sao, tôi thấy hình như anh ta đang nhìn cô."

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên hoàn hồn, theo bản năng nói: "Chúng tôi không quen biết."

"Tiêu Tiêu, a Quyên, bên này." Ven đường một chiếc xe dừng lại, Từ Hân ở trong xe thò đầu vẫy vẫy tay với hai cô.

"A... chúng tôi tới đây." Đường quyên trả lời rồi nhanh chóng lôi kéo Tô Tiêu Tiêu chạy tới chiếc xe.

Thời gian học nâng cao sắp kết thúc, vì vậy mấy bạn học cùng cô đã hẹn tối hôm nay đi quán bar chơi.

Tô Tiêu Tiêu cùng Đường Quyên đi tới rồi ngồi vào ghế sau, rất nhanh chiếc xe liền lăn bánh rời đi.

Lên xe, Đường Quyên kể cho Từ Hân nghe. "Chúng tôi vừa mới từ phòng tranh đi ra liền nhìn thấy một người đàn ông rất đẹp trai."

"Tôi cũng thấy được! Có phải là người đàn ông bên cạnh chiếc xe màu đen "

"Đúng đúng, anh ta lớn lên rất tuấn tú đi" Đường Quyên có chút kích động, cô ấy lại nói tiếp theo: "Vừa rồi anh ta vẫn luôn nhìn Tiêu Tiêu."

"Oa...Tiêu Tiêu...anh ta không phải là đối với cô nhất kiến chung tình đấy chứ"

Tô Tiêu Tiêu cười gượng.

Nhất kiến chung tình cái quỷ gì chứ.

Bởi vì cuối tuần hơn nữa còn có nhóm nhạc biểu diễn cho nên quán bar có rất nhiều người.

Tô Tiêu Tiêu vừa muốn đi vào thì di động ở trong túi vang lên, cô lấy ra xem thấy là Triệu Kỳ gọi tới.

Vừa muốn chuẩn bị nhận, cánh tay đột nhiên bị một lực mạnh mẽ tóm chặt.

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức hét lên một tiếng, cô quay đầu lại thì thấy Chu Lâm Duyên đứng ở phía sau.

Tô Tiêu Tiêu lập tức lớn giọng nói. " Anh đang làm gì vậy hả! Dọa tôi sợ muốn chết!"

Chu Lâm Duyên vẫn đang lạnh mặt, nghe vậy mới cười lạnh. "Dọa cô sợ sao. Vừa mới không phải không quen biết tôi sao"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Cô đang định rút tay về nhưng mà Chu Lâm Duyên tóm rất chặt, căn bản không có ý tứ muốn buông ra.

Cô có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn lại anh. Nếu đã không tránh được thì cô đành phải vui vẻ chào hỏi với anh. "Chu tổng...thật trùng hợp nha. Anh tới đây công tác hả?"

"Tô Tiêu Tiêu...cô còn tiếp tục giả ngu." Chu Lâm Duyên không lưu tình chút nào mà vạch trần cô.

Về tươi cười trên mặt Tô Tiêu Tiêu tức khắc suy sụp, cô cái gì cũng không muốn nói, lạnh lùng nhìn anh một cái rồi quay đầu liền đi.

Nhưng mà Tô Tiêu Tiêu còn chưa kịp đi bước nào thì cánh tay lại bị tóm lấy, cả người nhào vào lồng ngực Chu Lâm Duyên, anh chế trụ đầu của cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Nụ hôn quá bất ngờ làm cho Tô Tiêu Tiêu không kịp phản ứng, cô tròn tròn mắt, đầu óc đình trệ ba giây, sau khi kịp phản ứng cô lập tức đẩy Chu Lâm Duyên ra.

Cô hốt hoảng đến trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi cổ họng, theo bản năng cô rất muốn chạy nhưng cánh tay lại bị Chu Lâm Duyên tóm chặt, đôi mắt anh nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt điềm tĩnh. "Tô Tiêu Tiêu, cô còn muốn trốn tôi bao lâu"

Tô Tiêu Tiêu bị tóm chặt muốn đi cũng không được. Cô nhìn anh với vẻ mặt hoảng hốt.

Chu Lâm Duyên bình tĩnh nhìn cô thật lâu, sau đó mới vô cùng thận trọng nói. "Tô Tiêu Tiêu, tôi không có vị hôn thê."

Tô Tiêu Tiêu ngẩn ra, trong lòng bàn tay đều đã đổ mồ hôi. Tay cô bị Chu Lâm Duyên siết chặt, không thể rút ra, cô cuộn tròn những ngón tay trong vô thức, "Anh...nói chuyện này với tôi làm gì..."

Chu Lâm Duyên trầm mặc một lúc rồi bình tĩnh hỏi cô một câu. "Tô Tiêu Tiêu...cô nghĩ xem vì sao tôi lại nói chuyện này với cô"

Tô Tiêu Tiêu nhìn vào đôi mắt Chu Lâm Duyên, trong lòng rối bời, cổ tay cô vẫn luôn bị siết chặt muốn rút ra cũng không được, một cái tay khác rũ tại bên người, cô bắt lực nắm chặt váy."...tôi thật sự không biết."

Chu Lâm Duyên tiến lại gần Tô Tiêu Tiêu hơn, anh hơi cúi đầu, ghé sát vào tai cô nhẹ giọng nói: "Anh thích em, em có biết không."

Giọng nói trầm thấp của anh truyền vào tai cô, hô hấp hơi toả nhiệt, mùi hương trên người anh bao trùm lấy cô, khiến trái tim cô mất kiểm soát mà đập thình thịch.

Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô một lát rồi thì thầm, "Tùy tiện nghe người ta nói anh có vị hôn thê, em liền chạy trốn nhanh như vậy. Tô Tiêu Tiêu, em có hỏi anh không?"

Tô Tiêu Tiêu có điểm then thừng, nhỏ giọng nói thầm "..... Vậy anh cũng không có nói cho em a."

"Anh hiện tại nói cho em biết."

Tô Tiêu Tiêu "ồ" một tiếng, không biết nói cái gì đành quay đầu đi.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, giờ tay nhẹ nhàng nắm cầm buộc cô quay đầu lại nhìn anh, giọng nói khàn khàn. "Em trốn cái gì"

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, then thừng mà đỏ mặt, "..... Em không có trốn."

Chu Lâm Duyên nhìn cô một lúc rồi mới buông tay.

Đổi tay anh sao ở túi quần, đứng thẳng lên nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu nhìn một hồi, sau đó anh nhin không được cười ra tiếng, "Không nghe điện thoại của anh, Tô Tiêu Tiêu...em rất biết cách đối phó với anh."

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, nhỏ giọng nói. "Em cũng không dám."

Chu Lâm Duyên nhìn cô, câu môi cười cười, hỏi: "Hiện tại em ở nơi nào?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Trong viện an bài ký túc xá cho em."

Tô Tiêu Tiêu không cùng Đường Quyên chơi tiếp, cô vào phòng chào tạm biệt với mọi người rồi rời đi.

Chu Lâm Duyên ở trong xe chờ Tô Tiêu Tiêu, cô vòng qua xe ngồi vào ghế phụ.

Chu Lâm Duyên đang bàn công việc qua điện thoại.

Sau khi Chu Lâm Duyên nói một lúc lâu vẫn chưa kết thúc, cô nhìn ra được anh rất bận.

Tô Tiêu Tiêu thắt dây an toàn và ngồi yên trong xe.

Trong xe nhiệt độ khá thấp, cô vô ý thức sờ soạng cánh tay.

Chu Lâm Duyên nhìn vào trong mắt, anh giờ tay tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu nhìn anh, Chu Lâm Duyên cũng nhìn lại cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nghe thấy Chu Lâm Duyên nói với người bên kia. "Tối nay tôi sẽ gọi lại."

Sau khi Chu Lâm Duyên cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu không nhin được hỏi, "Chu tổng, anh là tới đây tìm em sao?"

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái, "Bằng không em nghĩ anh thật sự tới đây công tác sao."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Tô Tiêu Tiêu nói không nên lời, nhưng tâm tình lại rất tốt. Cô xoay đầu nhìn khung cảnh bên đêm ngoài cửa sổ và đón những cơn gió, cô bắt gặp công môi.

Tô Tiêu Tiêu sống trong toà nhà ký túc xá trong viện thiết kế.

Chu Lâm Duyên lái xe đưa đến dưới ký túc xá, Tô Tiêu Tiêu tháo dây an toàn, do dự hỏi anh. "Đêm nay anh ở nơi nào?"

Chu Lâm Duyên nói: "Bây giờ anh đi tới sân bay, 2 giờ sáng mai anh phải lên máy bay đi công tác."

Tô Tiêu Tiêu sững sờ. "Vậy anh muốn đi bao lâu?"

"Ba hoặc năm ngày."

Tô Tiêu Tiêu "ồ " một tiếng, ngón tay cô lạng lẽ túm góc váy, sau đó nói: "Vây anh..... một đường thuận lợi nhé."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng rồi nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu sợ tối, Chu Lâm Duyên đem đèn trong xe bật lên, ánh đèn vàng mờ nhạt bao phủ ở trong xe, không khí bỗng trở nên ái muội.

Tô Tiêu Tiêu không biết nói cái gì, cô nhìn Chu Lâm Duyên, nhẹ giọng nói: " Vây...em lên đây."

Nói xong cô liền xoay người mở cửa xe.

"Tô Tiêu Tiêu." Chu Lâm Duyên bỗng nhiên gọi cô.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, động tác mở cửa dừng lại, cô quay đầu nhìn anh.

Có ánh sáng trong mắt Chu Lâm Duyên, anh nhìn cô thấp giọng nói: "Anh sẽ gọi điện thoại cho em, nhớ nghe máy."

Tô Tiêu Tiêu nhìn vào đôi mắt anh, nhịp tim ngừng đập trong nháy mắt, sau một lúc lâu cô mới gật đầu. "Vâng."

Tô Tiêu Tiêu trở lại ký túc xá, tâm tình còn hoang mang rối loạn, tim đập thình thịch không ngừng.

Tô Tiêu Tiêu đứng chỗ cửa một lúc, bỗng nhớ tới cái gì đó cô nhanh chân chạy tới cửa sổ, kéo rèm cửa ra rồi nhìn xuống dưới lầu.

Trong viện yên tĩnh, có vài chiếc đèn đường mờ nhạt.

Chu Lâm Duyên dựa vào cạnh xe, anh mặc một bộ đồ màu đen, như thể hợp nhất với màn đêm.

Như là có thần giao cách cảm, khi cô nhìn xuống anh cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn lên.

Tô Tiêu Tiêu sống tầng 5, hai người ánh mắt nhìn nhau, ai cũng không dời tầm mắt.

Qua một lát, Tô Tiêu Tiêu hạ rèm cửa xuống.

Cô quay trở lại ghế sofa ôm cái gối, hai chân gác lên ghế gấp khúc đầu gối, mặt vui vào chiếc gối, không nhận được cười ra tiếng.

Vui vẻ một hồi lâu, cô mới lấy ra di động gửi tin nhắn cho Chu Lâm Duyên,【 anh như thế nào còn không đi?】

Rất nhanh di động ding một tiếng, là Chu Lâm Duyên gửi tới,【 một lát anh liền đi. 】

Tô Tiêu Tiêu nhìn tin nhắn, khoe môi cong cong, tiếp tục trả lời anh.【 anh lái xe cẩn thận, chú ý an toàn. 】

Dưới lầu, Chu Lâm Duyên dựa vào cửa xe, nhìn đến tin nhắn khoe môi gọi lên ý cười, trả lời cô.【 Ừ. 】

Tô Tiêu Tiêu nhìn tin nhắn, vui vẻ đến khoe miệng đều không hạ xuống được.

Cô khóa màn hình rồi ném di động lên Sofa lúc này mới đứng dậy lấy quần áo ở trên giường đi tắm rửa.

Tô Tiêu Tiêu tắm rửa xong, làm khô tóc liền nằm lên giường.

Cô nằm ở trên giường, đôi mắt ngây dại nhìn trần nhà.

Phát ngốc một lúc, di động ding một tiếng.

Cô chạy nhanh đem điện thoại cầm lấy rồi trở lại giường, thấy Chu Lâm Duyên gửi tin nhắn tới.【 Anh đang ở sân bay, em đi ngủ sớm một chút. 】

Tô Tiêu Tiêu nhìn tin nhắn một lát, sau đó gọi cho Chu Lâm Duyên.

Điện thoại vang lên hai tiếng liền thông.

"Chu tổng, lúc này trong lúc tắm rửa em đã cẩn thận suy nghĩ."

"Ừ." giọng nói trầm thấp truyền đến, gọi cảm đến phạm quy.

Tô Tiêu Tiêu thở sâu, từ trên giường ngồi dậy, sau đó nói: "Em hối hận."

Bên kia điện thoại, Chu Lâm Duyên ngồi ở sofa trong phòng chờ hàng không, trên đùi còn đặt laptop, tay phải cầm điện thoại, tay trái gõ bàn phím, lúc nghe thấy những lời này động tác gõ bàn phím của anh dừng lại.

Dừng hai giây, anh đơn giản đem máy tính khép lại rồi đặt trên bàn trà, sau đó dựa vào sofa, đôi mắt anh nhìn đến quyển tạp chí hàng không trên bàn, lúc

này mới hỏi: "Hối hận cái gì?"

Ngữ khí rất nguy hiểm.

Tô Tiêu Tiêu nói: "Em không muốn cùng anh ở bên nhau."

Chu Lâm Duyên giống như đoán được cô sẽ không nói được lời nào hay ho, trên mặt không biểu tình gì, trực tiếp nói: "Không có khả năng, Tô Tiêu Tiêu...em không có cơ hội để hối hận."

Thái độ mạnh mẽ.

Tô Tiêu Tiêu nói thầm nói: "...Em cũng không đáp ứng anh a."

Dừng một chút, giọng nói của cô càng nhỏ hơn. "Anh cũng chưa theo đuổi em đâu."

Chu Lâm Duyên nghe vậy hơi ngẩn ra, anh im lặng vài giây, cúi đầu cười cười, giọng nói trầm trầm, "Tô Tiêu Tiêu, anh vẫn luôn theo đuổi em."

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở mép giường, cả kinh mở to mắt, "Em như thế nào không cảm nhận được"

Phòng nghỉ không có người khác, Chu Lâm Duyên cười nhẹ. "Bởi vì em ngốc."

Tô Tiêu Tiêu: "..."

"Em cho rằng với người phụ nữ nào anh cũng sẽ đối xử giống như với em sao"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Tô Tiêu Tiêu kỳ thật là có điểm cảm nhận được. Chu Lâm Duyên nhìn vào mắt cô, cố ý hay vô tình luôn có chút ái muội, cô mơ hồ cảm nhận được.

Cô bấu môi. "Dù sao em cũng không cảm nhận được."

Chu Lâm Duyên ở bên kia cười, có điểm bất đắc dĩ. "Ừ...vậy em muốn như thế nào mới bằng lòng cùng anh ở bên nhau?"

Tô Tiêu Tiêu một lần nữa nằm xuống giường, đôi mắt nhìn trần nhà, khúc môi nhếch lên một cái. "Em không biết, anh suy nghĩ một chút đi."

Chu Lâm Duyên cười cười, giọng nói mang theo sự sùng nịnh. "Tô Tiêu Tiêu, em lại muốn làm khó anh sao"

Tô Tiêu Tiêu chui vào trong ổ chăn, cô nhẹ nhàng cong cong môi, "em không dám, em nào dám a."

.....

Tô Tiêu Tiêu đêm nay thức đến 3 giờ 30 mới ngủ, sáng sớm hôm sau còn phải đi học, bởi vì cô không ngủ đủ thể cho nên sáng sớm liền buồn ngủ.

Chương trình học khá gấp, buổi sáng có hai tiết, tiết thứ nhất xong đã hơn 10 giờ.

Tô Tiêu Tiêu đang gục đầu trên bàn nghỉ ngơi thì bên ngoài có người gọi cô. "Xin hỏi Tô Tiêu Tiêu tiểu thư có ở chỗ này không?"

Tô Tiêu Tiêu còn chưa ngủ, nghe thấy có người gọi tên mình cô mới quay đầu lại nhìn về phía phát ra giọng nói, sau đó cô liền ngậy ngẩn cả người.

Một người đàn ông đang ôm một bó hoa hồng phi thường lớn đứng ở cửa, hỏi: "Xin hỏi ở đây ai là Tô Tiêu Tiêu tiểu thư?"

Tô Tiêu Tiêu đều tròn tròn mắt, cô đứng lên. "Tôi.....là tôi....."

Người đàn ông kia đi vào. "Ô tiểu thư, đây là hoa của cô."

Trong phòng học tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu, cô có điểm 囧, vội vàng tiếp nhận. "Cảm ơn anh."

"Làm phiền cô ký nhận."

"Được."

Tô Tiêu Tiêu nhận lấy hoa rồi ký tên, chờ người giao hoa đi rồi cô mới ôm bó hoa trở lại vị trí ngồi.

Đường Quyên quay đầu lại, so với người nhận được hoa là Tô Tiêu Tiêu cô ấy còn kích động hơn. "Ôi trời, Tiêu Tiêu, là ai tặng hoa cho cô vậy, trông nó thật đẹp."

Tô Tiêu Tiêu nhìn vào bó hoa tìm một chút, nhưng không thấy tấm thiệp hay những thứ tương tự.

Tuy nhiên nếu Chu Lâm Duyên thật sự muốn viết cho cô tấm thiệp, cô nhất định sẽ cười anh.

Một chút cũng không phù hợp tính cách anh.

Xét thấy bó hoa kia thật lớn, Tô Tiêu Tiêu đặt trên bàn không được, thả trên mặt đất cũng không phải, ôm trong lòng ngực càng không được.

Thế cho nên khi giáo viên đi vào phòng học, cô cũng chưa nghĩ ra nên đặt nó ở nơi nào.

Giáo viên dạy lớp cô là một lão tiền bối rất nổi tiếng trong ngành kiến trúc.

Lúc ông ấy tiến vào phòng học, nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu ôm bó hoa lớn, liền cười nói: "Bạn học Tiêu Tiêu, bạn trai tặng sao?"

Vị giáo sư vừa nói vừa cười. "Tuy hoa bạn trai tặng rất quý giá, nhưng em vẫn nên tìm chỗ đặt xuống, cũng không thể ôm hai tiết học đi."

Tô Tiêu Tiêu xấu hổ cười, nhanh chóng đem hoa đặt trên mặt đất.

Giữa trưa tan học, Tô Tiêu Tiêu gọi cho Chu Lâm Duyên. "Chu tổng, anh có bận không?"

Ngữ khí làm bộ làm tịch khách sáo đem Chu Lâm Duyên chọc cười, anh cong cong môi, nói: "Sao vậy?"

Tô Tiêu Tiêu ôm hoa trở lại ký túc xá, dọc đường đi hấp dẫn vô số ánh mắt, cô hỏi Chu Lâm Duyên. "Là anh gửi hoa cho em sao?"

"Ừ...em thích không?"

"Chu Lâm Duyên... anh cũng thật tục."

Chu Lâm Duyên cười cười.

Tô Tiêu Tiêu đi theo hướng ký túc xá: "Bó hoa anh gửi quá lớn, ở phòng học em cũng không có chỗ đặt, hiện tại còn vất vả ôm trở về, phiền toái anh lần sau tặng em một bó nhỏ thôi nhé."

Chu Lâm Duyên câu môi cười. "Ừ...đều nghe em."

"Cảm ơn Chu tổng."

Chu Lâm Duyên hỏi cô. "Khi nào em trở về?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Khóa học sẽ kết thúc vào ngày mai liền, nhưng trong thời gian này em vẫn chưa trở về thành phố B."

"Muốn đi đâu?"

"Về Diệp Thành, ba mẹ đã biết em từ chức, cho nên muốn em trở về nhà nghỉ ngơi một thời gian."

"Khi nào em trở lại thành phố B?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Em không xác định, hẳn là em sẽ ở lâu một chút."

"Tô Tiêu Tiêu." Chu Lâm Duyên bỗng nhiên gọi tên cô với giọng điệu rất nghiêm túc.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt. "Có chuyện gì vậy?"

"Em hãy sớm trở về."

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy câu này khóe môi cong cong, nói: "Được...em sẽ suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chương trình học của Tô Tiêu Tiêu ngày hôm sau liền kết thúc, cô mua vé máy bay cùng ngày, tan học liền xách theo rương hành lý lập tức ra khỏi viện thiết kế, bắt xe đi thẳng đến sân bay.

Tài xế nhìn thấy trong lòng ngực cô ôm một bó hoa, liền cười hỏi: “Bó hoa này thật đẹp, là bạn trai tặng cô hả?”

Nhắc tới hoa, Tô Tiêu Tiêu liền có điểm đau đầu.

Bởi vì hôm nay phải lên máy bay, cô vốn dĩ không nghĩ mang theo. Vì thế còn cùng Chu Lâm Duyên thương lượng: “Hoa kia quá lớn, em không mang theo được không?”

Chu Lâm Duyên nhưng thật ra rất dễ nói chuyện, nói điều tùy cô, dù sao anh vẫn sẽ tặng.

Cô tuy rằng cảm thấy quá đáng tiếc, nhưng là nghĩ ôm bó hoa lớn như vậy lên máy bay cũng không tiện, đơn giản liền không mang theo.

Ai ngờ buổi tối Đường Quyên cùng Từ Hân lại tới phòng cô, Đường Quyên lấy điện thoại chụp bó hoa trên bàn trà, thực cảm khái mà nói: “Tiêu Tiêu bạn trai của cậu cũng thật có tiền, hoa này rất đắt a.”

Tô Tiêu Tiêu đối với hoa cũng không hiểu biết nhiều, vì thế cô liền tò mò mà hỏi thăm một chút giá cả.

Đường Quyên nói ra một con số, dọa cô sợ hết hồn. Mặc kệ, không thể ném, nói cái gì cũng không thể ném, cô phải mang về nhà tìm cái bình hoa cắm lên.

Vì thế hôm nay cô mới ôm bó hoa lớn như vậy lên máy bay.

Vậy là bó hoa tổ tông này theo Tô Tiêu Tiêu từ Nam Khê bay trở về Diệp Thành, từ sân bay đi ra ngoài, xa xa cô liền nhìn thấy Mẹ Tô.

Tô Tiêu Tiêu cao hứng chạy tới, “Mẹ!”

Cả khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu đều bị bó hoa kia che khuất, mẹ Tô thiếu chút nữa không nhận ra con gái, chờ con gái chạy tới bà mới ai da một tiếng, “Con lấy ở đâu ra bó hoa lớn như vậy nha?”

Tô Tiêu Tiêu nói: “Trong viện phát, chúc mừng khóa học của chúng con thuận lợi kết thúc.”

Mẹ Tô nói: “Viện thiết kế này cũng rất chu đáo nha, còn tặng bó hoa đẹp như vậy.”

Tô Tiêu Tiêu cười ha ha nắm tay mẹ Tô đi ra ngoài. “Ba đâu rồi ạ?”

“Ông ấy đang đi bật điều hoà trong xe lên, mùa hè này xe để dưới ánh mặt trời một lúc bên trong liền giống như cái lồng hấp, ba còn là sợ con sẽ nóng, đi trước đem điều hoà bật lên chờ lát nữa lên xe liền thoải mái.”

Tô Tiêu Tiêu cảm động muốn khóc, cô kéo mẹ Tô đi ra ngoài, hai mẹ con vừa đi vừa nói. “Chúng ta bây giờ sẽ qua nhà ông nội hả mẹ?”

“Chúng ta sẽ về nhà trước, chờ con tắm rửa xong buổi tối lại đi qua nhà ông nội.”

“Được ạ.”

Hai mẹ con đi ra khỏi sân bay, Tô Tiêu Tiêu xa xa liền nhìn thấy xe nhà mình, cách đường cái liền cùng ba ba vẫy tay.

Đội qua đèn đỏ, hai mẹ con liền qua đường.

Ba Tô giúp cô đem hành lý cho vào cốp xe, nhìn đến bó hoa lòng ngực cũng là kinh ngạc. “Tiêu Tiêu, hoa này ở đâu ra vậy?”

Mẹ Tô ở bên cạnh nói: “Là chỗ con bé học tặng đấy, trong rất đẹp phải không, trở về chúng ta liền tìm cái bình hoa cắm vào.”

Ba Tô nhìn bó hoa nói. “Là rất đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu ha ha cười hai tiếng.

Về đến nhà đã 6 giờ, bên ngoài trời cũng chưa có tối, Tô Tiêu Tiêu trước gọi điện thoại cho bà nội báo một lát cô liền qua đi.

Bà nội ở bên kia rất cao hứng, nói ông bà sẽ hái dưa hấu, trong chốc lát cô tới là có thể ăn.

Tô Tiêu Tiêu ngọt ngào nói cảm ơn, lại cùng bà nội nói một lát sau đó mới cúp điện thoại, quay trở lại phòng ngủ chuẩn bị tắm rửa một cái.

Mới vừa tiến vào phòng ngủ, di động liền vang lên.

Cô lấy ra di động, nhìn màn hình khóa môi liền không tự giác cong lên, cô nhắc điện thoại. “Alô.”

Giọng nói Chu Lâm Duyên từ bên kia truyền đến. “Em về đến nhà chưa?”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, đi đến tủ quần áo từ bên trong cầm lấy một cái váy. “Vừa đến xong.”

"Chuẩn bị ăn cơm sao?" Chu Lâm Duyên hỏi.

"Không đâu, tối nay em đi nhà ông nội ăn." Tô Tiêu Tiêu một bên nói, một bên từ trong ngăn tủ lấy ra một cái váy hoa anh đào, cô hỏi Chu Lâm Duyên: "Anh đang ở đâu, đã ăn cơm chưa?"

"Tối nay lại đi."

Bên kia truyền đến tiếng cọ xát của trang giấy. Tô Tiêu Tiêu sững sốt một chút, hỏi: "Anh còn đang làm việc sao?"

Chu Lâm Duyên từ một tiếng. "Ừ...nhưng cũng gần xong rồi, tối nay anh có buổi xã giao."

Tô Tiêu Tiêu ồ một tiếng, cô đứng ở tủ quần áo, im lặng một lúc nhưng vẫn nhìn không được mà nói. "Anh nhớ uống ít rượu thôi nhé."

Động tác lật văn kiện của Chu Lâm Duyên dừng lại.

Sau một lúc lâu, đôi môi mới không tự giác gọi lên ý cười, anh cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện, từ một tiếng trong giọng nói đều mang theo ý cười. "Anh đã biết."

Tô Tiêu Tiêu nghe ra Chu Lâm Duyên đang cười, thoát cái khuôn mặt đỏ lên, cô vội vàng nói: "Em muốn đi ăn cơm, cúp máy nhé."

Cô nói xong cũng không đợi Chu Lâm Duyên nói thêm lời nào nữa, nhanh tay cúp điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu tắt máy trong bộ dáng thẹn thùng, Chu Lâm Duyên ở bên kia tâm tình rất vui sướng, thế cho nên lúc Lý Cao tiến văn phòng liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang cười.

Lý Cao theo Chu Lâm Duyên nhiều năm như vậy, một người ngày thường lạnh nhạt nghiêm túc, giờ phút này lại đang cười.

Kỳ thật không riêng gì hiện tại, Chu Lâm Duyên hai ngày này tâm tình tựa hồ đều rất không tồi. Anh ta biết đại khái là bởi vì Tô tiểu thư.

Vì thế Lý Cao lá gan cũng lớn hơn. "Chu tổng, ngài cùng Tô tiểu thư ở bên nhau sao?"

Chu Lâm Duyên cười một cái, khép lại văn kiện rồi đứng dậy, cúi đầu đem tay áo sơ mi buông xuống rồi cẩn thận cài cúc áo, sau một lúc anh mới cười khẽ. "Tôi vẫn đang theo đuổi cô ấy."

.....

Buổi tối cơm nước xong, Tô Tiêu Tiêu ở trong sân bởi ông nội chơi cờ, ông nội vừa chơi cờ vừa trò chuyện với cô: "Ông biết tính tình cháu hiếu thắng cho nên mới không thích ông giúp cháu sắp xếp công việc. Ông cũng mặc kệ, bất quá sau này cháu mở phòng làm việc nếu có khó khăn gì thì có thể nói cho ông nghe, so với cháu thì ông đã lăn lộn nhiều năm trong nghề. Cháu có thể không mượn danh tiếng của ông để làm việc nhưng ít nhiều gì cũng để ông chỉ điểm cho cháu một ít."

Tô Tiêu Tiêu cười nói: "Ông yên tâm đi ạ, nếu có khó khăn cháu nhất định sẽ tìm ông giúp đỡ."

Tô lão gia từ cười cười. "Vậy là tốt rồi."

"Tối tới tới, ăn dưa hấu." Tô Tiêu Tiêu đang cùng ông nội trò chuyện thì mẹ mẹ Tô bưng đĩa dưa hấu ra, vừa đi vừa nói chuyện: "Ba...năm nay dưa hấu nhà mình thật lớn, lại còn đặc biệt ngọt."

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy một miếng dưa hấu. "Con sớm đã được ăn qua, dưa hấu vừa ăn được ông nội liền gửi cho con mấy quả."

Mẹ Tô cười, xoa xoa mặt con gái. "Con đúng là đứa trẻ tham ăn."

Mùa hè trong viện muỗi nhiều, Tô Tiêu Tiêu ở trong sân một lát cánh tay cùng chân đều đã bị muỗi cắn, cô gãi nửa ngày ngứa đến chịu không nổi cuối cùng đành phải chạy về phòng phun dầu thơm chống muỗi.

Tô Tiêu Tiêu mỗi lần trở về đều sẽ ở nhà ông nội mấy ngày. Ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu ngủ đến 8 giờ mới thức dậy, cô cúi eo đi xuống lầu, lúc ra ngoài vườn cô nhìn thấy ông nội mang mũ rơm ngồi xõm trong đất chăm sóc vườn rau củ.

Cô đi qua, thuận tay hái một trái cà tím. "Cà tím lớn lên thật đáng yêu."

Ông nội cười ha ha. "Giữa trưa bảo bà nội làm cà tím chua ngọt cho cháu nhé."

Tô Tiêu Tiêu cười, lúc cô đang xem vườn rau của ông nội thì bên ngoài có người gọi cô. "Xin hỏi đây là nhà tiểu thư Tô Tiêu Tiêu phải không?"

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại trả lời người kia. "Đúng vậy."

Cô đứng lên rồi chạy ra cửa.

Kết quả chạy đến cửa cô liền ngất ngốc.

Một chàng trai ôm bó hoa hồng, đang tươi cười. “Cô là tiểu thư Tô Tiêu Tiêu sao?”

“...Ừ, là tôi.”

Chàng trai kia nói: “Đây là hoa của cô, xin cô ký nhận một chút.”

“Được.” Tô Tiêu Tiêu mở cửa đi ra, cầm lấy quyền vớ từ chàng trai rồi ký nhận.

Lúc Tô Tiêu Tiêu đang nhận hoa, mẹ Tô vừa lúc mua đồ ăn từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy con gái đang ôm một bó hoa hồng lớn, bà đi qua đặc biệt kinh ngạc. “A...Tiêu Tiêu, hoa này của con sẽ không phải là người viện thiết kế gửi chứ?”

Tô Tiêu Tiêu cũng không biết nói như thế nào, đành cười cho qua. “Cũng không phải. hoa này là con tự mua đó mẹ.”

“Con mua hoa làm gì?”

“Con thấy gần đây có tiếp hoa rất đẹp! Con liền nghĩ mua một bó về cắm ở trong nhà như vậy sẽ rất tuyệt nha.”

“Con còn muốn gặt mẹ hả!” mẹ Tô làm sao có thể tin lời con gái, bà cười tủm tỉm. “Con nói thật với mẹ đi, là người đàn ông nào tặng con phải không?”

Tô Tiêu Tiêu bại trận, cô ôm hoa đi vào trong sân. “Con nói mẹ cũng sẽ không biết đâu.”

“Nếu con không nói mẹ như thế nào có thể biết được.”

Mẹ Tô đuổi theo hỏi. “Là bạn trai của con hả?”

Tô Tiêu Tiêu nói: “Không phải ạ, mẹ đừng đoán mò.”

“Vậy là đang theo đuổi con phải không?”

Mẹ Tô lôi kéo con gái, quan tâm hỏi: “Là ai vậy? Người kia lớn lên có đẹp trai không với lại hiện tại cậu ta đang làm công việc gì?”

“Mẹ.” Tô Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nhìn mẹ Tô. “Chưa đâu vào đâu cả, mẹ còn hỏi nữa con sẽ giận mẹ nha.”

Mẹ Tô cười đến không khép miệng lại được. “Được...được, mẹ không hỏi nữa, vậy con nếu là quen với cậu ta thì nhất định phải dẫn về nhà cho ba mẹ xem a.”

“Mẹ ——”

“Được rồi, mẹ sẽ không hỏi, bây giờ mẹ đi giúp bà nội con tưới hoa đây.”

Mẹ Tô đi vào nhà, bà vừa đi vừa cười. “Nha đầu này, càng lớn càng dễ thẹn thùng nha.”

Tô Tiêu Tiêu: “...”

Tô Tiêu Tiêu ôm hoa chạy về phòng ngủ rồi đóng cửa, cô ngồi xếp bằng trên giường, sau đó liền gọi điện cho Chu Lâm Duyên.

Điện thoại vang lên vài tiếng thì có người nghe, Tô Tiêu Tiêu thấp giọng nói. “Chu Lâm Duyên...anh lại gửi hoa cho em phải không?”

Chu Lâm Duyên đang lái xe tới công ty, nghe được giọng nói Tô Tiêu Tiêu liền cười. “Làm sao vậy, chẳng nhẽ em không thích sao?”

Tô Tiêu Tiêu vội la lên: “Mẹ của em đã thấy được!”

Chu Lâm Duyên cười. “Vậy em có giới thiệu anh với dì không?”

Tô Tiêu Tiêu: “... Anh đừng tưởng bở.”

Nói xong cô nhanh chóng thay đổi đề tài. “Anh đang làm gì?”

Chu Lâm Duyên nói: “Anh đang lái xe tới công ty.”

Tô Tiêu Tiêu sững sốt. “A...vậy anh chú ý lái xe đi, em không quá rầy anh nữa.”

“Tô Tiêu Tiêu.” Chu Lâm Duyên bỗng nhiên kêu tên cô.

“Vâng.” Tô Tiêu Tiêu sững sốt. “Làm sao vậy anh?”

Chu Lâm Duyên nói: “Anh sắp trở lại thành phố B.”

“A...công việc của anh kết thúc nhanh vậy sao?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, “Em chừng nào thì trở về?”

Tô Tiêu Tiêu: “Em còn muốn ở nhà một thời gian nữa.”

“Thứ tư tuần sau em trở về nhé.”

Tô Tiêu Tiêu tính tính. “Thứ tư tuần sau vậy không phải chỉ có sáu ngày nữa thôi sao.”

Cô lập tức lắc đầu. “Em không trở lại.”

“Tô Tiêu Tiêu...hôm đó là thất tịch.”

Tô Tiêu Tiêu ngẩn ra.

Chu Lâm Duyên nói: “Anh sẽ mua vé máy bay giúp em, sau đó sẽ tới sân bay đón em được không.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hiệu quả làm việc của Chu Lâm Duyên rất tốt, anh nói mua vé máy bay thì nửa giờ sau liền đem thông tin chuyến bay gửi tới.

Thất Tịch là vào thứ tư, cho nên Chu Lâm Duyên đã mua vé vào tối thứ ba cho cô.

Lúc Tô Tiêu Tiêu nhận được tin nhắn, cô đang ngồi khoanh chân trên sàn nhà ở trong phòng ngủ cắm hoa.

Cô cúi đầu đọc tin nhắn, khóe miệng cong lên một độ cung.

Tô Tiêu Tiêu không có chút chuyên nghiệp nào đối với việc cắm hoa, cô ngồi trên sàn loay hoay một tiếng mới hoàn thành, làm xong cô còn nghiêm túc thưởng thức một lát rồi lấy điện thoại chụp hai bức ảnh, mới vừa đem điện thoại thu hồi thì nghe thấy mẹ Tô ở dưới lầu gọi cô. “Tiêu Tiêu...con đừng ở trong phòng mãi như vậy, mau xuống dưới giúp mẹ nhặt rau đi.”

“Con xuống ngay!” Tô Tiêu Tiêu trả lời một tiếng, cô đem bình hoa đặt lên bàn sách cạnh cửa sổ rồi nhanh chóng dọn dẹp sàn nhà, sau đó mới xuống lầu giúp mẹ Tô nhặt rau.

Tô Tiêu Tiêu ở Diệp Thành dài toàn bộ cuối tuần, cuộc sống ở Diệp Thành chậm rãi trôi qua, cô mỗi ngày không có việc gì liền giúp ông nội đào đất, ngẫu nhiên sẽ trộm vài quả cà chua để ăn, bằng không liền đi giúp bà nội chăm sóc vườn hoa.

Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ Chu Lâm Duyên sẽ gọi điện thoại hỏi cô đang làm cái gì, giọng nói khàn khàn xuyên thấu qua ống nghe truyền tới, Tô Tiêu Tiêu nghe thấy đáy lòng liền vui sướng.

Có lẽ là vì nội tâm có chút ngọt ngào, cho nên cô liền cảm thấy mùa hè giống như đẹp hơn, trời cũng đặc biệt xanh, không khí cũng đặc biệt trong lành, gió cũng trở nên ôn nhu.

Đêm trước ngày trở về, Tô Tiêu Tiêu bồi ông nội tới hồ bên rừng trúc câu cá.

Buổi tối tuy mệt mỏi nhưng lại có rất nhiều muỗi. Tô Tiêu Tiêu ngồi nửa giờ hai chân đều bị muỗi cắn sưng.

Lúc Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới hỏi cô đang làm gì, cô nói đang câu cá.

Anh hỏi. “Vậy em có câu được không?”

Tô Tiêu Tiêu gãi cẳng chân, buồn bực nói: “Không có nha.”

Cô nhỏ giọng lầm bầm. “Cá không câu được nhưng mà chân của em lại bị muỗi cắn sưng rồi nè.”

Chu Lâm Duyên ở bên kia cười cười. “Em không mang dầu thơm sao?”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi. "Em quên mất."

Chu Lâm Duyên ở bên kia hỏi cô. "Khi nào em trở về?"

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở băng ghế nhỏ dưới rừng trúc nói: "em cũng không biết, bây giờ ông nội vẫn đang câu cá."

Cuối cùng, hỏi anh. "Anh đang làm gì?"

Chu Lâm Duyên nói: "Mới vừa về nhà."

"Hôm nay anh tặng ca mượn vậy sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, nói: "Cùng mấy vị cao tăng mở hạp."

Tô Tiêu Tiêu cười. "Nếu như anh bận rộn như vậy, em ngày mai dứt khoát không cần trở lại."

Chu Lâm Duyên mới vừa vào phòng liền đem trong tây trang ném ở trên sofa, một tay xả cà vạt, nghe vậy liền cười. "Em cứ thử xem"

Tuy rằng anh đang cười, nhưng kia ý cười rõ ràng là đang uy hiếp cô.

Tô Tiêu Tiêu khoe môi cong cong, nói: "Thử thì thử."

Chu Lâm Duyên ngồi trên sofa xách ấm trà hướng rót nước vào ly, ngữ khí có điểm bất đắc dĩ. "Tô Tiêu Tiêu, đừng nháo."

"Ai cùng anh náo loạn."

Chu Lâm Duyên cong cong môi, nói: "Ngày mai trước lúc lên máy bay nhớ gọi điện cho anh."

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn ngọn đèn treo trên cành cây, trả lời: "Đã biết."

Trong rừng từng cơn gió thổi qua làm cho lá cây vang lên tiếng xào xạc.

Tô Tiêu Tiêu liền ngồi dưới ánh đèn cùng Chu Lâm Duyên nói chuyện hơn nửa giờ, mãi cho đến lúc ông nội quay lại bảo trở về cô mới cùng Chu Lâm Duyên nói ngủ ngon, cúp điện thoại xong cô nhanh chân chạy tới phía trước giúp ông nội xách thùng cá.

Buổi tối ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu 8 giờ lên máy bay, ở nhà ông nội ăn cơm xong cô liền thu dọn hành lý liền đi sân bay.

Từ Diệp Thành tới thành phố B hơn hai giờ bay. 8 giờ cất cánh tới thành phố B phỏng chừng cũng gần 11 giờ.

Trước lúc lên máy bay Tô Tiêu Tiêu gọi cho Chu Lâm Duyên. "Có lẽ 11 giờ em sẽ về tới thành phố B."

"Ừ, em ăn cơm chưa?" Chu Lâm Duyên hỏi.

Đài phát thanh thông báo lên máy bay, Tô Tiêu Tiêu vừa đi vừa trả lời. "Em đã ăn một chút."

"Chờ em về tới anh sẽ mang em đi ăn khuya."

Tô Tiêu Tiêu cao hứng nói: "Được."

Thời gian bay là hai tiếng rưỡi, nói dài không dài, nói ngắn cũng không phải. Trên máy bay Tô Tiêu Tiêu nằm chán xem tạp chí được một lát liền cảm thấy mệt. Cô hỏi乘务 tiếp viên một cái thảm lông đắp lên người rồi nhắm mắt ngủ.

Tô Tiêu Tiêu ngủ một giấc an ổn đến thành phố B.

Lúc tỉnh dậy cô mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy sân bay trống trải giữa đêm khuya.

Đã một tháng cô không trở lại thành phố B, đột nhiên trở về vẫn có chút không quen, cô nhìn ngoài cửa sổ một hồi lâu.

Lúc xuống máy bay cô mới vừa mở di động thì ngay lập tức nhận được tin nhắn Chu Lâm Duyên gửi tới: 【anh ở bãi đỗ xe khu A】

Tô Tiêu Tiêu đưa điện thoại di động cất vào trong túi rồi kéo hành lý đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Vừa đến bãi đỗ xe cô nhìn thấy Chu Lâm Duyên đứng bên cạnh xe ở phía xa xa.

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không gặp Chu Lâm Duyên, lúc ở Diệp Thành không thấy được anh còn tốt, lúc này nhìn thấy anh rồi cô chỉ cảm thấy trái tim giống như đập nhanh hơn.

Chu Lâm Duyên vẫn mặc trang phục trang trọng, không biết là vừa kết thúc công việc hay là từ nơi nào tới đây, bộ dáng đẹp trai của anh khiến cho cô không rời được mắt.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của cô, anh bỗng nhiên giương mắt lên, cách một khoảng ánh mắt hai người đụng nhau.

Tim Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên nhảy lên, giây tiếp theo cô mới hướng phía anh mỉm cười.

Chu Lâm Duyên đi tới cạnh Tô Tiêu Tiêu, duỗi tay xách hành lý giúp cô.

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nói với Chu Lâm Duyên. "Vất vả cho anh rồi Chu tổng, muộn như vậy vẫn phải để anh tới đón."

Nói xong cô mới ngẩng đầu mỉm cười với Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, trong ánh mắt thấp thoáng ý cười, anh thấp giọng nói: "Không vất vả, việc anh nên làm mà thôi."

Trên mặt Tô Tiêu Tiêu luôn có ý cười, nhưng kỳ thật trong lòng lại bị ánh mắt Chu Lâm Duyên làm cho loạn lên.

Anh nói như vậy cô cũng không biết phản bác làm sao.

Rõ ràng là anh rất biết cách làm thế nào để cô động tâm!

Đêm khuya ở sân bay người không nhiều lắm, Chu Lâm Duyên lái xe ra khỏi bãi đỗ, xe từ sân bay ra đường rồi lên cầu vượt, Tô Tiêu Tiêu đem cửa sổ xe hạ xuống, gió đêm thổi vào rất thoải mái.

Cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, có chút cảm khái: "Em giống như đã thật lâu không trở lại."

Chu Lâm Duyên: "Em còn biết"

Trốn anh tới Nam Khê xa như vậy, vừa đi chính là gần một tháng, một chút cũng không nghĩ tới anh.

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại, cười hỏi: "Chu tổng, chúng ta đi nơi nào ăn khuya?"

"Em muốn ăn cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ, nói: "Gần tiểu khu chúng ta có một con phố đêm, ở đấy có một đầu bếp làm món tôm hùm đất chính tông, ăn đặc biệt ngon, chúng ta mua trở về ăn đi."

"Em muốn ăn đến no sao"

Tô Tiêu Tiêu nói: "em cũng không muốn ăn no, chính là muốn ăn một mà chút thôi."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. "Trong chốc lát sẽ mua cho em."

Tô Tiêu Tiêu cong cong môi. "Cảm ơn Chu tổng."

Chu Lâm Duyên liếc mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu một cái, trong mắt hiện lên ý cười.

Từ sân bay về đến tới chung cư đã gần 12 giờ.

Chu Lâm Duyên trực tiếp đem xe chạy vào gara, đối Tô Tiêu Tiêu nói: "Em về nhà trước nhé, anh đi mua đồ ăn cho em."

Lúc ngồi trên máy bay Tô Tiêu Tiêu rất muốn nhanh chóng về nhà tắm rửa một cái, vì thế cô dặn dò Chu Lâm Duyên. "Anh nhớ mua của tiệm Lý Ký nhé, còn có em muốn cay một chút."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, hỏi cô: "Còn muốn gì nữa không?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. "không có."

Nói xong cô liền tháo dây an toàn xuống xe, đóng cửa xe, còn khom lưng hướng Chu Lâm Duyên cười cười. "Vất vả cho anh rồi Chu tổng."

Cô xách theo túi vui vui về về đi trở về.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng vui vẻ của Tô Tiêu Tiêu, sau một lúc anh cúi đầu cười ra tiếng rồi cũng xuống xe.

Tô Tiêu Tiêu đã một tháng không ở nhà, lúc về tới nhà trước tiên đem trong nhà quét tước một chút, sau đó mới đi phòng tắm gội đầu tắm rửa.

Lúc Chu Lâm Duyên gõ cửa Tô Tiêu Tiêu vừa mới tắm xong, cô mặc áo thun cùng quần đùi đang ở trong phòng lau tóc.

Nghe thấy tiếng đập cửa, vội chạy tới. "Tới đây!"

Cô đem cửa mở ra để Chu Lâm Duyên tiến vào. "Em đang còn sấy tóc, anh ăn trước nhé."

Chu Lâm Duyên cười. "Anh không ăn."

Anh đưa đồ đặt trên bàn trà. "Anh trở về tắm rửa, trong chốc lát sẽ quay lại đây."

Anh nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Chu Lâm Duyên trở về tắm rửa xong, lúc chuẩn bị đi tới nhà Tô Tiêu Tiêu thì có điện thoại, lúc kết thúc cuộc gọi đã là nửa giờ sau.

Tô Tiêu Tiêu đang ngồi trên thảm ăn tôm hùm, nghe thấy gõ cửa cô mới nhanh chóng đứng dậy đi tới mở cửa cho Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên tắm rồi, thay đổi áo thun cùng quần thể thao, đôi tay anh sao ở túi quần đi vào nhà

Tô Tiêu Tiêu quay vào nhà một lần nữa ngồi trở lại thảm, cô cười nói: "Em đã ăn gần xong rồi."

Một bên nói, còn một bên lấy cái ly đưa cho Chu Lâm Duyên. "Anh lấy nước giúp em nhé."

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát, sau một lúc anh cầm lấy cái ly đi phòng bếp lấy nước cho Tô Tiêu Tiêu.

Trên TV đang chiếu một bộ phim thanh xuân.

Chu Lâm Duyên cầm ly nước đi tới đưa cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu mỉm cười cầm lấy nó. "Cảm ơn anh."

Chu Lâm Duyên câu môi ngồi xuống sofa sau lưng cô.

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại hỏi. "Anh thật sự không ăn sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt cong cong. "Có phải anh ăn không được cay hay không?"

Chu Lâm Duyên: "..."

Tô Tiêu Tiêu cười, cũng mặc kệ anh, cô quay đầu lại tiếp tục ăn.

Tô Tiêu Tiêu dùng nửa giờ giải quyết xong một hộp tôm hùm đất, có lẽ vì quá cay cho nên cô liền uống hết một ly nước.

Chu Lâm Duyên bồi Tô Tiêu Tiêu ăn xong bữa ăn khuya, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã là rạng sáng.

Anh từ phía sau xoa nhẹ đầu Tô Tiêu Tiêu rồi đứng lên: "Đi ngủ sớm một chút."

Vừa nói anh vừa đi ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở thảm nhìn bóng dáng Chu Lâm Duyên, cười khanh khách. "Chu tổng ngủ ngon."

Chu Lâm Duyên đi tới cửa lập tức dừng lại, anh xoay người nói: "Sáng mai anh phải tới công ty, buổi chiều trở về sẽ mang em đi ăn cơm."

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh, khóe mắt cong cong. "Chu tổng, anh hiện tại là theo đuổi em sao?"

Chu Lâm Duyên nhìn cô sau một lúc mới nhẹ giọng cười một tiếng. "Em nói đi"

Ngày hôm sau là Thất Tịch.

Giữa trưa Tô Tiêu Tiêu nhận được điện thoại của Lý Viện, ở bên kia Lý Viện kích động hỏi: "Tiêu Tiêu, cô đã về rồi sao?"

Tô Tiêu Tiêu ngày hôm qua ở trong vòng bạn bè có đăng một tấm ảnh ở sân bay thành phố B, cô cười nói: "Đúng vậy, tối hôm qua tôi vừa trở về."

"Cô cuối cùng đã trở lại, đêm nay là Thất Tịch buổi tối chúng ta đi quán bar săn soái ca nha!"

Tô Tiêu Tiêu chưa kịp trả lời thì nghe thấy Lý Viện ở kia đầu kinh hoảng kêu lên. "Chu tổng!"

Tô Tiêu Tiêu: "..."

Tình huống là như thế nào.

Năm phút đồng hồ sau, Chu Lâm Duyên gọi tới, giọng nói lạnh lẽo. "Tô Tiêu Tiêu, buổi tối em chuẩn bị đi nơi nào ngắm soái ca"

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy oan uổng muốn chết. "... Không phải em "

Chu Lâm Duyên lạnh lùng nói: "Em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, buổi chiều anh sẽ về."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Hơn 5 giờ chiều Chu Lâm Duyên gửi tin nhắn cho Tô Tiêu Tiêu, thông báo cho cô biết 20 phút sau anh sẽ về đến nhà.

Tô Tiêu Tiêu lúc đó mới vừa tắm xong, thay đổi một cái váy hai dây màu trắng, lộ ra hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, đang ngồi trước gương trong phòng ngủ trang điểm.

Cô đem đuôi tóc uốn xoắn một chút, sau đó đem tóc buộc kiểu đuôi ngựa, lộ ra cái cổ cùng xương quai xanh xinh đẹp.

Từ hộp trang sức cô chọn ra một sợi dây chuyền hình mặt cười hiệu Tiffany. Lại chọn một đôi bông tai màu xanh lá mạ, tươi sáng lại tràn ngập hơi thở mùa hè.

Lúc Chu Lâm Duyên trở về vừa vặn 5 giờ 20, anh đi tới gõ cửa nhà Tô Tiêu Tiêu.

Lúc đó Tô Tiêu Tiêu vừa mới trang điểm xong, nghe thấy chuông cửa cô mới từ bàn trang điểm đứng lên đi ra khỏi phòng ngủ

Mở cửa nhìn thấy Chu Lâm Duyên đứng ở bên ngoài, Tô Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười tươi tắn. "Anh đã trở lại."

Khi cánh cửa mở ra, trong nháy mắt khi Chu Lâm Duyên nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đầu óc anh trống rỗng.

Chu Lâm Duyên cũng quên luôn những gì muốn nói, cứ như vậy nhìn cô đến xuất thần.

Tô Tiêu Tiêu thấy Chu Lâm Duyên vẫn cứ im lặng nhìn mình, bỗng nhiên có điểm ngượng ngùng, cô theo bản năng cúi đầu nhìn lại chính mình, sau đó mới lại ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi anh: "Làm sao vậy, trông em rất khó coi sao?"

Chu Lâm Duyên phục hồi tinh thần lại, nhìn cô rồi nói: "Rất đẹp."

Anh nói tiếp: "Chờ anh một lát."

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười cười. "Được."

Chu Lâm Duyên lúc này mới xoay người vào căn nhà đối diện.

Anh đóng cửa lại rồi đi vào phòng ngủ.

Mới từ bên ngoài trở về cho nên rất nóng, anh chuẩn bị tắm rửa một cái.

Chu Lâm Duyên đứng ở mép giường, anh cúi đầu mười ngón tay thon dài cời áo tây trang.

Trong đầu tất cả đều là hình ảnh Tô Tiêu Tiêu cong cong đôi mắt, lúc cười lộ lên làm khiến cho anh không hề có sức chống cự, có thể đem anh câu đến mất hồn.

.....

Chu Lâm Duyên tắm xong rồi thay đổi quần áo liền qua đi đối diện tìm Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu đang ngồi ở trên sofa chơi trò chơi, nghe thấy chuông cửa vang cô vội vàng đáp một tiếng. "Tới đây."

Cô nhanh tay đánh xong một con quái cuối cùng, đem điện thoại ném trên sofa rồi nhanh chóng đứng dậy chạy tới mở cửa.

Chu Lâm Duyên mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, đôi tay nhét ở túi quần, bộ dáng rất tuấn tú đang đứng ở bên ngoài.

Anh nhìn cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Tiêu Tiêu bị vẻ đẹp trai của anh hấp dẫn, cô a một tiếng vội nói: “Chờ em lấy túi xách đã.”

Cô quay đầu trở lại phòng lấy túi xách.

Chu Lâm Duyên đặt nhà hàng ở toà nhà Kim Mậu, lái xe tới đây mất tầm 20 phút.

Nhưng mà vì bọn họ ra cửa lúc 6 giờ, lúc này đang là giờ cao điểm hơn nữa còn là Thất Tịch, đại đa số các cặp đôi đều đi tới toà nhà Kim Mậu vì thế bọn họ liền kẹt xe ở trên cầu.

Bất quá hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, từng cơn gió thổi qua làm cho trái tim cũng trở nên mềm mại.

Đang là mùa hè cho nên trời tối khá muộn, lúc này vừa đúng lúc mặt trời xuống núi, chân trời một mảnh ánh nắng cam hồng, đặc biệt đặc biệt đẹp.

Tâm trạng Tô Tiêu Tiêu rất tốt, cô đem cửa sổ xe hạ xuống cứ như vậy ghé vào cửa sổ hóng gió và thưởng thức cảnh mặt trời lặn.

Chu Lâm Duyên tay phải đặt trên vô lăng, tay trái đặt ở cửa sổ xe.

Dòng xe cộ quá nhiều có khả năng trong chốc lát thông không được. Chu Lâm Duyên tầm mắt nhìn phía trước nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu ghé đầu chỗ cửa sổ hóng gió trông rất là thích ý.

Chu Lâm Duyên nhìn trong chốc lát mới mở miệng hỏi cô. “Em có đói bụng không?”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu, cười nói: “Còn tốt.”

Chu Lâm Duyên nhìn phía trước rồi nói với cô: “Có lẽ chúng ta vẫn phải chờ thêm một lúc nữa.”

Tô Tiêu Tiêu hỏi: “Chúng ta 7 giờ có thể tới không?”

Chu Lâm Duyên nhìn phía trước, không chút để ý mà nói: “Có thể.”

“Đình ——” anh vừa mới nói xong, di động Tô Tiêu Tiêu đột nhiên vang lên là tin nhắn WeChat.

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy di động mở ra xem là Từ Chu gửi tới.

Cô đọc tin nhắn sau đó nghiêm túc trả lời.

Tin nhắn liên tục gửi tới, Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn trả lời.

“Em đang nhắn tin với ai?” Chu Lâm Duyên thấy Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn trả lời tin nhắn, tùy tiện hỏi.

Tô Tiêu Tiêu cũng không ngần ngại, trả lời anh: “Có người bạn mời em ăn cơm.”

Chu Lâm Duyên nghiêng đầu nhìn cô. “Là nam sao?”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng “Là hàng xóm với em khi còn nhỏ, anh ấy hôm nay ở gần đây cho nên muốn mời em ăn cơm.”

Chu Lâm Duyên nghe vậy mới nhú mày. “Hôm nay là Thất Tịch anh ta lại muốn mời em ăn cơm?”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Qua một lát Tô Tiêu Tiêu mới cảm thấy giống như có điểm không thích hợp, cô ngẩng đầu liền thấy Chu Lâm Duyên đang lạnh lùng nhìn mình.

Cô sùng sốt một chút, theo bản năng giải thích với anh. “Anh ấy giống như là một người anh trai của em mà thôi.”

Chu Lâm Duyên cười lạnh. “Có người anh trai nào lại muốn mời em gái ăn cơm đêm Thất Tịch?”

Tô Tiêu Tiêu: “...”

Chu Lâm Duyên không nói thêm lời nào mà cứ lạnh lùng nhìn cô như vậy.

Tô Tiêu Tiêu cùng anh nhìn nhau trong chốc lát, bỗng nhiên cô không nhịn được cười ra tiếng

Tô Tiêu Tiêu vươn người lại gần Chu Lâm Duyên, đôi mắt sáng rực nhìn anh, giọng nói mang theo sự dịu dàng. “Chu Lâm Duyên, anh đang ghen sao?”

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái rồi dời tầm mắt, không nói một lời.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy rất vui vẻ, cô quay đầu tiếp tục ngắm nhìn ánh nắng phía chân trời, không tiếng động cong lên khóe môi.

.....

Đến toà nhà Kim Mậu đã 7 giờ 30, bầu trời đã hoàn toàn tối, cả thành phố đèn nê ông đều sáng lên. Trên đường có rất nhiều người, liếc mắt một cái cũng có thể thấy ven đường cơ hồ tất cả đều là các đôi tình nhân.

Tới nơi Chu Lâm Duyên đi đậu xe còn Tô Tiêu Tiêu thì ở cửa chờ anh.

Đại khái bởi vì hôm nay là Thất Tịch, không khí ngày lễ vô cùng náo nhiệt, Tô Tiêu Tiêu nhìn xung quanh, nơi nơi đều có thể nhìn thấy các đôi tình nhân đang ôm nhau hôn môi.

Đặc biệt là bên cạnh cô, đôi nam nữ một giây trước còn nói chuyện bình thường giây tiếp theo đột nhiên liến hôn nhau.

Cô xấu hổ đến đôi mắt cũng không biết phải nhìn nơi nào, đang chuẩn bị đi đến chỗ khác thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang đi tới.

Chu Lâm Duyên tựa hồ cũng thấy được, anh đi tới kéo tay cô đi vào bên trong. “Em nhìn cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu bị anh cười đến có điểm thẹn thùng, “... Em cũng không thấy cái gì.”

Tô Tiêu Tiêu không ý thức được bản thân cùng Chu Lâm Duyên đang nắm tay nhau, giống như vốn dĩ nên như vậy, quả thực rất tự nhiên.

Nhà hàng Chu Lâm Duyên đặt là nhà hàng rất nổi tiếng của Pháp, Tô Tiêu Tiêu từng nghe qua danh tiếng của nhà hàng này nhưng bởi vì giá cả quá cao cho nên cô cũng chưa tới đây lần nào.

Lúc hai người đi vào bên trong cũng đã có mấy đôi tình nhân, không khí rất là tốt, có nhạc nhẹ và ánh đèn vàng ấm áp, quả thực rất là lãng mạn.

Tô Tiêu Tiêu để mặc Chu Lâm Duyên nắm tay, chỉ lo đi theo anh.

Tới chỗ ngồi Chu Lâm Duyên thì gọi đồ ăn còn Tô Tiêu Tiêu theo thói quen nghề nghiệp cô nghiên cứu một chút thiết kế của nhà hàng.

Chu Lâm Duyên gọi xong đồ ăn mới thấy cô đang nhìn xung quanh, không khỏi cười. “Em nhìn ra cái gì rồi.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Em cũng chỉ là tùy tiện nhìn một cái.”

Cơm nước xong đã là 9 giờ 30, các đôi tình nhân lần đầu tiên hẹn hò nhất định là muốn đi xem phim.

Đôi tay cô chống cằm nhìn Chu Lâm Duyên, hỏi: “Chu tổng, bây giờ chúng ta sẽ đi nơi nào?”

Chu Lâm Duyên vừa rót nước cho cô vừa nói: “Em muốn đi nơi nào?”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh. “Không phải mọi chuyện đều do anh an bài sao?”

Chu Lâm Duyên suy nghĩ một chút rồi nhìn cô. “Vậy chúng ta đi xem phim nhé.”

Đôi mắt Tô Tiêu Tiêu tròn xoe. “Được nha.”

Không hổ là Thất Tịch, lúc đến rạp chiếu phim bên trong người đã ngồi đầy.

Phim hai người xem có chủ đề tình yêu, đề tài có một chút nhảm chán nhưng miễn cưỡng vẫn là có thể xem.

Bất quá Chu Lâm Duyên thật sự cảm thấy quá nhảm chán, phim chiếu được một nửa thì Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại nhìn anh, lúc này cô thấy anh có chút lười biếng dựa vào ghế, tuy rằng vẫn là xem phim, nhưng trong ánh mắt nửa điểm gọn sóng cũng không có.

Lúc Tô Tiêu Tiêu nhìn qua Chu Lâm Duyên cũng nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu tức khắc lộ ra nụ cười, cô vươn người lại gần nhỏ giọng hỏi anh. “Có phải anh thấy rất nhàm chán hay không?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô. “Có một chút.”

Tô Tiêu Tiêu nén cười, tay che ở bên môi khẽ thanh âm nói: “Em cũng cảm thấy vậy.”

Chu Lâm Duyên bỗng nhiên bị cô chọc cười.

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, bỗng nhiên phát hiện lúc anh cười lên ánh mắt nhìn cô cũng trở nên ôn nhu hơn.

Thấy ánh mắt anh như vậy trái tim Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên đập nhanh hơn. Cô có điểm không biết phải làm sao, lập tức ngồi thẳng người, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình.

Cô cảm thấy Chu Lâm Duyên thật hư, luôn phạm quy, lúc nào cũng có thể làm cô động tâm.

Phim kết thúc đã là 11 giờ 30.

Đêm nay quá nhiều người ở bên ngoài vui chơi, thế cho nên hai người trở về muộn như vậy nhưng trên đường vẫn còn kẹt xe.

Cũng may không có kẹt lâu lắm, về đến nhà mới vừa hơn 12 giờ.

“Một lát tới cửa tiểu khu anh dừng xe lại nhé, em muốn đi cửa hàng tiện lợi mua ít đồ.” Tô Tiêu Tiêu đã một tháng không ở nhà, tủ lạnh đều trống không, cô đang muốn mua bữa sáng cho ngày mai, còn có mì gói.

Cửa hàng tiện lợi 24 giờ buôn bán, Tô Tiêu Tiêu đi vào xách giỏ, mua bánh mì, sữa bò trong đó mì gói là mua nhiều nhất.

Chu Lâm Duyên ở bên cạnh thấy cô mua nhiều mì gói như vậy anh không khỏi nhún mày. “Em nên ăn ít mì thôi.”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, không phản ứng anh.

Đi đến tủ lạnh bên kia Tô Tiêu Tiêu thấy bên trong tủ có dưa hấu. Cô lúc bỗng thấy khát nước, quay đầu lại cùng Chu Lâm Duyên nói: “Chúng ta mua dưa hấu đi.”

Tô Tiêu Tiêu không ý thức được bản thân đã có thói quen hỏi ý kiến Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên mỉm cười nhìn cô. “Được, chỉ cần là thứ em muốn thì chúng ta đều sẽ mua.”

Tô Tiêu Tiêu vô cùng cao hứng ôm cái dưa hấu, Chu Lâm Duyên một đường xách trở về nhà giúp cô.

Tô Tiêu Tiêu đem bữa sáng cùng sữa bò bỏ vào tủ lạnh, lại đem mì gói đặt vào quầy để đồ ở phòng bếp, xong xuôi cô mới quay đầu nhìn Chu Lâm Duyên ở trên sofa đang xem văn kiện.

Cô đem mọi thứ cất xong mới rửa tay sạch sẽ rồi cắt dưa hấu.

Tô Tiêu Tiêu nấu ăn không tốt nhưng cắt dưa hấu chính cao thủ.

Cô đem dưa hấu cắt thành từng miếng nhỏ cho vào đĩa rồi lấy thêm hai cái nữa, bụng dưa hấu đi phòng khách.

Cô đi đến cạnh bàn rồi ngồi xuống thăm.

Chu Lâm Duyên đang gọi điện thoại, Tô Tiêu Tiêu mơ hồ nghe thấy giọng nói bên kia hình như là Lý Cao.

Hai người nói đều là công việc.

Tô Tiêu Tiêu chính mình ngồi ở trên thăm ăn dưa hấu.

Dưa hấu tuy rằng không thể so sánh được với dưa hấu của ông nội, nhưng cũng còn có thể ăn.

Chờ Chu Lâm Duyên nói chuyện điện thoại xong, Tô Tiêu Tiêu mới hỏi anh. “Là trợ lý Lý hả anh?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. “Cậu ta có việc cần báo cáo.”

Tô Tiêu Tiêu cười, đem đĩa bụng tới trước mặt Chu Lâm Duyên. “Anh nếm thử đi, dưa này ăn cũng khá ngon.”

Chu Lâm Duyên đang hơi cúi đầu lúc Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại khoảng cách hai người trong nháy mắt kéo gần lại rất nhiều, gần đến mức hai người cơ hồ sắp chạm vào nhau.

Tô Tiêu Tiêu nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Chu Lâm Duyên, nhịp tim bỗng đình trệ, cô đột nhiên hoảng loạn theo bản năng muốn thối lui nhưng lại bị Chu Lâm Duyên nắm chặt cánh tay.

Cả người Tô Tiêu Tiêu cứng đờ, cứ như vậy nhìn anh.

Chu Lâm Duyên nhìn cô thật lâu, hai người liên như vậy đôi mắt nhìn nhau.

Một lát sau bàn tay Chu Lâm Duyên giữ chặt đầu Tô Tiêu Tiêu rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Lúc Chu Lâm Duyên hôn xuống, Tô Tiêu Tiêu cảm thấy tim mình ngừng đập.

Cô cảm giác được Chu Lâm Duyên rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng hôn cô thật lâu, nhịp tim cô ngừng đập, một hồi lâu mới dần dần tìm về hô hấp, lông mi run rẩy, cô nhắm hai mắt tay theo bản năng nâng lên rồi nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nụ hôn lần này so với nụ hôn bá đạo lúc ở Nam Khê thì ôn nhu và lâu hơn rất nhiều.

Anh chậm chạp không có buông cô ra, Tô Tiêu Tiêu không có kinh nghiệm hôn môi, hôn một lúc lâu cô cảm thấy hô hấp không thông, tay để ở trên bả vai Chu Lâm Duyên nhẹ nhàng đẩy anh.

Chu Lâm Duyên cảm giác được, lúc này mới hơi hơi buông lỏng cánh môi ra, nhưng cũng không có hoàn toàn rời đi, cách thật sự gần, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Tiêu Tiêu nhiễm một sắc hồng, giọng nói anh khàn khàn mang theo ý cười. “Em đang xấu hổ sao?”

Khi anh nói chuyện hơi thở mát lạnh phả vào gương mặt Tô Tiêu Tiêu làm cho nhiệt độ hai má cô càng tăng lên, tim đập thành thịch, cô nhìn thẳng vào mắt Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, ý cười trong mắt chậm rãi thu liễm, biểu tình trở nên nghiêm túc, ngón tay anh nhẹ nhàng nắm cằm của cô rồi thấp giọng nói: “Tô Tiêu Tiêu, chúng ta hãy bên nhau đi”

Trái tim Tô Tiêu Tiêu run lên. Cô nhìn Chu Lâm Duyên nửa ngày, cuối cùng có điểm xấu hổ dòi tằm mắt nhìn ra bên ngoài ngoài cửa sổ, khẽ ừ một tiếng.

Hôn anh cũng đã hôn, giờ còn hỏi cái này làm gì.

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát, ánh mắt lại lần nữa nổi lên ý cười. Anh hơi cúi người xuống, bàn tay xoay khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu lại đối mặt với anh.

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên nắm cằm, bất đắc dĩ cùng anh nhìn nhau. “Anh muốn làm gì?”

Chu Lâm Duyên đôi mắt đều là ý cười, nhìn cô hỏi: “Lại xấu hổ rồi hả?”

Tô Tiêu Tiêu nhịn không được trừng anh, kéo tay anh xuống sau đó liền đứng dậy đi về phía phòng ngủ: “Em muốn ngủ, anh trở về đi.”

Còn hỏi cô có phải hay không thẹn thùng, này không phải là vô nghĩa sao!

Thật đáng ghét!

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu xấu hổ đến tức giận, liền cúi đầu cười một tiếng, anh ngồi ở trên sofa cầm lấy ly nước uống một ngụm, lại nghiêng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, xưa nay tâm tình anh chưa từng tốt như vậy.

Tô Tiêu Tiêu đêm nay căn bản không có buồn ngủ, cô ở nằm trên giường đôi mắt nhìn trần nhà.

Qua một lúc lâu mới nghe thấy tiếng Chu Lâm Duyên đóng cửa rồi đi.

Tô Tiêu Tiêu ở trên giường trở mình, trong lòng cô ôm một con gấu bông đôi mắt nhìn cửa sổ, cuối cùng vẫn nhịn không được nhịn không được, đem mặt chôn ở trong chăn trộm cười.

Tô Tiêu Tiêu đêm nay ở trên giường lăn qua lộn lại mãi cho đến 4 giờ sáng mới chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này cũng không biết ngủ bao lâu, buổi sáng lúc Tô Tiêu Tiêu còn ngủ thì di động vang lên.

Tô Tiêu Tiêu còn chưa tỉnh, di động vang lên trong chốc lát cô mới mơ mơ màng màng đem đầu từ trong ổ chăn chui ra, vươn người tìm di động trên tủ đầu giường cầm lên.

Tô Tiêu Tiêu mang về mặt buồn ngủ nhìn màn hình di động, giọng nói mềm mại của cô vang lên. “Làm sao vậy?”

Sáng sớm, mặt trời cũng chưa lên cao, buổi sáng từng làn gió nhẹ thổi chiếc rèm cửa màu trắng tung bay, ánh nắng sớm mai tự nhiên thuận thế chiếu vào trên mặt đất.

Giọng nói Chu Lâm Duyên từ bên kia truyền đến. “Em đã tỉnh chưa?”

Tô Tiêu Tiêu lúc này đã xuống giường đi ra ban công hóng gió, cô ghé vào lan can ngắm nhìn thành phố, nghe được giọng nói Chu Lâm Duyên khỏe môi liền cong cong. “Em vừa tỉnh, làm gì nha?”

“Chuẩn bị một chút anh dẫn em ra ngoài ăn sáng.”

Tô Tiêu Tiêu sừng sốt nói: “Ngày hôm qua em đã mua bữa sáng rồi.”

Chu Lâm Duyên ở bên kia cười nhạo. “Bữa sáng của em chính là mấy cái bánh mì kia sao.”

Tô Tiêu Tiêu: “...”

“Em chuẩn bị thật tốt rồi tới đây đi.” Chu Lâm Duyên không cho cô cự tuyệt nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nhìn màn hình di động, mím môi lúc sau lại cười rộ lên.

Tô Tiêu Tiêu về phòng rửa mặt rồi thay một chiếc váy sau đó cầm lấy di động cùng chìa khóa liền đi tới căn nhà đối diện.

Cô đứng ở ngoài gõ gõ cửa.

Bên trong truyền đến tiếng bước chân cùng với giọng nói của Chu Lâm Duyên.

Cửa từ bên trong mở ra, vừa thấy Chu Lâm Duyên cô liền lộ ra nụ cười, anh đang nói điện thoại cho nên cô đành dùng khẩu hình hỏi anh. “Chúng ta đi bây giờ luôn sao?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô rồi gạt đầu sau đó về thư phòng cầm chìa khóa, lúc trở ra anh đã cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu ở cửa nhìn thấy Chu Lâm Duyên, cô vịn tay ở khung cửa mím cười hỏi anh. “Chu Lâm Duyên, có phải anh rất muốn cùng em ăn bữa sáng hay không?”

Còn chưa tới 7 giờ, sớm như vậy đã đem cô gọi dậy, còn không phải là muốn cùng cô ăn bữa sáng sao.

Chu Lâm Duyên không trả lời chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, Tô Tiêu Tiêu biết chính mình đoán đúng rồi lúc này mới cô cười rộ lên: “Bây giờ chúng ta sẽ đi ăn cái gì?”

Chu Lâm Duyên ra cửa thuận tay đem cửa đóng lại rồi mới hỏi cô: “Em muốn ăn cái gì?”

Đóng cửa xong anh rất tự nhiên mà dặt lấy tay Tô Tiêu Tiêu. Tô Tiêu Tiêu cảm giác được bàn tay của mình được đôi bàn tay to lớn của Chu Lâm Duyên bao bọc lấy, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ngọt ngào, hai người sóng vai hướng cửa thang máy đi tới, Tô Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ rồi nói: “Cách chúng ta một con phố có quán trà sữa Hong Kong, bây giờ đi qua đó cũng chỉ mất khoảng sáu bảy phút.”

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không ra cửa sớm như vậy, lúc ra cửa mới 6 giờ 40 cho nên trên đường không có bao nhiêu người.

Nhưng sáng sớm không khí khá tươi mát, nhiệt độ lại không cao hơn nữa còn có gió nhẹ thổi qua. Ngẫu nhiên dậy sớm ra cửa nhìn đường phố vào lúc sáng sớm tâm tình giống như cũng không tồi.

Đương nhiên cũng có khả năng là bởi vì tâm tình cô vốn dĩ đã rất tốt.

Tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng quán ăn đã rất bận rộn, Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên chọn vị trí cạnh cửa sổ, trong lúc nhàm chán cô bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi Chu Lâm Duyên. “Vị hôn thê lúc trước ——”

“Anh không có hôn thê.” Tô Tiêu Tiêu còn chưa nói xong đã bị Chu Lâm Duyên đánh gãy, anh lạnh lùng nhìn cô: “Vị thiên kim Lâm gia lúc trước mọi người nói đến, anh cũng mới gặp một lần trong hôn lễ chú hai, trong lúc diễn ra tiệc cưới cũng chưa nói quá một câu lại càng không có bất cứ tiếp xúc gì, em đừng hiểu nhầm.”

Tô Tiêu Tiêu đều bị chọc cười, cô chống cằm mím cười nhìn Chu Lâm Duyên, nói: “Anh đừng khảnh trương như vậy, em biết anh thích em.”

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói. “Em biết là tốt rồi.”

Tô Tiêu Tiêu cong cong đôi mắt, tâm trạng thực vui vẻ.

Cô cúi đầu thưởng thức trà sữa, qua một lát mới nghe thấy Chu Lâm Duyên hỏi mình: “Em muốn trở lại công ty làm việc hay không?”

Tô Tiêu Tiêu nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc trà sữa, cô ho khan hai tiếng rồi ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên. “Anh đừng cùng em nói giỡn, em mới không trở lại.”

Chu Lâm Duyên vẻ mặt không cao hứng, liếc cô. “Không muốn gặp anh hằng ngày sao?”

Tô Tiêu Tiêu nói: “Em trở lại làm gì a, em cũng không muốn cùng cấp trên yêu đương.”

Cô nói xong lại cúi đầu tiếp tục uống trà sữa.

Chu Lâm Duyên ngồi ở đối diện dựa lưng vào ghế, lười nhác nhìn Tô Tiêu Tiêu trong ánh mắt anh có ý cười, nụ cười ấy mang theo sùng nịch.

.....

Tô Tiêu Tiêu lúc trước từ chức cũng không phải hoàn toàn bởi vì Chu Lâm Duyên, quả thật né tránh anh xem như là một phần nào đó, nhưng cô cũng đã sớm có kế hoạch muốn mở phòng làm việc, cùng đàn chị hợp tác với nhau cũng là thật sự.

Ăn xong bữa sáng đã là 7 giờ 20.

Sáng nay Chu Lâm Duyên có một cuộc họp, tài xế sớm liền đem xe ngừng ở cửa tiểu khu chờ anh.

Trước lúc anh lên xe trước, Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên bất giác hỏi. “Anh đêm nay có xã giao không, khi nào thì trở về?”

Cô vừa mới nói xong thì thấy Chu Lâm Duyên nhìn cô cười đầy thâm ý.

Anh không nói lời nào cứ như vậy nhìn cô cười cười.

Tô Tiêu Tiêu sừng sốt vài giây, vừa mới bắt đầu còn không biết anh đang cười cái gì, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ vấn đề.

Đại khái là cô hỏi quá mức rõ ràng đi, giống như cô rất muốn anh trở về sớm.

Tô Tiêu Tiêu lập tức khắc cảm thấy xấu hổ lẫn buồn bực, cô túm cánh tay anh có chút nóng nảy. “Anh cười cái gì!”

Chu Lâm Duyên ý cười càng sâu, anh giơ tay xoa xoa đầu cô rồi nói: “Buổi tối không xã giao, chờ anh trở về cùng ăn cơm chiều nhé.”

Anh nói ăn cơm chiều liền ăn cơm chiều a.

Tô Tiêu Tiêu nhịn không được trừng anh một cái rồi xoay người rời đi.

Chu Lâm Duyên đứng ở bên cạnh xe, nhìn bộ dáng xấu hổ đến tức giận của Tô Tiêu Tiêu, ý cười trên khóe môi anh càng sâu, chờ bóng dáng Tô Tiêu Tiêu đã khuất lúc này anh mới xoay người lên xe.

.....

Tạm thời không đi làm, mỗi ngày của Tô Tiêu Tiêu đều trôi qua một cách tự do tự tại. Toàn bộ buổi sáng Tô Tiêu Tiêu liền ở thư phòng tiếp tục vẽ bản thiết kế lúc trước chưa làm xong, giữa trưa lại ra cửa cùng đàn chị thương lượng chuyện phòng làm việc, vẫn luôn thảo luận đến 4 giờ chiều mới từng người về nhà.

Trên đường về nhà Tô Tiêu Tiêu nhớ tới lúc sáng Chu Lâm Duyên nói buổi tối sẽ về ăn cơm, tuy rằng còn có chút tức giận chuyện anh cười cô lúc sáng nhưng lúc về tới tiểu khu vẫn là gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại vang lên hai tiếng thì được kết nối, Tô Tiêu Tiêu làm bộ làm tịch hỏi. “Chu tổng, anh có bận không?”

Chu Lâm Duyên bị giọng điệu của cô cười, ừ một tiếng. “Vẫn tốt.”

Nói xong anh lại cười hỏi: “Nhớ anh rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu xem thường đều phải phiên đến bầu trời, nói: “Em không phải nhớ anh, em chỉ muốn hỏi một chút buổi tối anh muốn ăn cái gì để em mua.”

Chu Lâm Duyên. “Buổi tối chuẩn bị tiến phòng bếp nhà buồn”

Tô Tiêu Tiêu lại bị chê cười, cô dứt khoát bất chấp tất cả. “Dù sao em sẽ không nấu cơm, nếu anh muốn thì em sẽ nấu mì cho anh ăn.”

Chu Lâm Duyên nói: “Em ngoan đợi anh, đừng đi vào phòng bếp, buổi tối chờ anh trở lại.”

“Đã biết.” Tô Tiêu Tiêu trả lời.

Chu Lâm Duyên bên kia đang bận, Tô Tiêu Tiêu cùng anh nói một lát liền cúp điện thoại.

Ở bên ngoài cả ngày, vừa về nhà Tô Tiêu Tiêu liền đi phòng tắm tắm rửa rồi thay đổi váy ngủ.

Chu Lâm Duyên nói sớm một chút sẽ trở về kết quả đến 7 giờ cũng chưa thấy, Tô Tiêu Tiêu ở thư phòng đem bản vẽ hoàn thành, đến lúc bụng cũng bắt đầu kêu lên thì Chu Lâm Duyên rốt cuộc cũng gọi điện thoại tới bảo cô xuống lầu.

Tô Tiêu Tiêu về phòng thay đổi quần áo rồi cầm chìa khóa xuống lầu.

Thang máy đến tầng một, cửa mở ra liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên ở bên ngoài chờ cô.

Chờ cô ra khỏi thang máy Chu Lâm Duyên liền nắm lấy tay cô. “Đói bụng không?”

Tô Tiêu Tiêu để anh nắm tay đi ra ngoài, lẩm bẩm nói: "Anh thử nói xem, rõ ràng anh bảo sẽ sớm trở về, cuối cùng đến giờ này mới trở về."

Chu Lâm Duyên nói: “Lúc này anh có việc cần xử lý cho nên trở về hơi trễ một chút.”

Tô Tiêu Tiêu hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi ăn cái gì?”

“Phía trước có nhà hàng Italy, đi qua tầm mười phút.”

“Em rất đói.”

“Lát nữa em nhớ ăn nhiều một chút.”

“Nếu ăn nhiều quá em đi không được thì làm sao bây giờ.” Tô Tiêu Tiêu được một tác lại muốn tiến một thước hỏi.

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn cô, trong mắt mang ý cười. “Anh sẽ công em”

Tô Tiêu Tiêu được dỗ đến vui vẻ, cô nhìn không được ôm lấy cánh tay Chu Lâm Duyên, hai người thân mật kề vai nhau dọc theo con đường đi bộ về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Mùa hè thành phố B năm nay nóng đến làm người ta tuyệt vọng.

Tuần thứ hai của tháng 8, đài khí tượng báo vào ngày thứ bảy cùng chủ nhật nhiệt độ sẽ đạt tới mức cao nhất, mọi người chú ý đề phòng cảm nắng.

Sáng sớm mẹ Tô gọi điện thoại tới dẫn dò Tô Tiêu Tiêu. “Chỗ con hai ngày này nhiệt độ rất cao, bên ngoài ánh mặt trời gay gắt, con cuối tuần không có việc gì cũng đừng ra cửa, trong nhà có nước hoắc hương con nhớ uống hai ly để tránh bị cảm nắng.”

Lúc đó Tô Tiêu Tiêu đang ở thư phòng vẽ bản thiết kế, nghe vậy liền mới mỉm cười. “Con biết rồi ạ, bên ngoài nắng như vậy con vốn dĩ cũng không tính toán đi ra ngoài.”

Hai ngày này nhiệt độ không khí tại thành phố B cao nhất trong vài thập niên qua, Tô Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn ra bên ngoài thấy ánh nắng gay gắt liền sợ, vốn dĩ cô cũng không muốn ra cửa.

Hơn nữa Chu Lâm Duyên hai ngày này đi công tác, cô tính toán một người ở nhà trạch cuối tuần, về một bản thiết kế nhằm trang hoàng lại phòng làm việc.

Mẹ Tô lại cảm khái nói: “Vẫn là Diệp Thành tốt nhất, mấy ngày hôm trước trời vừa mới mưa, hai ngày này mát mẻ đến buổi tối cũng không cần mở điều hòa.”

Tô Tiêu Tiêu từ thư phòng đi tới tủ lạnh lấy kem hộp ra ăn, vừa nói: “Mẹ cũng đừng chiều con hâm mộ.”

Mẹ Tô liền cười, nói: “Được rồi, mẹ muốn ra cửa, không thèm nghe con nói nữa.”

Tô Tiêu Tiêu cùng mẹ Tô hàn huyên một lát rồi cúp điện thoại, cô cầm kem hộp đi phòng khách, đưa điện thoại di động đặt trên bàn trà rồi lấy điều khiển mở TV xem phim, cô ngồi trên sofa cuộn tròn hai chân đi, vừa ăn kem vừa xem phim quả là thoải mái đến không chịu được.

Bên ngoài là ánh nắng gay gắt, trong nhà điều hòa toả ra khí mát.

Lúc Tô Tiêu Tiêu xem phim được một nửa thì di động ở trên bàn vang lên.

Tô Tiêu Tiêu vươn mình đem điện thoại cầm lấy, cô nhìn tên người gọi liền cao hứng. “Àlo.”

“Em đang làm gì?” không gian yên tĩnh, giọng nói trầm thấp của Chu Lâm Duyên từ bên kia truyền tới.

Tô Tiêu Tiêu đã hai ngày không nhìn thấy Chu Lâm Duyên, mặc dù bây giờ chỉ có thể cách ống nghe nghe giọng nói của anh nhưng cô cũng cảm thấy vô

cùng ngọt ngào. “Em đang ở nhà xem TV.”

“Thế em đã ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi.” Tô Tiêu Tiêu trả lời.

“Em ăn cái gì?”

“Cháo.” Tô Tiêu Tiêu cúi đầu xúc một muỗng kem vừa ăn vừa nói: “Thời tiết quá nóng, những thứ khác em đều ăn không vô.”

Nói xong cô lại hỏi: “Còn anh thì sao?”

“Ừ.” Chu Lâm Duyên trả lời, cuối cùng, lại dằn dò nói: “Thành phố B hai ngày này rất nóng, em nhớ ăn ít đồ lạnh một chút.”

Tô Tiêu Tiêu nghe anh nhắc nhở động tác xúc kem dừng lại, cô nhìn hộp kem trong tay đột nhiên có điểm chốt dạ, lẳng lẽ nuốt miếng kem trong miệng xuống.

Cô a một tiếng rồi nói: “Em đã biết.”

Sau đó cô nhanh chóng chuyển đề tài. “Công việc của anh ở bên đấy đã xong chưa, đại khái khi nào thì anh trở về?”

Bên kia điện thoại có tiếng lật trang giấy, giọng nói Chu Lâm Duyên truyền đến. “Không có gì thay đổi thì thứ ba anh sẽ trở về.”

Mấy ngày nay Chu Lâm Duyên đi công tác, Tô Tiêu Tiêu chỉ có thể cùng anh gọi điện thoại, nhưng đại khái là bởi vì người mình thích, cho nên dù chỉ là nghe giọng nói cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên nói chuyện điện thoại 30 phút, cô có điểm mệt mỏi nằm cuộn tròn trong ổ chăn, thanh âm nhẹ nhàng giống như làm nũng. “Chu Lâm Duyên em muốn ngủ.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, nói: “Ngủ đi, buổi tối anh sẽ gọi lại cho em.”

Tô Tiêu Tiêu khoe môi cong cong, cúp điện thoại liền cảm thấy mỹ mãn chìm vào giấc ngủ.

Thành phố B hai ngày này quá nóng, Tô Tiêu Tiêu giữa trưa ngày cuối tuần liền cùng Triệu Kỳ ăn bữa cơm tại quán ăn gần nhà, lúc cô về nhà thiếu chút nữa bị say nắng.

Tô Tiêu mở điều hòa rồi ở trên sofa nằm một hồi lâu mới cảm thấy thoải mái.

Cô đi phòng tắm tắm rửa một cái, thay đổi váy ngủ rồi đi ra ngoài, điều hoà trong phòng ngủ mở đã lâu, bầu không khí trong phòng cũng trở nên lạnh hơn.

Tô Tiêu Tiêu bò lên trên giường nằm vào trong chăn chuẩn bị ngủ một lát rồi tiếp tục vẽ.

Nhưng mà một giấc ngủ này của cô kéo dài đến 3 giờ chiều, lúc tỉnh lại đầu có chút đau, lúc cô xuống giường đầu óc bỗng nhiên một trận choáng váng, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Tô Tiêu Tiêu cho rằng chính mình là do quá ngủ lâu cho nên mới như vậy, cô mang dép lê mơ mơ màng màng mà đi phòng tắm rửa mặt.

Rửa mặt xong cô lại đi thư phòng tiếp tục vẽ.

Ai biết được cả buổi chiều đầu Tô Tiêu Tiêu đều choáng váng, trên người vẫn luôn ra mồ hôi, dạ dày cũng rất khó chịu.

Tô Tiêu Tiêu hoài nghi chính mình có phải hay không giữa trưa trở về liền bị cảm nắng, còn tìm bình nước hoặc hương nước một ngụm.

Uống xong cô liền nằm trên sofa nghỉ ngơi.

Nằm xuống một lúc thì Tô Tiêu Tiêu lại mơ màng chìm vào giấc ngủ, lúc cô tỉnh lại cũng không biết là đã mấy giờ, cả người cô nóng lên, đầu vẫn choáng váng như cũ.

Tô Tiêu Tiêu có điểm chịu đựng không nổi, cô đơn giản về phòng rửa mặt rồi bò lên trên giường tiếp tục ngủ.

Nhưng lần này Tô Tiêu Tiêu ngủ thật sự không yên ổn, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, đầu đau giống như muốn nứt ra, thế cho nên lúc Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới cô cũng không có tinh lực cùng anh nói chuyện, thanh âm rầu rĩ.

Chu Lâm Duyên ở bên kia nghe giọng nói Tô Tiêu Tiêu không được bình thường, anh nhú mày, lập tức hỏi: “Tô Tiêu Tiêu, em làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu nhắm mắt, thanh âm rất nhỏ. “Không có gì, em chỉ là muốn ngủ mà thôi.”

Giọng nói không đúng.

Chu Lâm Duyên nhú mày, lại hỏi một lần nữa. “Tô Tiêu Tiêu...rốt cuộc em làm sao vậy, là không thoải mái phải không?”

Tô Tiêu Tiêu không thể gạt được anh, đành phải thừa nhận. “Không có gì, chính là đầu có điểm choáng váng...”

Cô nói xong, không còn sức lực, giọng nói suy yếu: “Em muốn ngủ Chu Lâm Duyên...”

Chu Lâm Duyên bên kia trầm mặc một lát rồi mới nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Cúp điện thoại Tô Tiêu Tiêu liền ngủ.

Chỉ là trong lúc ngủ lập đi lập lại từng đợt nóng rét, nửa đêm không biết tỉnh bao nhiêu lần.

Rạng sáng Tô Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng nghe được tiếng chuông di động.

Cô choáng đầu tìm không thấy đồng nam tây bắc, đem điện thoại đánh rơi trên mặt đất.

Chính là di động vẫn luôn vang lên, cô không có biện pháp đành phải xuống giường nhặt lấy.

Nhìn tên người gọi Tô Tiêu Tiêu sững sốt, cô cuộn tròn chân ngồi xuống dưới đất dựa lưng vào mép giường rồi nhận điện thoại. “Chu Lâm Duyên”

“Tô Tiêu Tiêu, mở cửa cho anh.” Chu Lâm Duyên nhẹ giọng nói.

.....

Tô Tiêu Tiêu đi phòng khách, lúc mở cửa cô nhìn thấy Chu Lâm Duyên đã trở về, thật lâu cũng không nói được lời nào.

Thẳng đến Chu Lâm Duyên đi vào nhà rồi gơ tay phủ lên cái trán của cô, giây tiếp theo liền nhú mi hỏi. “Như thế nào nóng thành như vậy?”

Cái trán Tô Tiêu Tiêu nóng bỏng, đầu cũng rất đau, nhưng lúc này trong mắt cô đều là Chu Lâm Duyên. “Không phải thứ ba anh mới trở về sao, như thế nào đã trở lại rồi?”

Chu Lâm Duyên không trả lời mà chỉ lo vuốt cái trán của cô, biểu tình ngưng trọng, anh lấy di động từ túi quần gọi một cuộc điện thoại, ngữ khí không tốt lắm. “Cậu đã tới chưa?”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng một người đàn ông. “Sắp tới rồi, hiện tại tình huống cô ấy như thế nào?”

Chu Lâm Duyên lại nhìn mắt Tô Tiêu Tiêu. “Phát sốt.”

“Cậu cho cô ấy uống nước trước, sau đó nằm lên giường nghỉ ngơi, tôi lập tức tới liền.”

Cúp điện thoại, Chu Lâm Duyên cầm cái ly đi phòng bếp lấy nước cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu mặc áo thun đen cùng quần đùi ngồi ở sofa, trong lòng ngực còn ôm cái gối màu xanh.

Đôi mắt cô vẫn luôn nhìn Chu Lâm Duyên từ lúc anh vào nhà tới giờ.

Chu Lâm Duyên đứng ở trước mặt đem cái ly đưa cho cô.

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy rồi cúi đầu uống một ngụm nước, uống xong lại ngẩng đầu nhìn anh.

Chu Lâm Duyên liền như vậy đứng ở trước mặt cô, đôi tay cầm túi quần, con ngươi đen nhánh nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở sofa, hơi ngửa đầu cùng anh nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Chu Lâm Duyên mở miệng trước. “Tô Tiêu Tiêu, anh mới đi mấy ngày, em liền đem chính mình lộng tới phát sốt”

Tô Tiêu Tiêu lần đầu tiên giống như đứa trẻ làm sai chuyện, liền như vậy nhìn anh.

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng vẫn là bại trận, anh hơi cúi người xuống đem cô bế lên.

Thân thể đột nhiên bị nhấc bổng lên, theo bản năng cô nhanh chóng ôm lấy cổ Chu Lâm Duyên.

Cô nhìn anh ánh mắt đều dòi không được.

Giây phút này cô bỗng nhiên cảm thấy an tâm vô cùng.

.....

Năm phút đồng hồ sau, bác sĩ gia đình của Chu Lâm Duyên vội vàng chạy tới giúp Tô Tiêu Tiêu đo nhiệt độ cơ thể, sốt cao 39 độ. Bị cảm nắng, có lẽ là vì vừa ở dưới ánh nắng gay gắt về nhà liền bật điều hoà nhiệt độ thấp cho nên mới phát sốt.

Bác sĩ kê thuốc hạ sốt rồi bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nay tận lực không cần ra cửa.

Chu Lâm Duyên tiễn bác sĩ đi về rồi mới trở lại phòng ngủ Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu ngoan ngoãn nằm ở trên giường nhìn anh.

Chu Lâm Duyên đi tới ngồi xuống mép giường giờ tay sờ cái trán rồi thấp giọng hỏi: “Em thấy đỡ hơn chưa?”

Tô Tiêu Tiêu gật đầu.

Uống thuốc hạ sốt xong liền tốt một chút.

Cô nhìn Chu Lâm Duyên, đôi mắt sáng rỡ, nhỏ giọng hỏi anh: “Chu Lâm Duyên...anh là lo lắng cho em nên mới trở về sớm như vậy phải không?”

Đầu giường chiếu đen toả ra ánh sáng ấm áp, Chu Lâm Duyên đôi mắt tối tăm lại có vẻ phá lệ thâm thúy, anh nhìn cô không nói gì.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh, qua một lát khóe môi cong lên, đôi tay từ dưới chăn vươn ra rồi nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay của anh, vui vẻ nói: “Chu Lâm Duyên, em đặc biệt thích anh.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô rồi cuộc không nhịn được cười nhẹ một tiếng, anh giờ tay sờ sờ đầu cô. “Ngủ đi, anh sẽ ở đây với em.”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, lười kéo ngón tay Chu Lâm Duyên không buông ra, cứ như vậy nhắm mắt lại an tâm chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ là vì đã được uống thuốc lần này Tô Tiêu Tiêu ngủ rất tốt, ngày hôm sau lúc mặt trời lên cao cô mới thức giấc, cả người đều thoải mái.

Cô xuống giường đi phòng tắm rửa mặt đánh răng, từ phòng ngủ đi ra liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên ngồi trên ghế ở ban công thấp giọng gọi điện thoại.

Cô đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên đi qua đi lại, chờ Chu Lâm Duyên nhìn tới mình cô mới cảm thấy mỹ mãn đi phòng bếp tìm đồ ăn.

Chu Lâm Duyên vừa gọi điện thoại vừa nghiêng đầu nhìn bộ dáng tung tăng nhảy nhót của Tô Tiêu Tiêu, trong mắt liền nổi lên ý cười.

Tô Tiêu Tiêu đi phòng bếp thì thấy trên bếp có một nồi cháo trắng.

Phòng chừng là vừa mới nấu xong, vẫn còn rất nóng.

Cô lấy hai cái bát mức cháo rồi bung lên phòng khách.

Cô ngồi xuống thăm, lấy một cái thìa cho vào bát cháo của Chu Lâm Duyên sau đó liền mặc kệ, cô cúi đầu ăn cháo của mình.

Tối hôm qua cô không ăn cơm, lúc này bụng đã kêu lên vì đói.

Cháo vẫn còn rất nóng, cô trước lấy cái thìa mức một miếng rồi thổi cho bớt nóng, vừa mới ăn một chút di động liền vang lên.

Cô cúi đầu nhìn di động bên cạnh, người gọi là chủ nhà.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt nghe điện thoại. “Alô, di Tường”

“Ai, là tôi.” chủ nhà của Tô Tiêu Tiêu là một người phụ nữ trung niên, ở bên kia nói: “Tô tiểu thư, hạn thuê phòng của cô còn có mấy ngày liền đến kỳ, tôi bên này đã cho người khác thuê, cô xem mấy ngày nay có thể thu dọn một chút không, tôi sẽ cho người tới quét tước vệ sinh.”

“Từ từ!” Tô Tiêu Tiêu đều tròn tròn mắt. “Di Tường, phòng ở cháu còn muốn thuê a.”

“Lúc trước không phải cô nói muốn trả phòng sao, tôi cũng đã đồng ý cho người khác thuê, hợp đồng thuê mướn đều đã ký.”

Thời gian này Tô Tiêu Tiêu căn bản đã đem chuyện này quên mất.

Lúc trước cô phát hiện chính mình thích Chu Lâm Duyên cho nên đã từ chức, lại hiểu nhầm anh có vị hôn thê, liền nghĩ trốn tránh anh.

Không muốn mỗi ngày đều khổ sở khi thấy anh, chủ nhà lúc ấy vừa vặn gọi điện thoại tới hỏi cô muốn gia hạn hợp đồng không, cô liền nói không.

Sau này cô lại cùng Chu Lâm Duyên ở bên nhau, chuyện này căn bản hoàn toàn bị cô quên mất, lúc này nghe thấy tin tức cô đều tròn tròn mắt.

“Tô tiểu thư, không phải tôi không muốn cho cô thuê, nhưng mà làm ăn phải có chữ tín, hợp đồng thuê mướn tôi cũng đã ký với người ta, tiền đặt cọc

cũng đã nhận, tôi cũng không thể vi phạm hợp đồng.”

Tô Tiêu Tiêu cùng chủ nhà nói nửa ngày cũng chưa kết thúc. Phòng ở đã cho thuê, đối phương hai ngày nữa sẽ dọn tới.

Thời gian hai ngày cô biết đi nơi nào tìm phòng ở.

Tô Tiêu Tiêu cúp điện thoại, ngây ngốc trong chốc lát.

Chu Lâm Duyên nói chuyện điện thoại xong từ ban công đi vào, liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đang phát ngốc, anh đi tới ngồi xuống sofa. “Em làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh lúc này mới lấy lại tinh thần.

Cô úy khuất nhìn Chu Lâm Duyên rồi đem mọi chuyện kể cho anh nghe.

Chu Lâm Duyên nghe được cũng phải bật cười, cũng không biết là tức giận hay là như thế nào. “Cho nên em lúc trước là thật sự quyết tâm muốn cùng anh hoàn toàn cắt đứt liên hệ?”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, cô dịch qua ghé vào đùi Chu Lâm Duyên, đôi mắt nhìn anh với vẻ vô cùng đáng thương. “Chu Lâm Duyên, anh nuôi em hai ngày được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tô Tiêu Tiêu ở căn phòng này hơn nửa năm, trong nhà đồ vật rất nhiều, xét thấy người thuê mới lập tức dọn vào cho nên hai ngày này cô bắt đầu chuyển đồ đạc qua nhà Chu Lâm Duyên.

Tuy nhiên những đồ vật lớn đều là Chu Lâm Duyên dọn, cô chỉ chuyển những thứ nhỏ nhẹ như là cái gối đầu gì đó.

Sau khi Tô Tiêu Tiêu dọn vào thì căn phòng của Chu Lâm Duyên lập tức bị xáo trộn cả lên, từ một căn phòng chỉ có hai màu đen trắng bây giờ bỗng trở nên đầy màu sắc, trông tươi sáng vô cùng. Tô Tiêu Tiêu có vài cái gối ôm với đủ màu sắc ném trên sofa, còn có một con gấu lớn chiếm một góc lớn của sofa.

Chu Lâm Duyên buổi tối có xã giao hơn 11 giờ mới kết thúc, trước lúc trở về còn gọi điện thoại hỏi Tô Tiêu Tiêu có muốn ăn khuya không.

Lúc đó Tô Tiêu Tiêu vừa mới tắm rửa xong, trên người mặc chiếc váy dài tay màu trắng, cổ tay áo có một vòng đường viền hoa, trông như một nàng tiên. Cô ở trong phòng tắm sấy tóc, suy nghĩ nửa ngày mới nói: "Em muốn ăn thịt nướng, lần trước anh đã mua cho em một lần đấy."

Chu Lâm Duyên từ một tiếng, "Đã biết, một lát anh sẽ trở về."

Buổi tối hôm nay là đem đầu tiên cô ở nhà Chu Lâm Duyên. Tô Tiêu Tiêu sấy khô tóc xong từ phòng tắm đi ra phòng khách cầm cái ly đi phòng bếp lấy nước uống, mới vừa lấy nước thì nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa.

Ánh mắt của Tô Tiêu Tiêu lập tức sáng lên, cô bung cái ly liền chạy tới cửa.

Chu Lâm Duyên đang ở bên ngoài chuẩn bị mở cửa, còn chưa kịp mở thì cánh cửa đã được người bên trong mở ra.

"Anh đã trở lại!" Tô Tiêu Tiêu vừa thấy anh liền cong mắt cười rộ lên.

Chu Lâm Duyên bị loá mắt bởi nụ cười của Tô Tiêu Tiêu, lúc sau mới để ý thấy cô đã thay đổi váy ngủ, tóc cũng mềm mại mà xoa trên vai, như là mới vừa tắm xong.

Anh nhấc chân vào nhà rồi hỏi cô. "Buổi tối em ăn cái gì?"

"Buổi tối em ăn ở bên ngoài." Tô Tiêu Tiêu đóng cửa lại rồi giúp anh cầm tây trang.

Cô đem tây trang đi vào phòng ngủ của anh treo lên giá áo.

Chu Lâm Duyên đi vào nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu ở đằng kia giúp mình treo quần áo, trong lòng mặc danh đáng lên một cổ ả ả, trong ánh mắt đều cảm lòng không đậu mà nổi lên ý cười.

Tô Tiêu Tiêu treo quần áo xong, quay đầu lại liền thấy Chu Lâm Duyên dựa vào cạnh cửa mỉm cười nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy kỳ quái. "Anh cười cái gì?"

Chu Lâm Duyên cũng không trả lời, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên sự vui vẻ.

Tô Tiêu Tiêu bị anh nhìn đến có chút ngượng ngùng, cô đi tới cửa lúc ngang qua Chu Lâm Duyên cũng không nghĩ sẽ để ý đến anh, trong lòng nói thầm thật đáng ghét.

Lúc Tô Tiêu Tiêu lướt qua thì vừa lúc di động Chu Lâm Duyên vang lên, cuối cùng anh đem tầm mắt từ trên người Tô Tiêu Tiêu dời đi, sờ soạng di động từ túi quần lấy ra, nhìn màn hình liền đi thư phòng nghe điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu đi tủ lạnh lấy dưa hấu, quả dưa hấu này là mấy ngày hôm trước ông nội mới vừa gửi tới, cô lấy ra cắt thành từng miếng đặt vào đĩa, một bên ăn dưa hấu một bên đi ra phòng khách.

Tô Tiêu Tiêu ngồi vào thảm xem TV.

Vì Chu Lâm Duyên ở thư phòng nghe điện thoại, cô liền cho âm thanh TV nhỏ xuống.

Mười phút sau Chu Lâm Duyên kết thúc cuộc nói chuyện, anh đi ra phòng khách nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đang ngồi trên thảm cạnh bàn trà, trước mặt là đĩa dưa hấu cùng với thịt nướng anh vừa mua về.

Tô Tiêu Tiêu đang ăn dưa hấu, không chú ý tới Chu Lâm Duyên đang đi tới rồi ngồi xuống sofa cạnh cô, anh vừa mới ngồi xuống thì trực tiếp đem cô từ trên mặt đất kéo lên ngồi trên đùi của mình.

Tô Tiêu Tiêu trong tay còn cầm dưa hấu, đột nhiên bị Chu Lâm Duyên kéo lên ngồi vào trên đùi cô có chút xấu hổ, thanh âm đều nhỏ. "Anh làm gì vậy...em còn chưa ăn xong dưa hấu đâu."

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, trực tiếp lấy đi miếng dưa trong tay cô, thuận tay đặt lên trên bàn trà. "Bác sĩ đã bảo em không được ăn đồ lạnh, hết sốt liền quên đi khó chịu lúc trước"

Lúc trước Tô Tiêu Tiêu phát sốt, bác sĩ đã dặn dò cô không nên ăn đồ lạnh.

Nhưng là...

"Dưa hấu không lạnh." Tô Tiêu Tiêu chột dạ nói.

Chu Lâm Duyên lạnh lùng nhìn cô một cái.

"... Được rồi, là có chút lạnh đi..."

Chu Lâm Duyên liếc cô cuối cùng chịu buông tha.

Lúc anh buông tay thì Tô Tiêu Tiêu lập tức từ trên đùi lên anh ngồi vào bên cạnh.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trên sofa cúi người cầm lấy ly nước từ trên bàn rồi uống. Sau khi buông cái ly xuống theo thói quen anh nâng lên tay cởi cúc áo.

Tô Tiêu Tiêu cuộn chân ở trên sofa xem TV, vô tình nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang cởi áo sơ mi.

Tư thái của anh có chút lười biếng, những ngón thon dài thuần thực cởi cúc áo.

Có lẽ cảm nhận được tầm mắt của Tô Tiêu Tiêu vẫn đặt trên người mình. Chu Lâm Duyên liền cho cô một cái liếc mắt.

Chỉ một cái liếc mắt cũng đủ làm nhịp tim Tô Tiêu Tiêu tăng lên, khuôn mặt của cô thoát cái nóng bừng.

Tô Tiêu Tiêu cũng không thể hiểu được tại sao mình lại đỏ mặt. Lúc này Chu Lâm Duyên cũng phát hiện khuôn mặt cô đỏ bừng, anh cười như không cười nói với cô. "Tô Tiêu Tiêu, em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Tô Tiêu Tiêu có một loại tâm tư bị chọc thủng, lập tức có chút xấu hổ cùng buồn bực, vì thế cô liền đánh đòn phủ đầu. "Em còn chưa có hỏi anh cởi quần áo để làm gì đâu!"

Chu Lâm Duyên nhìn cô nhìn trong chốc lát, khóe môi cong lên rồi thuận thế trêu chọc cô. "Ừ...theo em thì anh đang cởi quần áo để làm gì?"

Mặt Tô Tiêu Tiêu đỏ như quả cà chua, cô thật sự không muốn để ý đến anh, từ trên sofa nhảy xuống chạy trốn về phòng ngủ. "Em ngủ đây!"

"Phanh" một tiếng cánh cửa phòng ngủ lập tức đóng lại, trong đầu Chu Lâm Duyên hiện ra bộ dáng Tô Tiêu Tiêu thẹn thùng, khóe môi cong lên rồi bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tô Tiêu Tiêu có điểm lạ giường, buổi tối rất muộn mới ngủ được, sáng ngày hôm sau lúc tỉnh dậy cô vẫn không hoàn toàn thanh tỉnh, nghe thấy bên ngoài có giọng nói trầm thấp.

Tô Tiêu Tiêu trợn tròn mắt, có điểm mờ mịt nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng.

Qua một lúc cô mới mơ mơ màng màng nhớ tới bản thân ngày hôm qua đã dọn tới nhà Chu Lâm Duyên.

Trong phòng tắm rèm cửa che khuất ánh sáng, chỉ có chút ánh sáng phát ra từ chiếc đèn trên tủ đầu giường, trong phòng hơi tối, thoạt nhìn còn giống như ban đêm, cũng không biết bên ngoài trời đã sáng chưa.

Tô Tiêu Tiêu mơ màng từ trên giường bò dậy mang dép lê, đầu tóc rối tung cô cũng mặc kệ, cứ như vậy đi ra ngoài.

Bên ngoài rèm cửa sổ đã được kéo ra làm cho ánh sáng chiếu sáng cả phòng khách.

Bầu trời đã sáng, mặt trời cũng chậm rãi lên cao.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy Chu Lâm Duyên đứng bên cửa sổ gọi điện thoại. Lúc này anh đang đưa lưng về phía cô. Hôm nay Chu Lâm Duyên mặc sơ mi trắng, quần tây màu đen, một tay cầm ở túi quần, tay kia cầm di động, giọng nói trầm thấp vang lên vào buổi sáng thực mê người.

Có lẽ là nghe thấy tiếng mở cửa, Chu Lâm Duyên bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cô.

Tô Tiêu Tiêu còn có điểm buồn ngủ. Lúc cô vừa thức giấc trông giống như một chú thỏ nhỏ, liền như vậy dựa vào cạnh cửa nhìn Chu Lâm Duyên.

Hai người nhìn nhau một lúc, thẳng đến khi Chu Lâm Duyên cúp điện thoại và đi tới đem Tô Tiêu Tiêu ôm vào trong lòng rồi cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, lúc này anh mới thấp giọng hỏi. “Em đã tỉnh ngủ chưa?”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu rồi đem mặt chôn ở trong ngực Chu Lâm Duyên, cô ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người anh, cùng với hơi thở mát lạnh buổi sáng sớm.

Chu Lâm Duyên ôm Tô Tiêu Tiêu trong chốc lát, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Anh đã mua bữa sáng và đặt ở trên bàn, trong chốc lát em nhớ ăn nhé.”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng.

Có lẽ mùi hương trên người Chu Lâm Duyên quá dễ ngửi, cô ở trong lòng anh không muốn rời đi.

Trên đời này còn có gì hạnh phúc hơn việc cùng người mình thích ôm hôn.

Chu Lâm Duyên 7 giờ 30 ra cửa.

Chờ anh đi rồi Tô Tiêu Tiêu mới xoay người vào phòng tắm rửa mặt rồi quay lại phòng bếp ăn bữa sáng.

Tô Tiêu Tiêu hôm nay cần tới phòng làm việc cho nên ăn xong bữa sáng liền ra cửa. Buổi sáng cô cùng đàn chị gặp mặt, giữa trưa lại cùng một khách hàng ăn cơm.

Khách hàng hôm nay gặp mặt có rất nhiều yêu cầu, một bữa cơm kéo dài ba bốn tiếng, may mà tâm trạng Tô Tiêu Tiêu không tồi cho nên mới có thể nhẫn nại cùng anh ta nói chuyện. Sau khi hai người thảo luận xong thì Tô Tiêu Tiêu cũng thuận tiện cho anh ta một cái giá, đối phương vừa nghe cái giá cô đưa ra lập tức nói: “Mỹ nữ, cái giá cô đưa ra cũng quá cao đi. Không phải chỉ là thiết kế cái nhà trọ thôi à, làm sao lại nhiều tiền như vậy.”

“Không cao, cái giá này đã là thấp nhất rồi.” Tô Tiêu Tiêu nhẫn nại nói.

“Phí thiết kế của cô cũng quá cao, chỉ vài bản vẽ nhưng cô lại thu của tôi từng ấy tiền.”

Phòng làm việc của Tô Tiêu Tiêu mới mở cho nên thu phí cũng không phải là cao. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, sau một lúc mới cười cười. “Vậy anh cảm thấy tôi nên thu bao nhiêu?”

Da mặt người đàn ông này cũng thật dày, một tiếng chém hơn phân nửa, còn nói: “Mười vạn, làm khoán bao lâu, cô vẫn kiếm được tiền.”

Tô Tiêu Tiêu đều cười. “Đại ca, anh xem hay là tôi làm miễn phí cho anh thì thế nào.”

Đối phương sừng sốt.

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền đứng lên rồi cầm lấy kính râm trên bàn một lần nữa mang lên, xách túi rồi xoay người dẫm giày cao gót đi ra ngoài.

Đi tới bãi đậu lấy xe, lên xe đem túi xách cùng kính râm ném bên cạnh, cô cúi người lấy đôi giày đế bằng thay vào. Trên đường lái xe về nhà trong lòng cô không ngừng phun tào, nói nghiệp vụ thật không thích hợp với mình, mấy hôm nay cô cũng đã gặp phải kiểu khách hàng như thế, làm cô tức muốn chết rồi.

Buổi tối Chu Lâm Duyên trở về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi trên thảm, TV trong phòng cũng đang được bật lên, trên bàn trà còn có vài lon bia.

Tô Tiêu Tiêu Ừng không nhìn TV, cúi đầu chăm chú xem di động, lúc anh trở về cũng không ngẩng đầu nhìn anh lấy một cái, chỉ buồn bã ừ ừ mà tiếp đón một tiếng. “Anh đã trở lại.”

Chu Lâm Duyên ngày thường khó thấy được bộ dáng buồn bã ừ ừ của Tô Tiêu Tiêu, bây giờ được nhìn thấy liền có cảm giác rất mới lạ. “Làm sao vậy? Buổi sáng không phải còn tốt sao.”

Anh đi qua ngồi xuống sofa, thuận tay đem Tô Tiêu Tiêu từ trên thảm kéo lên ngồi vào đùi mình.

Tô Tiêu Tiêu đang buồn bực, vừa nghe Chu Lâm Duyên hỏi thì nhanh chóng đem chuyện buổi chiều kể cho anh nghe, kể xong còn nói: “Trông em rất giống người thích làm việc không công sao.”

Chu Lâm Duyên đều cười. “Anh còn tưởng là chuyện gì.”

Tô Tiêu Tiêu nghĩ thầm, đích xác không phải chuyện gì lớn, nhưng là lãng phí thời gian còn ảnh hưởng tâm tình của cô a.

Chu Lâm Duyên một tay ôm Tô Tiêu Tiêu, cúi người cầm lấy cái ly trên bàn từ từ uống nước rồi mới nói tiếp: “Công ty của anh vừa mua một mảnh đất đang chuẩn bị xây dựng, phương án thiết kế còn chưa có ——”

“Dừng lại!” Không đợi anh nói xong, Tô Tiêu Tiêu liền đoán được anh muốn nói gì, cô ngay lập tức cắt đứt lời anh: “Em không cần anh hỗ trợ.”

Nếu muốn người khác giúp đỡ thì vào năm cô tốt nghiệp đã để ông nội giúp rồi, sẽ không như bây giờ tự mình lặn lội bên ngoài. Không nói mặt khác, chỉ với thân phận cháu gái của kiến trúc sư nổi tiếng Tô lão tiên sinh cũng đủ để mang đến cho cô rất nhiều hào quang.

Cô vừa xuất đạo liền có thể đứng ở vị trí cao.

Nhưng cô không muốn như vậy.

Chu Lâm Duyên nói: “Anh không phải giúp em, tài năng của em so với ai khác anh đều hiểu rõ, bộ phận thiết kế ở công ty có rất nhiều người nhưng không một người nào có thể so sánh được với tài năng cùng thiên phú của em.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô, lại nói: “Nếu em còn ở công ty, anh liền trực tiếp điều em qua phụ trách dự án.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Vậy thì không được, em hiện tại là người tự do, giá trị con người dĩ nhiên cũng tăng lên.”

Chu Lâm Duyên nói: “Anh dùng số tiền lớn thỉnh em giúp đỡ.”

Tô Tiêu Tiêu bị chọc đến tâm tình đều tốt, cô nâng tay phải ôm cổ Chu Lâm Duyên. “Tình cảm cùng công việc cần tách ra. Đương nhiên, nếu một ngày nào đó anh muốn em giúp đỡ, em có thể cung cấp tài liệu cho anh tham khảo miễn phí.”

Cô nói xong mới từ trên đùi Chu Lâm Duyên ngồi trở lại thảm, cầm lấy di động mở một cái app, một bên nói: “Em vừa mới xem qua mấy căn phòng.”

Cô mở thông tin của một căn phòng xoay người đưa cho Chu Lâm Duyên xem. “Cái này thế nào?”

Chu Lâm Duyên lãnh đạm liếc mắt một cái. “Tiểu khu quá cũ.”

Tô Tiêu Tiêu sừng sốt. “Không cũ a, 14 năm.”

Cô cảm thấy kỳ quái, còn cố ý đem điện thoại lấy về nhìn thử.

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái, nói. “Hiện tại em tìm được chỗ tốt rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu: “...A...kia nhưng thật ra không có.”

“Anh xem cái này thì sao. Căn phòng này mới xây dựng được một năm, chủ nhà lần đầu tiên cho thuê, tương đương với phòng mới.”

Chu Lâm Duyên bưng ly nước uống một ngụm, không chút để ý nói: “Phòng mới thì mùi Formaldehyde sẽ rất nặng.”

Tô Tiêu Tiêu: “...”

Tô Tiêu Tiêu cho Chu Lâm Duyên xem mấy căn phòng mà cô cảm thấy không tồi, kết quả vị này đại ca này không phải ngại tiểu khu quá cũ, chính là ngại phòng mới Formaldehyde quá nặng, bằng không chính là cách anh quá xa. Thật vất vả tìm một căn phòng đều phù hợp với mọi yêu cầu, anh lại ngại chủ nhà làm ăn nhỏ, bất động sản không tốt.

Cuối cùng Tô Tiêu Tiêu tìm được một căn phòng trong tiểu khu bọn họ sống, cô đưa cho Chu Lâm Duyên xem rồi nói: “Căn phòng này ở trong tiểu khu chúng ta, toà nhà này xây dựng đã 16 năm, có 78 căn phòng và cách chỗ anh chỉ vài phút đi bộ, hơn nữa nó đã được trang hoàng cách đây hai năm, như vậy thì không còn tồn tại vấn đề Formaldehyde quá nặng nữa đi, mặt khác người cho xây dựng toà nhà này chính là anh, cái này bất động sản hẳn là đủ an toàn rồi nha.”

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền chớp chớp mắt nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên từ vẻ mặt đến ánh mắt đều lạnh lẽo. Anh nhìn cô không nói lời nào.

Tô Tiêu Tiêu nhìn ánh mắt lạnh lẽo của anh thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, cô cố gắng kiềm chế không để mình cười hơn nữa còn cố ý bày ra vẻ mặt rất là vô tội mà nhìn anh, lại hỏi một tiếng, “Căn phòng này thế nào?”

Chu Lâm Duyên mặt lạnh nhìn chằm chằm cô sau một lát mới ném ra một câu. “Chẳng ra gì, trang hoàng quá xấu.”

Tô Tiêu Tiêu chớp chớp mắt. “Điều này thì không phải vấn đề gì lớn, anh đừng quên công việc hiện tại của em là gì. Không quá một ngày em sẽ thể biến căn phòng trở nên phong cách hơn.”

Sắc mặt Chu Lâm Duyên lạnh thêm vài phần.

Tô Tiêu Tiêu nhìn không được bật cười thành tiếng. “Chu Lâm Duyên anh đặc biệt không thành thật nhé, lúc trước thích em cũng không nói ra thì cũng thôi đi, hiện tại không muốn em dọn đi cũng không chịu thừa nhận, cũng mệt cho anh khi phải nghĩ ra nhiều lý do như vậy để giữ em lại.”

Cô cong mắt cười, đôi tay khoanh lại rồi gối đầu lên chân Chu Lâm Duyên rồi nhìn anh nói: “Em đây tạm thời không dọn đi nữa”

Chu Lâm Duyên đứng dậy rồi nói với cô. “Tùy em.”

Nói xong anh liền muốn đi vào thư phòng.

Tô Tiêu Tiêu: “Ồ... vậy để em liên lạc với chủ nhà ——”

Cô mới vừa cầm lấy đi động đang chuẩn bị gọi điện thì đi động đột nhiên bị Chu Lâm Duyên đoạt lấy.

Cô ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Chu Lâm Duyên, bộ dáng giống như chú cáo nhỏ thực hiện được gian kế.

Chu Lâm Duyên: “...”

Chu Lâm Duyên nhìn cô một lúc cuối cùng đem điện thoại ném trên sofa và đành chấp nhận bại trận. “Không cho em dọn đi.”

Nói xong anh cầm tay vào túi rồi xoay người rồi đi một cách rất là đẹp trai.

Chu Lâm Duyên nghe được Tô Tiêu Tiêu ở phía sau đang cười vui vẻ, anh gãi tay dè dè ấn đường nhỏ giọng mắng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Chu Lâm Duyên không cho Tô Tiêu Tiêu dọn đi, cô tạm thời cũng liền không dọn.

Mỗi ngày Tô Tiêu Tiêu đều trôi qua rất vui vẻ. Cô còn chuyển vào nhà Chu Lâm Duyên không ít đồ vật, nào là mua thêm đồ gốm, bình hoa, còn ở trên ban công trồng các loại hoa.

Tô Tiêu Tiêu gần đây nhận một dự án là sửa chữa lại một ngôi biệt thự, ngoại trừ muốn sửa chữa lại toàn bộ bên trong biệt thự thì phần ngoài cùng bố cục hoa viên cũng muốn một lần nữa thiết kế lại.

Ngôi biệt thự này nằm ở ngoại ô phía nam thành phố B, từ phong cảnh cho đến bầu không khí đều vô cùng tốt, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Nghe nói chủ nhân ngôi biệt này ngày thường không có việc gì thì sẽ tới ở nơi này nghỉ ngơi. Nhưng mà nơi này dường như đã lâu không có người ở, bây giờ vào ở thì không được tốt lắm, lúc này bọn họ mới nghĩ đến tìm người thiết kế lại.

Đối phương có lẽ đã từng thấy qua những thiết kế của Tô Tiêu Tiêu, lần này bọn họ thuê cô với giá rất cao.

Người nhận dự án này là đàn chị của Tô Tiêu Tiêu. Sau khi ký hợp đồng, Tô Tiêu Tiêu liền đưa ra bước đầu của phương án thiết kế. Đối phương không có ý kiến gì vì thế ước định thứ tư dẫn người tới khảo sát.

Bởi vì có công việc, Tô Tiêu Tiêu ngày hôm sau phá lệ dậy thật sớm, Chu Lâm Duyên đang cầm ly lấy nước lúc quay đầu lại nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu từ trong phòng đi ra anh khẽ nhướn mày. "Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi sao."

Tô Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng đi tới lấy cái ly trong tay Chu Lâm Duyên uống một ngụm, cô ục ục uống hết một ly nước đầy, uống xong rồi liền đem ly nước nhét trở lại tay Chu Lâm Duyên rồi xoay người đi phòng tắm rửa mặt.

Chu Lâm Duyên ngày thường ra cửa sớm, Tô Tiêu Tiêu hôm nay mới có dịp cùng anh ăn sáng. Sau khi kết thúc bữa sáng hai người cùng nhau ra cửa.

Gần tới tháng 10 cho nên thời tiết đã không còn nóng, vào sáng sớm thậm chí còn có một chút lạnh. Tô Tiêu Tiêu hôm nay mặc một cái áo gió mỏng màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, chân mang giày cao gót, tóc cuốn lên.

Lý Cao ở tiểu khu cửa chờ Chu Lâm Duyên, xa xa liền thấy Tô Tiêu Tiêu đang kéo cánh tay Chu Lâm Duyên cùng nhau đi ra ngoài.

Không biết hai người đang nói chuyện gì mà Tô Tiêu Tiêu cười đến rất là vui vẻ, trong đôi mắt của Chu Lâm Duyên cũng tràn đầy ý cười.

Lý Cao xa xa nhìn hai người bọn họ, chỉ cảm thấy hai người này quả thực quá xứng đôi, đi ở trong đám đông nổi bật đến không lẫn vào đâu được. Quả là một đôi trai tài gái sắc.

Chờ hai người tới trước mặt, Lý Cao liền chào hỏi. "Chu tổng."

Sau đó lại mỉm cười với Tô Tiêu Tiêu. "Tô tiểu thư."

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không thấy Lý Cao, cười nói: "Lý trợ lý, đã lâu không gặp, trông anh lại đẹp trai hơn rồi nha."

Lý Cao bị dọa nhảy dựng lên, theo bản năng lập tức nhìn Chu Lâm Duyên. Quả nhiên, Chu Lâm Duyên đang hí hí mắt nhìn anh ta, như là đang đánh giá anh ta có phải hay không thật sự đẹp trai.

Lý Cao sợ hãi, trong lòng kêu rên. "Tô tiểu thư...cô không biết bạn trai của cô rất dễ ăn dấm chua sao! Ngần vạ lần không cần ở trước mặt ngài ấy khen người đàn ông khác a!"

Tô Tiêu Tiêu căn bản không biết được suy nghĩ của hai người đàn ông bên cạnh mình, một người còn rất cao hứng.

Lý Cao sợ tới mức cũng không dám nói chuyện. Anh ta chỉ biết cúi đầu, hận không thể tàng hình.

Cũng may Chu Lâm Duyên không đánh giá anh ta lâu lắm. Anh nghiêng người cùng Tô Tiêu Tiêu nói chuyện. "Ngồi xe của anh đi, trước đưa em tới chỗ làm."

Tô Tiêu Tiêu nói: "Không cần đâu dù sao hai chúng ta cũng không cùng đường, hơn nữa đàn chị của em lập tức sẽ tới đây."

Cô vừa mới nói xong thì nghe thấy một tiếng gọi. "Tiêu Tiêu."

Cô theo nhìn về phía phát ra giọng nói thì nhìn một chiếc màu đỏ dừng ở ven đường.

Ngô Thư Dao hạ cửa sổ xe thò đầu ra. "Đi thôi Tiêu Tiêu."

"Ài, em tới ngay." Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại đối với Chu Lâm Duyên nói. "Em đi nhé."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, ánh mắt rất sâu nhìn cô, nói: "Buổi chiều chờ anh, anh sẽ tới đón em."

Tô Tiêu Tiêu cười, gật đầu. "Được."

Cô rất muốn hôn Chu Lâm Duyên một cái, nhưng là Lý Cao và đàn chị đều ở đây cô không có mặt mũi, nói xong liền xoay người đi về phía xe của đàn chị.

Cô ngồi vào ghế phụ ở bên cửa sổ mỉm cười vẫy tay với Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô đi xa mới thu hồi tầm mắt lập tức đi lên xe.

Trên xe, Ngô Thư Dao liền có chút kinh ngạc.

Cô ấy bắt ngờ hỏi: "Tiêu Tiêu, người vừa rồi là bạn trai của em sao?"

Tô Tiêu Tiêu cười cười, ừ một tiếng.

Ngô Thư Dao nói ra lời tự đáy lòng. "Lớn lên thật đẹp trai."

Cô ấy dừng lại một lát rồi nhớ tới cái gì đó. "Hình như chị đã từng gặp qua người này ở đâu đó thì phải?"

Ngô Thư Dao dọc theo đường đi đều suy nghĩ, suy nghĩ nửa ngày cho tới lúc tới địa điểm làm việc thì trong đầu đột nhiên linh quang vừa động, cả kinh nói: "Trời ạ! Có phải là tổng tài tập đoàn Chu thị không! trước đó không lâu chị giống như xem qua cuộc phỏng vấn của anh ta!"

Cô ấy có chút kích động, lúc dừng xe một chân dẫm mạnh phanh xe, Tô Tiêu Tiêu theo quán tính thiếu chút nữa dẫm về phía trước. May mà cô thắt dây an toàn.

Trong cái tiểu khu này tất cả đều là biệt thự, nhưng bởi vì ở phía nam cho nên số người ở đây cũng không nhiều. Người mua biệt thự ở đây cũng chỉ dành cho ngày cuối tuần nghỉ ngơi.

Lúc Tô Tiêu Tiêu cùng Ngô Thư Dao đến thì có một người phụ nữ đang chờ các cô tới khảo sát.

Tô Tiêu Tiêu đi vào bên trong nhìn một vòng sau đó đi lên lầu ba. Từ tầng một cô chậm rãi xem lên cao.

Cả ngày, Tô Tiêu Tiêu cùng đàn chị đều ở chỗ này. Sau khi khảo sát xong liền bắt đầu thảo luận phương án thiết kế.

Tô Tiêu Tiêu từ trên lầu xuống dưới, đang muốn tìm đàn chị nhưng mới vừa ra phòng khách liền nhìn thấy một người đàn ông từ bên ngoài đang tiến vào.

Người đàn ông vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu, cả người anh ta đều sững sờ.

Tô Tiêu Tiêu cũng sững sờ một chút.

Lý Triết Khê đột nhiên kích động, bước nhanh tiến lên phía trước. "Tiêu Tiêu...như thế nào là em!"

Tô Tiêu Tiêu nhàn nhạt liếc hắt một cái, ừ một tiếng. "Tôi tới đây xem tình trạng hiện tại của ngôi biệt thự."

Lý Triết Khê giống như đặc biệt cao hứng, nói: "Nghe mẹ anh nói thuê người thiết kế lại ngôi biệt thự này cho nên bảo anh tới đây nhìn xem, không nghĩ tới người đó lại là em."

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, trên mặt không có biểu tình. "Phòng ở tôi đã xem xong rồi, một tuần sau sẽ giao phương án chính thức cho bên anh, sau khi bên anh xem xong nếu không thành vấn đề chúng tôi có thể cho công nhân tiến hành sửa chữa bất cứ lúc nào."

"Được...được, em xem mà làm là được." Lý Triết Khê nói: "Em không cần cho anh xem, cứ dựa theo ý em mà làm."

Nói xong anh ta nhìn nhìn đồng hồ. "Đã 6 giờ, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi, nhiều năm như vậy không gặp."

"Không cần, tôi còn có việc phải đi trước." Tô Tiêu Tiêu nói xong liền vòng qua Lý Triết Khê đi ra ngoài.

Vừa lúc đàn chị từ hậu viện đi ra, nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Triết Khê ở phía sau, cô ấy sững sờ rồi hỏi Tô Tiêu Tiêu. "Xem xong rồi sao?"

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng. "Chúng ta đi thôi."

Ngô Thư Dao gật gù đầu, quay đầu lại cùng Lý Triết Khê chào hỏi một tiếng liền cùng Tô Tiêu Tiêu đi ra ngoài.

Ra khỏi tiểu khu, Ngô Thư Dao nói: "Người vừa rồi có phải là người đã theo đuổi em hồi đại học tên Lý Triết Khê không? "

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, có điểm phiền lòng.

Lúc học đại học có không ít người theo đuổi Tô Tiêu Tiêu, nhưng Lý Triết Khê xem như là người theo đuổi lợi hại nhất, hơn nữa truy đến cao điệu, cơ hồ nháo đến mọi người trong trường học đều biết.

Thực ra, Tô Tiêu Tiêu lúc ấy cảm thấy rất phiền cũng rất bối rối, cô không dưới một lần cự tuyệt Lý Triết Khê.

Cô không thích anh ta.

Chính là Lý Triết Khê không nghe, vẫn như cũ làm theo ý mình mà theo đuổi cô, làm cho mọi người đều biết.

Sau này không biết chuyện này như thế nào lại truyền tới tai mẹ Lý Triết Khê.

Lý Triết Khê là phú nhị đại, sau lưng lại có người mẹ cường thế.

Cô còn nhớ rõ, năm ấy mẹ Lý Triết Khê tìm tới cảnh cáo cô, bảo cô không cần dụ dỗ con trai bà ta, nói loại con gái như cô bà ta đã thấy rất nhiều, lúc nào cũng chỉ biết nhìn chăm chăm vào tiền nhà bọn họ, bảo cô đừng bao giờ đánh chủ ý lên gia đình bà ta, bởi vì nhà bà ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô... vân...vân...

Tô Tiêu Tiêu lúc ấy nghe được vẻ mặt mòng bức, rất tức giận, cô tức giận tới nỗi đứng bật dậy rồi nói với bà ta. "vậy thật sự là quá tốt, cầu xin ngài quản giáo con trai nhà mình thật tốt, bảo anh ta không cần quần lấy tôi! Còn có, không phải mỗi người đều nhìn trúng tiền của mấy người."

Người phụ nữ kia thường ngày phong chừng đều là bị người xung quanh nịnh nọt, lần đầu nhìn thấy có người dám tỏ thái độ với mình, bà ta gợn tay liền cho cô một cái tát.

Cái tát kia cũng không dùng lực mạnh, nhưng mà đối với một người chưa từng bị đánh như Tô Tiêu Tiêu thì làm sao có thể chấp nhận được, cô lập tức gợn tay dùng lực đánh trả bà ta hai bạt tai, thẳng đến khi khuôn mặt người phụ nữ kia đỏ bừng, ngốc ở đằng kia.

Từ đó về sau Tô Tiêu Tiêu luôn không có hảo cảm với những gia đình giàu có, đặc biệt.

Ai ngờ cô bây giờ lại nhận làm việc cho bọn họ.

Tô Tiêu Tiêu đối với Ngô Thư Dao nói: "Em sẽ vẽ bản thiết kế, đến lúc thi công em liền mặc kệ."

Ngô Thư Dao thực xin lỗi, nói: "Lúc chị nhận dự án này cũng không biết đó là nhà Lý Triết Khê, bằng không..."

"Này có cái gì, có ai không muốn kiếm tiền chứ, nên nhận thì cứ nhận. Chẳng qua em cùng Lý gia có chút quen biết, không tiện gặp mặt nhiều." Tô Tiêu Tiêu nói.

"Bởi vì Lý Triết Khê sao?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, "Không phải, là em từng động tay chân cùng mẹ Lý Triết Khê."

"A" Ngô Thư Dao cả kinh nói.

Tô Tiêu Tiêu: "Em tát bà ta hai bạt tai."

"..." Ngô Thư Dao cả kinh đôi mắt đều tròn tròn.

Hai người từ tiểu khu đi ra, trong lúc chờ Ngô Thư Dao đi lấy xe thì đi động Tô Tiêu Tiêu vang lên.

Là Chu Lâm Duyên gọi tới, nhận được cuộc gọi của anh tâm tình Tô Tiêu Tiêu cũng tốt lên. "Alô."

Giọng nói Chu Lâm Duyên truyền đến. "Em đang ở đâu?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Còn ở nơi này đây."

"Chờ anh hai phút, anh lập tức tới liền."

Lúc này Ngô Thư Dao tới gọi Tô Tiêu Tiêu lên xe.

Tô Tiêu Tiêu đi qua, hơi cong lưng, cười tủm tỉm nói với cô ấy. "Chị đi về trước đi, Chu Lâm Duyên sẽ tới đón em."

Ngô Thư Dao lập tức cười, "Được nha, có bạn trai bản thân liền thay đổi."

Tô Tiêu Tiêu cười, nói: "Chị lái xe chậm một chút, chú ý an toàn."

"Được, chị đi đây, gặp lại em sau."

"Ân, gặp lại sau."

Ngô Thư Dao đi rồi, không chờ hai phút, Chu Lâm Duyên liền lái xe lại đây.

Xe ngừng ở trước mặt cô, Tô Tiêu Tiêu cao hứng tiến lên, ngồi lên ghế phụ.

Chu Lâm Duyên chờ cô thắt xong dây an toàn, mới hỏi: "Đói bụng không?"

Tô Tiêu Tiêu thắt đai an toàn, rất ủy khuất nói: "Đói, từ lúc 4 giờ bụng đã bắt đầu kêu lên."

Chu Lâm Duyên bị cô chọc cười, anh lái xe lên đường, nói: "anh đã đặt sẵn nhà hàng, bây giờ chúng ta liền tới đây."

Tô Tiêu Tiêu mệt mỏi một ngày, là thật đói bụng.

Bữa tối ăn rất nhiều, lúc về nhà còn chưa có tiêu hóa hết.

Cô căng bụng trực tiếp nằm trên sofa, Chu Lâm Duyên cời âu phục rồi đem cô bế lên, sau đó đặt cô ngồi trên đùi, nói: "Mới vừa ăn xong đừng nằm."

Tô Tiêu Tiêu đôi tay thuận thế ôm cổ Chu Lâm Duyên, cô nhìn anh, có điều muốn nói lại thôi.

Chu Lâm Duyên đã nhìn ra, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, cô cười đôi mắt cong cong, nói: "Không có gì, chính là cảm thấy anh rất tuần tú."

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái, trong mắt cười như không cười, trái tim cô đập thình thịch, cô nhịn không được tiến tới gần hôn anh, lại bị Chu Lâm Duyên đảo khách thành chủ hôn lấy.

Đem cô áp trên sofa, hôn đến cô thở không nổi, cô ôm cổ Chu Lâm Duyên cười, nhẹ nhàng thở dốc nói: "em muốn về nhà một chuyến vào ngày quốc khánh."

Chu Lâm Duyên đem cô từ trên sofa bế lên, đi vào phòng ngủ của cô, "Đi mấy ngày?"

Tô Tiêu Tiêu nói: "Bốn ngày, em đã vài tháng không trở về, lần này muốn trở về chơi với ba mẹ, ông bà nội cùng với ông bà ngoại."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chu Lâm Duyên đem Tô Tiêu Tiêu ôm trở lại phòng ngủ rồi đặt cô đứng trên mặt đất.

Tô Tiêu Tiêu xoay người đi tới túm ôm một đồng quần áo ném ở trên giường rồi nói với Chu Lâm Duyên. "Em đã mua vé trở về Diệp Thành vào ngày 30, tối ngày mồng 4 sẽ trở lại đây."

Chu Lâm Duyên đứng cạnh giường nhìn Tô Tiêu Tiêu đang bận bịu thu thập quần áo sau một lúc mới hỏi cô. "Tại sao không nói trước với anh."

Ngữ khí nghe không ra cảm xúc.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt quay đầu nhìn Chu Lâm Duyên. Cô nhìn vào ánh mắt anh nhưng không nhìn ra cảm xúc gì.

Tô Tiêu Tiêu trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Đây là đột nhiên biết được cô phải trở về Diệp Thành nhiều ngày như vậy cho nên mới không cao hứng.

Tô Tiêu Tiêu xoay người đi về phía Chu Lâm Duyên rồi chủ động ôm lấy, cô ngửa đầu nhìn anh và nói: "Thật ra mấy ngày hôm trước em vốn dĩ không nghĩ sẽ trở về Diệp Thành, nhưng mà buổi sáng hôm nay cùng ông nội nói chuyện điện thoại, ông ấy bảo muốn em trở về cho nên em mới quyết định như vậy."

Chu Lâm Duyên vẫn như cũ đứng ở tại chỗ không nhúc nhích cũng không nói chuyện mà chỉ rừ mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu đang ở trong lòng mình.

Tô Tiêu Tiêu thấy Chu Lâm Duyên không để ý tới mình, cô lập tức mếu máo, giả bộ vô cùng đáng thương mà nhìn anh.

Biết rõ là cô đang giả vờ nhưng cố tình lại khiến cho Chu Lâm Duyên mềm lòng, cuối cùng anh cũng chịu mở miệng. "Ngày 30 mấy giờ em sẽ lên máy bay?"

Thấy anh cuối cùng cũng chịu nói chuyện Tô Tiêu Tiêu lập tức cười vui vẻ. "2 giờ chiều."

Chu Lâm Duyên trầm mặc tính thời gian, 2 giờ chiều ngày 30 anh có một cuộc họp quan trọng.

Tô Tiêu Tiêu nói: "Nếu như anh bận việc thì em sẽ tự mình gọi taxi tới sân bay."

Chu Lâm Duyên nói: "Đến lúc đó anh để Lý Cao đưa em đi."

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười tiến lên hôn Chu Lâm Duyên một cái, sau đó lại xoay người tiếp tục thu dọn quần áo.

Chu Lâm Duyên ở cạnh giường nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu, cảm xúc mềm mại trên môi vẫn còn đó, anh nhìn bóng lưng của cô khỏe môi cũng chậm

rãi cong lên.

Qua một lát đi động của Chu Lâm Duyên vang lên, anh nhìn màn hình rồi đi ra ngoài nhận điện thoại.

Nửa giờ sau Chu Lâm Duyên quay trở lại thì Tô Tiêu Tiêu đã thu dọn hành lý xong, lúc này đang từ trong ngăn tủ cầm nội y chuẩn bị đi tắm rửa.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên tiến vào, cô nheo mắt rồi lập tức đem nội y trong tay giấu ở sau lưng, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm Chu Lâm Duyên. “Anh xong việc rồi hả”

Chu Lâm Duyên đi vào nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu giấu đôi tay ở sau lưng, anh cảm thấy có chút tò mò hỏi. “Em giấu cái gì?”

Lúc anh đi tới Tô Tiêu Tiêu nhanh chóng nghiêng người né tránh rồi lắc đầu. “Em không giấu cái gì nha.”

Nhưng mà đôi tay lại không chịu đưa ra.

Tô Tiêu Tiêu càng như vậy Chu Lâm Duyên càng tò mò, anh đang muốn vòng qua sau lưng nhưng Tô Tiêu Tiêu đã nhanh chân trốn sang bên cạnh, trước sau cùng Chu Lâm Duyên đối mặt, nhất quyết không cho anh nhìn thấy thứ trong tay.

Hai người cùng nhau chạy qua chạy lại một vòng. Cuối cùng Chu Lâm Duyên cũng bị cô làm cho tức cười. “Tô Tiêu Tiêu, rốt cuộc thì em đang giấu anh cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu nhìn không được đồ mật, cô duỗi một bàn tay đẩy Chu Lâm Duyên ra khỏi phòng. “Em muốn tắm rửa, anh mau ra ngoài đi.”

Nói xong, cô vội cầm lấy váy trên giường đem nội y bọc lại rồi nhanh chóng chạy tới phòng tắm.

Ánh mắt Chu Lâm Duyên nhìn thoáng qua vật màu trắng đang từ trong tay Tô Tiêu Tiêu rơi xuống.

Ánh mắt Chu Lâm Duyên rơi trên mặt đất, mí mắt giật giật.

Là một chiếc quần lót nhỏ màu trắng.

Chu Lâm Duyên trầm mặc một lát.

Tô Tiêu Tiêu đang mở cửa phòng tắm thì nghe thấy Chu Lâm Duyên gọi mình. “Tô Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang tới gần.

Chu Lâm Duyên đi đến trước mặt Tô Tiêu Tiêu nhưng không mở miệng nói chuyện, trong mắt anh lại tràn đầy ý cười.

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm một lúc thì nhịp tim bỗng nhiên tăng lên. Cô theo bản năng đưa tay che ở trước ngực, trong lòng có chút khẩn trương lúc nói chuyện cũng trở nên lắp bắp. “Anh...anh muốn làm gì?”

Chu Lâm Duyên khước môi câu lên. Anh giờ bàn tay ra.

Anh cầm vật kia trong tay ánh mắt cười như không cười, lại giống như đang nỗ lực nén cười.

Tô Tiêu Tiêu chỉ nhìn thoáng qua, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng. Cô lập tức đoạt lấy cái quần lót trong tay Chu Lâm Duyên.

Mặt Tô Tiêu Tiêu bạo hồng, nhìn thấy biểu cảm của Chu Lâm Duyên cô lại càng xấu hổ lẫn buồn bực. Trong tình huống này cố tình cô lại không nói nên lời, chỉ biết đỏ mặt xoay người chui vào phòng tắm. “Phanh” một tiếng đem cửa phòng tắm đóng lại.

Qua hai giây cửa lại mở ra, Tô Tiêu Tiêu từ bên trong thò đầu ra, đỏ mặt đuổi người. “Anh mau ra ngoài đi! Em muốn tắm rửa!”

Nói xong, lại phanh một tiếng đóng cửa lại.

Tô Tiêu Tiêu lần này tắm rất lâu, lâu đến mức Chu Lâm Duyên cũng đã xử lý xong công việc và đang lười nhác dựa vào sofa đọc sách.

Nhưng mà tâm tư của anh hoàn toàn không đặt trên quyển sách, trong đầu tất cả đều là khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Tô Tiêu Tiêu. Bộ dáng của cô giống như một chú thỏ nhỏ đang giận dữ, còn thực sự tự cho mình rất hung dữ mà đuổi người, ý cười trên môi Chu Lâm Duyên lại tăng lên.

Tô Tiêu Tiêu ở trong phòng tắm 1 tiếng.

Lúc này cô đi ra đã thay bằng áo ngắn tay cùng quần đùi, bởi vì vừa mới tắm rửa cho nên tóc được cô tùy ý buộc cao trên đầu nhìn có chút lộn xộn.

Từ phòng ngủ đi ra cô lạng lẽ liếc Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu vẫn còn đang xấu hổ hơn nữa cũng có chút buồn bực vì Chu Lâm Duyên cười cô.

Đôi mắt Tô Tiêu Tiêu nhìn thẳng, cô đi đến phòng bếp lấy lon bia trong tủ lạnh.

Đêm nay quá không thuận lợi, đến cả một lon bia cũng đối nghịch với cô, mở nửa ngày cứ nhiên cũng không mở được, còn làm cho ngón tay bị đau.

Trách cô ngày hôm qua mới vừa cắt móng tay.

Cuối cùng vẫn là đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên, rất không cốt khí mà đem bia đưa cho anh. “Chu tổng, giúp em.”

Chu Lâm Duyên nâng mắt, cười như không cười nhìn cô, không nói chuyện cũng không cầm lấy lon bia.

Tô Tiêu Tiêu đem bia tiến lại gần hơn. “Chu Lâm Duyên, giúp em mở.”

Chu Lâm Duyên cứ như vậy một lúc bỗng nhiên anh nắm lấy cánh tay Tô Tiêu Tiêu trực tiếp đem người đặt trên đùi mình, ngữ khí không chút để ý nhưng lại rất gọi cảm. “Chỉ cần em làm nũng thì anh nhất định sẽ giúp em.”

Tô Tiêu Tiêu tròn tròn mắt, có chút cảm nín.

Chu Lâm Duyên rất thoải mái, khoe môi nhếch lên, chờ cô làm nũng cầu anh.

Tô Tiêu Tiêu lập tức cảm thấy, cái gì mà cao lãnh chi hoa tất cả đều là giả, cái người trước đây luôn mang vẻ mặt lạnh lùng khiến người khác không dám thờ ơ, trên thực tế đã đi đâu rồi a.

Tô Tiêu Tiêu liếc anh một cái. “Không mở thì thôi, em cũng không thèm uống nữa.”

Cô đem bia bỏ vào tay Chu Lâm Duyên.

Vừa muốn đứng dậy thì di động vang lên.

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn màn hình, là mẹ Tô gọi tới.

Cô lập tức khôi phục đứng đắn, ngón tay đặt ở trên môi hướng Chu Lâm Duyên “Xuyt” một tiếng, ý bảo anh không cần nói chuyện.

Chu Lâm Duyên con người đen nhánh nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới an tâm nhận điện thoại. “Mẹ.”

“Tiêu Tiêu a, vé máy bay con đã mua chưa?” mẹ Tô ở bên kia hỏi.

Tô Tiêu Tiêu gật đầu. “Vâng, con đã mua rồi ạ, ngày 30 con sẽ trở về.”

“Được, đến lúc đó ba sẽ tới đón con, buổi tối chúng ta ở bên ngoài ăn cơm.”

“Ăn ở bên ngoài sao?”

“Đúng vậy, di hai con tổ chức sinh nhật, đêm hôm đó sẽ làm tiệc.”

Trong lúc Tô Tiêu Tiêu cùng mẹ Tô nói chuyện thì Chu Lâm Duyên vẫn luôn trêu chọc cô, không phải sờ eo thì chính là hôn lỗ tai, nháo đến bên tai cô nóng lên. Tô Tiêu Tiêu nghiêng người muốn tránh đi chỗ khác nhưng mà Chu Lâm Duyên lại giữ chặt eo cản bản không cho cô di chuyển.

Tô Tiêu Tiêu không có biện pháp, đành phải bắt lấy đôi tay đang làm loạn của Chu Lâm Duyên rồi trừng mắt nhìn anh.

Kết quả, bàn tay lại bị Chu Lâm Duyên cầm ngược lại, khoe môi nhếch lên, đôi mắt đen nhánh ở nơi tối tăm giống như ả ả ý cười, anh cúi đầu hôn lên đôi môi cô. Tô Tiêu Tiêu nén cười cố gắng né tránh, lại bị anh không nặng không nhẹ cắn một cái.

Trên môi tê rần, Tô Tiêu Tiêu theo phản xạ hô nhỏ một tiếng

“Tiêu Tiêu, làm sao vậy?” Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghi hoặc của mẹ Tô.

“Không có việc gì đâu ạ.” Tô Tiêu Tiêu xấu hổ, khuôn mặt lập tức đỏ bừng. Cô lấy chân đá Chu Lâm Duyên một cái rồi nói với mẹ Tô. “Mẹ, con cúp máy trước nhé, ngày mai trước lúc lên máy bay con sẽ gọi cho mẹ.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu từ trên đùi Chu Lâm Duyên đứng dậy, tàn nhẫn nói. “Em sẽ không nói chuyện với anh trong vòng ba ngày!”

Nói xong liền mang dép lê chạy về phòng.

Chu Lâm Duyên ngồi ở sofa, khoe mắt đuôi lông mày tất cả đều là ý cười, anh cầm lấy lon bia Tô Tiêu Tiêu để lại, liền để như trở bàn tay mở ra, ngửa

đầu uống một ngụm.

Vị bia lạnh lẽo chảy vào yết hầu, anh cúi đầu cười ra tiếng.

.....

Bởi vì buổi chiều Tô Tiêu Tiêu mới lên máy bay cho nên sáng ngày hôm sau cô thức dậy khá muộn. Lúc cô rời giường đã hơn 9 giờ, Chu Lâm Duyên cũng đã sớm đi tới công ty. Bữa sáng đã được Chu Lâm Duyên chuẩn bị đặt ở trên bàn ăn, cô rửa sạch mặt rồi đi phòng bếp ăn bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng Tô Tiêu Tiêu liền đi thư phòng làm bản thảo. Buổi chiều 2 giờ lên máy bay, lúc 12 giờ Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới.

Chờ điện thoại vang lên một lúc lâu cô mới miễn cưỡng, không vui mà nhận điện thoại, mở miệng chính là. “Em không muốn cùng anh nói chuyện.”

Chu Lâm Duyên ở bên kia nhẹ giọng cười một tiếng. “Bây giờ anh bận công việc, buổi chiều không có biện pháp đưa em tới sân bay, nhưng mà anh đã bảo Lý Cao tới đón em ra sân bay.”

Tô Tiêu Tiêu bò đến trên bàn sách, nhàm chán mà thưởng thức chiếc bút máy của Chu Lâm Duyên, ồ một tiếng.

Chu Lâm Duyên nói: “Xuống máy bay nhớ gửi tin nhắn cho anh.”

“Được.”

Giọng điệu của cô đem Chu Lâm Duyên chọc cười. “Lúc nào em trở lại thành phố B thì nhớ gửi thông tin chuyến bay cho anh, lúc đó anh sẽ tới đón em.”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, lại không nhịn được lặng lẽ cười. “Đã biết, anh làm việc đi, em cúp máy đây.”

Cùng Chu Lâm Duyên cúp điện thoại không bao lâu thì Lý Cao tới.

Tô Tiêu Tiêu chỉ mang theo một chiếc vali nhỏ, Lý Cao giúp đỡ cô xách xuống lầu.

Trên đường ra sân bay, Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Cao nói chuyện. Cô nhìn bên ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi Lý Cao một vấn đề. “Trợ lý Lý, anh nghĩ tôi cùng Chu Lâm Duyên có thể ở bên nhau bao lâu?”

Lý Cao có chút kinh ngạc. “Vì sao cô lại hỏi như vậy?”

Tô Tiêu Tiêu cười cười. “Cũng không có gì.”

Lý Cao nói. “Chu tổng thật sự rất thích cô. Tôi theo Chu tổng nhiều năm như vậy cho nên biết rõ đối với ngài ấy công việc luôn được đặt lên hàng đầu, cực kỳ khắc chế bản thân. Từ trước tới giờ tôi cũng không thấy Chu tổng thích ai, duy nhất chỉ với cô thì ngài ấy giống như mất đi khả năng tự kiểm chế. Lúc trước cô đột nhiên từ chức tâm trạng mỗi ngày của Chu tổng đều không tốt, trong công ty tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được, dọa cho bọn họ ngày nào cũng lo sợ.”

Lý Cao một hơi nói rất nhiều, cuối cùng nói: “Chu tổng thật sự rất thích cô cho nên cô nhất định không cần nghĩ nhiều.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Tôi biết rồi, tôi chính là tùy tiện hỏi mà thôi.”

Tô Tiêu Tiêu càng ngày càng cảm thấy bản thân đang dần lún sâu, đối với Chu Lâm Duyên cơ hồ không thể tự kiềm chế.

Cô không dám tưởng tượng nếu về sau không có anh cuộc sống của bản thân sẽ ra sao nữa.

Cô cũng không biết được Chu Lâm Duyên sau này liệu có thay đổi ý định mà cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối hay không.

Chuyện tình cảm của hai người ngay từ đầu cô giống như không có quyền chủ động.

Lúc đến Diệp Thành đã 4 giờ chiều. Ba Tô lái xe tới đón cô, hai người trực tiếp tới khách sạn.

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không trở về, một nhóm thân thích nhìn thấy cô liền tới gần cùng cô trò chuyện.

Là cô gái duy nhất của Tô gia đã đến tuổi kết hôn, trong trường hợp này khó tránh khỏi việc bị thúc giục kết hôn. Tô Tiêu Tiêu vừa đến đại sảnh khách sạn, đã bị nhóm thân thích luân phiên hỏi cô có bạn trai hay không, nói tuổi không nhỏ cũng đến lúc yêu đương rồi, còn có một số người rất nhiệt tình mà giới thiệu đối tượng cho cô.

Tô Tiêu Tiêu trừ bỏ cười thì không biết nên nói cái gì.

Nghe được một lát Tô Tiêu Tiêu liền cảm thấy phiền. Cô quyết định tìm lấy một cái cớ rồi tránh đi nơi khác.

Sợ lại bị mọi người lôi kéo dò hỏi chuyện tình cảm, com nước xong cô liền rời đi.

Tô Tiêu Tiêu đi tới nhà cũ thăm ông bà nội.

Ông bà vừa vừa thấy cháu gái thì cao hứng không thôi.

Tô Tiêu Tiêu cùng hai ông bà nói chuyện phiếm cho tới hơn 10 giờ mới lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi.

Tháng 10 ở Diệp Thành đã có chút lạnh, ban đêm gió còn rất lớn.

Tô Tiêu Tiêu tắm rửa xong thay một chiếc quần dài và một chiếc áo len màu hồng nhạt rộng thùng thình.

Cô bật đèn ban công sau đó đi ra ngoài nằm lên ghế bập bênh nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

Đêm nay những ngôi sao đều rất sáng, cô đều có thể thấy chúng rất rõ ràng.

Tô Tiêu Tiêu nhớ tới buổi chiều ở khách sạn, bị thân thích truy hỏi chuyện tình cảm cùng với vẻ mặt chờ mong của mẹ Tô. Kỳ thật có rất nhiều lần thiếu chút nữa cô đã nói ra, chính là lời nói đến bên miệng nhưng cô vẫn đành nuốt trở lại.

Cô có điểm không dám nói.

Tô Tiêu Tiêu sợ về sau sẽ cùng Chu Lâm Duyên rời xa nhau. Cô cảm thấy một mình khổ sở thì vẫn tốt hơn là để mẹ của mình lo lắng.

Tô Tiêu Tiêu ở ghế bập bênh nằm thật lâu, tâm tình cũng bị xáo trộn.

Lúc 11 giờ Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới hỏi cô đang làm gì.

Tô Tiêu Tiêu nhìn bầu trời đầy ngôi sao, thanh âm nhẹ nhàng, “Đang ngắm sao, anh đang làm gì?”

Chu Lâm Duyên nói: “Mới vừa về nhà.”

“Hôm nay anh có xã giao sao?”

“Ừ.”

Tô Tiêu Tiêu hỏi: “Anh uống rượu?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, “Một chút thôi, còn tốt.”

Tô Tiêu Tiêu cười cười.

Cô nghe thấy âm thanh cởi quần áo anh. Chu Lâm Duyên ở bên kia hỏi cô, “Buổi tối em ăn cái gì?”

“Em ở khách sạn ăn rất nhiều thứ nha.” Tô Tiêu Tiêu cười nói. “Anh thì sao?”

Đêm khuya tĩnh lặng, cách điện thoại hai người câu được câu không mà nói chuyện. Tô Tiêu Tiêu còn cố ý dận dò anh. “Đúng rồi, mấy ngày này em không ở nhà anh phải nhớ tưới nước cho mấy cây hoa của em nhé, thời gian với lượng nước cần tưới em đều viết trên giấy và dán ở vách tường trên ban công.”

Tô Tiêu Tiêu bên này phân phó, Chu Lâm Duyên vừa nghe điện thoại vừa đi tới ban công, quả nhiên ở trên tường thấy được tờ giấy Tô Tiêu Tiêu để lại, mỗi loại hoa cần lượng nước như thế nào đều viết đến rành mạch.

Chu Lâm Duyên cười cười. “Nếu anh tưới xong cây lại chết thì làm sao bây giờ?”

Tô Tiêu Tiêu lập tức nói: “Nếu anh làm chúng chết đi thì tất nhiên phải bồi thường cho em rồi!”

Chu Lâm Duyên vui vẻ nói: “Được thôi, cho dù là bồi thường cho em một căn nhà trồng hoa cũng không thành vấn đề.”

Tô Tiêu Tiêu nói: “Chăm sóc chúng thật tốt cho em, nếu thật sự hỏng mất em nhất định sẽ không để ý tới anh.”

Chu Lâm Duyên chống tay lên lan can vừa nghe điện thoại vừa nhìn tiểu khu chìm trong bóng đêm yên tĩnh.

Đã có một thời gian dài không cùng Tô Tiêu Tiêu xa nhau. Mỗi ngày về nhà đều có thể thấy gương mặt tươi cười của cô, nghe cô nói chuyện, ngẫu nhiên sẽ có lúc muốn anh giúp đỡ, cô nhất định sẽ cùng anh làm nũng, nhìn thấy anh cười cô liền ôm lấy anh và hôn.

Kỹ thuật hôn của cô không tốt lắm, nhưng cố tình có thể khiến anh mất hồn.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc cùng anh tức giận, lúc đó sẽ trừng mắt nhìn anh, nhưng chỉ cần anh dỗ dành sẽ liền tốt.

Cũng sẽ có lúc cô bị anh chọc cho sẽ xấu đỏ mặt.

Lúc anh ở thư phòng làm việc mà cô lại muốn ăn khuya thì sẽ đi tới nằm trên lưng rồi ôm lấy cổ, giọng nói mềm mại làm nũng. “Chu Lâm Duyên, em đói bụng.”

Trong nhà mỗi góc đều có hình ảnh Tô Tiêu Tiêu, trong đầu anh tất cả cũng là cô. Rất rõ ràng trái tim anh đã bị cô chiếm trọn.

Nhưng mà đêm nay Tô Tiêu Tiêu không có ở đây, bầu không khí yên tĩnh dị thường khiến cho trái tim anh cũng trở nên trống rỗng.

Chu Lâm Duyên nhìn bóng đêm, đôi mắt của anh so với bóng đêm còn tối hơn.

Hai người cách đi động nói chuyện, mãi cho đến 12 giờ bà nội Tô Tiêu Tiêu gọi xuống lầu ăn khuya cô mới cùng Chu Lâm Duyên nói: “Bà nội đang gọi em, giờ em cúp máy nhé, anh nhớ nghỉ ngơi sớm nha.”

Chu Lâm Duyên trầm mặc vài giây mới ừ một tiếng, còn không quên dặn dò cô. “Buổi tối em đừng ăn quá no, ăn xong sớm nghỉ ngơi.”

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười. “Em đã biết.”

“Tiêu Tiêu, tới đây” bà nội ở dưới kêu.

“Cháu xuống ngay đây ạ.” Tô Tiêu Tiêu đáp lời, cúp điện thoại liền xuống dưới lầu.

Bên này, Chu Lâm Duyên ở trên ban công nhìn điện thoại đã cắt đứt.

Sau một lúc anh mới gọi cho Lý Cao.

Điện thoại được thông, giọng nói lạnh lùng của Chu Lâm Duyên vang lên. “Cậu đem công việc trong ngày quốc khánh chuyển vào ngày khác rồi nhanh chóng đặt cho tôi một vé tới Diệp Thành vào ngày mai.”

Lý Cao nửa đêm nhận được điện thoại của Chu Lâm Duyên còn tưởng rằng có việc gấp, nghe vậy mới sững sốt, không xác định hỏi: “Chu tổng, công việc trong ngày quốc khánh đều rất quan trọng, toàn bộ đều muốn dời ngày sao?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, nói: “Toàn bộ đều chuyển vào ngày khác, cậu nhớ mua vé máy bay sớm nhất cho tôi.”

Cúp điện thoại, Lý Cao ở trong lòng chỉ có một ý niệm đó chính là Chu tổng thật sự xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Buổi tối hôm nay lúc ở tiệc rượu Tô Tiêu Tiêu không ăn nhiều lắm, lúc ấy bị mọi người thay phiên truy hỏi chuyện tình cảm cô liền không có tâm trạng ăn uống, tùy tiện ăn vài miếng rồi thôi.

Về đến nhà mới cảm thấy đói bụng, cũng may bà nội đã giúp cô nấu một chén mì trứng cà chua, lúc ăn xong mới cảm giác thấy dạ dày thoải mái chút.

Di giúp việc thay cô thu dọn chén đĩa đi phòng bếp rửa sạch, bà nội về mặt hiên lành nhìn cô. “Mới vừa ăn no không nên đi ngủ, cháu hãy đi dạo trong sân một lúc.”

Tô Tiêu Tiêu mỉm cười với bà. “Vâng ạ, bà nội cũng sớm nghỉ ngơi nhé.”

Thời gian đã không còn sớm, lão nhân gia cũng mệt nhọc liền đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi.

Tô Tiêu Tiêu đi ra khỏi phòng khách, bên ngoài đã là đêm lạnh như nước, bầu không khí im ắng, trong sân sáng lên hai ba ngọn đèn, ánh sáng mờ nhạt làm cho màn đêm càng thêm yên tĩnh.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở cạnh cửa nhìn ánh đèn trong sân đến xuất thần. Trong đầu trống trơn, nghĩ mãi cũng không ra cái gì.

Ban đêm gió nhẹ thổi qua, cô đứng cạnh cửa một lát liền cảm thấy nhàn rồi đến nhàm chán, cô đi tới xách lên bình nước cạnh cửa rồi ra sân giúp bà nội tưới nước cho hoa.

Lúc đang tưới nước liền nhớ tới Chu Lâm Duyên, cũng không biết anh có chăm sóc tốt cho mấy cây hoa của cô không.

Tô Tiêu Tiêu ở trong sân tưới nước một lát, lúc trở về phòng đã 12 giờ.

Cô đi phòng tắm rửa mặt đánh răng rồi thay váy ngủ nằm lên giường.

Tấm rèm cửa được mở ra, cô nằm nghiêng ở trên giường nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ xuất thần.

Qua một lát Tô Tiêu Tiêu mới lấy di động xem lại tin tức mà cô nhìn thấy vào buổi sáng.

Là tin tức về Chu thị cùng Lâm thị hai đại tập đoàn sắp tới có một hợp tác lớn.

Tập đoàn thương nghiệp hợp tác với nhau là chuyện rất bình thường, nhưng có lẽ là do trong nhà Chu Lâm Duyên có tâm tác hợp anh cùng thiên kim Lâm gia cho nên khiến cho cô tránh không được việc suy nghĩ nhiều.

Tô Tiêu Tiêu lại nghĩ tới mấy năm trước, mẹ Lý Triết Khê giống như bệnh tâm thần nói với cô rất nhiều thứ. Cái gì mà người vợ tương lai của Triết Khê nhà chúng tôi nhất định phải là cô gái có gia thế như vậy mới môn đăng hộ đối với gia đình chúng tôi, nó hiện tại thích cô cũng không sao, vốn cũng chỉ là đùa giỡn, đâu có khả năng sẽ thành thật.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy chính mình có lẽ là ăn quá no, bằng không dạ dày như thế nào lại khó chịu như vậy, ngực cũng rầu rĩ mà khó chịu.

Tô Tiêu Tiêu ở trên giường lăn qua lộn lại nửa ngày, cuối cùng thật sự ngủ không được liền xốc chăn từ trên giường ngồi dậy rồi đi xuống dưới lầu trộm rượu của ông nội uống.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong lúc ngủ mơ màng Tô Tiêu Tiêu nghe thấy ông nội ở dưới lầu nói: “Ai nha, tiểu nha đầu nhà chúng ta vừa trở về liền trộm rượu của tôi uống, còn uống nhiều như vậy.”

Tô Tiêu Tiêu sáng sớm đã bị ông nội phát hiện chuyện cô uống trộm rượu. Cô nhanh chóng từ trên giường bò dậy đi phòng tắm rửa mặt rồi thay quần áo đi xuống lầu.

Lúc xuống lầu ông nội đang ngồi ở sofa xem báo, nhìn thấy cháu gái xuống liền cười nói: “Nha đầu này, như thế nào vừa trở về liền trộm rượu của ông uống.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Còn không phải vì rượu của ông quá thơm ngon sao.”

Cô lại hỏi ông, “Ông đã ăn sáng chưa?”

“Ông đã ăn sủi cảo rồi, cháu cũng mau đi ăn.”

Tô Tiêu Tiêu kỳ thật không muốn ăn uống, hai ngày này trong lòng cô không được ổn, thật là không có tâm tư làm gì.

Cô đang muốn đi phòng bếp nhìn bà nội thì di động nắm ở trong tay đột nhiên vang lên.

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn, mỉm môi rồi đi ra ngoài nhận điện thoại. “Alô.”

“Tô Tiêu Tiêu, em ở đâu?” giọng nói trầm thấp của Chu Lâm Duyên truyền đến, nghe được giọng của anh Tô Tiêu Tiêu một trận hoảng hốt.

“Ở nhà ông nội, làm sao vậy?” Tô Tiêu Tiêu đi đến ngoài cửa hỏi anh. “Anh hôm nay...”

Lời còn chưa nói xong, cả người cô liền ngây ngẩn.

Ở bên ngoài, một chiếc xe màu đen đậu ở bên đường, Chu Lâm Duyên mặc tây trang đang đứng cạnh xe.

Một tay anh nhét ở túi quần, một tay cầm di động, cách một cánh cửa mỉm cười nhìn cô.

Trái tim Tô Tiêu Tiêu đập thành thịch, trong nháy mắt cô có chút ngây người, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại tinh thần sau đó lập tức đi ra ngoài.

Mở cửa, Tô Tiêu Tiêu cả kinh hỏi. “Sao anh lại tới đây?”

Tối hôm qua Chu Lâm Duyên nhớ cô đến mất ngủ, hận không thể lập tức đến Diệp Thành. Đương nhiên lời này anh sẽ không nói.

Khóe môi Chu Lâm Duyên câu lên, anh nắm lấy cánh tay Tô Tiêu Tiêu đem cô ôm vào lòng, tay trái đặt trên eo cô, anh hơi cúi đầu cười khẽ hỏi. “Em có nhớ anh không?”

Tô Tiêu Tiêu nghĩ đây là trước cửa nhà, tâm hoảng ý loạn, cô là lập tức đẩy Chu Lâm Duyên ra, từ trong lòng ngực thối lui vội la lên: “Anh như thế nào đột nhiên tới đây, cũng không cùng em nói một tiếng.”

Chu Lâm Duyên sững sốt, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cô. “Anh không thể tới sao?”

“Tiêu Tiêu” mẹ Tô sáng sớm ra cửa mua đồ ăn, trở về liền nhìn thấy con gái ngoài cổng, bên cạnh còn dừng lại chiếc xe, bà nhìn biển số xe trong lòng có chút nghi hoặc.

Đang buồn bực không biết con gái đang cùng ai nói chuyện, lúc đi tới thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên.

Ánh mắt mẹ Tô sáng lên, lập tức nhiệt tình nói. “Đây không phải là tiểu Chu sao, cháu như thế nào tới chỗ này?”

Chu Lâm Duyên nhìn mẹ Tô, gật đầu. “Chào dì ạ.”

Mẹ Tô lần trước gặp qua Chu Lâm Duyên, vốn đang cho rằng anh cùng con gái mình có quan hệ nhưng mà sau khi con gái nói hai người chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới thì bà liền không nghĩ nhiều nữa, lúc này đột nhiên ở chỗ này nhìn thấy Chu Lâm Duyên, bà có chút kinh ngạc. “Cháu tới nơi này công tác sao?”

Chu Lâm Duyên không trả lời ngay, ánh mắt nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu, cái nhìn của anh giống như muốn đem cô nhìn thấu.

Tô Tiêu Tiêu không dám đối mặt với Chu Lâm Duyên, đôi tay bất giác nắm chặt vạt áo, sau đó mới cười nói với mẹ Tô. “Nhà Chu tổng cũng ở chỗ này, Chu gia ở phía sau chính là nhà cũ anh ấy.”

Mẹ Tô nghe vậy lại hỏi tiếp. “Vậy là cháu trở về thăm người thân sao?”

Thăm người thân.

Chu Lâm Duyên khoé môi câu lên, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mẹ Tô tiếp tục hỏi. “tiểu Chu à, cháu đã ăn sáng chưa? Nếu không ——”

“Mẹ.” Tô Tiêu Tiêu lập tức đánh gãy lời mẹ Tô. “Mẹ đi về trước đi, bà nội vừa mới ở tìm mẹ đó.”

“À! Đúng rồi, mẹ vừa đi mua thuốc dán phong thấp cho bà nội con, mẹ đi vào trước đây.” mẹ Tô vừa nói vừa đi vào trong sân, đang đi bà đột nhiên quay đầu nói với Chu Lâm Duyên nói. “tiểu Chu, nếu như cháu chưa ăn bữa sáng thì có thể vào nhà đi ăn a.”

Mẹ Tô vừa vào nhà, bên ngoài lập tức yên tĩnh lại.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên. Ngay lúc này khuôn mặt Chu Lâm Duyên không có biểu tình gì, lãnh đạm nhìn Tô Tiêu Tiêu không nói lời nào, cũng không hỏi cô bất cứ điều gì.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì mới phải.

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô một lát, rốt cuộc cũng mở miệng. “Em không nói cho người nhà biết về anh phải không?”

Tô Tiêu Tiêu sững sốt rồi ừ một tiếng.

“Đúng vậy.”

Chu Lâm Duyên lại hỏi: “Là chưa kịp nói sao?”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh, nhấp môi dưới.

“Vừa rồi, vì sao em không nói cho mẹ của em biết?” Anh nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên câu môi cười cười. “Lại còn gọi anh là Chu tổng. Quan hệ giữa hai chúng ta xa cách như vậy sao.”

“Chu Lâm Duyên...”

Chu Lâm Duyên sắc mặt đột nhiên lạnh xuống. “Tô Tiêu Tiêu, là em không muốn giới thiệu anh cho người nhà em biết phải không?”

Tô Tiêu Tiêu nhú nhú mày, nhìn anh nói. “Anh đột nhiên tới đây, cũng không có nói trước nói cho em biết, như vậy em cũng không có thời gian để chuẩn bị tốt.”

“Em muốn chuẩn bị cái gì hả Tô Tiêu Tiêu, em nói cho anh biết rốt cuộc thì em còn muốn chuẩn bị cái gì nữa?” Chu Lâm Duyên sắc mặt lạnh tới cực điểm, gần như là tức giận. “Tô Tiêu Tiêu, em là đang đùa giỡn với anh sao?”

Tô Tiêu Tiêu cả người chấn động, cô kinh ngạc nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nửa câu cũng không nói liền mở cửa ngòi vào xe, “Phanh” một tiếng cửa xe bị đóng sầm lại, một chân đạp chân ga rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Tô Tiêu Tiêu đứng tại chỗ nhìn chiếc xe nhanh chóng biến mất.

Cả người cô bỗng trở nên lạnh lẽo, đôi tay bất giác nắm chặt.

Chu Lâm Duyên đem xe chạy về nhà cũ, ngực giống bị thứ gì đó chèn ép chọc cho anh vô cùng bức bối.

Anh đem xe ngừng ở trong sân, cũng không xuống xe ngay mà ngồi trong chốc lát.

Từ trong ngăn kéo lấy ra hộp thuốc cùng bật lửa. Anh rút ra một điếu thuốc cắn ở trong miệng rồi châm lửa.

Chu Lâm Duyên cứ như vậy dựa vào lưng ghế, ngồi ở trong xe trầm mặc hút xong một điếu thuốc.

.....

Sau lần cãi nhau vào buổi sáng ngày hôm đó, Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên đã có vài ngày không liên lạc với nhau.

Mãi cho đến ngày mùng 4, Tô Tiêu Tiêu trở lại thành phố B.

Lúc trước Chu Lâm Duyên nói muốn tới đón cô, nhưng cả ngày hôm đó anh không hề gọi một cuộc điện thoại nào.

Xuống máy bay, Tô Tiêu Tiêu kéo hành lý ra bên ngoài chuẩn bị gọi taxi trở về.

Kết quả mới ra khỏi sân bay thì nhìn thấy Lý Cao.

Lý Cao cũng nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu, anh ta lập tức đi tới chào hỏi với cô. “Tô tiểu thư, cô đã trở lại. Hôm nay Chu tổng có việc nên đã bảo tôi tới đón cô.”

Tô Tiêu Tiêu cười một cái.

Cô cũng không muốn chọc thủng lời nói của Lý Cao. Chu Lâm Duyên nhiều ngày như vậy cũng chưa liên lạc với cô, ngay cả hôm nay cô trở về anh cũng chưa gọi điện thoại. Sao có thể vì bận việc mà không thể tới đón cô được chứ.

Trên đường trở về, Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần.

Lý Cao thỉnh thoảng sẽ nhìn Tô Tiêu Tiêu qua kính chiếu hậu, có điều muốn nói lại thôi.

Chu tổng mấy ngày này cảm xúc rõ ràng không được tốt, hơn nữa công việc trong ngày quốc khánh đã được chuyển sang ngày khác, ai biết ngày hôm nay vừa đi Diệp Thành thì ngày hôm sau liền trở lại.

Lý Cao không dám hỏi bất cứ điều gì, nhưng anh ta dám khẳng định rằng Chu tổng cùng Tô tiểu thư cãi nhau.

Lý Cao cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng Chu tổng vì muốn gặp Tô Tiêu Tiêu liền đem công việc quan trọng chuyển vào ngày khác, vé máy bay cũng là mua chuyến bay sáng sớm, trời chưa sáng ngời ấy đã ra cửa... Như thế nào sẽ cãi nhau.

Lý Cao đưa Tô Tiêu Tiêu về nhà, lúc chuẩn bị rời đi thì Tô Tiêu Tiêu gọi lại. “Lý trợ lý, Chu Lâm Duyên buổi tối trở về không?”

Lý Cao sùng sốt, anh ta lắc đầu. “Cái này tôi cũng không rõ lắm...”

Dừng một lát anh ta mới nói tiếp: “Hay là cô thử gọi hỏi Chu tổng xem sao.”

Tô Tiêu Tiêu không nói gì nữa.

Chờ Lý Cao đi rồi Tô Tiêu Tiêu mới kéo hành lý vào phòng. Cô ngồi ở mép giường nhìn căn phòng quen thuộc trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, không nói rõ là tư vị gì.

Ngồi như vậy một lúc Tô Tiêu Tiêu mới lấy quần áo trong vali đi vào phòng tắm tắm rửa.

Buổi tối cô vẫn luôn chờ Chu Lâm Duyên nhưng anh không có trở về.

Di động đặt ở trên bàn trà vẫn chưa từng vang lên.

Tô Tiêu Tiêu đã có rất nhiều lần mở ra dây số Chu Lâm Duyên muốn gọi cho anh. Do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Sau nửa đêm, cô chịu đựng không nổi một nhọc lúc này mới về phòng đi ngủ.

Đêm nay Tô Tiêu Tiêu ngủ thật sự không sâu, buổi sáng ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã tỉnh.

Phản ứng đầu tiên của cô là xuống giường đi phòng khách xem Chu Lâm Duyên có trở về không.

Phòng khách trống rỗng.

Cô theo bản năng đi tới phòng ngủ Chu Lâm Duyên, cửa phòng mở ra, chiếc chăn trên giường vẫn như cũ.

Anh không trở về.

Tò Tiêu Tiêu đi đến phòng khách ngồi xuống sofa, cô nhìn màn hình TV đến xuất thần.

Không biết qua bao lâu Tò Tiêu Tiêu cảm thấy đôi mắt đột nhiên ê ẩm, cô cứ như vậy mà khóc.

Nỗi uý khuất cùng với bất an và sợ hãi mấy ngày nay trong nháy mắt liền hồng mắt.

.....

Phía đông biệt thự Chu gia.

Chu Lâm Duyên tối hôm qua suốt một đêm không ngủ. Anh nằm trên ghế ở ban công hút thuốc suốt đêm.

Hừng đông ngày hôm sau, gạt tàn ở trên mặt đất đã chất đầy tàn thuốc.

Anh nhắm mắt một lát rồi mới lấy di động ra xem, trừ bỏ mấy cái văn kiện thì không còn có tin gì khác.

Anh mở WeChat.

WeChat thực sạch sẽ, bạn bè chỉ có một người duy nhất là Tô Tiêu Tiêu.

Chu Lâm Duyên không có thói quen dùng WeChat, cái WeChat này vẫn là Tô Tiêu Tiêu tạo cho anh.

Anh mở số Tô Tiêu Tiêu, lần cuối cùng hai người nói chuyện là buổi tối ngày 30.

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm màn hình nhìn một lát, ngón cái đang muốn nhấp tin nhắn nhưng cuối cùng vẫn là khóa màn hình lại. Anh đưa điện thoại đi động ném sang một bên.

Chu Lâm Duyên đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa, thay đổi quần áo rồi xuống lầu.

Ở dưới lầu người giúp việc đang bày bữa sáng, mẹ Chu cùng con gái vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn bữa sáng.

Chu Lâm Duyên xách theo tây trang đi xuống lầu. Anh vừa đi vừa cúi đầu cài cổ tay áo.

Mẹ Chu ngẩng đầu thấy con trai, liền vui vẻ nói. “Con xuống đúng lúc lắm, nhanh lại đây ăn bữa sáng đi.”

Chu Lâm Duyên đi xuống người giúp việc liền tiến lên cầm lấy tây trang trong tay anh.

Chu Lâm Duyên đi đến bàn ăn, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Mẹ Chu lấy cho anh một chén canh rồi nói. "Cả ngày con đều bận công việc, người làm mẹ là ta đây một tháng muốn gặp con một lần cũng khó, mấy ngày nay như thế nào con lại rảnh rồi trở về nhà a."

Chu Lâm Duyên không trả lời, bưng ly nước uống một ngụm.

"Vi Vi, đi lấy bát đũa cho anh con."

"Vâng ạ!" Giản Vi đứng lên đi lấy bát đũa.

Bữa sáng rất phong phú, nhưng mà Chu Lâm Duyên một chút tâm trạng ăn uống cũng không có.

Anh lười biếng dựa vào lưng ghế.

Mẹ Chu thấy con trai cầm đũa bất động, bà mới hỏi. “Làm sao vậy, hay là thức ăn không hợp khẩu vị của con?”

Chu Lâm Duyên không phản ứng, sau một lúc anh mới trả lời. “Con nuốt không trôi.”

Mẹ Chu sùng sốt. “Con có chuyện gì sao?”

Chu Lâm Duyên đứng lên, lười biếng bỏ xuống một câu. “Con trai của mẹ bị người ta chọc tức.”

Nói xong anh liền cầm lấy tây trang từ người giúp việc rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

"Tiêu Tiêu, cả buổi sáng chị thấy em đều xem di động, rốt cuộc thì em đang xem gì vậy?"

Buổi sáng Tô Tiêu Tiêu đi tới phòng làm việc, kết quả toàn bộ buổi sáng đều có chút thất thần, thường thường sẽ lấy di động ra xem.

Ngô Thư Dao đi tới, cười hỏi. "Là cùng bạn trai nói chuyện phiếm phải không?"

Tô Tiêu Tiêu cười cười. "Không có."

Nói xong cô đưa điện thoại di động bỏ vào trong ngăn kéo.

Tô Tiêu Tiêu ở phòng làm việc tới 7 giờ, sau đó mới lái xe về nhà.

Về tới dưới lầu cô cũng chỉ tùy tiện ăn tối một chút liền trở về nhà.

Vừa vào cửa cô theo bản năng nhìn phòng khách. Phòng khách lúc cô đi như thế nào thì hiện tại vẫn là như vậy.

Tô Tiêu Tiêu đóng cửa, đổi giày rồi lập tức đi vào phòng ngủ.

Chu Lâm Duyên từ công ty đi ra ngoài đã là 9 giờ, tài xế quay đầu lại hỏi. "Chu tổng, đêm nay vẫn là trở về thành đông sao?"

Chu Lâm Duyên dựa vào ghế, ánh mắt có chút lười biếng mà nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói. "trở lại Lâm Thủy Đài."

"Vâng."

Tài xế đem xe đi tới ngã rẽ phía trước thì quay đầu xe đi về phía Lâm Thủy Đài.

Chu Lâm Duyên về đến nhà đã 10 giờ.

Anh đứng ở bên ngoài lấy ra chìa khóa mở cửa.

Cửa mở ra anh để ý thì không thấy dép lê của Tô Tiêu Tiêu.

Anh vào phòng khách thì thấy Tô Tiêu Tiêu mặc váy ngủ, xách theo bình tưới nước từ ban công đi vào.

Tô Tiêu Tiêu không nghĩ tới Chu Lâm Duyên đột nhiên trở về, hai người nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên trong chốc lát rồi mở miệng nói chuyện. "Anh đã trở lại."

Chu Lâm Duyên im lặng nhìn cô.

Trong phòng thực tĩnh, Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên. Cô bỗng nhiên cũng không biết nói cái gì mới phải.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng người để bình nước lên tủ bên cạnh. "Đêm đã khuya, anh nhớ nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô xoay người đi vào phòng ngủ.

Chỉ là mới vừa đi đến cửa phòng ngủ, Chu Lâm Duyên bỗng nhiên từ sau lưng ôm lấy cô.

Trông nháy mắt thân thể cô cứng đờ.

Chu Lâm Duyên hơi cúi đầu, mặt chôn ở cằm cổ của Tô Tiêu Tiêu cứ như vậy ôm cô.

Thân thể Tô Tiêu Tiêu chậm rãi thả lỏng, cũng mặc kệ Chu Lâm Duyên ôm mình.

Qua không biết bao lâu, Chu Lâm Duyên ở bên tai cô thấp giọng hỏi. "Nhớ anh không?"

Tô Tiêu Tiêu nhìn phía trước, đôi mắt chớp chớp, sau một lúc lâu mới hỏi: "Vậy anh nhớ em sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. "Nhớ, nhớ đến đêm không thể ngủ."

Anh dùng một lát, thanh âm càng thấp. "Tô Tiêu Tiêu, đời này của anh đều thua trong tay em."

Chu Lâm Duyên chưa từng có nói qua lời âu yếm, Tô Tiêu Tiêu nghe được trái tim đều nhảy lên. Cô bất giác nắm chặt tay qua một lát mới xoay người ngẩng đầu nhìn lại anh và nói. "Thực xin lỗi."

Chu Lâm Duyên vài ngày không được gặp, cũng không nghe được giọng nói của cô, có quý mới biết mấy ngày nay anh có bao nhiêu phiền lòng, lúc này gặp được người thì buồn bực trong lòng đã vui đi hơn phân nửa, anh giờ tay xoa bóp cằm của cô, nói: "Ngày đó thật là chọc anh tức giận không nhỏ."

Thật ra Chu Lâm Duyên cũng không phải là muốn Tô Tiêu Tiêu lập tức giới thiệu anh với người nhà, nếu cô chưa chuẩn bị tốt thì anh có thể chờ. Nhưng lúc ấy cô cực lực phải sạch quan hệ cùng anh, làm anh có cảm giác cô giống như có khả năng tùy thời đều có thể nói chia tay, cho nên mới không cần phải để người nhà biết.

Chu Lâm Duyên ở trước mặt Tô Tiêu Tiêu thua một cách triệt để, mọi cảm xúc của anh đều bị cô tác động, đối với người phụ nữ này một chút biện pháp cũng không có.

Rõ ràng là đang tức giận thế nhưng anh vẫn suốt ngày nghĩ tới người phụ nữ không có lương tâm này. Mấy ngày trước lúc mở hộp, lần đầu ở trong cuộc hộp anh đã thất thần, người phía dưới nói cái gì anh cũng không nghe thấy, cuối cùng đơn giản trực tiếp tan hộp.

Chu Lâm Duyên nương theo ánh sáng, nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu trong chốc lát, bỗng nhiên phát hiện hốc mắt cô có chút hồng, anh sùng sốt, ngón tay vuốt nhẹ khoé mắt của cô, thấp giọng hỏi: "Em đã khóc sao?"

Tô Tiêu Tiêu hơi ngẩn ra, lập tức lắc đầu. "Không có, em vì cái gì phải khóc chứ."

Chu Lâm Duyên hơi nhượng mảy, khóe môi gợi lên ý cười. "Vì quá nhớ anh chẳng."

Tô Tiêu Tiêu nhin không được trừng anh một cái, kéo bàn tay đang nắm cằm cô xuống, hỏi. "Anh ăn cơm tối chưa ?"

Chu Lâm Duyên nói: "Không ăn."

Nói, liền cười, "Anh chưa ăn thì em sẽ nấu cho anh ăn sao?"

Tô Tiêu Tiêu rời khỏi lồng ngực anh, xoay người đi về phòng ngủ cầm di động. Lúc đi ra cô đưa di động cho anh xem rồi nói: "Hoặc là gọi cơm hộp, hoặc là em nấu mì gói cho anh"

Chu Lâm Duyên nhìn người phụ nữ nhanh nhẹn dẻo miệng trước mặt, tâm trạng âm u mấy ngày bỗng nhiên tươi sáng, anh nhin không được nắm chặt tay Tô Tiêu Tiêu, một lần nữa đem cô ôm vào lòng, cánh tay đặt ở bên eo, anh nhẹ nhàng cúi đầu cắn lỗ tai của cô, qua thật lâu giọng nói khàn khàn vang lên. "Tô Tiêu Tiêu, có phải em nghĩ sẽ cùng anh chia tay phải không?"

Tô Tiêu Tiêu bị dọa nhảy dựng, bỗng nhiên ngẩng đầu. "Em không có!"

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát, chậm rãi mỉm cười, ngữ khí khinh phiêu phiêu, lại nói câu cực bá đạo nói. "Nghĩ cũng vô dụng, anh đòi này đều không thể thả em."

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, trong mắt hiện lên khiếp sợ, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. "Em không nghĩ sẽ chia tay với anh."

Chu Lâm Duyên cong cong môi nhìn cô, nói. "Không có thì tốt."

Rõ ràng là bá đạo đến không hề có đạo lý, nhưng Tô Tiêu Tiêu nghe được lại vô cùng vui vẻ.

Trong đầu cô giống như đột nhiên bắt được cái gì, hậu tri hậu giác biết Chu Lâm Duyên mấy ngày nay vì cái gì mà tức giận.

Chu Lâm Duyên tắm rửa xong lúc đi ra đã thay áo choàng tắm màu trắng, dường như áo choàng được giặt khá long lanh cho nên đã lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Tóc vẫn còn ướt, Chu Lâm Duyên lấy khăn lông tùy ý lau hai, đi đến sofa đem khăn lông ném trên tay vịn.

Lúc Chu Lâm Duyên ra Tô Tiêu Tiêu vừa vặn nấu mì gói xong, đang ngồi ở bàn trà cầm chiếc đũa trộm ném một miếng.

Nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ mở ra cô theo bản năng nhìn qua, liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên mặc áo tắm dài từ phòng ngủ đi ra, lộ ra vùng ngực lớn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy cơ bụng rắn chắc.

Tô Tiêu Tiêu mặt có điểm nóng lên, cúi đầu làm bộ đi ăn mì gói.

Chu Lâm Duyên đi tới, ngồi xuống sofa nhìn Tô Tiêu Tiêu ăn mì gói, nhìn một lát, không khỏi cười một tiếng.

Không phải nấu cho anh sao.

Anh cười một cái rồi cúi người cầm lấy ly nước trên bàn.

Tô Tiêu Tiêu ăn một lát rồi cuộc cũng buông đôi đũa xuống rồi lấy ly nước uống một ngụm lớn.

Cô nhớ tới bản thân có chuyện muốn hỏi Chu Lâm Duyên, liền đứng dậy ngồi vào bên cạnh, nghiêng đầu nhìn anh. "Chu Lâm Duyên, em muốn hỏi anh chuyện này."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, đem ly nước thả lại trên bàn trà, rồi sau đó hơi nghiêng người, một tay vòng qua lưng Tô Tiêu Tiêu, một tay xuyên qua chân cô đem người ôm đến trên đùi. "Ừ, em muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Tô Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhấp nhấp môi, nghiêm túc hỏi: "anh vừa rồi có nói đời này đều không thể thả em, là đang thổ lộ cùng em phải không?"

Cô chớp mắt lại hỏi tiếp. "Anh thích em như vậy sao?"

Chu Lâm Duyên trầm mặc vài giây. Đôi mắt của anh nheo lại, mang ý tứ cảnh cáo.

Tô Tiêu Tiêu thiếu chút nữa đã quên, Chu Lâm Duyên người này vừa ngao kiêu lại còn thích nghĩ một đằng nói một nẻo, nói lời âu yếm đều không muốn người khác vạch trần.

Cô bỗng nhiên cảm thấy rất vui vẻ, đôi tay nâng lên ôm lấy cổ Chu Lâm Duyên, ngẩng đầu hôn anh một cái rồi hỏi tiếp. "Anh mấy ngày nay vẫn luôn tức giận là vì nghĩ em muốn cùng anh chia tay sao?"

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu đột nhiên rất thích cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo của thích Chu Lâm Duyên. "Em cũng không biết hóa ra anh lại thích em nhiều như vậy."

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát, rồi cuộc nhện không được lạnh mặt. "Hiện tại thì em đã biết."

Tô Tiêu Tiêu cong cong môi. "Ừ, đã biết."

Tô Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy yên tâm. Cô từ trên người Chu Lâm Duyên đứng dậy ngồi trở lại thăm rồi đem mì gói bung tới cho Chu Lâm Duyên. "So với cơm hộp thì em cảm thấy anh có khả năng vẫn thích mì gói em nấu hơn."

Chu Lâm Duyên cười cười. "Thì ra em lại hiểu rõ anh như vậy em."

Từ trước tới nay Chu Lâm Duyên rất ít khi chạm vào mì gói, nhưng từ khi cùng Tô Tiêu Tiêu ở bên nhau thì số lần anh ăn mì gói cũng tăng lên.

Cũng đúng thôi, ai bảo bản thân anh lại thích đúng người phụ nữ chỉ biết nấu mì gói cơ chứ, anh còn có thể làm sao bây giờ.

Chu Lâm Duyên mấy ngày nay cũng chưa ăn cái gì, buổi tối cũng không có ăn cơm, chưa đến một lát liền đem mì gói ăn hết.

Tô Tiêu Tiêu ở bên cạnh xem TV, thường thường sẽ vươn người lại gần để Chu Lâm Duyên dứt cô ăn.

Hai người cứ như vậy cùng nhau ăn mì gói.

Ăn xong, thời gian đã không còn sớm, Chu Lâm Duyên bát đũa bẩn cho vào máy rửa bát.

Tô Tiêu Tiêu trở lại phòng tắm đi rửa mặt đánh răng, từ phòng ngủ đi ra cô theo bản năng liếc Chu Lâm Duyên một cái nhưng không thấy ai.

Cô đi tới thư phòng thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên đã thay đổi áo thun cùng quần dài, ngồi ở trước máy tính ở xử lý công việc.

Cô đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên quơ quơ. "Anh còn muốn làm việc sao?"

Cô ở bên người Chu Lâm Duyên lúc ẩn lúc hiện, làm cho Chu anh choáng váng đầu, đơn giản đem người một phen kéo trong lòng. "Đừng nháo, chờ anh một lát."

Tô Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua máy tính mới thấy anh đang soạn thảo một cái hợp đồng.

Đôi mắt cô vẫn nhìn màn hình máy tính nhưng ngoài miệng lại hỏi: "Em có thể xem không?"

Chu Lâm Duyên ngón trỏ di chuyển con chuột lật trang, ở nghiêm túc xem văn kiện, nghe vậy không khỏi bị chọc cười. "Không phải là em đang xem?"

Tô Tiêu Tiêu xoay đầu. "Em đối với nội dung công việc của anh một chút hứng thú cũng không có."

Cô rời khỏi người Chu Lâm Duyên nhàm chán lật vài vài quyển sách.

Chu Lâm Duyên xử lý văn kiện rất nhanh, không bao lâu đã làm xong. Anh khép máy tính rồi đứng dậy, quay đầu lại liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu dựa vào giá sách đọc sách.

Chu Lâm Duyên đi qua thuận tay lấy đi quyển sách trong tay cô. Tô Tiêu Tiêu "Ài" một tiếng. "Em còn chưa xem xong đâu."

Chu Lâm Duyên đem quyển sách đặt lại trên giá rồi kéo Tô Tiêu Tiêu đi ra ngoài. "Không còn sớm, em cũng nên đi ngủ thôi."

Mấy ngày nay Tô Tiêu Tiêu vẫn không có được một giấc ngủ tốt, đêm nay cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, một giấc này của cô kéo dài tới 10 giờ sáng, lúc tỉnh lại Chu Lâm Duyên đã đi công ty, trong bếp đã có bữa sáng nóng hổi dành cho cô.

Tô Tiêu Tiêu ăn bữa sáng xong liền đi tới phòng làm việc.

.....

Buổi sáng ngày hôm nay Chu Lâm Duyên hôm nay sáng sớm đi tới chỗ công trường, trên đường trở về anh gọi điện cho Tô Tiêu Tiêu, hỏi cô đã rời giường chưa.

Tô Tiêu Tiêu ở bên kia nói: "Chu tổng, làm phiền ngài xem lại thời gian nha. Bây giờ cũng đã 12 giờ anh nghĩ em còn có thể ngủ đến giờ này không tỉnh sao, em cũng không có như vậy lười."

Tô Tiêu Tiêu giống như con thỏ nói một đồng, Chu Lâm Duyên cũng bị cô chọc cho tức cười, anh giờ tay xoa xoa trán, nhìn phía ngoài cửa sổ xe, cười nói: "Em còn biết em lười."

Tô Tiêu Tiêu vẫn đang về, không vui mà nói: "Chu Lâm Duyên, anh không cần công kích em"

Chu Lâm Duyên lại hỏi cô. "Giữa trưa cùng nhau ăn cơm được không?"

Tô Tiêu Tiêu sững sốt. "Anh ở đâu?"

Chu Lâm Duyên nói: "Rất nhanh anh sẽ tới phòng làm việc của em."

Chỗ làm việc của hai người cách nhau rất xa, Tô Tiêu Tiêu có điểm kinh ngạc. "Anh có ý tới đây sao?"

Chu Lâm Duyên lười biếng trả lời "Em đừng hiểu lầm. Anh chỉ là thuận tiện tới ăn cơm cùng em mà thôi."

Lý Cao ngồi ở ghế trước nghe thấy lời này, nhin không được tròn mắt.

Chu tổng, ngài có thể thành thật một chút được không hả, từ công trường trở lại tổng bộ cũng chỉ cần nửa giờ, bây giờ bọn họ phải đi vòng vòng một tiếng rưỡi chính là vì cùng Tô tiêu tiêu ăn bữa cơm!

Tô Tiêu Tiêu bên kia vui vẻ nói: "Được nha, vậy lát nữa chúng ta sẽ ăn cái gì, bằng không để em gọi cơm hộp nhé, gần phòng làm việc của em có một tiệm ăn cũng không tồi."

Chu Lâm Duyên được nghe giọng nói của Tô Tiêu Tiêu, tâm tình rất tốt, anh mỉm cười và nói. "Chỉ cần em thích thì ăn gì cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu lập tức lấy điện thoại tìm xem nên gọi cái gì.

Ngô Thu Dao từ trong văn phòng đi ra thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang còn khoan chân ngồi trên thảm, đôi tay cầm di động không biết là đang xem gì mà lại chuyên chú như vậy.

Cô ấy đi qua hỏi. "Tiêu Tiêu, em không đi ăn cơm sao?"

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy giọng của Ngô Thu Dao lúc này mới ngẩng đầu nói với cô ấy. "Hôm nay em sẽ không đi ra bên ngoài ăn đâu, bạn trai của em một lát sẽ tới đây cùng em ăn cơm."

Ngô Thu Dao nghĩ tới cái ngày ở bên ngoài tiểu khu nhà Tô Tiêu Tiêu, cô ấy nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đang ôm cánh tay Chu Lâm Duyên, hai người đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

Ngô Thu Dao cười nói: "Vây được rồi, chị cũng không đợi em nữa. Chị đi nhé."

Tô Tiêu Tiêu: "Vâng. Chị đi đi."

Ngô Thư Dao đi không bao lâu thì Chu Lâm Duyên cũng tới.

Phòng làm việc của Tô Tiêu Tiêu là một ngôi nhà cũ, nằm riêng biệt ở đường Tây Lăng, dọc đường đi còn có rất nhiều cây ngô đồng ở hai bên đường, hoàn cảnh vô cùng tốt, đông ấm hạ lạnh, hơn nữa chỗ này cách trung tâm thành phố hơi xa, cho nên rất là yên tĩnh.

Cửa sân khép hờ, Tô Tiêu Tiêu ở bên trong nghe thấy tiếng xe dừng lại, ánh mắt sáng lên, cô lập tức từ trên thảm đứng lên rồi nhanh chóng thay giày chạy ra bên ngoài.

Vừa ra thì thấy Chu Lâm Duyên từ trên xe bước xuống, không thể phủ nhận một điều bộ dáng mặc tây trang đi giày da của anh vô cùng đẹp trai, đẹp đến mức làm người khác hoàn toàn không có sức chống cự.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở cửa mỉm cười nhìn anh.

Chu Lâm Duyên đi tới nắm lấy tay cô, hai người đi vào bên trong. "Em đói bụng không?"

"Còn tốt." Tô Tiêu Tiêu đem tay rút ra rồi thuận thế ôm lấy cánh tay Chu Lâm Duyên. "Anh tới đây là có việc sao? Dù sao công ty anh cách chỗ này khá xa."

Chu Lâm Duyên bình tĩnh ừ một tiếng, ngữ khí lười biếng. "Đúng là anh có việc gần đây."

Lý Cao theo ở phía sau nghĩ thầm, cũng không có việc gì, cố ý đi vòng vòng một tiếng rưỡi chỉ là để ăn cơm với cô thôi.

Vào phòng, Tô Tiêu Tiêu trước tiên lấy nước cho Chu Lâm Duyên sau đó lại cầm cái ly khác đưa cho Lý Cao.

Cô quay đầu nói với Chu Lâm Duyên. "Cơm hộp em gọi đang trên đường tới, phòng chừng mười phút nữa sẽ đến."

Chu Lâm Duyên ngồi ở trên sofa xem bản thiết kế của Tô Tiêu Tiêu, tư thái rất tùy ý, thỉnh thoảng sẽ lật sang tờ khác.

Tô Tiêu Tiêu cùng Lý Cao trò chuyện. "Một lát anh cũng ở lại ăn cùng hai chúng tôi luôn nhé. Dù sao tôi cũng đã gọi rất nhiều đồ ăn."

Lý Cao vội nói: "Không cần...không cần, chú Trần còn ở bên ngoài, tôi cùng chú ấy đi chỗ khác ăn là được rồi."

Chú Trần là tài xế của Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu lại nói: "Vậy anh gọi chú Trần vào luôn đi, chúng ta cùng nhau ăn như vậy cũng sẽ rất vui."

"Không...không...không, chỗ ăn tôi cũng đã đặt rồi."

Lý Cao vội vàng cự tuyệt, anh ta theo bản năng nhìn về phía ông chủ của mình, chỉ có điều Chu Lâm Duyên không nhìn anh ta, anh vẫn là bộ dáng nghiêm túc xem bản thiết kế mà Tô Tiêu Tiêu vẽ.

Lý Cao nghĩ thầm, Chu tổng cố ý đi đoạn đường xa như vậy chính là muốn hưởng thụ thế giới hai người, nếu anh ta cùng chú Trần ở lại đây thì hai người xong rồi!

Tô Tiêu Tiêu "À" một tiếng. "Mọi người đã đặt chỗ rồi sao?"

"Đúng...đúng."

Tô Tiêu Tiêu đang cùng Lý Cao nói chuyện thì Chu Lâm Duyên vừa lúc có một cuộc điện thoại. Anh lấy di động nhìn tên người gọi sau đó liền đứng dậy đi ra bên ngoài sân nghe điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu, hướng ra bên ngoài sân nhìn Chu Lâm Duyên một cái, lại quay đầu tiếp tục cùng Lý Cao nói: "Hay là anh cứ hủy chỗ đấy đi, dù sao tôi cũng gọi rất nhiều đồ ăn, anh cùng chú Trần cứ ở lại đây, bây giờ để tôi đi gọi chú ấy."

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền đứng dậy đi đi ra ngoài, Lý Cao lập tức nhanh chân ngăn cô lại, đối với Tô Tiêu Tiêu nói: "Tô tiểu thư, thật sự không cần đâu."

Lý Cao quay đầu nhìn ra bên ngoài sân. Lúc này Chu Lâm Duyên đang đứng ở dưới tàng cây, một tay cầm túi quần, hơi cúi đầu nghe điện thoại.

Lý Cao quay đầu lập tức bán đứng ông chủ: "Chu tổng sáng sớm hôm nay đi tới công trường bên chỗ Bắc Giang, sau khi kết thúc công việc ngài ấy liền tới đây."

Tô Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Lý Cao. "... Không phải anh ấy tới đây làm việc sao?"

Lý Cao cười cười. "Không phải, bên này chúng tôi cũng không có việc gì cần làm."

Tô Tiêu Tiêu đã hiểu.

Cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo của Chu Lâm Duyên lại bộc phát đây mà.

Lý Cao bán đứng ông chủ một lần lá gan cũng trở nên lớn hơn, anh ta dứt khoát nói: "Ngày quốc khánh lần trước không phải là cô về nhà sao, Chu tổng đại khái là quá nhớ cô cho nên đã bảo tôi mua vé máy bay sớm nhất có thể để bay tới Diệp Thành, ngày hôm sau lúc trời còn chưa sáng ngài ấy đã ra sân bay."

Lý Cao lại tiếp tục nói: "Chu tổng còn cố ý chuẩn bị quà tặng cho người nhà của cô, bắt quá..."

Nói tới đây Lý Cao có chút ngập ngừng, anh ta nhìn Tô Tiêu Tiêu trầm mặc vài giây rồi mới nói tiếp: "Nhưng mà không hiểu vì lý do gì mà ngài ấy không lấy quà tặng cho mọi người... Ngày đó tôi ở văn phòng, trong lúc vô tình nhìn thấy Chu tổng đem quà để lại văn phòng."

"Thật ra ngày quốc khánh Chu tổng có rất nhiều công việc, còn có mấy cuộc họp tác quan trọng cần bàn bạc, nhưng mà ngài ấy đều bảo tôi dời tất cả công việc hôm đó vào ngày khác chỉ vì muốn tới Diệp Thành cùng qua đón quốc khánh, cô --"

"Lý Cao, cậu là đang ngửa da phải không."

Lý Cao còn chưa nói xong thì phía sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Chu Lâm Duyên.

Lý Cao đột nhiên hoảng sợ, lập tức quay đầu nhìn Chu Lâm Duyên đang đứng ở phía sau. Khuôn mặt của anh không cảm xúc, ánh mắt lạnh buốt mà nhìn Lý Cao.

Lý Cao bị dọa không nhẹ, vội vàng cúi đầu. "Chu tổng."

Chu Lâm Duyên lạnh mặt nhìn chằm chằm anh ta. "Cậu có thể nói nhiều như vậy dứt khoát đừng làm trợ lý cho tôi nữa. Tốt nhất cậu nên tạo dựng một cái sân khấu rồi lên biểu diễn như vậy mới thích hợp với cậu."

Đang lúc căng thẳng thì người giao cơm hộp tới, Lý Cao vội vàng đi hỗ trợ anh ta cầm lấy. Sau khi đem cơm hộp đặt lên bàn thì anh ta nhanh chóng rời đi.

Lần đầu bán ông chủ đã bị bắt tại trận, dọa cho Lý Cao đổ một thân mồ hôi lạnh.

Lý Cao đi rồi giờ chỉ còn Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu đứng im nhìn anh thật lâu.

Lúc trước cô không hỏi vì sao anh lại đột nhiên tới Diệp Thành. Vốn còn tưởng rằng vì có việc nên anh mới trở về rồi thuận tiện tới gặp cô.

Căn bản không nghĩ tới chuyện Chu Lâm Duyên tạm dừng nhiều công việc quan trọng như vậy chỉ vì muốn tới Diệp Thành gặp mình.

Hơn nữa anh còn không quên chuẩn bị quà cho người nhà của cô.

Khó trách, khó trách ngày đó Chu Lâm Duyên lại tức giận như vậy.

Anh cố ý trở về gặp cô còn không quên chuẩn bị quà cho ba mẹ, sáng sớm xuất hiện ở cửa nhà là muốn cho cô một kinh hỉ, chính là đến cửa cô cũng chưa cho anh vào.

Đôi mắt Tô Tiêu Tiêu đột nhiên ảm đạm.

Cô quay đầu lại nhìn Chu Lâm Duyên, lúc này anh đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Tô Tiêu Tiêu đi qua ngồi xuống thảm bên cạnh anh.

Cô ngửa đầu im lặng nhìn Chu Lâm Duyên sau đó duỗi tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của anh.

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu. Anh nhìn thấy trong ánh mắt của cô đều là áy náy. Tô Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói: "Chu Lâm Duyên, em xin lỗi."

Chu Lâm Duyên nhìn cô một lát. Anh đột nhiên có điểm bức bối. "Lý Cao nói cũng quá nhiều rồi."

Trên thực tế Chu Lâm Duyên là một người có tính tình lạnh lùng. Lấy tính cách của anh chắc chắn sẽ không nói ra những gì bản thân đã làm.

Có những lời anh cũng nói không nên lời.

Chu Lâm Duyên rất biết nữ. Anh dời tầm mắt sang chỗ khác, lúc này anh có chút không muốn nhìn vào mắt Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh một lát rồi gối đầu lên đùi của anh.

Chu Lâm Duyên thấy cô dựa lại gần, đôi tay cầm điếu thuốc lập tức đưa ra xa một chút, anh sợ sẽ làm cô bị bỏng.

Một tay Chu Lâm Duyên đặt ở sau lưng cô tay còn lại đem điều thuốc bỏ vào gạt tàn.

Tô Tiêu Tiêu gồng đầu lên nhìn anh, qua một lúc cô mới nhẹ giọng nói. "Chu Lâm Duyên, anh có nhớ anh đã từng hỏi em vì sao không giới thiệu anh với người nhà. Anh còn hỏi có phải em nghĩ một ngày nào đó muốn cùng anh chia tay không..."

Tô Tiêu Tiêu nói xong lời này mới ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt vô cùng chân thành. "Từ trước tới giờ em không hề nghĩ như vậy. Lúc ấy không muốn giới thiệu anh với mọi người là vì em sợ --"

Đang nói đột nhiên cô dừng lại.

Chu Lâm Duyên nhìn cô thấp giọng hỏi. "Em sợ cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu chần chờ một lúc mới thành thật trả lời. "Sợ sớm hay muộn anh cũng sẽ xa em."

Không dám nói là bởi vì sợ đi không được quá xa.

Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm cô thật lâu, thật lâu.

Cuối cùng anh vẫn giơ tay đem Tô Tiêu Tiêu từ trên thảm kéo lên ngồi ở vào bên cạnh, đôi tay ôm lấy cô, trán kề trán, thấp giọng hỏi. "Tô Tiêu Tiêu, là anh đã tạo cho em giác an không an toàn phải không?"

Tô Tiêu Tiêu ngực run lên, ngón tay không tự giác mà cuộn lại.

Chu Lâm Duyên đem đôi tay cô cầm lấy nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay cô. Anh thở dài một tiếng. "Là anh sai, người đáng trách là anh mới phải."

Tô Tiêu Tiêu rũ mắt nhìn bàn trà, đôi mắt nhẹ nhàng chớp.

Chu Lâm Duyên ôm cô thật lâu. Sau đó anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô và thấp giọng nói. "Tô Tiêu Tiêu, thật ra anh cũng không dễ dàng gì để bắt đầu một đoạn cảm tình, lúc trước khi chưa gặp em, anh đối với phụ nữ một chút hứng thú cũng không có. Thẳng đến em xuất hiện và bước vào cuộc đời của anh thì cuộc sống sinh hoạt của anh mới có nhiều thay đổi đến vậy."

Chu Lâm Duyên dừng lại trong chốc lát, ngữ khí có chút bất đắc dĩ. "Tô Tiêu Tiêu, em không cảm giác được cuộc sống của anh đều nằm trong tay em hay sao."

Tô Tiêu Tiêu bả vai đều run rẩy, trái tim đập thình thịch.

Tô Tiêu Tiêu không quay đầu lại mà chỉ ngồi im để mặc Chu Lâm Duyên ôm cô.

Trong đầu không ngừng vang lên lời nói của anh. "Tô Tiêu Tiêu, em không cảm giác được cuộc sống của anh đều nằm trong tay em hay sao."

Trong lòng Tô Tiêu Tiêu thật sự rất vui sướng. Sau khi Chu Lâm Duyên rời đi thì trong đầu cô vẫn luôn nhớ tới câu nói kia của anh, trên khóe môi luôn xuất hiện nụ cười.

Lúc 4 giờ chiều, Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới hỏi cô khi nào tan tầm, Tô Tiêu Tiêu nhìn đồng hồ nói 7 giờ.

Chu Lâm Duyên mới nói tiếp. "Một lát anh sẽ tới đón em, chờ anh."

Cúp điện thoại, Tô Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ, úp mặt vào đồng hồ thiết kế cười một cách ngu ngốc.

Chu Lâm Duyên đứng 7 giờ tới đón Tô Tiêu Tiêu tan tầm. Cô mặc áo sơ mi, bên ngoài là áo khoác gió màu đen, xách túi rồi dẫm lên giày cao gót từ trong phòng làm việc đi ra. Ra bên ngoài vừa lúc thấy Chu Lâm Duyên, cô vui vẻ nhào vào trong lòng ngực anh. "Anh tới thật đúng giờ!"

Chu Lâm Duyên cười, thuận thế ôm eo cô. "Tới đón bạn gái dĩ nhiên anh không dám đến trễ."

Tô Tiêu Tiêu cười vui vẻ, chủ động ôm lấy cổ anh rồi hôn môi. "Buổi tối chúng ta ăn cái gì?"

"Về nhà ăn." Chu Lâm Duyên một tay ôm eo cô, một tay nâng cằm cô lên rồi cúi đầu hôn tiếp.

Trời đã tối, những chiếc đèn bên đường đều đã sáng lên.

Bất quá nơi này có rất ít người cho nên Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên liền ở bên cạnh xe hôn nhau.

Qua một lúc Tô Tiêu Tiêu mới đẩy Chu Lâm Duyên ra rồi hỏi anh. "Về nhà chúng ta sẽ ăn cái gì?"

Ánh mắt Chu Lâm Duyên dừng trên đôi môi bị hôn đến có chút đỏ của Tô Tiêu Tiêu, anh giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô. "Bây giờ chúng ta đi mua đồ ăn trước nhé."

Chương 38

Đêm nay ở trung tâm Hoa Duyệt có một buổi triển lãm trang sức. Đi xem triển lãm hơn phân nửa là những vị phu nhân của xã hội thượng lưu.

Mẹ Chu vốn muốn mang con gái tới xem triển lãm, đâu ngờ con gái lại chạy đi hẹn hò vì vậy bà đành phải đi một mình.

Suốt một buổi tối, không biết có bao nhiêu vị phu nhân tới gần bắt chuyện với bà, lời nói đơn giản đều là vì con gái mà tới.

Chu Lâm Duyên là người đàn ông ưu tú, có tiền có năng lực không nói, lớn lên còn thập phần anh tuấn, điều quan trọng là anh còn độc thân, không biết đã lấy mất bao nhiêu trái tim của các cô gái.

Khó có dịp gặp được Chu phu nhân, những người có suy nghĩ muốn gả con gái cho Chu Lâm Duyên tự nhiên sẽ muốn cùng Chu phu nhân lân la làm quen, thuận tiện cố ý hay vô tình mà khen con gái để xem thái độ Chu phu nhân như thế nào.

Nhưng mà cả một buổi tối thái độ của mẹ Chu đối với những vị phu nhân kia đều rất lãnh đạm, thật sự không nhìn ra chút nhiệt tình nào.

Trong lúc xem triển lãm mẹ Chu có nhìn trúng một chiếc vòng ngọc, nhìn rất không tồi. Bà nghĩ mua về sau này sẽ tặng cho con dâu.

Đều là người biết nhìn sắc mặt, một đám người lúc đầu còn nhiệt tình bắt chuyện vài câu, nhưng khi thấy thái độ lãnh đạm của mẹ Chu, thậm chí bà còn không quá nguyên ý cùng bọn họ trò chuyện, tự nhiên họ cũng sẽ thức thời mà không dám tiếp tục nói, cuối cùng chỉ đành cười ngượng ngùng rồi rời đi.

Chờ tới lúc không có ai tới làm quen nữa mẹ Chu cuối cùng cũng cảm thấy bên tai thanh tịnh. Bà gọi người tới đóng gói chiếc vòng ngọc lại giúp mình.

Trên thực tế, nếu đổi lại là trước đây, với trường hợp như ngày hôm nay mẹ Chu nhất định sẽ chủ động tìm kiếm con dâu, chỉ là lần trước bởi vì chuyện của Lâm Vũ Đồng đã khiến cho Chu Lâm Duyên tức giận không nhỏ.

Lúc ấy ở công ty từ trên xuống dưới đều truyền tin Lâm Vũ Đồng là hôn thê của Chu Lâm Duyên, hơn nữa lúc phỏng vấn Lâm Vũ Đồng đã không thẳng thắn phủ nhận điều này khiến cho cánh nhà báo có cơ hội đưa tin loạn cả lên. Sau khi Chu Lâm Duyên biết được chuyện này đã rất tức giận. Anh về nhà cảnh cáo mọi người trong nhà không một ai được can thiệp vào cuộc sống riêng tư của mình, cuối cùng còn bỏ lại một câu rằng anh đã có người mình thích.

Từ đó về sau mẹ Chu cũng không dám can thiệp vào chuyện tình cảm của con trai. Nhưng mà bà lại bắt đầu tò mò không biết một người có bộ dáng lạnh lùng như con trai của mình đến tận cùng sẽ thích cô gái như thế nào.

Có lúc bà còn lặng lẽ hỏi qua con trai, nhưng Chu Lâm Duyên lúc ấy vẫn chưa cùng Tô Tiêu Tiêu ở bên nhau, đã vậy cô còn từ chối chạy lấy người. Chu Lâm Duyên cả ngày đều vô cùng phiền lòng, nào có tâm tư nói bất cứ chuyện gì nữa. Lúc mẹ Chu hỏi chuyện thì anh cũng chỉ lạnh mặt cái gì cũng không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, kiểu phụ nữ anh thích chính là kiểu người có thể chọc cho anh tức giận đến ăn không ngon ngủ không yên.

Mẹ Chu biết rõ tính tình con trai của mình. Nếu Chu Lâm Duyên không muốn nói thì bà có hỏi cũng hỏi không ra. Cuối cùng mẹ Chu đành đi hỏi Lý Cao.

Tâm trạng của Chu Lâm Duyên lúc ấy vẫn không tốt, Lý Cao làm sao có gan dám nói bậy. Lúc mẹ Chu hỏi thì anh ta chỉ bảo là không thể nói điều này khiến cho mẹ Chu bị chọc giận không nhẹ.

Ngày Quốc khánh Chu Lâm Duyên bắt ngờ trở về nhà. Hôm đó mẹ Chu lại nói bóng nói gió muốn thăm dò nhưng thật không may là Chu Lâm Duyên lúc ấy đang bị Tô Tiêu Tiêu chọc tức cho nên anh cũng lười đàm luận vấn đề này với bà, anh trực tiếp lên lầu hút thuốc.

Mấy ngày đó tâm trạng Chu Lâm Duyên rõ ràng không tốt, mẹ Chu cũng không dám đi tìm anh nói chuyện.

Buổi sáng ngày hôm sau Chu Lâm Duyên ngồi tại bàn cơm một lát, cuối cùng cái gì cũng không ăn liền đứng dậy muốn rời đi.

Mẹ Chu lúc ấy mới hỏi anh làm sao vậy

Chu Lâm Duyên mang vẻ mặt buồn bã trả lời. “Con nuốt không trôi. Con trai của mẹ bị người ta chọc cho tức giận.”

Rõ ràng anh nói chính là “Bị chọc tức giận” nhưng trong giọng nói lại mang theo sự dung túng.

Mẹ Chu là người từng trải, suy nghĩ một lát bà liền hiểu vấn đề. Hóa ra con trai của bà đang cùng con gái nhà người ta cãi nhau.

Mẹ Chu chưa bao giờ nghĩ tới bản thân còn có thể nhìn thấy đứa con trai mặt lạnh của mình bị một cô gái chọc tức, trong lòng bà có chút vui sướng khi

người gặp họa.

Đứa con trai này của bà nhất định phải có người dạy dỗ mới được.

Nhưng mà nghĩ tới người con dâu tương lai này mẹ Chu lại càng tò mò hơn. Không biết đến tột cùng là cô gái như thế nào mà lại có thể chế trụ được con trai của bà.

.....

Mẹ Chu ở buổi triển lãm mua vài món trang sức, lúc về tới nhà về nhà đã là 9 giờ 30, trong nhà đi giúp việc đang hầm canh cá. Thấy mẹ Chu trở về đi giúp việc liền múc một bát canh nhỏ cho bà.

Canh cá có mùi rất thơm, hương vị cũng không tồi.

Mẹ Chu uống mấy muỗng, ngừng đầu hỏi. "Canh này còn nhiều không?"

Di Nhạc nói. "Cũng không nhiều lắm, bắt quá trong nhà còn có cá, nếu phu nhân thích ngày mai tôi lại nấu cho bà ăn."

Mẹ Chu nói. "Món canh cá này không tồi, ngày mai đi nấu nhiều một chút rồi đưa tới nhà cho a Duyên."

"Vâng thưa phu nhân." Di Nhạc đáp lời.

.....

Ngày hôm sau là thứ 7, Tô Tiêu Tiêu không cần đi tới phòng làm việc cho nên cô tính toán ở nhà ngủ nướng.

Một giấc này của cô ngủ đến không biết khi nào, thẳng đến khi cửa phòng bị đẩy ra, ánh sáng từ phòng khách chiếu vào, cô cuộn tròn trong ổ chăn mở to mắt nhìn Chu Lâm Duyên đang đi vào sau đó lần nữa nhắm mắt lại, đem đầu vùi trong ổ chăn.

Chu Lâm Duyên vừa tiến vào liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu giống vật nhỏ đang ngủ đông, trên người bọc chăn, toàn bộ đầu đều vùi trong chăn.

Anh đi đến mép giường rồi ngồi xuống lôi kéo tấm chăn trên người Tô Tiêu Tiêu. "Tô Tiêu Tiêu, rời giường."

Tô Tiêu Tiêu vẫn còn buồn ngủ, cô trong ổ chăn túm chặt chiếc chăn không buông tay.

Chu Lâm Duyên thấy Tô Tiêu Tiêu không chịu đứng lên, trên tay hơi chút dùng sức, Tô Tiêu Tiêu ở trong ổ chăn phát ra tiếng ô ô kháng cự, thanh âm rầu rĩ, cũng không biết là làm nũng hay là đang tức giận.

Chu Lâm Duyên bị chọc cười, dùng một tay trực tiếp đem chăn nhấc lên.

Tô Tiêu Tiêu không có chăn che lại, theo bản năng muốn đi đoạt lấy cái chăn. Chu Lâm Duyên túm chặt không bỏ trong khi lực của Tô Tiêu Tiêu không bằng anh, kéo nửa ngày cũng không được, cuối cùng cô giương mắt nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ngồi ở mép giường, rũ mắt nhìn cô. Trong mắt hiện lên ý cười, Tô Tiêu Tiêu cùng anh nhìn nhau một lát, mím môi không cao hứng.

Không có chăn thì thôi vậy, cô nghiêng người lại tiếp tục ngủ.

Ai ngờ mới vừa nhắm mắt thì bị Chu Lâm Duyên từ trên giường kéo dậy. Tô Tiêu Tiêu theo bản năng hô nhỏ một tiếng, giây tiếp theo đã bị Chu Lâm Duyên ôm vào trong lòng ngực.

"Anh làm gì ——" Tô Tiêu Tiêu nói còn chưa nói xong, Chu Lâm Duyên đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô.

Tô Tiêu Tiêu ngây người hai giây, sau đó mới phản ứng lại, tay để ở trên vai Chu Lâm Duyên đẩy đẩy.

Nhưng Chu Lâm Duyên ôm rất chặt, ở trên môi cô trần trọc cọ xát, hoặc là nhẹ nhàng hoặc là cắn mạnh một cái cắn. Lúc Tô Tiêu Tiêu hé miệng phát ra âm thanh, anh liền thuận thế xâm nhập vào bên trong miệng của cô.

Cái hôn này không biết găng co bao lâu, thẳng đến Tô Tiêu Tiêu bị hôn đến hô hấp không thuận thì Chu Lâm Duyên mới buông lỏng ra.

Chu Lâm Duyên nắm cằm của cô, trong mắt mang theo ý cười, giọng nói khàn khàn. "Như vậy sẽ giúp em tỉnh táo hơn cũng đỡ cho em phải tức giận vì rời giường sớm nha."

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên hôn đến cả người nhũn ra, trong đầu một đoàn hồ nhão, làm sao còn có tâm trạng để tức giận cơ chứ, nhưng mà cô vẫn là nhịn không được trừng anh, nào có ai lại dùng cách này!

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu trừng mình, không khỏi buồn cười, đôi tay anh xuyên qua đầu gối đem cô bế lên rồi đi vào phòng tắm "9 giờ 30 anh sẽ phải đi làm, trước tiên em cùng anh ăn sáng, ăn xong rồi ngủ tiếp cũng được."

Chu Lâm Duyên đem Tô Tiêu Tiêu ôm đi phòng tắm rồi đặt ở trên bệ rửa mặt.

Lấy khăn lông thấp nước ấm giúp Tô Tiêu Tiêu lau mặt, lúc khăn lông che lên mặt Tô Tiêu Tiêu chính mình giờ tay đề lại, cô xoa xoa mặt rồi nhìn Chu Lâm Duyên Duyên. “Anh muốn đi đâu?”

Chu Lâm Duyên nói: “Công ty, sáng nay anh có việc cần xử lý tầm 3, 4 giờ chiều có thể trở về.”

Anh vừa mới nói xong, di động liền vang lên.

Chu Lâm Duyên từ túi quần lấy di động nhìn màn hình, sau đó liền xoay người đi bên ngoài nghe điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên bệ rửa mặt ngáy ngốc trong chốc lát.

Chờ phục hồi tinh thần cô mới từ trên bệ nhảy xuống rồi mở vòi nước cúi đầu lấy nước rửa mặt.

Lúc cô ra khỏi phòng ngủ thì Chu Lâm Duyên vẫn đang ở ban công nghe điện thoại, Tô Tiêu Tiêu nhìn nhìn anh rồi lập tức đi phòng bếp ăn bữa sáng.

Bữa sáng đều là món Tô Tiêu Tiêu thích ăn. Cô uống một ít nước trước rồi mới cầm lấy cái bánh nhỏ cắn một miếng.

Lúc Chu Lâm Duyên trở lại nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu ngoan ngoãn ngồi ở phòng bếp ăn bữa sáng.

Anh đi đến sofa cầm lấy tây trang. “Tầm 3, 4 giờ chiều anh sẽ trở về. Buổi tối em muốn làm cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu mới vừa ăn xong một chiếc bánh nhỏ, cô đứng dậy đi tới bồn nước rửa tay rồi khăn giấy lau khô. Cô đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên cầm lấy cà vạt rồi giúp anh đeo lên.

Cô vừa nghiêm túc giúp Chu Lâm Duyên thắt cà vạt vừa nói. “Em còn chưa nghĩ ra, anh để em suy nghĩ đã nhé.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. “Nghĩ muốn đi chỗ nào nói cho anh.”

“Được.” Tô Tiêu Tiêu giúp Chu Lâm Duyên thắt xong cà vạt, sau đó thuận tiện giúp anh sửa cổ áo.

Ngón tay mới vừa nắm lấy cổ áo thì Chu Lâm Duyên đột nhiên cầm lấy tay cô. Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu thấy Chu Lâm Duyên đang dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú mình.

Cô sùng sốt. “Anh——”

Còn chưa kịp nói cái gì thì Chu Lâm Duyên hơi dùng lực nắm lấy tay đem Tô Tiêu Tiêu ôm vào trong lồng ngực. Một tay anh ôm lấy eo cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Đây là cái hôn thứ 2 vào lúc sáng sớm, so với nụ hôn lúc nãy thì dường như nó lâu, kịch liệt hơn một chút. Hai người môi lưỡi dây dưa, trong phòng thậm chí có thể nghe thấy âm thanh hôn môi của hai người.

Tô Tiêu Tiêu bị hôn đến mềm cả người, cơ hồ cả người đều dựa vào Chu Lâm Duyên.

Không biết qua bao lâu, Chu Lâm Duyên mới hơi chút buông cô ra. Lúc sau anh lại giờ tay nắm cầm Tô Tiêu Tiêu rồi cúi đầu cắn nhẹ một cái ở trên môi cô và thấp giọng nói. “Anh đi đây.”

Tô Tiêu Tiêu mặt nóng đến lợi hại, tim đập rất nhanh. Cô cũng không dám nhìn vào đôi mắt Chu Lâm Duyên, chỉ gật gật đầu.

Chu Lâm Duyên ôm eo rồi hôn lên đôi mắt của Tô Tiêu Tiêu, lúc này mới buông cô rồi đi ra cửa.

Tô Tiêu Tiêu tiễn Chu Lâm Duyên đến cửa, chờ anh đi rồi cô mới đóng cửa lại.

Tô Tiêu Tiêu xoay người theo bản năng sờ sờ môi, trên môi vẫn còn có chút tê tê. Trên đôi môi của cô vẫn còn vương mùi bạc hà nhàn nhạt của Chu Lâm Duyên. Trong đầu Tô Tiêu Tiêu không ngừng hiện lên cái hôn triền miên lúc nãy. Trái tim của cô một lần nữa lại nhảy dựng lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, mặt cũng theo đó mà nóng lên.

.....

Cả buổi sáng Tô Tiêu Tiêu nơi nào cũng không đi. Cô ở trong phòng tắm thu dọn quần áo của mình và Chu Lâm Duyên bỏ vào máy giặt, sau đó liền đi thư phòng tiếp tục vẽ bản thiết kế.

Lúc làm việc Tô Tiêu Tiêu sẽ quên mất thời gian, căn bản không biết mấy giờ với mấy giờ.

Thẳng đến khi ngoài cửa vang lên âm thanh chuông cửa.

Tô Tiêu Tiêu từ máy tính ngẩng đầu, theo bản năng nhìn đồng hồ treo tường ở đối diện, vừa mới 11 giờ.

Tô Tiêu Tiêu nghĩ vào thời gian này hẳn là không phải là Chu Lâm Duyên

Cô buông bút rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chuông cửa vang lên hai tiếng liền ngừng lại. Tô Tiêu Tiêu đi tới cửa nhìn qua mắt mèo thì thấy bên ngoài là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy có chút kỳ quái. Cô đem cửa mở ra.

Ngoài cửa, Di Nhạc xách theo cái hộp giữ ấm. Đây là canh cá mà Chu phu nhân bảo bà đem tới cho Chu Lâm Duyên.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Di Nhạc liền ngậy ngẩn cả người.

Trước mắt sáng ngời, qua một lúc bà ấy vẫn không có phản ứng.

Tô Tiêu Tiêu mặc một chiếc váy ngủ màu trắng đứng ở bên trong, tóc mới vừa gội qua, có chút xoã tung mềm mại mà tán trên vai, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đến làm người kinh diễm, làn da cũng rất trắng.

Di Nhạc nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu sừng sốt hơn nửa ngày, thẳng đến Tô Tiêu Tiêu mở miệng dò hỏi. “Di là?”

Di Nhạc lúc này mới phục hồi tinh thần, cười trả lời: “Tôi là người bên Chu gia bảo tới đây. Trong nhà có nấu canh cá, là phu nhân bảo tôi đưa tới cho thiếu gia.”

Nói xong bà liền đem hộp giữ nhiệt trong tay cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu vội cảm lấy. “Cảm ơn ạ, đã làm phiền đi tự mình tới đây rồi.”

Di Nhạc vội xua tay, cười nói: “Không phiền toái không phiền toái.”

Bà ấy theo bản năng nhìn vào trong phòng nhìn một cái, “Ai, thiếu gia không ở nhà sao?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Đúng vậy ạ. Sáng nay anh ấy đi tới công ty đến chiều mới trở về. Di vào nhà đi ạ.”

Tô Tiêu Tiêu nghiêng người cho đối phương đi vào.

Di Nhạc vội nói. “Không được...không được, ở nhà còn có việc cần tôi trở xử lý.”

Cuối cùng bà ấy lại nói: “Canh cá là vừa rồi mới nấu, cô nên ăn lúc còn nóng nha, tôi đi đây.”

Di Nhạc dặn dò xong thì đi về phía thang máy.

Bà nghĩ thầm phải chạy nhanh trở về nói cho phu nhân biết thiếu gia đang sống cùng một cô gái xinh đẹp.

“Đều ở cùng một chỗ!” Mẹ Chu đang ở nhà cắm hoa, nghe thấy tin mà Di Nhạc mang về đã vô cùng kích động. “Vậy con dâu của tôi có xinh đẹp hay không?”

Di Nhạc lập tức nói. “Cô ấy vô cùng xinh đẹp hơn nữa giọng nói cũng rất dễ nghe.”

Mẹ Chu vui vẻ vô cùng, hoa cũng không thêm cắm mà lập tức gọi điện cho Chu Lâm Duyên.

Sau khi cuộc gọi được kết nối mẹ Chu mở miệng liền hỏi. “Mẹ nói này con trai, rốt cuộc thì tới khi nào con mới cho mẹ gặp mặt con dâu a.”

Chu Lâm Duyên không nghĩ tới mẹ của mình đột nhiên gọi điện thoại tới hỏi chuyện này. Chỉ là cũng không phải ngoài ý muốn, anh cười cười. “Mẹ để con hỏi ý kiến của cô ấy trước được không ạ.”

Chuyện gặp mặt người lớn hẳn là nên hỏi ý kiến của con gái nhà người ta trước. Mẹ Chu cũng rất hiểu, bà vui vẻ nói: “Mẹ chờ con. Lúc nào con dẫn người về nhà thì nhớ nói trước cho mẹ biết một tiếng.”

Chu Lâm Duyên ở bên kia nhẹ giọng cười. “Được ạ. Trước lúc bọn con về nhất định sẽ thông báo trước cho mẹ. Mẹ nhớ đem bao lì xì chuẩn bị tốt đi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Cúp điện thoại, Chu Lâm Duyên đang suy nghĩ vì sao mẹ của mình lại đột nhiên gọi điện thoại tới hỏi con dâu, kết quả chưa đến một phút đồng hồ thì Tô Tiêu Tiêu liền gọi điện thoại tới.

Chu Lâm Duyên nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng liền nghe thấy Tô Tiêu Tiêu ở bên kia sốt ruột mà kêu to. “Chu Lâm Duyên, người nhà của anh đã tới đây!”

Tô Tiêu Tiêu gấp gấp, giọng nói lớn tới mức có thể đem màng nhĩ Chu Lâm Duyên chọc thủng a.

Chu Lâm Duyên sững sốt, trong nháy mắt liền hiểu rõ vấn đề.

Anh buông cây bút trong tay xuống, lười biếng dựa vào ghế, khoe môi câu lên một nụ cười, biết rõ còn có hỏi. “Là ai tới?”

Bên kia điện thoại, Tô Tiêu Tiêu kêu xong một tiếng này liền ủ rũ ngồi ở trên giường, biểu tình như muốn khóc. “Em không biết, có thể là mẹ của anh cho người đưa canh cá tới.”

Sau khi tiễn đi Nhạc rồi đi Tô Tiêu Tiêu nằm trên sofa phát ngốc nửa ngày, càng nghĩ càng hoảng. Cô không biết nên làm cái gì bây giờ, lúc này mới ư ờ oải mà gọi điện cho Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu, sườn mặt vui trong gối. “Làm sao bây giờ. Lúc đi ấy trở về có khi nào sẽ nói với mẹ của anh chuyện hai chúng ta sống cùng nhau hay không?”

Chu Lâm Duyên nghe thấy giọng nói Tô Tiêu Tiêu giống như sắp khóc, anh nén cười, thấp giọng hỏi. “Tô Tiêu Tiêu, em đang khóc đấy hả?”

Tô Tiêu Tiêu đem chăn che mặt lại, ư ờ oải nói. “Không có.”

Chu Lâm Duyên cười trấn an cô. “Được rồi, em đừng suy nghĩ vớ vẩn, một lát anh sẽ trở về.”

Tuy rằng Chu Lâm Duyên bảo cô đừng suy nghĩ vớ vẩn, nhưng Tô Tiêu Tiêu làm sao có thể không suy nghĩ vớ vẩn đây. Cô cũng không biết thái độ người nhà Chu Lâm Duyên đối cô sẽ như thế nào, hơn nữa buổi sáng cô còn mặc váy ngủ, tóc cũng không gọn gàng, trang điểm cũng không...

Thật ra lúc biết vị kia là người bên Chu gia, trong lòng cô thật sự lộp bộp một chút, thật vất vả mới duy trì bình tĩnh cùng thể diện. Nhưng người vừa đi thì cô liền ngốc.

Tô Tiêu Tiêu càng nghĩ càng lo âu, ở trên giường ư ờ oải nửa ngày cuối cùng cảm thấy hình như có gì đó không đúng, bộ dáng bây giờ của cô sao lại lại giống con dâu muốn gặp cha mẹ chồng vậy nhỉ.

Tô Tiêu Tiêu nhanh tay xốc chăn xuống giường rồi chạy tới thư phòng tiếp tục vẽ bản thiết kế để dời đi lực chú ý.

Bốn giờ chiều, Chu Lâm Duyên trở về thì thấy Tô Tiêu ở thư phòng.

Tô Tiêu Tiêu chiếm bàn làm việc của anh, một tay chống cằm một tay cầm bút ở trên giấy lười biếng vẽ vẽ. Nghe được âm thanh Chu Lâm Duyên trở về cô cũng không thêm quay đầu nhìn anh.

Chu Lâm Duyên vừa cởi cúc áo tây trang vừa đi vào thư phòng.

Lúc đi đến bàn làm việc vừa vặn đem tây trang cởi ra, anh thuận tay đem tây trang che đầu Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu lập tức ngồi thẳng dậy, một tay đem tây trang kéo xuống, quay đầu lại trừng Chu Lâm Duyên. “Anh thật phiền a.”

Chu Lâm Duyên cười đến vui vẻ, anh cầm lấy tây trang từ tay Tô Tiêu Tiêu tùy tiện ném lên bàn, rồi sau đó đem cô kéo khỏi ghế còn chính mình thì ngồi vào ghế. Chu Lâm Duyên để Tô Tiêu Tiêu ngồi trên đùi mình, anh giờ tay ngoắc ngoắc cầm của cô. “Anh còn chưa tính toán với em đâu, thấy anh trở về cũng không chào đón một chút.”

Tô Tiêu Tiêu đang còn phiền lòng, kéo tay anh xuống. “Anh đừng nháo.”

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, ý cười nơi đáy mắt cũng thu liễm dần. “Em vẫn còn suy nghĩ lung tung phải không?”

“Cái gì gọi là suy nghĩ lung tung hả.” Tô Tiêu Tiêu từ trên đùi Chu Lâm Duyên đứng dậy đi đến sofa ngồi xuống.

Cô đem tay chống trên tay vịn sofa, nâng má, lúc này mới giương mắt nhìn về phía Chu Lâm Duyên. “Có khi nào mẹ của anh sẽ không thích em hay không?”

Chu Lâm Duyên im lặng nhìn cô, cười như không cười.

“Anh đừng cười a.” Tô Tiêu Tiêu cầm lấy gối ném về phía anh, Chu Lâm Duyên thuận tay bắt được, trêu chọc cô. “Ừ, mẹ anh thích em hay không thì

anh không biết, dù sao anh thích em là thật.”

Tô Tiêu Tiêu tròn mắt há hốc mồm nhìn anh.

Chu Lâm Duyên cười vui vẻ, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tô Tiêu Tiêu cuối cùng không trêu chọc cô nữa, anh đứng dậy thuận tiện cầm lấy tây trang trên bàn. “Mẹ anh nhất định sẽ thích em, đừng suy nghĩ lung tung.”

Anh nói xong liền đi ra khỏi thư phòng.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa ngây người, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần.

Cô lại cúi đầu đôi tay chống cằm, hơi rũ mắt nhìn chằm chằm chân bàn thất thần.

Vì chút nhạc đệm này cho nên buổi tối Tô Tiêu Tiêu không muốn đi ra ngoài nhưng mà Chu Lâm Duyên lại mạnh mẽ mang cô ra cửa ăn cơm.

Lúc ăn cơm Tô Tiêu Tiêu cũng có chút thất thần, ăn chưa được bao nhiêu liền no rồi. Cô ngồi ở đối diện, đôi tay nâng má nhìn Chu Lâm Duyên.

Qua một lát, nhân viên phục vụ đem nước dừa mà Tô Tiêu Tiêu đã gọi tới.

“Cảm ơn.” Tô Tiêu Tiêu đem nước dừa đưa tới trước mặt rồi cầm ống hút uống một ngụm. Cô nhìn Chu Lâm Duyên đột nhiên hỏi. “Chu Lâm Duyên, anh lần trước tới Diệp Thành gặp ba mẹ em có khăn trương không?”

Chu Lâm Duyên ngược mắt, tặng cô một ánh mắt xem thường. “Em cho anh gặp ba mẹ của em sao.”

Tô Tiêu Tiêu chột dạ, cô cong mắt hướng về phía Chu Lâm Duyên ngọt ngào cười một cái. “Vậy lúc anh tới khăn trương không?”

Chu Lâm Duyên bưng ly nước uống một ngụm, lãnh đạm nói. “Không khăn trương.”

Tô Tiêu Tiêu vội hỏi. “Vì sao?”

Chu Lâm Duyên nói. “Dù sao anh cũng đã từng gặp qua mẹ em.”

“Tiên sinh, của ngài tổng cộng là 968 tệ.” Chu Lâm Duyên vừa mới gọi phục vụ thanh toán. Người phục vụ liền cầm hóa đơn lại đây. Chu Lâm Duyên từ túi quần lấy ra chiếc ví sau đó rút một tấm thẻ, nhân viên phục vụ nhận lấy và nói. “Ngài chờ một lát.”

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, tiếp tục nói. “Lần đầu anh gặp mẹ em lúc ấy chúng ta còn chưa có ở bên nhau đâu.”

Chu Lâm Duyên đem ví tiền đặt trên bàn trên bàn, anh nâng mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu, con người mang theo ý cười trêu chọc. “Ừ, nhưng mà anh biết rõ mẹ em rất thích anh.”

Tô Tiêu Tiêu “...”

Mẹ Tô quả thực là rất thích Chu Lâm Duyên. Lúc nào bà cũng khen anh lớn lên thật đẹp trai, lại còn có giáo dục tốt. Trong khi cô cùng Chu Lâm Duyên còn chưa ở bên nhau đâu, vậy mà mẹ của cô hận không thể nhận con rể.

Tô Tiêu Tiêu rất không vui khi thấy Chu Lâm Duyên đắc ý, cô hừ một tiếng. “Đánh rắm, trước kia mỗi ngày anh đều bắt em tắm ca, còn hại em không thể về nhà, mẹ của em ngoài mặt đối với anh thì rất nhiệt tình, trên thực tế cũng không biết bà đã lén mắng anh mấu lạnh vô tình bao nhiêu lần rồi.”

Động tác nhận lại thẻ Chu Lâm Duyên dừng lại, anh không khỏi nhíu mày. “Điều em nói là thật?”

Về mặt Tô Tiêu Tiêu rất nghiêm túc.

“Em lừa anh làm cái gì.”

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm cô một lát, cuối cùng nhịn không được câu môi cười, làm bộ làm tịch hỏi cô. “Nếu như ba mẹ không thích anh thì làm sao bây giờ?”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm nâng nâng cằm. “Anh làm em vui vẻ đi, sau này ở trước mặt mẹ em sẽ nói tốt về anh.”

Chu Lâm Duyên đều bị chọc cười, anh đứng dậy cầm lấy tây trang trong tay phục vụ rồi tiến lên phía trước hai bước, dắt lấy tay Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy túi xách rồi nắm tay Chu Lâm Duyên đi ra ngoài.

Hai người vai sánh vai, soái ca cùng nữ mỹ hớp dẫn không ít ánh mắt.

Sau khi ra khỏi nhà hàng Chu Lâm Duyên cùng Tô Tiêu Tiêu tản bộ dọc theo con đường Tân Giang, từng cơn gió từ bờ sông thổi tới làm cho con người ta vô cùng thoải mái.

Bởi vì vừa mới sang tháng 10, cho nên gió thổi cũng không cảm thấy lạnh. Với bầu không khí không nóng không lạnh như thế này thì vô cùng thoải mái. Trên đường Tân Giang có rất nhiều người cũng đang tản bộ.

“Tô Tiêu Tiêu.”

“Sao vậy?” Tô Tiêu Tiêu đang ngồi xổm trên mặt đất chơi đùa với chú chó nhỏ, nghe thấy tiếng gọi của Chu Lâm Duyên cô mới quay đầu lại. Chu Lâm Duyên ngồi ở trên ghế cách không xa nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu đứng lên đi về phía rồi ngồi xuống bên cạnh. “Làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên lười biếng mà dựa vào lưng ghế, rũ mắt nhìn cô qua một mối nói. “Ngày mai cùng anh về nhà nhé.”

Tô Tiêu Tiêu mở to mắt, phản xạ có điều kiện chính là lắc đầu.

Chu Lâm Duyên không nói lời nào mà chỉ nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu cùng anh đối diện trong chốc lát, rốt cuộc cũng bại trận, cô đem đầu dựa vào vai Chu Lâm Duyên. “Em sợ.”

Chu Lâm Duyên mỉm cười, giơ tay xoa nhẹ mái tóc của cô. “Có anh ở đây em còn sợ cái gì.”

Tối nay lúc Chu Lâm Duyên nhận được một cuộc điện thoại, có buổi xã giao cần anh tham gia. Chu Lâm Duyên lái xe đưa Tô Tiêu Tiêu về nhà trước rồi mới đi.

Tối cửa tiểu khu, Tô Tiêu Tiêu tháo dây an toàn rồi nghiêng đầu hỏi anh khi nào trở về.

Chu Lâm Duyên nhìn cô. “Anh cũng không xác định, nhưng mà anh sẽ cố gắng về sớm.”

Tô Tiêu Tiêu gật gù đầu, nghiêm túc dặn dò anh. “Được rồi, anh nhớ uống ít rượu, còn có sau khi uống rượu thì bảo chú Trần hoặc là Lý Cao đưa anh trở về.”

Ánh đèn chiếu sáng bên trong xe, Chu Lâm Duyên nhìn bộ dáng nghiêm túc dặn dò của Tô Tiêu Tiêu, khóe môi gợi lên ý cười. Anh nâng tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai Tô Tiêu Tiêu, thấp giọng nói. “Anh đã biết, nếu như muộn rồi mà anh vẫn chưa về thì em cũng đừng chờ, nhớ đi ngủ sớm một chút.”

Tô Tiêu Tiêu lỗ tai bị xoa đến có điểm ngứa, cô theo bản năng kéo tay Chu Lâm Duyên xuống. “Em biết rồi. Em về nhé, anh lái xe chậm một chút và nhớ chú ý an toàn.”

Tô Tiêu Tiêu xoay người xuống xe, ở bên ngoài cùng Chu Lâm Duyên vẫy vẫy tay sau đó mới xoay người đi vào tiểu khu.

Chu Lâm Duyên ngồi ở trong xe không có lập tức rời đi. Đôi mắt anh nhìn chằm chằm bóng dáng Tô Tiêu Tiêu, đáy mắt thần sắc đều trở nên ôn nhu. Thẳng đến khi bóng dáng của cô đã khuất bóng Chu Lâm Duyên mới thu hồi tầm mắt đem xe một lần nữa khởi động.

Tô Tiêu Tiêu về nhà đi phòng tắm rửa. Sau khi làm khô tóc cô liền mở tủ bắt đầu chọn trang phục cho ngày tới nhà Chu Lâm Duyên.

Không biết có phải mỗi cô gái lúc gặp cha mẹ chồng trong lòng cũng sẽ bất ổn giống như cô bây giờ không nhỉ.

Tô Tiêu Tiêu liên tiếp thử vài bộ quần áo, cuối cùng cũng chọn được hai bộ, tính toán chờ Chu Lâm Duyên trở về giúp cô chọn bộ thích hợp nhất.

Bất quá Chu Lâm Duyên đêm nay xã giao đến khuya. Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn chờ đến 12 giờ nhưng anh vẫn chưa có trở về. Cô thật sự là mệt mỏi, liền nằm ở trên sofa rồi ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Tô Tiêu Tiêu là trong lúc ngủ mơ bị Chu Lâm Duyên hôn tỉnh.

Mùi hương bạc hà quen thuộc cùng với mùi hương nhàn nhạt trên người cơ thể Chu Lâm Duyên bao phủ ở giữa môi răng cô.

Cảm giác bị Chu Lâm Duyên hôn quá mức quen thuộc, Tô Tiêu Tiêu trong giấc mộng ưm một tiếng, mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn Chu Lâm Duyên một cái rồi nhắm lại, đôi tay nâng lên chủ động ôm lấy cổ của anh.

Chu Lâm Duyên cảm nhận được Tô Tiêu Tiêu đáp lại, nụ hôn của anh lại càng sâu hơn. Anh đem Tô Tiêu Tiêu từ trên sofa bế lên đặt trên đùi mình.

Anh dựa lưng vào ghế, một tay giữ chặt eo rồi kéo cô sát vào lồng ngực. Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên hôn đến cả người nhũn ra, sau một lúc lâu mới hơi lui ra, cô nhẹ nhàng thở dốc, mơ hồ hỏi. “Anh đã trở về rồi sao?”

Chu Lâm Duyên nheo mắt rồi hôn nhẹ lên môi cô một cái. “Ừ, cũng đã 2 giờ rồi.”

Anh giơ tay sờ sờ mặt Tô Tiêu Tiêu. “Không phải bảo em đi ngủ sớm một chút rồi sao.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Con không phải bị anh đánh thức sao.”

Tô Tiêu Tiêu không khỏi trừng anh một cái.

Phòng khách ánh đèn mờ nhạt, Chu Lâm Duyên dựa vào sofa, ánh mắt dừng ở đôi môi có chút sưng của Tô Tiêu Tiêu, con ngươi nhiễm ý cười, ngón tay đặt ở môi cô nhẹ nhàng xoa xoa.

“Đúng rồi, em chọn hai bộ áo quần áo để ngày mai mặc, anh giúp em xem một chút nhé!” Tô Tiêu Tiêu đột nhiên nhớ tới chuyện chọn quần áo, cô chống bả vai anh muốn đứng lên nhưng Chu Lâm Duyên không buông cô ra mà trực tiếp đem cô bế lên.

Tô Tiêu Tiêu đôi tay ôm bả vai Chu Lâm Duyên, hai chân kẹp lấy eo của anh. Lúc hai người đi vào phòng ngủ Tô Tiêu Tiêu mới quay đầu chỉ vào hai bộ đồ trên giường. “Cái màu hồng nhạt, còn có cái màu màu đen kia nữa, mẹ của anh hẳn sẽ thích phong cách có tri thức một chút đi, vậy mặc áo sơ mi cùng chân váy cũng có thể ——” Tô Tiêu Tiêu ở trên người Chu Lâm Duyên xoay qua xoay lại chỉ vào quần áo.

Những bộ quần áo hôm nay cô thử đều ở trên giường, ngăn tủ, còn có trên sofa, Tô Tiêu Tiêu ở trên người Chu Lâm Duyên không an phận mà xoay qua xoay lại. Chu Lâm Duyên rút cuộc vẫn nhìn không được, bàn tay của anh chụp lấy hông Tô Tiêu Tiêu, cắn răng thấp giọng mắng. “Tô Tiêu Tiêu, đừng xoay loạn như vậy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tô Tiêu Tiêu ngẩn ra, qua một lúc mới ngượng ngùng nó. “Em... không có.”

Cô nhanh chóng từ Chu Lâm Duyên trên người nhảy xuống.

Đôi mắt của Tô Tiêu Tiêu bắt gặp liếc nhìn thân dưới của Chu Lâm Duyên một cái.

Động tác nhỏ này của cô lọt vào trong tầm mắt Chu Lâm Duyên, anh hí híp mắt, trầm giọng nói. “Tô Tiêu Tiêu, em đang nhìn nơi nào vậy?”

Tô Tiêu Tiêu trái tim nhảy dựng lên, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, đã vậy còn mạnh miệng nói. “Em cái gì cũng không thấy.”

Cô xoay người sang chỗ khác giả vờ bình tĩnh đứng cạnh tủ lựa quần áo, chọn nửa ngày mới lấy ra một cái áo sơ mi trắng cùng một cái chân váy màu hồng nhạt, cô quay đầu lại hỏi Chu Lâm Duyên. “Anh thấy em mặc bộ này có được không?”

Chu Lâm Duyên lười biếng dựa vào đầu giường, liếc mắt một cái rồi nói. “Đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt hồ nghi nhìn anh, trầm mặc một lát lại xoay người cầm lấy cái áo len mỏng màu xanh cùng một cái quần jean. “Bộ này thì sao?”

Chu Lâm Duyên cầm lấy chiếc váy trên giường thưởng thức, không chút để ý nói. “Cũng đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu nhú mày chỉ vào cái váy trong tay anh. “Váy còn cái trong tay anh thì sao?”

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn liếc một cái, trả lời một cách thần nhiên. “Đều đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu “...”

Cuối cùng Tô Tiêu Tiêu cũng hiểu, mặc kệ cô chọn cái nào anh cũng đều sẽ thấy đẹp.

Tô Viễn tưởng cũng lười để ý tới anh, hỏi cũng không ra vậy thì tự mình chọn còn hơn.

Tô Tiêu Tiêu đem quần áo thả lại trong ngăn tủ rồi đi đến mép giường giữ chặt tay Chu Lâm Duyên nói. “Thời gian không còn sớm, anh trở về phòng ngủ..... A ——”

Tô Tiêu Tiêu còn chưa nói xong đã bị Chu Lâm Duyên cầm tay kéo vào lòng.

Bị kéo bất ngờ cho nên Tô Tiêu Tiêu đã không kịp phòng bị mà bổ nhào vào trên người Chu Lâm Duyên, đôi tay đặt ở trên vai anh. “Anh muốn làm gì...?”

Toàn bộ cơ thể của Tô Tiêu Tiêu đều dán ở trên người Chu Lâm Duyên, đêm khuya ánh đèn đầu giường mờ nhạt tạo nên bầu không khí ái muội.

Trái tim Tô Tiêu Tiêu đập rất nhanh, cô theo bản năng muốn né tránh nhưng mà eo đã bị cánh tay Chu Lâm Duyên ôm chặt, cả người cô đều chặt chẽ nằm ở trong lòng anh.

Tô Tiêu Tiêu tránh không được liền có chút nóng nảy. “Chu Lâm Duyên anh đừng làm loạn...”

Nương theo ánh sáng đầu giường

Chu Lâm Duyên nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu xấu hổ đến đỏ bừng mặt, khóe môi anh câu lên, thấp giọng trêu chọc cô. “Anh làm loạn cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu đỏ mặt trừng anh.

Chu Lâm Duyên cười tủm tỉm, giờ tay nắm cầm của cô. “Sao vậy?”

Mỗi lần bị Chu Lâm Duyên cười trêu chọc Tô Tiêu Tiêu sẽ rất dễ xấu hổ. Cô lập tức có chút bực bội, giãy giụa muốn đứng dậy nhưng lại quên mất bản thân lúc này đang ở trên người anh, cứ nhích tới nhích lui như vậy không thể nghỉ ngơi là đang tự rước lấy họa.

Quả nhiên, giãy tiếp theo bàn tay của Chu Lâm Duyên liền ấn trên mông cô, ánh mắt lại thâm trầm. “Tô Tiêu Tiêu...không cho em lộn xộn.”

Giọng nói khàn khàn, Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy trong đôi mắt của anh nhiễm đầy tình dục, khuôn mặt cô lúc đỏ lúc trắng, lập tức không dám động.

Tô Tiêu Tiêu cứng đờ nằm ở trên người anh, trong ánh mắt tràn ngập khản trương cùng bất an.

Chu Lâm Duyên nhìn cô trong chốc lát mới chậm rãi bình tĩnh lại, anh cắn lỗ tai cô thấp giọng nói. “Hiện tại mới biết sợ.”

Tô Tiêu Tiêu mặt càng đỏ hơn, cô có chút hoảng loạn dời đi tầm mắt, giọng nói rất nhỏ. “Anh uống rượu...”

Chu Lâm Duyên không phủ nhận, ừ một tiếng. “Một chút.”

Anh nhẹ nhàng hôn lỗ tai cô, lại theo lỗ tai một đường đi xuống cổ.

Hơi thở của Chu Lâm Duyên phả vào cổ cô có điểm ngứa, lại tạo cho cô một loại cảm giác khác lạ. Tô Tiêu Tiêu cảm thấy thân thể chính mình giống như điện giật, có chút sốt ruột gọi một tiếng. “Chu Lâm Duyên...”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, môi vẫn dán ở cần cổ tinh tế mà hôn.

Tô Tiêu Tiêu muốn khóc, thấp giọng nói. “Ngựa...”

Chu Lâm Duyên ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đỏ mặt biểu tình sắp khóc, anh cười một tiếng rồi đột nhiên xoay người đem Tô Tiêu Tiêu đè ở dưới thân.

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt tròn to, nhịp tim đình trệ.

Chu Lâm Duyên giờ tay nắm cầm cô cười nói. “Cô gái ngốc đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi gặp mẹ chồng tương lai.”

Chu Lâm Duyên đi rồi nhưng trái tim Tô Tiêu Tiêu vẫn nhảy thình thịch.

Khuôn mặt nóng bừng giống như lửa đốt, cô theo bản năng sờ sờ lỗ tai. Cảm giác khi Chu Lâm Duyên hôn lỗ tai cùng cổ vẫn còn đó, Tô Tiêu Tiêu đỏ mặt kéo chăn che kín đầu.

.....

Ngày hôm sau Chu Lâm Duyên dậy khá muộn vì lúc buổi tối ngủ không được tốt. Anh đi ra khỏi phòng ngủ thì phát hiện cửa phòng Tô Tiêu Tiêu mở ra, anh nghiêng đầu nhìn lướt qua liền thấy Tô Tiêu Tiêu đã thay quần áo xong.

Bộ đồ hôm nay Tô Tiêu Tiêu mặc chính là sơ mi trắng cùng chân váy màu hồng nhạt, trông vừa trí thức lại ưu nhã, cũng không làm mất đi sức sống thanh xuân.

Vì hôm nay sẽ đi gặp mẹ chồng tương lai, buổi sáng Tô Tiêu Tiêu liền rời giường rất sớm để chuẩn bị. Lúc này cô đang ngồi trước gương cầm máy uốn tóc làm tóc.

Chu Lâm Duyên lười biếng dựa vào cửa. Bởi vì vừa mới thức dậy cho nên thanh âm có chút khàn khàn. “Sao em lại thức dậy sớm như vậy?”

Tô Tiêu Tiêu không quay đầu lại, vẫn là bộ dáng nghiêm túc làm tóc. “Không phải là muốn đi gặp mẹ của anh sao, dĩ nhiên em phải dậy sớm để còn trang điểm.”

Tô Tiêu Tiêu đem đuôi tóc uốn xoắn một chút, sau đó buộc thành kiểu đuôi ngựa.

Từ hộp trang sức cô lấy ra một chiếc vòng cổ mang lên.

Làm xong hết thấy Tô Tiêu Tiêu mới từ trên ghế đứng lên rồi xoay người để Chu Lâm Duyên xem. “Anh thấy em có xinh đẹp không?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô ánh mắt xuất thần, sau một lúc mới ừ một tiếng.

Đâu chỉ là đẹp.

Tô Tiêu Tiêu cười. “Em mặc như thế này nhé.”

Cô vui vẻ đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên. “Vậy anh thấy cách trang điểm của em thế nào?”

Làn da của Tô Tiêu Tiêu rất đẹp, kỳ thật trang điểm hay không cũng rất đẹp, chẳng qua trang điểm xong thì sẽ mang vẻ đẹp tinh tế hơn. Chu Lâm Duyên đột nhiên cúi người muốn hôn cô.

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức lập tức giơ tay che miệng anh lại. “Đừng nháo, em vừa đánh son môi.”

Chu Lâm Duyên ánh mắt thật sâu chăm chú nhìn cô. Tô Tiêu Tiêu cong cong đôi mắt hướng anh cười ngọt ngào sau đó xoay người trở về phòng chọn giày cùng túi xách.

Trên đường đi tới Chu gia, trong lòng Tô Tiêu Tiêu đặc biệt khẩn trương nhưng mà cô lại không biểu hiện ra ngoài, liền đoan đoan chính chính ngồi một chỗ, đôi mắt nhìn phía trước, không nói bất cứ lời nào.

Nếu đổi lại là người khác khẳng định không nhìn ra Tô Tiêu Tiêu đang khẩn trương, nhưng mà Chu Lâm Duyên thì đã quá hiểu rõ con người của Tô Tiêu Tiêu. Ngày thường cô sẽ giống như một cái máy hát, cũng chỉ có những lúc đặc biệt khẩn trương mới có thể không rên một tiếng.

Chu Lâm Duyên giơ tay cầm lấy bàn tay Tô Tiêu Tiêu, ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay cô, thấp giọng nói. “Có anh ở đây, đừng sợ.”

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy anh trấn an mình lòng cũng chậm rãi không còn khẩn trương nữa.

Xe đi vào sân nhà Chu gia, quản gia vui vẻ tiến tới giúp Chu Lâm Duyên mở cửa xe. “Thiếu gia đã trở lại.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, vòng qua đầu xe mở cửa ghế phụ rồi đưa tay về phía Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu đem tay đưa cho anh.

Mẹ Chu đã sớm chờ ở cửa, nghe tiếng xe chạy vào sân thì nhanh chóng chạy ra ngoài. Bà liếc mắt một cái liền thấy một cô gái mặc áo áo sơ mi trắng cùng chân váy màu hồng nhạt, chân mang giày cao gót bước xuống khỏi xe.

Ánh mắt của mẹ Chu lập tức sáng lên, nghĩ thầm di Nhạc thật là không lừa mình, này thật đúng là tiểu tiên nữ a.

Mẹ Chu vui vẻ đi về phía hai người kia. “Đây là Tiêu Tiêu phải không?”

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy người phụ nữ nhiệt tình đang đi tới gần, cô ngần ngừ cho đến khi người phụ nữ ấy nắm lấy tay cô và nghe thấy Chu Lâm Duyên ở bên cạnh nói. “Đây là mẹ của anh.”

Thân thể Tô Tiêu Tiêu cứng đờ, vội vàng chào hỏi. “Cháu chào dì.”

Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

Này cùng trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau a.

Chu Lâm Duyên câu môi cười, ánh mắt nhìn cô giống như đang nói. “Anh đã nói mẹ sẽ thích em.”

Tô Tiêu Tiêu “...”

Tô Tiêu Tiêu nằm mơ cũng không nghĩ tới mẹ của Chu Lâm Duyên lại dễ ở chung như vậy.

Mẹ Chu tính cách tốt như thế này, vậy thì cái tính tình lạnh lùng của Chu Lâm Duyên đến tột cùng giống ai

Trôi qua một buổi sáng, Tô Tiêu Tiêu đã hoàn toàn không còn khẩn trương như lúc đầu, cô khéo léo cùng mẹ Chu nói chuyện phiếm

Mẹ Chu đối với Tô Tiêu Tiêu vừa lòng vô cùng, càng nhìn càng cảm thấy cô rất xinh đẹp, lúc cười lộ lên đôi mắt cong cong, nói chuyện cũng thật dễ nghe.

Lúc ăn cơm, mẹ Chu đối với Tô Tiêu Tiêu vô cùng nhiệt tình. “Tiêu Tiêu, nếu ngày thường cháu không có việc gì thì tới chơi với dì nhé, trước lúc tới thì báo với dì một tiếng, dì sẽ cho người chuẩn bị món ăn mà cháu thích.”

Tô Tiêu Tiêu có chút thụ sủng nhược kinh. “Cảm ơn dì.”

Cơm nước xong mẹ Chu lại mang theo Tô Tiêu Tiêu ra vườn hoa đi dạo, mãi cho đến 3 giờ chiều Chu Lâm Duyên có việc phải ra về lúc này Tô Tiêu Tiêu mới đi theo đứng dậy tạm biệt với bà.

Trước lúc đi mẹ Chu còn cho Tô Tiêu Tiêu một bao lì xì thật dày. Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức cũng chưa dám nhận nhưng mà Chu Lâm Duyên ở bên cạnh lại không khách khí, anh trực tiếp cầm lấy. “Cảm ơn mẹ, chúng con đi đây l.”

“Ừ, thường xuyên trở về nhé.”

Mẹ Chu lại giữ chặt tay Tô Tiêu Tiêu. “Tiêu Tiêu à, cháu cũng phải thường xuyên tới đây chơi với dì đấy biết không.”

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười “Vâng ạ.”

Cùng mẹ Chu tạm biệt xong, Chu Lâm Duyên nắm Tô Tiêu Tiêu rời đi.

Trên đường trở về, Chu Lâm Duyên đem bao lì xì đưa Tô Tiêu Tiêu.

Bao lì xì nặng trĩu, Tô Tiêu Tiêu nhìn không được trách anh. “Ai bảo anh nhận lấy hả.”

Chu Lâm Duyên cười cười. “Đây là quà gặp mặt mẹ cho em, dĩ nhiên là phải nhận.”

“Nhưng mà như thế này thì cũng quá nhiều...”

Chu Lâm Duyên nói. “Đều là tiền anh làm ra, nếu như em cảm thấy không thoải mái thì cứ coi như đây là tiền anh đưa cho em đi. Dù sao sau này tiền anh kiếm được cũng đều là của em.”

Tô Tiêu Tiêu nghe lời này khóe miệng nhẹ nhàng cong lên. Cô nghiêng đầu nhìn nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, bầu trời hôm nay cũng rất xanh, tâm tình bỗng nhiên tốt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Thời gian thoáng cái đã đến tháng 12, thành phố B bắt đầu sang đông, một ngày so với một ngày lại càng lạnh hơn.

Lúc gần tới tháng 12, Chu Lâm Duyên phải ra nước ngoài công tác. Lần này thời gian anh đi công tác rất dài, mãi cho đến giữa tháng 12 vẫn chưa xác định được ngày trở về.

Từ lúc Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ở bên nhau, đây vẫn là lần đầu tiên hai người xa nhau lâu như vậy. Tô Tiêu Tiêu nhớ anh đến không chịu được. Buổi tối trong căn nhà rộng lớn chỉ có một người khiến cho lòng của cô càng khó chịu hơn.

Có rất nhiều lần Chu Lâm Duyên gọi điện thoại về lúc đêm khuya. Tô Tiêu Tiêu nằm ở trên giường nghe giọng nói của anh thiếu chút nữa đã khóc.

Đêm Bình An ngày đó, Chu Lâm Duyên vẫn ở nước ngoài. Tô Tiêu Tiêu đi cùng Triệu Kỳ trải qua đêm Bình An, hai người ở bên ngoài ăn cơm chiều rồi đi xem phim. Sau khi xem phim xong lại đi ăn khuya, đến lúc về nhà cũng đã 1 giờ sáng.

Tô Tiêu Tiêu nghĩ đến chuyện về nhà chỉ có một mình trong lòng rất không muốn trở về. Cô lấy chìa khóa mở cửa thì phát hiện đèn trong nhà đã tắt.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy thật kỳ quái, rõ ràng ra lúc cửa cô vẫn để đèn sáng.

Lúc Tô Tiêu Tiêu đang muốn đi bật đèn thì có một đôi tay từ phía sau ôm lấy. Khi cô ngửi được mùi hương cùng với cái ôm quen thuộc, trái tim đang đập thình thịch bỗng trở nên dịu xuống, mũi lại có chút ê ẩm.

Chu Lâm Duyên ôm lấy Tô Tiêu Tiêu. Anh cúi đầu đặt cằm trên vai cô, thấp giọng nói. “Có nhớ anh không?”

Như thế nào sẽ không nhớ, nhớ đến đều sắp khó chịu muốn chết.

Tô Tiêu Tiêu chịu đựng xúc động muốn khóc. Cô ở trong vòng tay Chu Lâm Duyên xoay người lại, đôi mắt hồng hồng. “Sao anh trở về cũng không nói một tiếng cho em biết, em...”

Không chờ Tô Tiêu Tiêu nói xong Chu Lâm Duyên đã đem cô áp vào tường. Một tay ôm lấy eo, tay còn lại đặt sau ở gáy, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Đã lâu không gặp, cả hai đều nhớ nhau đến lợi hại. Chu Lâm Duyên hôn đến cường thế, không chừa một chút kẽ hở nào. Rất nhanh Tô Tiêu Tiêu liền thở không nổi, cô theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng mà phía sau chính là vách tường cô không thể làm gì khác chỉ có thể tiếp tục đón nhận nụ hôn của anh.

Hai người hôn không biết qua bao lâu, thẳng đến Chu Lâm Duyên hô hấp cũng trở nên thô nặng, anh mới rời khỏi đôi môi của Tô Tiêu Tiêu rồi đem người ôm vào trong lòng, khuôn mặt anh chôn ở cổ của cô, hô hấp nóng hổi phả vào cổ Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu thở dốc, tim đập cũng rất nhanh, đôi tay ôm eo Chu Lâm Duyên.

Hai người cứ như vậy mà ôm nhau.

Qua thật lâu Tô Tiêu Tiêu mới chậm rãi lấy lại ý thức, thấp giọng hỏi: “Anh trở về lúc nào? Đã ăn cơm chưa?”

Buổi tối cô có gọi cho Chu Lâm Duyên nhưng lại không có tín hiệu, lúc ấy còn có điểm mắt mắt nhưng mà bây giờ nghĩ lại anh lúc ấy hẳn là ở trên máy bay.

Chu Lâm Duyên thấp giọng nói: “Anh vừa trở về.”

Anh giờ tay đem công tắc đèn phía sau bật lên, trong nháy mắt căn phòng lập tức sáng lên.

Tô Tiêu Tiêu nâng mắt nhìn anh.

Chu Lâm Duyên hơi chút buông lỏng cơ thể, ánh mắt dừng trên đôi môi ướt át của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng mon trón. “Hôm nay em đi chỗ nào chơi?”

Tô Tiêu Tiêu kéo tay anh xuống rồi nắm lấy. “Ban ngày mẹ của anh gọi em tới nhà ăn cơm, buổi tối thì cùng Triệu Kỳ ăn cơm sau đó đi xem phim.”

Chu Lâm Duyên cười. “Xem ra những ngày anh không ở nhà em trôi qua cũng không tồi.”

Tô Tiêu Tiêu mếu máo. “Không có.”

Cô nhìn Chu Lâm Duyên trong chốc lát vẫn là không nhận được nói. “Em rất nhớ anh.”

Chu Lâm Duyên giờ tay vuốt nhẹ má cô. “Anh cũng vậy.”

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười rộ lên, cô đột nhiên nhớ tới gì đó. “Đúng rồi, giữa trưa hôm nay lúc em trở về dì có đưa cho một ít sủi cảo, anh đói bụng không, em đi nấu cho anh ăn nhé.”

Tô Tiêu Tiêu đi vào nhà đem đèn ở phòng khách bật lên.

Cô đi đến phòng bếp mở tủ lạnh lấy hộp sủi cảo ra. “Dì biết em thích ăn tôm cho nên toàn bộ sủi cảo đều là nhân tôm.”

Tô Tiêu Tiêu từ phía sau cánh cửa tủ lạnh thò đầu ra, cười tủm tỉm nhìn Chu Lâm Duyên. “Anh cố ăn mấy cái nha.”

Chu Lâm Duyên cởi cúc áo sơ mi từ bên ngoài tiến vào, nghe vậy cười cười. “Cũng được.”

Chu Lâm Duyên vừa trở về còn chưa kịp tắm rửa, lúc này anh mới nói. “Anh đi tắm rửa đây.”

"Anh đi đi, một lát liền có thể ăn."

Chu Lâm Duyên về phòng tắm rửa còn Tô Tiêu Tiêu thì ở phòng bếp nấu sủi cảo.

Nấu sủi cảo cũng không cần kỹ thuật gì nhiều, chỉ cần nấu chín là được.

Phòng ngủ Chu Lâm Duyên không đóng cửa, Tô Tiêu Tiêu có thể nghe thấy tiếng nước xôn xao trong phòng tắm, lúc trước mỗi ngày đều vắng vẻ bây giờ có anh trái tim bỗng nhiên được lấp đầy.

Bây giờ anh đã trở lại, cuối cùng cũng không cần mỗi ngày nhớ anh thì chỉ có thể gọi điện thoại nghe giọng nói.

Chu Lâm Duyên tắm rửa xong thì Tô Tiêu Tiêu vừa vặn đem sủi cảo nấu chín bày trên bàn.

Nhìn thấy anh đi ra Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm. “Có thể ăn rồi.”

Chu Lâm Duyên đi tới ngồi xuống sofa còn Tô Tiêu Tiêu ngồi ở chiếc ghế nhỏ cạnh bàn cầm đũa đưa cho anh.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình rất tốt. Đôi tay cô chống cằm, khoe môi cong cong cứ như vậy nhìn Chu Lâm Duyên một cách chăm chú.

Càng nhìn càng thích.

Cô đem ghế kéo lại gần Chu Lâm Duyên. “A... Anh dứt em một cái đi.”

Tô Tiêu Tiêu chống tay lên đầu gối của Chu Lâm Duyên rồi ghé đầu lại cắn nửa cái sủi cảo ở trên tay anh.

Cô mới vừa cắn nửa cái, đang muốn ăn tiếp nửa cái còn lại thì Chu Lâm Duyên đã ăn luôn nửa cái ăn kia.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh cười, qua một lát mới nhớ tới chính mình còn chưa rửa mặt và thay quần áo. Cô về phòng tắm rửa rồi thay một chiếc váy ngủ. Lúc ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang nằm trên giường của mình.

Tô Tiêu Tiêu đi qua. “Ai cho anh nằm trên giường của em”

Cô còn chưa kịp ngồi xuống giường thì đã bị Chu Lâm Duyên nắm chặt cánh tay đem cô kéo xuống. Tầm lưng của Tô Tiêu Tiêu dán vào ngực Chu Lâm Duyên, đôi tay của anh từ phía sau vòng qua đặt trên bụng nhỏ của cô.

Tô Tiêu Tiêu cũng không giãy giụa mà tìm tư thế thoải mái để chịu dựa vào Chu Lâm Duyên.

Hơn nửa tháng không gặp, không có điều gì ngọt ngào hơn so với việc được ôm người mình yêu thương.

Chu Lâm Duyên ôm Tô Tiêu Tiêu một lát rồi rồi bỗng nhiên giờ tay muốn che đôi mắt của cô lại.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, quay đầu lại nhìn lại anh. “Anh làm gì vậy?”

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên người hai người. Chu Lâm Duyên nhìn cô thật sâu, thấp giọng nói. “Trước nhắm lại.”

Mặc dù không biết Chu Lâm Duyên muốn làm cái gì nhưng mà cô vẫn ngoan ngoãn nhắm lại.

Qua một lát cô mới cảm nhận được Chu Lâm Duyên giống như là đang đeo thứ gì đó lên cổ của cô, có chút lạnh lẽo.

“Em có thể mở mắt ra rồi.”

Tô Tiêu Tiêu lập tức mở mắt ra.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua thì thấy một viên kim cương màu hồng.

Thật là đẹp.

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Anh lười biếng dựa vào đầu giường, vui vẻ ngắm nhìn Tô Tiêu Tiêu, khoe môi nhếch lên khen cô. “Rất đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu xoay người lại nhìn anh. “Đây là quà tặng em đêm Bình An sao?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, cánh tay vòng lấy eo Tô Tiêu Tiêu đem cô ôm vào lòng rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi, thấp giọng hỏi. “Em thích không?”

Tô Tiêu Tiêu gật đầu. “Rất thích.”

Cô vui vẻ chủ động hôn Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu vừa định thôi lui thì Chu Lâm Duyên liền ngậm lấy môi cô, một tay ôm ở bên hông, một tay giữ chặt đầu, môi lưỡi dây dưa. Tô Tiêu Tiêu bị hôn cả người đều mềm nhũn.

Hai người hôn thật lâu, vừa tách ra một lát lại tiếp tục hôn, triền miên tới cực điểm. Tô Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy thân thể như bị điện giật, cả người đều vô lực.

Tô Tiêu Tiêu bị hôn đến choáng váng, không nhớ rõ như thế nào lăn đến trên giường, chờ đến khi cô lấy lại ý thức thì váy đã bị vén lên cao, đôi tay của Chu Lâm Duyên đang đặt trên đùi và chậm rãi di chuyển lên phía trên.

Tô Tiêu Tiêu có chút khó chịu, thân thể co rúm lại, theo bản năng giữ chặt tay Chu Lâm Duyên.

Động tác trên tay Chu Lâm Duyên dừng lại, anh rời khỏi xương quai xanh của cô và ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Tô Tiêu Tiêu khuôn mặt đỏ bừng. Cô nhỏ giọng hỏi. “Anh... anh có cái kia không?”

Chu Lâm Duyên ngẩn ra.

Tô Tiêu Tiêu khẳng định anh không có, ngón tay cô túm chặt khăn trải giường, mặt càng đỏ hơn. “Vậy... anh có muốn đi mua không?”

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền cảm thấy không có khả năng bởi vì Chu Lâm Duyên rõ ràng đã nhịn không nổi nữa rồi.

Trái tim đập thình thịch, mặt đỏ tai hồng mà nhìn anh.

Chu Lâm Duyên cũng nhìn Tô Tiêu Tiêu rồi đột nhiên anh kéo lấy đôi tay của cô xuống thân dưới của mình, cúi người ở bên tai thấp giọng hỏi. “Em có thể chứ?”

Tay Tô Tiêu Tiêu run run. Ngay lúc này cô xấu hổ vô cùng, chỉ có thể dời đi tầm mắt.

.....

Ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu tỉnh lại trong lòng Chu Lâm Duyên. Cô mở to mắt phát hiện anh vẫn còn ngủ.

Tô Tiêu Tiêu nâng đầu nhìn chăm chăm anh nhìn một lát. Vừa nghĩ tới đêm qua lòng bàn tay lại một trận nóng lên.

Khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu lập tức giống như bị lửa đốt, theo bản năng muốn ngồi dậy, chỉ là mới vừa nâng thân thì đã bị Chu Lâm Duyên ôm eo kéo nằm xuống giường.

Tô Tiêu Tiêu kêu lên một tiếng. Chu Lâm Duyên nhẹ nhàng hôn lên tai cô, giọng nói khàn khàn. “Em muốn đi đâu?”

Tô Tiêu Tiêu tim đập thình thịch thình thịch. “Em muốn rời giường, bây giờ cũng đã muộn rồi.”

Chu Lâm Duyên không cho cô đi, nghiêng người từ phía sau ôm lấy cô. “Chúng ta ngủ thêm một lát đi.”

Tô Tiêu Tiêu không có biện pháp đành phải ngoan ngoãn để anh ôm.

Mới bắt đầu còn khá tỉnh táo, nhưng qua một lúc cô cũng chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này hai người liền ngủ đến giữa trưa thì di động Tô Tiêu Tiêu đột nhiên vang lên.

Cô mơ mơ màng màng vươn tay cầm lấy di động ở trên tủ đầu giường, cũng không thèm nhìn xem là ai gọi, trực tiếp nghe máy. “Alô”

Giọng nói của mẹ Tô truyền đến. “Tiêu Tiêu à, con có ở nhà không? Bây giờ mẹ đang ở trên đường, rất nhanh sẽ đến tiểu khu nơi con ở. Hôm nay mẹ có mang theo vài thứ tốt cho con, nếu như con ở nhà thì lát nữa nhớ xuống dưới đón mẹ nha.”

Tô Tiêu Tiêu mở choàng mắt, đầu óc lập tức tỉnh táo. Cô nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy. “Mẹ hiện tại ở đâu?”

“Ở trên đường, khoảng vài phút nữa mẹ sẽ tới dưới tiểu khu.”

Tô Tiêu Tiêu cúp điện thoại rồi vội vàng đánh thức người bên cạnh. “Chu Lâm Duyên, anh dậy nhanh lên. Mẹ của em đang tới.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Tô Tiêu Tiêu căn bản không nghĩ tới mẹ Tô sẽ đột nhiên tới đây. Ngay lúc này đầu óc của Tô Tiêu Tiêu hoàn toàn thanh tỉnh, cô lập tức nhảy xuống giường rồi nhanh chóng chạy tới phòng tắm rửa mặt.

Trong phòng tắm tiếng nước ào ào, gà bay chó sủa.

Chu Lâm Duyên bị Tô Tiêu Tiêu lay tỉnh. Anh nằm thêm một lát mới xuống giường, thuận tay cầm lấy đồng hồ ở trên tủ đầu giường đeo vào rồi cũng đi tới phòng tắm.

Chu Lâm Duyên mới đi đến cửa thì Tô Tiêu Tiêu vừa lúc rửa mặt xong, cô vội vàng đẩy anh ra bên ngoài. “Mau mau mau! Anh nhanh ra ngoài đi, mẹ em lập tức sẽ đến dưới lầu.”

Chu Lâm Duyên bị đẩy ra bên ngoài vài bước, anh dừng lại ôm eo của cô, thấp giọng nói. “Em bình tĩnh một chút.”

Tô Tiêu Tiêu thật là bị cuộc điện thoại của mẹ Tô đánh cái trở tay không kịp, cô lúc này thực sự có điểm hoảng hốt, trong lòng xuất hiện loại cảm giác yêu sớm bị cha mẹ phát hiện.

Tô Tiêu Tiêu chưa nói cho người trong nhà biết mình đang ở cùng Chu Lâm Duyên, nếu bây giờ mẹ Tô phát hiện ra thì cô không biết phải giải thích như thế nào.

Tô Tiêu Tiêu ngây ngốc, ánh mắt trông mong nhìn Chu Lâm Duyên. “Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Chu Lâm Duyên giờ tay xoa nhẹ lên đầu của cô rồi nói. “Giao cho anh.”

Anh vòng qua Tô Tiêu Tiêu đi vào phòng tắm.

Mẹ Tô nằm trước vừa nghỉ hưu, ở nhà không có việc gì liền mua vé máy bay tới thăm con gái.

Xe taxi ngừng ở bên ngoài tiểu khu, bà trả tiền xong liền xuống xe, đang chuẩn bị móc di động gọi cho con gái thì vừa nhấc đầu liền nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đi tới.

Người đàn ông mặc tây trang đi giày da, khí độ bất phàm.

Mẹ Tô nhìn kỹ thì phát hiện đây không phải là cấp trên trước đây của Tiêu Tiêu hay sao.

Bà đang suy nghĩ xem có nên cùng đối phương chào hỏi hay không thì thấy người kia đang đi lại gần mình.

Mẹ Tô mỉm cười chào hỏi với anh. “Chu tổng, cháu là đang ra ngoài sao?”

Chu Lâm Duyên đối với mẹ Tô lễ phép gật đầu. “Dì à, cháu tới đón dì về nhà.”

Mẹ Tô sững sốt, có chút không phản ứng kịp.

Chu Lâm Duyên lại nói. “Tiêu Tiêu vừa mới rời giường cho nên cháu tới đón dì.”

Anh tiến lên cầm lấy hành lý trong tay mẹ Tô. “Chúng ta đi lên trước đã.”

Mẹ Tô đầu óc có chút mơ hồ, chấn kinh một đường, mãi cho đến lúc vào thang máy bà mới chậm rãi lấy lại tinh thần, lúc này nhìn Chu Lâm Duyên thử thăm dò. “Cháu cùng Tiêu Tiêu...”

“Chúng cháu đang ở bên nhau.”

Mẹ Tô lại phát ngốc, mãi cho đến chỗ ở nhìn thấy con gái chờ bên ngoài hành lang thì ánh mắt của bà sáng ngời.

Tô Tiêu Tiêu đang chờ hai người bọn họ, khi nhìn thấy mẹ Tô đi tới thì đôi mắt sáng lên. Cô vui vẻ chạy tới ôm lấy mẹ của mình rồi ngọt ngào gọi một tiếng. “Mẹ.”

Mẹ Tô hừ một tiếng. “Cái con bé này thành thật khai báo cho mẹ!”

Tô Tiêu Tiêu ôm lấy cánh tay của mẹ Tô làm nũng. “Con sẽ nói, con nhất định nói hết mọi chuyện cho mẹ nghe.”

Tô Tiêu Tiêu kéo mẹ Tô đi vào trong phòng, tới cửa mẹ Tô lại sững sốt. “Từ từ, nhà của con không phải ở đối diện sao?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Lúc trước chủ nhà không cho con thuê nữa, con liền dọn tới đây.”

Tô Tiêu Tiêu lôi kéo mẹ đi phòng khách còn Chu Lâm Duyên thì đi lấy nước cho bà. Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa thành thật mà khai báo.

“Cho nên Thất Tịch lần trước các con đã ở bên nhau. Thật không ngờ hai đứa ở bên nhau đã lâu như vậy.” mẹ Tô trừng mắt nhìn con gái của mình. Con gái ngốc của bà vậy mà giấu còn rất kỹ.

Con rể ưu tú như vậy mà còn muốn dấu bọn họ.

Tô Tiêu Tiêu cười ngượng ngùng. “Hiện tại không phải con đang nói cùng mẹ sao.”

Mẹ Tô tiếp tục trừng Tô Tiêu Tiêu. “Nếu không phải mẹ bắt ngờ tới đây thì có phải con vẫn sẽ tiếp tục dấu chúng ta hay không?”

Chu Lâm Duyên ngồi ở chiếc sofa đơn đối diện nghe lời này cũng phải ngược mắt nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu, trong mắt anh hiện lên ý cười, bộ dạng giống như đang chờ xem kịch vui.

Tô Tiêu Tiêu ôm cánh tay mẹ Tô tiếp tục làm nũng. “Không phải, con chuẩn bị tết Âm lịch liền nói cho mọi người...”

Mẹ Tô vừa nghe mắt càng trừng lớn. “Hiện tại còn chưa tới tết Dương lịch vậy mà con còn tính toán tết Âm lịch mới nói, vậy chẳng phải là muốn dấu chúng ta thêm hai tháng nữa sao?”

Tô Tiêu Tiêu lập tức phản bác. “Làm gì có, hôm nay cũng đã là Giáng Sinh, còn có mấy ngày nữa là tết Dương lịch rồi mẹ.”

Tô Tiêu Tiêu bên này cùng mẹ Tô khai báo xong. Bà vừa cười vừa trách mắng con gái vài câu vì đã dấu bọn họ sau đó liền ném cô sang một bên quay đầu cùng Chu Lâm Duyên nói chuyện phiếm.

Tô Tiêu Tiêu đứng dậy đi vào phòng bếp cắt trái cây, mẹ Tô cùng Chu Lâm Duyên ở phòng khách không biết là đang nói chuyện gì mà lại cười rất vui vẻ. Cô quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy Chu Lâm Duyên xách theo ấm trà rót nước cho mẹ của cô, sau đó lại tiếp tục cùng bà trò chuyện. Cũng không biết anh đã nói gì mà lại có thể dễ dàng cho mẹ Tô mảy mòi như vậy.

Tô Tiêu Tiêu sớm biết mẹ của mình rất thích Chu Lâm Duyên. Cũng phải thôi, có con rể ưu tú như vậy đổi lại là người khác thì cũng sẽ rất vui.

Giữa trưa mẹ của Chu Lâm Duyên gọi điện thoại cho Tô Tiêu Tiêu nói trong nhà hôm nay làm cua lớn cho nên bảo cô tới ăn.

Tô Tiêu Tiêu nói cho mẹ Chu biết mẹ của mình đã tới. Ở bên kia mẹ Chu vừa nghe thì vội vàng nói. “Mẹ của cháu tới đây sao. Tại sao không có đưa nào nói cho đi biết vậy hả.”

Tô Tiêu Tiêu cười nói. “Bà ấy vừa mới tới thôi ạ.”

Mẹ Chu vội bảo Tô Tiêu Tiêu đem điện thoại cho mẹ Tô, hai người phụ nữ không biết là hàn huyên chuyện gì mà kéo dài rất lâu. Cuối cùng hai người còn vô cùng cao hứng hẹn nhau buổi tối hôm nay cùng nhau ăn cơm.

Bởi vì ba Tô Tiêu Tiêu không có tới cho nên đêm nay cũng không được xem là buổi gặp mặt chính thức người lớn hai bên, đơn giản chỉ là ăn một bữa cơm bình thường mà thôi.

Bữa tối diễn ra rất vui vẻ, hai người phụ nữ trò chuyện với nhau cũng rất vui. Lúc bữa tối kết thúc mẹ của Chu Lâm Duyên còn nói lần sau muốn đích thân đi tới Diệp Thành gặp mặt người lớn trong nhà họ Tô.

Lúc ăn cơm hai người càng nói chủ đề càng xa. Từ tiệc đính hôn cùng hôn lễ đều được hai người thương lượng ổn thỏa.

Bởi vì mẹ Tô tới cho nên Chu Lâm Duyên buổi tối không tiện ở lại trong nhà. Anh lái xe đưa Tô Tiêu Tiêu cùng với mẹ Tô về nhà sau đó mới trở lại nhà cũ Chu gia.

Tô Tiêu Tiêu thừa dịp mẹ Tô đang ở phòng ngủ gọi điện cho ba Tô lặng lẽ chuẩn bị ra ngoài. Chu Lâm Duyên đang ở cửa đổi giày chuẩn bị rời đi thì Tô Tiêu Tiêu chạy tới nhào vào trong lòng ngực của anh. Đôi tay Chu Lâm Duyên ôm lấy Tô Tiêu Tiêu, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng nói. “Giáng sinh vui vẻ.”

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên hơn nửa tháng không gặp, tối hôm qua nửa đêm anh mới trở về, hai người còn chưa được ở bên nhau bao lâu thì cả ngày hôm nay đều phải ở cạnh người lớn.

Tô Tiêu Tiêu ôm Chu Lâm Duyên không muốn anh rời đi. Cô ngẩng đầu chủ động hôn anh.

Đôi môi Tô Tiêu Tiêu mới vừa dán lên thì Chu Lâm Duyên liền ngậm lấy, tay phải đặt phía sau đầu của cô. Anh cạy mở hàm răng của cô rồi thâm nhập vào bên trong khoang miệng.

Bởi vì lo lắng mẹ Tô sẽ đột nhiên đi ra, hai người không có triển miên lâu lắm. Chu Lâm Duyên ôm Tô Tiêu Tiêu, ghé vào bên tai thấp giọng nói. “Tối nay anh sẽ gọi điện cho em.”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh, ánh đèn mờ nhạt ở huyền quan chiếu lên cô.

Đôi mắt Tô Tiêu Tiêu lấp lánh ánh nước, cô nhỏ giọng nói. “Anh nhớ lái xe chậm một chút.”

Chu Lâm Duyên gật đầu rồi giữ lấy đầu của Tô Tiêu Tiêu rồi hôn một lát, lúc này anh mới xoay người rời đi.

Tô Tiêu Tiêu đóng cửa rồi tắt đèn phòng khách. Cô chỉ để lại ngọn đèn ở huyền quan và nhà bếp.

Lúc trở lại phòng ngủ của mẹ Tô, Tô Tiêu Tiêu thấy đang bà khoanh chân ngồi trên giường nói chuyện điện thoại với ba Tô.

“Gia đình có giáo dục chính là không giống nhau. Ông chưa thấy qua bạn trai của Tiêu Tiêu đấy thôi. Thật sự là một chàng trai ưu tú, lớn lên không chỉ đẹp trai, mà còn rất có khí chất, một trăm người đều chọn không ra một người. Chờ tới tết Âm lịch rồi bảo Tiêu Tiêu mang về nhà cho ông nhìn xem.”

Tô Tiêu Tiêu bưng ly nước dựa vào cửa, mỉm cười nhìn mẹ Tô gọi điện thoại.

Mẹ Tô ngẩng đầu nhìn con gái một cái, rồi mới nói với ba Tô ở bên kia điện thoại. “Được rồi, tôi không thêm nghe ông nói nữa, chờ thêm hai ngày nữa tôi trở về sẽ chậm rãi kể cho ông nghe.”

Chờ mẹ Tô cúp điện thoại Tô Tiêu Tiêu mới đi vào ngồi ở mép giường. Cô đem ly nước đưa cho bà, lúc này mới cười nói. “Mẹ, mẹ mới quen biết Chu Lâm Duyên bao lâu, làm sao lại khen anh ấy nhiều như vậy.”

Mẹ Tô cười cười. “Người ưu tú như vậy nhìn là biết được, hơn nữa ánh mắt của con còn rất cao, nếu là người đàn ông bình thường thì con sẽ thích sao.”

Tô Tiêu Tiêu bật cười. “Mẹ nói đúng.”

Tô Tiêu Tiêu ở trong phòng cùng mẹ Tô hàn huyên một lát, mới đi tới tủ lấy ra một chiếc chăn đặt lên giường. “Hai ngày này lại hạ nhiệt độ mẹ nhớ chú ý

giữ ấm. Căn phòng này ngày thường vẫn để không, nhưng mà cái gì cũng đều có. Nếu như mẹ thấy thiếu cái gì thì nói với con một tiếng, con sẽ lấy cho mẹ.”

Mẹ Tô cười. “Được rồi, con nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải con còn phải đi làm hay sao.”

Tô Tiêu Tiêu cười một tiếng, đi tới cửa cô lại xoay người lại. “Buổi tối nếu như mẹ thấy đói bụng thì nhớ gọi con một tiếng nhé, con sẽ dậy nấu sủi cảo cho mẹ ăn.”

Mẹ Tô vui vẻ nói. “Thôi đi, để con làm còn không bằng chính mình động thủ.”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi. “Chu Lâm Duyên cũng chưa từng chê con.”

Mẹ Tô cười càng vui vẻ.

Tô Tiêu Tiêu nói ngủ ngon với bà xong liền đóng cửa rồi trở lại phòng ngủ.

Cô trở về phòng tắm rửa, lúc vừa ra khỏi phòng tắm thì di động vang lên.

Tô Tiêu Tiêu chạy nhanh tới mép giường cầm lấy di động. “Anh về đến nhà chưa?”

Bên kia Chu Lâm Duyên mới vừa đem áo khoác cởi ra treo lên giá áo. “Ừ, anh vừa về đến. Em đã ngủ rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu cởi giày rồi chui vào trong chăn. “Em vừa mới tắm xong, bây giờ mới lên giường nè.”

Cô nằm lên giường đem chăn kéo lên cao. Trên chăn vẫn còn mùi hương nhàn nhạt của Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu nhẹ nhàng trở mình, nhớ tới tối hôm qua còn được ngủ trong lòng anh, nhện không được nhẹ giọng nói. “Chu Lâm Duyên, em rất nhớ anh.”

Người ở bên kia bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát.

Tô Tiêu Tiêu nắm di động, trong lúc nhất thời cũng không mở miệng.

Qua không biết bao lâu, Tô Tiêu Tiêu mới nghe thấy Chu Lâm Duyên thấp giọng gọi tên mình. “Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu hơi hơi ngẩn ra. “Vâng.”

Chu Lâm Duyên thanh âm càng thấp, mang theo chút khăn khăn, nhẹ giọng nói. “Không có gì, chính là muốn gọi tên em mà thôi.”

.....

Mẹ Tô không ở lại thành phố B lâu lắm, trước tết Dương lịch một ngày liền trở về Diệp Thành.

Ngày hôm đó, Tô Tiêu Tiêu có việc đi tới chỗ công trình đang thi công cho nên Chu Lâm Duyên đã tự mình lái xe đưa bà ra sân bay.

Tô Tiêu Tiêu ngày đó vẫn luôn bận rộn cho đến 5 giờ chiều mới trở lại phòng làm việc. Chu Lâm Duyên tan tầm liền tới đón cô.

Gần tết Dương lịch xe cộ trên đường nhiều vô cùng. Tô Tiêu Tiêu ở phòng làm việc chờ Chu Lâm Duyên chờ đến 8 giờ.

Lúc xe chạy trên đường, Tô Tiêu Tiêu ngồi trong xe nhìn cảnh đêm bên ngoài qua một lúc mới quay đầu lại hỏi Chu Lâm Duyên. “Bây giờ chúng ta sẽ đi nơi nào?”

“Chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Cơm nước xong thì sao?”

Chu Lâm Duyên nghiêng đầu nhìn cô. “Cơm nước xong chúng ta sẽ tìm một chỗ thích hợp để đón năm mới.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hôm nay là cuối năm, trên đường dòng xe cộ nhiều đến phiền lòng. Lúc xe chạy tới ngã rẽ phía trước thì Chu Lâm Duyên đánh tay lái rẽ sang phải.

Con đường này không phải đi nội thành cho nên không có quá nhiều xe, cuối cùng xe cũng chạy thông thuận.

Tô Tiêu Tiêu hướng ngoài cửa sổ nhìn xung quanh trong chốc lát nhưng vẫn không nghĩ ra Chu Lâm Duyên muốn dẫn cô đi nơi nào.

Tô Tiêu Tiêu tò mò hỏi. “Chúng ta đang đi đâu vậy? Con đường này cũng không phải đường đi vào nội thành.”

“Hôm nay ở đây có rất nhiều người cho nên rất khó đi chuyển. Chúng ta vẫn nên tới một nơi thích hợp để đón năm mới thì hơn.”

Tô Tiêu Tiêu cũng không muốn đi tới nội thành để chen lấn trong đám đông. Cô muốn tìm một nơi cùng Chu Lâm Duyên hưởng thụ thế giới hai người.

Tô Tiêu Tiêu đang vui vẻ cho nên cũng không hỏi nhiều, từ trong ngăn kéo cô lấy ra một cái bánh mì nhỏ.

Không biết khi nào hai người mới có thể tới nơi cô ăn trước một chút lót dạ vậy.

Bánh mì là lúc trước Tô Tiêu Tiêu mua đặt ở vào. Cô xé vỏ ăn một miếng cảm thấy hương vị cũng không tệ liền đem nửa cái dứt cho Chu Lâm Duyên. “Anh ném thử đi, em thấy cái này cũng không tệ.”

Chu Lâm Duyên đôi mắt nhìn thẳng phía, cúi đầu ăn nửa cái.

“Thế nào?” Tô Tiêu Tiêu cười khanh khách hỏi.

“Cũng được.”

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu xé mở một cái khác.

Xe ở trên đường chạy nửa giờ. Tô Tiêu Tiêu nhìn bên ngoài mới phát hiện bọn họ đi lên Trung Sơn.

Trên núi có khu nghỉ dưỡng của Chu Lâm Duyên. Tô Tiêu Tiêu suy đoán có lẽ nơi bọn họ tới chính là nơi đó.

Quả nhiên, mười phút sau ở phía xa xa Tô Tiêu Tiêu liền nhìn thấy cánh cửa khu nghỉ dưỡng.

Chu Lâm Duyên trực tiếp đem xe đi vào khu nghỉ dưỡng sau đó rẽ trái đi tới trước sân một ngôi biệt thự.

Tô Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn ngôi biệt thự một cái. Đây là ngôi biệt thự nghỉ dưỡng hai tầng, nằm ở nơi có địa hình cao, đứng trên ban công lầu hai còn có thể quan sát cảnh đêm của cả toàn thành phố. Tới nay là năm mới, hai người tới đây vừa lúc có thể ngắm nhìn pháo hoa.

Tô Tiêu Tiêu rất vui vẻ. Cô xuống xe liền chạy vào bên trong, thịch thịch thịch chạy lên lầu hai, ra ngoài ban công vừa nhìn quả nhiên có thể nhìn toàn cảnh thành phố dưới chân núi, ngọn đèn dầu huy hoàng, ngàn gia vạn hộ.

Tô Tiêu Tiêu đứng ở ban công lầu hai mãi cho đến khi Chu Lâm Duyên ở dưới sân gọi cô lúc này mới xoay người xuống lầu.

Vừa xuống thì Tô Tiêu Tiêu đã thấy Chu Lâm Duyên khoanh tay đứng ở trong sân chờ mình, cô vui vẻ chạy qua nhào vào trong lòng ngực anh.

Chu Lâm Duyên một tay ôm lấy cô. “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Được.” Tô Tiêu Tiêu rời khỏi cái ôm của Chu Lâm Duyên rồi ôm lấy cánh tay anh, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Đêm nay là năm mới nơi nào cũng rất náo nhiệt, trong khu nghỉ dưỡng cũng không phải là ngoại lệ, một đường đi tới nhà hàng hai người gặp được rất nhiều người. Rốt cuộc thì nơi này vẫn là nơi ngắm pháo hoa tốt nhất, nhưng bởi vì chi phí quá cao cũng không phải người thường có thể tới đây, cho nên liền tính người nhiều cũng sẽ không quá khoa trương.

Trong khu nghỉ dưỡng được trang trí vô cùng đẹp nhìn vào rất có không khí của năm mới, dọc đường đi đều có ánh đèn chiếu sáng, trên những cành cây treo đầy đèn lồng cùng đèn màu sáng lấp lánh.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên đi tới nhà hàng vốn dĩ đã muộn nhưng bên trong vẫn có không ít người.

Chu Lâm Duyên đã đặt bàn từ trước. Người phụ trách khu nghỉ dưỡng biết được Chu Lâm Duyên đêm nay sẽ tới cho nên sớm đã đích thân chờ ở cửa nhà hàng.

Xa xa nhìn Chu Lâm Duyên đang đi tới ánh mắt anh ta sáng lên, lập tức chào hỏi trước. “Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng rồi nắm tay Tô Tiêu Tiêu đi vào bên trong.

Người phụ trách theo sát phía sau vô cùng nhiệt tình giới thiệu món ăn của nhà hàng.

Người này cũng là người có nhãn lực, đối với Tô Tiêu Tiêu một câu hai câu đều là bà chủ. Anh ta cũng không quên dò hỏi cô có dị ứng đồ ăn hay không, còn hỏi cô uống rượu gì, rượu vang đỏ hay là rượu trái cây.

Đối với sự nhiệt tình của người đàn ông kia cùng với câu bà chủ thực sự đã khiến cho Tô Tiêu Tiêu có điểm ăn không tiêu. Cô ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên nhưng mà anh lúc này lại đang lười biếng dựa vào ghế, khóe môi câu lấy một nụ cười, cũng không có ý tứ muốn sửa lời của người kia.

Tô Tiêu Tiêu nhìn không được ở dưới bàn lạng lẽ đá anh. Chu Lâm Duyên mỉm cười rồi cúi đầu xem thực đơn và gọi vài món ăn.

Người phụ trách tự mình nhận lấy thực đơn rồi đi chuẩn bị đồ ăn. Cuối cùng Tô Tiêu Tiêu cũng cảm thấy yên tĩnh, khóe môi cô cong lên, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ.

Cảnh đêm bên ngoài thật sự rất đẹp, đèn đuốc sáng trưng.

“Trên ngọn núi này có chỗ nào thú vị không anh?”

Chu Lâm Duyên hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua. “Rất nhiều, ăn xong anh sẽ mang em đi xem.”

Tô Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ mà đồng ý, lúc hai người ăn xong cũng vừa hơn 10 giờ. Cách thời gian giao thừa cũng chỉ còn vài tiếng, bên ngoài có rất nhiều người đang dạo chơi.

Tô Tiêu Tiêu kéo Chu Lâm Duyên dọc theo con đường trong khu rừng nhỏ tản bộ.

Trong núi gió lớn, buổi tối có chút lạnh, một trận gió lạnh đột nhiên thổi tới Tô Tiêu Tiêu theo bản năng đem bàn tay nhét vào túi áo khoác của Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên cũng nhét tay vào rồi cùng Tô Tiêu Tiêu mười ngón tay đan vào nhau, lúc này anh không khỏi nhíu mày. “Sao tay em lại lạnh như vậy?”

Tô Tiêu Tiêu cười hi hi nói. “Bởi vì gió lớn a.”

Tô Tiêu Tiêu nghiêng người đem một cái tay khác dán lên mặt Chu Lâm Duyên. “Lạnh không?”

Chu Lâm Duyên nắm lấy tay cô, anh cúi đầu nhìn nhìn rồi nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay Tô Tiêu Tiêu. “Chúng ta đi tới quán trà nhé, bên trong có máy sưởi.”

“Được.” Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười cùng Chu Lâm Duyên nắm tay đi tới quán trà.

Lúc đi vào bên trong quả nhiên ấm áp hơn hẳn.

Tô Tiêu Tiêu cho rằng quán trà thì sẽ đơn giản chỉ là nơi uống trà, nhưng không nghĩ tới bên trong còn có thể chơi bóng bàn.

Chu Lâm Duyên nắm Tô Tiêu Tiêu đi vào tìm vị trí sát cửa sổ. Bởi vì quán trà nằm ở trên cao cơ bản có thể quan sát cả khu nghỉ dưỡng.

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới phát hiện khu nghỉ dưỡng này lại có thể lớn đến như vậy.

Tô Tiêu Tiêu đem áo khoác cởi ra, Chu Lâm Duyên nhận lấy rồi đưa áo của hai người cho nhân viên treo lên giúp mình.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở ghế xem menu một lượt rồi hỏi. “Chu Lâm Duyên, anh muốn uống trà hay là uống cà phê?”

Cô lật vài tờ lại nói tiếp. “Em muốn uống trà sữa.”

Chu Lâm Duyên gọi nhân viên tới gọi một ly nước lọc cùng một ly trà sữa.

Trong phòng trà vốn không có nhiều người cho nên khá là yên tĩnh, hơn nữa còn có thể quan sát cảnh đêm của khu nghỉ dưỡng. “Chúng ta có thể ở chỗ này đợi cho tới 11 giờ, sau đó trở về đón giao thừa.” Tô Tiêu Tiêu nâng má mà nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên dựa vào ghế, khóe môi nhếch lên cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Tô Tiêu Tiêu cắn ống hút uống trà sữa rồi nói. “Mẹ của em bảo Tết Âm Lịch mang anh trở về gặp ba em cùng ông bà nội và ông bà ngoại.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. “Anh sẽ sắp xếp thời gian.”

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt cong cong. “Được.”

“Tiêu Tiêu”

Tô Tiêu Tiêu đang nhìn Chu Lâm Duyên cười thì phía sau đột nhiên có người gọi mình. Cô sững sốt, đang nghĩ chả nhẽ nơi này cũng có thể gặp được người quen sao, kết quả vừa quay đầu thật đúng là người quen.

“Anh Từ Chu.” Tô Tiêu Tiêu không nghĩ tới cư nhiên ở chỗ này cũng sẽ gặp được Từ Chu, bọn họ đã thật lâu chưa gặp nhau.

Thật ra Từ Chu vẫn luôn ở bên kia cùng bạn đánh bóng bàn thì đột nhiên nhìn thấy có một cô gái cạnh cửa sổ có điểm giống Tô Tiêu Tiêu, anh ta liền lại đây muốn thử chào hỏi, không nghĩ tới thật đúng là cô.

Tô Tiêu Tiêu đi đến trước mặt anh ta. “Anh Từ Chu, anh như thế nào lại ở chỗ này?”

Từ Chu cười nói. “Anh cùng đồng nghiệp trong trường tới đây đón năm mới.”

Tô Tiêu Tiêu hỏi tiếp. “Anh không trở lại Diệp Thành hả, chú và dì vẫn khỏe cả chứ?”

“Đều khỏe.”

Từ Chu lại nói. “Vốn là anh chuẩn bị trở về nhưng mà trường học lại có thực nghiệm phải làm, hôm nay anh cũng đã bận rộn cả ngày, hiện tại mới có thời gian cùng đồng nghiệp vui chơi.”

Từ Chu nói xong ánh mắt liền rơi xuống người phía sau Tô Tiêu Tiêu có chút tò mò. “Vị kia là...”

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới nhớ tới, cô quay đầu nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên vẫn như cũ lười biếng ngồi ở kia, tay cầm một chiếc bật lửa, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tô Tiêu Tiêu đã quá hiểu Chu Lâm Duyên, biểu tình kia rõ ràng chính là không vui. Chỉ là cô không biết vì sao anh lại không vui.

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên một lát mới quay đầu lại nói với Từ Chu. “Là bạn trai em, bọn em tới đây đón năm mới.”

Từ Chu sững sốt, vô ý thức nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Ánh mắt của Từ Chu cùng ánh mắt lạnh lẽo của Chu Lâm Duyên chạm vào nhau. Trong ánh mắt của Chu Lâm Duyên phát ra cái loại khí thế trời sinh điều này khiến cho anh ta né tránh một cách vô thức.

Từ Chu dời tầm mắt về Tô Tiêu Tiêu cười cười. “Hóa ra là vậy. Chúc hai người chơi vui vẻ nhé, anh đi trước đây.”

Tô Tiêu Tiêu cười gật đầu. “Được, anh Từ Chu năm mới vui vẻ.”

Từ Chu cười. “Ừ, em cũng vậy nha.”

Anh ta xoay người rời đi, đi đến một nửa đột nhiên nhớ tới một chuyện lại quay đầu nói với Tô Tiêu Tiêu. “Đúng rồi, Tết Âm Lịch em có trở về Diệp Thành không?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Có ạ, làm sao vậy?”

Lúc này Từ Chu mới nói. “Mẹ của anh lần trước còn nhắc mãi tới em, chờ em trở lại Diệp Thành nếu rảnh thì mọi người gặp mặt một lần.”

Tô Tiêu Tiêu cười đáp ứng. “Được.”

Từ Chu xoay người đi tới chỗ cũ.

Tô Tiêu Tiêu trở lại chỗ ngồi.

Cô ghé vào trên bàn đôi mắt nhìn Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ánh mắt vẫn là lạnh lùng như cũ, cũng không nói lời nào.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, nhin không được bật cười, cô vươn ra ngón tay nắm cầm Chu Lâm Duyên. “Anh làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên cuối cùng cũng chịu cùng cô nói chuyện. “Người vừa rồi là ai?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Chính là người hàng xóm trước kia với em, lúc trước em cũng đã nói qua với anh rồi đó.”

Chu Lâm Duyên đôi mắt hơi nhíu lại. “Anh ta thích em.”

Tô Tiêu Tiêu mở to hai mắt, lập tức nói. “Anh đừng nói bậy!”

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn xem người ta có nghe được hay không.

Chu Lâm Duyên không nói nữa, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

Chu Lâm Duyên lần này dăm ăn có chút lâu. Lúc hai người trở lại biệt thự anh cũng chưa nói chuyện với Tô Tiêu Tiêu.

Lúc Tô Tiêu Tiêu ra khỏi phòng tắm thì thấy Chu Lâm Duyên ngồi trên ghế ở ban công hút thuốc.

Cô đi qua từ phía sau ôm lấy cổ anh giọng nói ôn nhu. “Chu Lâm Duyên, anh còn ghen sao? ”

Chu Lâm Duyên không trả lời, anh phun ra làn khói màu trắng rồi cúi người đem điếu thuốc còn chưa hút xong ném vào gạt tàn.

Tô Tiêu Tiêu đơn giản ôm lấy cổ và ngồi ngang lên đùi anh, cô cúi đầu hôn một cái.

Chu Lâm Duyên ngược mắt nhìn cô, đôi mắt anh đen như mực, trong ánh mắt có hình ảnh của Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu ôm Chu Lâm Duyên làm nũng. “Chu Lâm Duyên, anh đừng ghen nữa nha.”

Chu Lâm Duyên cuối cùng vẫn là chịu thua. “Không ghen.”

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh. “Vậy tại sao anh vẫn luôn không để ý tới em?”

Chu Lâm Duyên bỗng nhiên giơ tay nắm lấy cằm Tô Tiêu Tiêu, lạnh mặt gần từng chữ một. “Về sau không cho phép gọi người khác thân mật một cách bừa bãi như vậy nữa.”

Tô Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, có điểm khó hiểu. “Đó chính là người anh mà em quen biết khi còn nhỏ...”

Chu Lâm Duyên lạnh mặt nói. “Anh là đàn ông, ánh mắt anh ta nhìn em có ý gì anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, rõ ràng là anh ta thích em.”

Tô Tiêu Tiêu liền không nhịn được bật cười, càng cười càng vui vẻ. “Còn nói không ghen đâu.”

Tô Tiêu Tiêu ôm cổ Chu Lâm Duyên cúi đầu hôn anh, đôi môi nhẹ nhàng dán lên lại dời đi sau đó quay đầu chủ động hôn hôn lỗ tai anh. Cô thấp giọng nói. “Em không gọi người khác thân mật nữa, em chỉ gọi anh được không hả anh...anh... anh Chu.”

Tô Tiêu Tiêu thanh âm mềm mại, ngay cả hơi thở cũng mềm mại, tiếng anh kia gọi đến cả người Chu Lâm Duyên đều tê rần, thân thể cơ hồ là lập tức nổi lên phản ứng.

Anh giơ tay giữ lấy đầu Tô Tiêu Tiêu rồi trực tiếp hôn xuống.

Nụ hôn của Chu Lâm Duyên thế tới rào rạt, Tô Tiêu Tiêu rất nhanh liền chống đỡ không nổi. Cô bị hôn đến thở hồng hộc, giữa môi và răng tất cả đều là hương vị của Chu Lâm Duyên, hương bạc hà nhạt nhợt trộn lẫn mùi khói thuốc.

Lúc Tô Tiêu Tiêu bị hôn đến hô hấp đều trở nên không thông thì Chu Lâm Duyên mới rời khỏi đôi môi của cô, giây tiếp theo liền đem bế lên đi tới phòng ngủ.

Chu Lâm Duyên đặt Tô Tiêu Tiêu trên giường, khi cô còn chưa kịp ngồi dậy thì Chu Lâm Duyên đã đè cô dưới thân, lại lần nữa hôn thật sâu.

Nụ hôn càng sâu càng ái muội thật sự không thể kiềm chế nổi, Tô Tiêu Tiêu bị hôn đến gần như thiếu Oxy, khuôn mặt đỏ bừng, chỉ có thể ôm lấy Chu Lâm Duyên.

Ngoài cửa sổ không biết khi nào pháo hoa đã được bắn ra, ầm một tiếng trên bầu trời vang lên tiếng vang lớn. Khoảnh khắc Chu Lâm Duyên tiến vào thì trong đầu Tô Tiêu Tiêu cũng nổ tung.

Tô Tiêu Tiêu ôm chặt lấy Chu Lâm Duyên rồi cắn lên bả vai anh. Cô đau đến thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

Đêm nay, bầu trời bên ngoài đầy pháo hoa, âm thanh bắn pháo hoa rung động đến nỗi tiếng khóc nức nở của Tô Tiêu Tiêu, trong nhà tắm rèm cửa đóng kín, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn mờ nhạt đầu giường chiếu rọi hai người ở trên giường. Đêm nay trong căn phòng này tràn ngập hơi thở ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tô Tiêu Tiêu ngày hôm sau tỉnh lại rất muộn, lúc cô mở mắt ra thì không nhìn thấy Chu Lâm Duyên đâu.

Tấm rèm cửa vẫn được đóng kín, nhìn không thấy bầu trời bên ngoài, ánh đèn sàn đầu giường vẫn toả ra ánh sáng mờ nhạt, căn phòng một mảnh âm áp.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng người nằm ở trên giường phát ngốc một lát, cô theo bản năng giật giật chân, hai chân đều mềm nhũn, cô lại nằm bất động.

Chu Lâm Duyên từ phòng tắm đi ra thấy Tô Tiêu Tiêu đã tỉnh lại, đang nhìn anh, chính là vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Chu Lâm Duyên cùng Tô Tiêu Tiêu ánh mắt chạm nhau, anh mỉm cười đi tới ngồi xuống giường, tay trái chống ở bên cạnh Tô Tiêu Tiêu, tay phải sờ sờ đầu cô rồi cúi đầu hôn lên đôi mắt, thấp giọng nói. “Tỉnh ngủ.”

Tô Tiêu Tiêu vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt ẩm ướt, ngoan ngoãn giống như chú mèo nhỏ. Cô gật gật đầu.

Chu Lâm Duyên cầm lấy tay cô. “Em có muốn rời giường hay không? Anh đã gọi bữa sáng.”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, đầu vùi vào trong chăn rầu rĩ mà nói. “Không muốn động, người em mềm thật sự.”

Chu Lâm Duyên nén cười, anh đem cái chăn kéo xuống rồi cúi đầu hôn lên môi cô, vừa hôn vừa nhẹ giọng hỏi. “Nơi nào mềm nha?”

Tô Tiêu Tiêu bên tai nóng lên, cô giương mắt trừng Chu Lâm Duyên một cái.

Chu Lâm Duyên cười như không cười mà nhìn cô, một hai phải hỏi cho ra. “Chỗ nào mềm?”

Trong lúc nói thì đôi tay anh đã sờ vào trong váy cô, Tô Tiêu Tiêu thân mình run lên, sợ tới mức nhanh chóng bắt đôi lấy tay đang làm loạn của anh. “Anh đừng nháo.”

Chu Lâm Duyên không nhịn được cười, anh thu hồi tay rồi bế Tô Tiêu Tiêu đi vào phòng tắm.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng ôm lấy cổ Chu Lâm Duyên. Tối hôm qua hai người lăn lộn đến đã khuya, cả người cô đều mềm như bông, quả thật là không còn sức lực. Đêm qua, sau khi kết thúc trận mây mưa Tô Tiêu Tiêu liền mơ màng ngủ, chỉ mơ hồ nhớ rõ Chu Lâm Duyên đã ôm cô đi tắm rửa rồi thay quần áo.

Chu Lâm Duyên đem Tô Tiêu Tiêu ôm đi phòng tắm, sợ cô bị lạnh anh tùy tiện lấy một chiếc khăn lông đặt lên bụng rửa mặt sau bế cô ngồi lên.

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới phát hiện một bên cổ Chu Lâm Duyên có một vết xước còn khá dài.

Tô Tiêu Tiêu cứng đờ người, có chút ngây ngắc.

Là... là do cô gây ra sao.

Chu Lâm Duyên lấy khăn lông thì phát hiện Tô Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào cổ của mình, anh nhìn thoáng qua chiếc gương phía sau lưng của cô.

Sau khi thấy rõ thứ trên cổ mình thì Chu Lâm Duyên cười như không cười nhìn Tô Tiêu Tiêu, trêu chọc cô. “Là chuyện tốt em làm.”

Tô Tiêu Tiêu đỏ bừng mặt. “Cũng không phải là em cố ý.”

Chu Lâm Duyên cười. “Anh biết, sự tình khó khổng chế.”

Tô Tiêu Tiêu mặt càng đỏ hơn, cô nhanh tay nhanh che lại cái miệng của Chu Lâm Duyên. “Anh thật phiền, cũng không cần nói vậy!”

Chu Lâm Duyên kéo tay cô rồi hôn một cái lên lòng bàn tay.

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt lại rơi xuống vết thương trên cổ Chu Lâm Duyên, cô duỗi tay sờ sờ. “Có đau hay không?”

Chu Lâm Duyên cười. “Không đau.”

Anh lấy kem đánh răng đưa cho Tô Tiêu Tiêu. “Rửa mặt thật tốt rồi ra ăn sáng.”

Bên ngoài có tiếng chuông điện thoại vang lên, Chu Lâm Duyên đi ra ngoài nhận điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ở trong biệt thự đến 11 giờ thì nhận được điện thoại của mẹ Chu bảo hai người giữa trưa qua nhà ăn mừng năm mới.

Hai người rời khu nghỉ dưỡng trực tiếp lái xe tới Chu gia.

Chiếc xe chạy thẳng vào sân. Sau khi xe dừng lại Tô Tiêu Tiêu vội vàng nghiêng người giúp Chu Lâm Duyên đem chiếc cúc áo trên cùng cài vào.

Chu Lâm Duyên cười đến vui vẻ. “Tô Tiêu Tiêu, em đang làm gì?”

Tô Tiêu Tiêu mỉm môi không nói lời nào, cô đem chiếc cúc cài lại cẩn thận, sau đó còn kiểm tra một lượt xác định không thể nhìn thấy dấu vết trên cổ anh mới yên lòng.

Bằng không nếu để người nhìn thấy rồi hỏi Chu Lâm Duyên vết thương kia như thế nào mà có, đến lúc ấy cô cũng không còn mặt mũi!

Tô Tiêu Tiêu giúp Chu Lâm Duyên đem cúc áo cài lại còn cẩn thận sửa lại cổ áo sơ mi rồi đến tây trang, cười nói. “Được rồi.”

Tô Tiêu Tiêu vừa mới nói xong thì Chu Lâm Duyên bỗng nhiên chế trụ đầu cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Tô Tiêu Tiêu ô một tiếng, theo bản năng muốn lui ra sau nhưng Chu Lâm Duyên càng giữ chặt cô hơn, Tô Tiêu Tiêu căn bản trốn không thoát cũng chỉ có thể để mặc Chu Lâm Duyên hơn nữa cô cũng rất nhanh chìm đắm vào nụ hôn của anh.

Mẹ Chu ở trong nhà nghe thấy tiếng xe chạy vào sân đoán hẳn là hai người bọn họ đã tới, kết quả vừa ra tới liền nhìn thấy hai người trẻ tuổi ở trong xe hôn môi, mẹ Chu cười đến không khép được miệng, bà chạy nhanh trở lại phòng khách.

Tuổi trẻ thật là tốt. Bà cũng phải đồ mặt khi thấy hai người hôn nhau triền miên.

Hôm nay là tết Dương lịch cũng coi như là một năm mới lại bắt đầu, mẹ Chu giữa trưa tự mình xuống bếp làm mấy món ăn gia đình chúc mừng năm mới.

Ăn cơm trưa xong, Tô Tiêu Tiêu ở dưới lầu cùng mẹ Chu hàn huyên một lát, hai người trò chuyện rất vui vẻ, cuộc trò chuyện kéo dài cho tới khi mẹ Chu cảm thấy có chút mệt mỏi, bà cùng Tô Tiêu Tiêu nói một tiếng lên lầu nghỉ trưa.

Sau khi mẹ Chu lên lầu thì Tô Tiêu Tiêu cũng đi ra bên ngoài tìm Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên vừa rời ra ngoài nghe điện thoại vẫn chưa trở lại.

Tô Tiêu Tiêu từ trong phòng khách đi ra thì thấy Chu Lâm Duyên ngồi trên chiếc ghế dài dưới tầng cây nghe điện thoại.

Cô đi về phía anh.

Lúc Tô Tiêu Tiêu tới gần Chu Lâm Duyên giờ tay giữ chặt tay cô rồi đem ngồi vào bên cạnh.

Tô Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nghe Chu Lâm Duyên nói chuyện, cô nhìn bầu trời một lúc rồi lại nhìn những cái cây sau đó mới nghiêng đầu nhìn sang Chu Lâm Duyên.

Cuộc sống vẫn bình bình đạm đạm, chính là Tô Tiêu Tiêu cảm thấy thật hạnh phúc. Chỉ nắm tay và ngồi ở bên cạnh lắng nghe anh cùng người khác trò chuyện điện thoại cũng đã cảm thấy thực hạnh phúc.

Cuộc điện thoại lần này của Chu Lâm Duyên khá lâu, có lẽ là anh đang có chuyện rất quan trọng.

Tô Tiêu Tiêu có chút nhàm chán, cô đơn giản lấy di động ra chơi trò chơi.

Chu Lâm Duyên đang nói chuyện điện thoại ánh mắt vô tình nhìn thoáng qua màn hình di động của Tô Tiêu Tiêu, mặt mày liền tràn ra ý cười.

Tô Tiêu Tiêu chơi được một nửa thì nghe được Chu Lâm Duyên cùng đối phương kết thúc cuộc điện thoại, chỉ là lúc này tâm tư của cô vẫn ở trong trò chơi, đầu cũng không ngẩng lên, thuận miệng hỏi. “Xong rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu vừa mới nói xong thì di động cũng bị Chu Lâm Duyên lấy mất.

Tô Tiêu Tiêu chơi đang vào lúc quan trọng thì di động bị lấy mất, cô a một tiếng mới nghiêng người muốn đoạt lại di động, Chu Lâm Duyên giờ tay lên cao bắt đầu trêu đùa với cô.

Náo loạn nửa ngày nhưng Tô Tiêu Tiêu cũng không cướp được di động, cô hừ một tiếng. “Em từ bỏ.”

Tô Tiêu Tiêu đứng dậy đang chuẩn bị rời đi thì bị Chu Lâm Duyên kéo trở lại ngồi lên đùi của anh.

Tô Tiêu Tiêu hoảng sợ. Cô nhanh chóng đứng lên rồi nhìn xung quanh, khuôn mặt lúc này lại đỏ lên, sợ bị người thấy, không khỏi hô nhỏ. “Anh đừng nháo. Chúng ta đang ở bên ngoài đây!”

Chu Lâm Duyên từ đuôi lông mày đến khóe mắt đều là ý cười. Anh nhìn bộ dáng xấu hổ của Tô Tiêu Tiêu, mỗi nụ cười mỗi động tác nhỏ của cô đều in sâu trong trái tim anh, làm cho anh yêu thích đến không thể kiềm chế nổi bản thân.

Tô Tiêu Tiêu đem điện thoại cướp về, quay đầu liền chạy.

Chu Lâm Duyên cũng từ trên ghế đứng dậy đi vào nhà.

Ở phòng khách bắt được Tô Tiêu Tiêu.

Chu Lâm Duyên giờ tay vỗ vào mông cô cười cười. “Chạy cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng che lại mông nhỏ. Cô quay đầu lại, dè dặt thanh âm. “Chu Lâm Duyên!”

Chu Lâm Duyên nén cười, tiếp tục trêu chọc cô. “Hừ, nói nhỏ chút.”

Tô Tiêu Tiêu vừa xấu hổ lại vừa tức giận, theo bản năng hướng trên lầu nhìn liếc mắt một cái, may mắn là mẹ Chu cùng đi Nhạc đều không ở đây.

Cô tức giận đá Chu Lâm Duyên một cái rồi quay đầu chạy lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Sau ngày tết, Tô Tiêu Tiêu một lần nữa bắt tay vào công việc.

Thời gian tới tết Âm Lịch còn có hơn một tháng, phòng làm việc gần đây đã dần dần đi vào quỹ đạo. Sau khi Tô Tiêu Tiêu hoàn thành hai dự án trước đó thì bắt đầu có người biết đến văn phòng của cô, tuy rằng tạm thời đều là những dự án nhỏ nhưng các dự án đã bắt đầu tăng lên. Tô Tiêu Tiêu vốn tính toán muốn tuyển thêm người nhưng bây giờ cũng gần hết năm nếu như tuyển người thì cũng không ổn vì vậy cô đành phải chờ sang năm mới. Trước mắt Tô Tiêu Tiêu cũng chỉ có thể tự mình giải quyết công việc.

Cuối năm Chu Lâm Duyên cũng trở nên bận rộn hơn, đi công tác hay là tăng ca đều là chuyện thường. Mỗi lần Chu Lâm Duyên đi công tác thì Tô Tiêu Tiêu liền buồn bã. Những lúc như vậy Chu Lâm Duyên sẽ ôm và hôn cô. Hai người hôn được một lúc liền lăn đến trên giường. Sau khi lăn lộn một phen Tô Tiêu Tiêu nghiêng người sang chỗ khác không thêm để ý tới Chu Lâm Duyên trong miệng còn nói: “Anh đi đi, đi rồi cũng đừng trở về.”

Chu Lâm Duyên ngồi dậy đem khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu quay lại nhìn mình, tay捏 cái cằm, trêu chọc cô với một nụ cười. “Tô Tiêu Tiêu, em đây là dùng xong liền muốn chơi trò qua cầu rút ván với anh hả.”

Tô Tiêu Tiêu đỏ mặt. “Cũng không phải là em muốn làm!”

Chu Lâm Duyên cười. “Ồ..Vậy em không cảm thấy thoải mái sao?”

Tô Tiêu Tiêu vừa thẹn lại vừa tức, duỗi chân đá anh một cái, hai người nháo qua nháo lại rồi thêm một lần mây mưa.

Bất quá chờ đến lúc Chu Lâm Duyên thật sự phải đi Tô Tiêu Tiêu lập tức cảm thấy không nề. Cô ôm lấy Chu Lâm Duyên nửa ngày cũng không chịu buông tay, còn không quên dặn dò anh sớm trở về.

Chuyến công tác lần này của Chu Lâm Duyên là ở Hải Thành, vừa đi chính là mười ngày. Tô Tiêu Tiêu mỗi ngày đều bận rộn giải quyết cho xong công việc. Cô cũng không quên đánh dấu trên cuốn lịch tính xem khi nào thì Chu Lâm Duyên trở về.

Ngày 25 tháng 1 được khoanh tròn bằng một dấu đỏ. Hôm đó chính là sinh nhật của Chu Lâm Duyên.

Sau ngày làm việc hôm đó, Tô Tiêu Tiêu hẹn Triệu Kỳ đi dạo trung tâm thương mại chọn quà sinh nhật cho Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu gặp chút khó khăn trong việc chọn quà. Cô đã ở trong một cửa hàng thời trang cao cấp đi dạo nửa ngày. Tô Tiêu Tiêu cảm thấy áo sơ mi cũng đẹp, tây trang cũng đẹp, cà vạt cũng đẹp. Chu Lâm Duyên giống như cái móc áo di động, thật sự anh mặc cái gì trông cũng rất đẹp.

“Tớ cảm thấy Chu tổng của cậu cái gì cũng không thiếu.” Triệu Kỳ cầm lấy một tấm thẻ nhìn giá cả, cao đến dọa người.

Tô Tiêu Tiêu chọn trúng một cái cà vạt cùng một chiếc kẹp áo, cô đưa cho nhân viên cửa hàng gói lại lúc này mới quay đầu nói Triệu Kỳ. “Anh ấy thiếu tớ.”

Ban đầu Chu Lâm Duyên muốn trở về trước ngày sinh nhật, nhưng dự án bên Hải Thành tương đối khó giải quyết. Anh thực sự không có thời gian rảnh rỗi, có lẽ còn phải bận đến cuối tháng đi.

Tô Tiêu Tiêu tuy rằng muốn anh trở về nhưng mà công việc quan trọng, tự nhiên cũng sẽ không nói thêm cái gì.

Ngày sinh nhật, Chu Lâm Duyên ở công ty tăng ca đến 10 giờ.

Lý Cao đi vào nhỏ giọng nói. “Chu tổng, bây giờ đã 10 giờ 30, ngài hôm nay cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, tay lật văn kiện, không ngừng đầu nhìn Lý Cao. “Làm xong chỗ này tôi sẽ đi. Cậu về trước nghỉ ngơi đi.”

“Không có việc gì, tôi chờ ngài.” Lý Cao lại nhỏ giọng nói rồi lui ra ngoài.

Chu Lâm Duyên vẫn luôn làm việc đến 11 giờ mới kết thúc.

Chu Lâm Duyên ở Hải Thành có bất động sản, một ngôi biệt thự ở vịnh Điệp Thụ.

Chu Lâm Duyên ngồi phía sau xe nhắm mắt dưỡng thần. Lúc tới nơi, Lý Cao mới quay đầu lại nhẹ giọng nhắc nhở anh. “Chu tổng, chúng ta tới rồi.”

Chu Lâm Duyên mở to mắt nhìn ra bên ngoài một cái, trong sân có mấy ngọn đèn mờ nhạt đang chiếu sáng.

“Cậu cũng trở về nghỉ ngơi đi, nhớ lái xe chậm một chút.”

“Vâng...Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên đi vào sân rồi lấy điện thoại gọi cho Tô Tiêu Tiêu.

Điện thoại được kết nối nhưng không có người nhận, mãi cho đến khi truyền đến giọng nữ máy móc. “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Chu Lâm Duyên nhìn thời gian, đã 11 giờ 30 có lẽ Tô Tiêu Tiêu cũng đã ngủ.

Anh cất điện thoại rồi cúi đầu ấn mật mã cửa.

Phòng khách tối om không một ánh đèn.

Sau khi Chu Lâm Duyên vào nhà, trước khi bật đèn lên thì anh đã ngửi thấy được mùi hương quen thuộc.

Chu Lâm Duyên còn nghĩ rằng có lẽ vì quá nhớ Tô Tiêu Tiêu cho nên mới sinh ra ảo giác.

Chu Lâm Duyên nhú nhú mày, theo bản năng giờ tay bật đèn, nhưng ánh đèn còn chưa được bật lên thì tấm rèm phía cửa sổ bỗng nhiên đóng đưa một chút, động tác Chu Lâm Duyên dừng lại, anh quay đầu nương theo đèn bên ngoài thì thấy phía sau tấm rèm có một bóng người.

Bóng dáng kia quá quen thuộc, quen thuộc đến mức anh chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra. Ngay lúc này đây khuôn mặt của Chu Lâm Duyên đều nhiễm một tầng ý cười.

Phía dưới tấm rèm lộ ra đôi bàn chân nhỏ nhắn, trắng nõn, móng chân được sơn màu đỏ. Đây là trước lúc Chu Lâm Duyên đi công tác Tô Tiêu Tiêu đã ngồi ở trong lòng anh vừa xem TV vừa tô móng chân.

Anh nhìn chằm chằm bóng dáng kia thật lâu, càng nhìn ý cười trong mắt càng sâu.

Chu Lâm Duyên chậm rãi đi qua rồi nhẹ nhàng kéo tấm rèm cửa lên.

Tô Tiêu Tiêu giương mắt lên liền cùng Chu Lâm Duyên bốn mắt nhìn nhau.

Nương theo ánh đèn ngoài cửa sổ cô nhìn thấy Chu Lâm Duyên đang cười, tức khắc cũng cười theo anh, đôi mắt cong lên. “Chu Lâm Duyên, ngạc nhiên không?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô không trả lời.

Nhìn thật lâu, Tô Tiêu Tiêu có thể từ trong ánh mắt anh nhìn thấy bản thân mình. Trong đôi mắt anh tất cả đều là cô.

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên kéo vào trong lòng ngực, một tay anh siết chặt eo tay còn lại đặt phía sau đầu cô cúi đầu nặng nề mà hôn.

Chu Lâm Duyên giống như muốn đem toàn bộ cảm xúc trút vào nụ hôn này. Anh hôn sâu, đầu lưỡi vờn vào trong miệng của Tô Tiêu Tiêu.

Hai người ở sau tấm rèm cửa hôn thật lâu, đều có chút khó tự khống chế mới hơi tách ra.

Tô Tiêu Tiêu đôi môi bị hôn đến ảm ướt, tay chống trên bả vai Chu Lâm Duyên nói. “Từ từ, trước làm chính sự.”

Chu Lâm Duyên mỉm cười, bàn tay đặt lên hông Tô Tiêu Tiêu đem cô ấn vào người anh một cái, cố ý để cho cô cảm thụ một chút, rồi nhẹ giọng cười một tiếng. “Ừ, làm chính sự.”

Tô Tiêu Tiêu hoảng sợ, liên tục đẩy anh. “Đừng nháo đừng nháo, sắp qua 12 giờ, chúng ta ăn bánh kem trước đã.”

Tô Tiêu Tiêu lôi kéo Chu Lâm Duyên ra khỏi tấm rèm rồi đi lên phòng ngủ trên lầu.

Hai người vào phòng ngủ rồi đi thẳng ra ban công.

Trên chiếc bàn ở ngoài ban công có một chiếc bánh kem bánh cùng quà tặng Chu Lâm Duyên.

“Vốn dĩ em muốn tự mình làm bánh kem nhưng mà anh cũng biết rõ tay nghề của em rồi đấy, mua nguyên liệu nhưng cuối cùng cũng không thành công, cho nên em đành phải đi ra ngoài mua một cái.”

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên ghế đem bánh kem mở ra, lại từ túi áo Chu Lâm Duyên sờ soạn bật lửa tới châm nến. “Tuy rằng dì nói anh không thích tổ chức sinh nhật, nhưng hiện tại anh đã có em. Nghĩ đến anh ở bên ngoài làm việc một mình, quả thực là đáng thương em liền quyết định tới đây ở cùng anh.”

Chu Lâm Duyên bị chọc cười. Anh vẫn luôn nhìn Tô Tiêu Tiêu, ánh nến chiếu lên khuôn mặt của cô. Anh nhìn thấy hàng mi thật dài và đôi mắt xinh đẹp. Lúc cô ngẩng đầu đôi mắt cong cong trong ánh mắt có hình bóng của anh.

Chu Lâm Duyên nhìn không được liền cúi người hôn cô.

Đêm nay Hải Thành gió rất lớn, nửa đêm còn có tuyết rơi.

Tô Tiêu Tiêu nằm ở trong lòng Chu Lâm Duyên mơ màng ngủ.

Chu Lâm Duyên không có buồn ngủ. Anh nằm gối đầu lên tay rồi ngắm nhìn khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu giống như nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Anh ở trong chăn nắm lấy tay Tô Tiêu Tiêu nhe răng vuốt ve, thấp giọng hỏi. “Làm thế nào mà em biết được nơi ở của anh?”

Tô Tiêu Tiêu mơ hồ nói. “Lúc trước không phải em đã hỏi qua anh rồi sao.”

Nhắc tới chuyện này, Tô Tiêu Tiêu đột nhiên có tinh thần, cô ở trong lòng Chu Lâm Duyên ngẩng đầu nhìn anh. “Đúng rồi, mật mã nhà của anh là sinh nhật em.”

Chu Lâm Duyên không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ ôm lấy eo của anh. “Anh thật nhảm chán nha. Ở có mấy ngày thôi mà cũng đem mật mã đổi thành sinh nhật em.”

Lời này không cần Tô Tiêu Tiêu nói, chính Chu Lâm Duyên cũng cảm thấy bản thân rất nhảm chán.

Có một buổi tối Chu Lâm Duyên ở nhà làm việc tới 2 giờ sáng. Anh rất nhớ Tô Tiêu Tiêu, muốn gọi điện thoại nhưng lại sợ đánh thức cô. Trong lúc nhàm chán anh liền đem mật mã sửa lại.

Tô Tiêu Tiêu giải quyết xong công việc của mình rồi mới tới đây. Cô muốn cùng Chu Lâm Duyên ở Hải Thành cho đến ngày cuối cùng của tháng.

Hết tháng 1 cũng là tới tết Âm Lịch.

Sau khi trở về Chu Lâm Duyên liền xử lý một số công việc quan trọng, sau đó liền phân phó Lý Cao hoãn lại tất cả những việc khác cho đến khi kết thúc năm mới.

Mỗi năm chỉ có một lần tết Âm Lịch, toàn thành phố đều bao trùm không khí ngày tết. Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đóng gói hành lý chuẩn bị về nhà ăn tết.

Một ngày trước khi khởi hành, Lý Cao đã tới và giao danh sách quà tặng để Chu Lâm Duyên xem

Tô Tiêu Tiêu bị cái danh sách quà tặng thật dài kia dọa sợ. Cô nghiêm túc nói với anh. “Chu Lâm Duyên, anh nhất định sẽ dọa ba mẹ của em sợ.”

Chu Lâm Duyên xoa đầu cô. “Đừng nói bậy.”

Tô Tiêu Tiêu muốn khóc. Cô ôm lấy cánh tay Chu Lâm Duyên lắc đầu làm nũng. “Không được, không được...anh nhất định phải giảm một nửa, như thế này thì quá nhiều.”

Tô Tiêu Tiêu lật cái danh sách, nơi này chỉ một cái nơi kia chỉ một cái. “Cái này...cái này...còn có cái này...tất cả đều không cần.”

Chu Lâm Duyên nói. “Bỏ xong thì không còn gì nữa.”

“Đâu có, em thấy vẫn vẫn còn rất nhiều nha.”

Hai người ngồi một chỗ nghiên cứu danh sách quà tặng, tư thế thân mật.

Lý Cao ở bên cạnh cân nhắc trong lòng. Anh có phải là nên tránh một chút hay không, bây giờ nếu cứ đứng đây làm bóng đèn hình như không được tốt lắm. Tết nhất rồi còn ở chỗ này ăn câu lương quả thực rất là phiền lòng. Mặc dù vì danh sách quà tặng mà hai người có ý kiến khác nhau nhưng rõ ràng lại tạo cho người ta cảm thấy ngọt đến sâu răng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Danh sách quà tặng bị Tô Tiêu Tiêu cắt giảm hơn phân nửa nhưng vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại. Chu Lâm Duyên đành phải đem bản danh sách đưa cho Lý Cao. “Cậu cứ dựa vào đây mà làm.”

Nếu còn để Tô Tiêu Tiêu cắt giảm anh nhất định sẽ phải tay không đi gặp người lớn.

Chờ Lý Cao đi rồi Tô Tiêu Tiêu lại về phòng thu dọn hành lý.

Cô vốn là muốn cùng Chu Lâm Duyên cùng nhau trở về, nhưng mà anh lại có việc cho nên chỉ có thể đổi lại vé máy bay về muộn hơn cô một ngày.

Chu Lâm Duyên dựa vào cạnh cửa nhìn Tô Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc, nhìn một lát anh bỗng nhiên nói. “Nếu không anh cũng giúp em đổi vé máy bay nhé. Em ở lại chờ anh thêm một ngày rồi chúng ta cùng nhau trở về.”

Tô Tiêu Tiêu ngồi xếp bằng ở trên giường gấp quần áo, nhấp môi cười. “Không đâu. Em còn đang nóng lòng muốn trở về nhà.”

Chu Lâm Duyên cười nhạo cô. “Lần trước là ai nói cùng anh xa nhau một ngày cũng chịu không nổi.”

Tô Tiêu Tiêu hừ một tiếng. “Dù sao lúc anh đi công tác thường sẽ hơn mười ngày. Em cũng đã thành thói quen.”

Chu Lâm Duyên đi qua trực tiếp cúi người bế cô lên. Anh xoay người ngồi lên giường rồi đặt Tô Tiêu Tiêu trên đùi.

Tô Tiêu Tiêu một tay ôm cổ Chu Lâm Duyên nén cười. “Anh muốn làm gì hả?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô. “Chờ anh một ngày.”

Tô Tiêu Tiêu niết cằm anh. “Cho nên ai mới là người không rời được đối phương.”

Chu Lâm Duyên. “Là anh.”

Tô Tiêu Tiêu được dỗ vô cùng vui vẻ. Cô cười rộ lên, tay nhéo nhéo khuôn mặt Chu Lâm Duyên. “Em vẫn sẽ không chờ anh đâu, mẹ của em làm đồ ăn rất ngon. Em muốn trở về ăn đồ ăn của mẹ.”

Chu Lâm Duyên đều bị chọc cười, anh hôn lên môi Tô Tiêu Tiêu rồi cắn nhẹ một cái. “Không lẽ ngày thường anh để em bị đói sao.”

Tô Tiêu Tiêu thân mật mà xoa bóp lỗ tai anh. “Không phải nha.”

Buổi chiều ngày hôm sau Tô Tiêu Tiêu lên máy bay, Chu Lâm Duyên lúc ấy đang ở công ty vì vậy đã an bài để tài xế tới nhà đưa cô tới sân bay.

Lúc 4 giờ chiều, máy bay đúng giờ hạ cánh xuống sân bay Diệp Thành.

Tô Tiêu Tiêu từ sân bay đi ra vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy ba mẹ.

Cô cao hứng hướng về phía hai người vẫy tay.

Lúc Tô Tiêu Tiêu chạy tới thì phát hiện mẹ Tô đang nghiêng đầu nhìn xung quanh, cô duỗi tay ở trước mắt bà vẫy vẫy. “Mẹ ơi, con ở chỗ này.”

Con gái của mẹ ở chỗ này mà.

Mẹ Tô kéo tay của Tô Tiêu Tiêu xuống, đôi mắt trông mong nhìn vào bên trong. “Mẹ biết...mẹ là đang nhìn xem con rể của mẹ đang ở đâu.”

Ba Tô ba bà ở bên cạnh muốn rụt rè chút, thậm chí còn giả bộ nghiêm túc, chỉ là ánh mắt kia cũng đang nhìn vào bên trong. Bà xã ở nhà mỗi ngày đều khen con rể cho nên ông thật sự muốn nhìn xem vị con rể tương lai này có thực sự tốt như lời bà xã hay không.

Tô Tiêu Tiêu bị chính ba mẹ mình chọc cười. Cô cười đến không thẳng nổi eo. “Công ty đột nhiên có việc, ngày mai anh ấy mới tới đây.”

Mẹ Tô sùng sốt, lại thấy con gái đang cười vui vẻ, không khỏi cũng cười theo. Bà tóm lấy cánh tay Tô Tiêu Tiêu. “Nha đầu chết tiệt, như thế nào không nói sớm cho mẹ biết.”

Tô Tiêu Tiêu ôm lấy cánh tay bà đi ra ngoài. “Mẹ cũng đâu có hỏi con.”

“Chúng ta hiện tại đi nơi nào ạ?”

“Bây giờ chúng ta sẽ về nhà ông nội sau đó sẽ tới khách sạn cùng nhà cậu con ăn bữa cơm đoàn viên.”

Tô Tiêu Tiêu ồ một tiếng, cô lôi kéo tay mẹ Tô làm nũng. “Nhưng mà con muốn ăn cơm mẹ nấu thì làm sao bây giờ.”

Mẹ Tô cười, kéo con gái ngồi lên xe. “Con gấp cái gì, lần này trở về không phải con sẽ ở nhà một thời gian hay sao, đến lúc đó con muốn ăn cái gì thì mẹ đều làm cho con ăn.”

“Con muốn ăn thật nhiều món. À đúng rồi, con muốn ăn com sườn, ngày mai mẹ làm cho con được không?”

“Được.. được, sáng mai mẹ sẽ đi mua xương sườn.”

Dọc đường Tô Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ cùng ba mẹ trò chuyện.

Tới nhà ông nội Tô Tiêu Tiêu đem hành lý xách về phòng. Đang cởi áo khoác thì nghe thấy chuông điện vang lên.

Tô Tiêu Tiêu đoán hẳn là Chu Lâm Duyên, lập tức cao hứng nhảy lên giường nghe điện thoại. “Alô.”

“Tối rồi sao?” Chu Lâm Duyên ở bên kia vừa mới kết thúc cuộc họp cùng mấy vị cao tầng, ra khỏi phòng họp liền gọi điện thoại cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, cô nằm sấp trên giường, một tay chống cằm, hai chân gấp lại. “Ừ, em vừa tới nhà ông nội. Bên anh đã kết thúc công việc chưa?”

“Vẫn chưa, anh vừa mới kết thúc một cuộc họp xong.”

Tô Tiêu Tiêu cầm di động rời khỏi giường, đi mở vali ra. “Buổi tối anh ăn cái gì?”

“Tùy tiện ăn đi, buổi tối anh còn muốn tăng ca.”

“A, thật đáng thương.”

Tô Tiêu Tiêu cười nói. “Tối nay cả nhà em sẽ đi tới khách sạn ăn bữa com đoàn viên với gia đình của cậu đấy nha.”

Chu Lâm Duyên ở bên kia cười một tiếng, bỗng nhiên nói. “Em đem điện thoại đưa cho ông nội đi.”

Tô Tiêu Tiêu sững sốt. “Anh muốn làm gì?”

“Hôm nay anh không thể trở về cho nên muốn xin lỗi ông một tiếng.”

Tô Tiêu Tiêu cười cười. “Anh chờ một chút, để em xuống lầu.”

Tô Tiêu Tiêu đi xuống lầu, đem điện thoại đưa cho ông Tô. “Ông nội, Chu Lâm Duyên.”

Ông Tô ngồi ở trên sofa cũng ngẩn ra một lúc mới cầm lấy điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu ngồi xuống bên cạnh đóng tai lên nhưng cũng nghe không thấy hai người nói cái gì, chỉ là trên khuôn mặt của ông nội thể nhưng có nét tươi cười, còn không dừng gật đầu, liên tục nói. “Không có việc gì, không có việc gì, công việc vẫn là quan trọng. Cháu cứ đem công việc xử lý tốt, ngày mai tới đây cũng được, trên đường chú ý an toàn...”

Tô Tiêu Tiêu không biết Chu Lâm Duyên đã nói những gì, nhưng sau khi cúp điện thoại trên mặt của ông lộ ra sự vừa lòng. “Đứa nhỏ này không tồi, rất có lễ phép.”

Tô Tiêu Tiêu cầm di động trở về phòng ngủ gọi cho Chu Lâm Duyên. “Anh cùng ông nội của em nói chuyện gì vậy, ông còn khen anh đấy.”

Chu Lâm Duyên cười. “Cũng không có gì.”

Tô Tiêu Tiêu hừ một tiếng. “Anh không muốn nói thì thôi, bây giờ em phải cúp máy đây. Ngày mai trước khi anh lên máy bay thì nhắn tin cho em.”

“Được.”

Gia đình cậu ăn com ở khách sạn Cẩm Duyệt, lúc Tô Tiêu Tiêu cùng ba mẹ đi tới thì mọi người cũng đã tới gần như đông đủ.

Di hai còn dành chỗ cho gia đình Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu theo ba mẹ đi qua.

Vừa ngồi xuống mọi người lập tức trò chuyện náo nhiệt. Tô Tiêu Tiêu có một thời gian không trở lại, hơn nữa lúc trước trở về cùng họ hàng gặp mặt không được vui vẻ lắm, tính toán thời gian cũng gần một năm chưa gặp qua.

Tô Tiêu Tiêu cùng các trưởng bối chào hỏi, rồi bị lôi kéo trò chuyện với bọn họ một lúc, lúc sau thì không còn ai trò chuyện cùng cô nữa. Tô Tiêu Tiêu ngồi một chỗ chờ phục vụ đem đồ ăn lên. Ở trên máy bay cô chỉ ăn chút điểm tâm lúc này đã đói bụng.

Cũng may tốc độ phục vụ rất nhanh, bữa tiệc bắt đầu. Khi bữa tiệc bắt đầu Tô Tiêu Tiêu liền nghe mọi người ở bên cạnh nói chuyện, chính mình yên lặng

ăn cơm.

Một nhà cậu mợ cùng đi chúc rượu, cuối cùng mới tới một bàn Tô Tiêu Tiêu bên này.

Mọi người đều bung lên chén rượu, chúc năm nay vui vẻ.

Sau khi chúc rượu xong thì cậu, mợ, chị họ cùng bạn trai chị ấy đều cùng nhau ngồi xuống.

“Tiêu Tiêu, cháu cũng đã lâu không đã trở lại nhỉ.”

Mợ của Tô Tiêu Tiêu vừa ngồi xuống liền hỏi. “Lần trước nghe mẹ của cháu nói cháu không còn làm việc ở công ty nữa trước đây nữa. Cháu muốn về đây sao?”

Tô Tiêu Tiêu cười cười. “Không ạ, hiện tại cháu cũng đã mở phòng làm việc riêng.”

“Ồ, chính mình làm vậy thì sẽ có rất nhiều rủi ro, không ổn định nha.”

Tô Tiêu Tiêu nói tiếp. “Vẫn tốt ạ, bây giờ làm cái gì cũng đều có nguy hiểm thôi mợ.”

“Ai nha, con gái vẫn là phải làm công việc ổn định mới tốt, hơn nữa cháu cũng không có bạn trai, xã hội bây giờ nếu không có công việc ổn định thì rất khó có bạn trai. Cháu phải giống như chị họ rồi tìm lấy một người bạn trai là giáo viên hoặc là người làm công việc nhà nước khác. Còn nếu không có công việc ổn định thì những người đàn ông có công việc tốt đều sẽ cảm thấy chướng mắt.”

Tô Tiêu Tiêu còn chưa kịp nói lời nào thì mẹ Tô bên cạnh đã mở miệng. “Việc này cũng không phiền mợ phải nhọc lòng, Tiêu Tiêu nhà chúng tôi đã có bạn trai.”

Mợ Tô Tiêu Tiêu lập tức sững sốt. “Tiêu Tiêu có bạn trai rồi sao, như thế nào không mang về gặp mặt mọi người?”

Mẹ Tô lại nói. “Hôm nay cậu ấy còn có việc, ngày mai mới tới đây.”

“A, gần tới ngày tết rồi mà vẫn phải làm việc sao. Vậy cậu ta làm việc gì?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Anh ấy còn phải tặng ca.”

“Cũng đã cận kề ngày tết mà vẫn phải còn tặng ca sao, cho nên mợ mới nói vẫn là có cái công việc tốt, như vậy thì lúc nên nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi...”

Nếu đây không phải bữa cơm đoàn viên, dựa vào tính cách Tô Tiêu Tiêu thì sớm đã trở về. Bất quá hôm nay tâm tình cô tốt cho nên cũng lười phải phí lời với người này. Cơm nước xong Tô Tiêu Tiêu liền trở về bồi ông nội chơi cờ.

Hai ông cháu chơi cờ đến 10 giờ thì ông Tô muốn nghỉ ngơi, Tô Tiêu Tiêu cũng trở về phòng tắm rửa gội đầu, sau đó nằm ở trên giường cùng Chu Lâm Duyên gọi điện thoại.

“Anh còn đang muốn gọi cho em đây.” Chu Lâm Duyên vừa mới về đến nhà, cởi áo khoác ném ở trên sofa.

“Anh xong việc rồi sao?”

Chu Lâm Duyên từ một tiếng. “Xong rồi.”

Tô Tiêu Tiêu cười vui vẻ. “Anh thật chăm chỉ.”

Chu Lâm Duyên cũng cười theo. “Tất nhiên rồi, muốn nuôi bà xã thì anh nhất định phải kiếm thật nhiều tiền.”

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ nằm ở trong chăn. “Ai là bà xã của anh, đừng gọi vậy.”

Chu Lâm Duyên đi về phòng cởi tây trang treo ở trên giá áo. “Ừ, em đã gần ngủ chưa?”

“Đang chuẩn bị ngủ, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, bận cả một ngày, chắc là anh cũng mệt rồi phải không?”

“Vẫn tốt.”

Tô Tiêu Tiêu cong cong môi. “Vậy anh cũng nghỉ ngơi đi nhé.”

“Được.”

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tô Tiêu Tiêu ngủ cái trời đen kịt, ngày hôm sau khi mặt trời lên cao cũng chưa tỉnh dậy, bữa sáng cũng chưa xuống ăn.

Tô Tiêu Tiêu ngủ đến quá say sưa, khi cửa phòng bị đẩy ra cũng không phát hiện.

Chu Lâm Duyên vào phòng đem áo khoác treo ở trên giá áo sau đó đi đến mép giường. Anh nhìn chăm chăm Tô Tiêu Tiêu, trong ánh mắt đầy ý cười. Qua một lúc Chu Lâm Duyên mới cúi người hôn lấy người ở trên giường.

Tô Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng cảm giác được trên môi có một xúc cảm quen thuộc, hơi thở có một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc. Cô giống như nghĩ đến gì đó, đôi mắt lập tức mở to, đập vào mắt chính là đôi mắt đang nhắm chặt của Chu Lâm Duyên, lông mi thật dài bao trùm ở trước mắt, anh đang cúi đầu hôn cô.

Tô Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, theo bản năng muốn gọi tên anh nhưng vừa mới hé miệng Chu Lâm Duyên liền thừa thế xông vào.

Một tay Chu Lâm Duyên giữ eo, một tay đặt ở sau đầu Tô Tiêu Tiêu, hôn đến thất điên bát đảo.

Thẳng đến khi cả hai đều có chút thở không nổi anh mới buông lỏng cánh môi, cười khẽ, néo khuôn mặt cô. “Tĩnh rồi hả.”

Tô Tiêu Tiêu lập tức từ trên giường ngồi dậy, cô vừa mừng vừa sợ. “Sao anh lại ở đây, không phải buổi chiều mới lên máy bay hay sao?”

Tô Tiêu Tiêu thật sự rất vui.

Chu Lâm Duyên bế Tô Tiêu Tiêu ngồi vào đùi mình. “Vì nhớ em cho nên anh đã đổi vé máy bay để tới đây gặp em sớm hơn.”

Tô Tiêu Tiêu hôn nhẹ lên môi anh. Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi. “Anh đã gặp người nhà em chưa?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. “Đã gặp, là đi để anh đi lên đây tìm em.”

“Vậy ông bà nội cùng với ba em đều thích anh sao?”

Chu Lâm Duyên mỉm cười nhìn cô. “Em nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mẹ Tô ở bên ngoài gõ cửa. “Tiêu Tiêu, nhanh xuống ăn bữa sáng đi con.”

Tô Tiêu Tiêu vội vàng đáp. “Con xuống ngay đây ạ.”

Cô lại ôm Chu Lâm Duyên hôn một cái rồi mới vui vẻ rời khỏi người anh đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Lúc Tô Tiêu Tiêu từ phòng tắm đi ra thì Chu Lâm Duyên đã không còn ở trong phòng, có lẽ là anh đã xuống lầu, áo khoác vẫn còn treo ở đây.

Tô Tiêu Tiêu mặc một chiếc áo len rộng thùng thình, cùng chiếc quần dài thoải mái chạy xuống lầu.

Ở dưới lầu mẹ Tô cùng bà nội đang chuẩn bị bữa sáng. Chu Lâm Duyên cùng ông nội và ba Tô, ba người đàn ông ở bên ngoài nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu chạy tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Chu Lâm Duyên đang đứng phía đối diện, lúc cô chạy tới bên cửa sổ anh liền nhìn thấy, trong mắt ảm ỉm ý cười.

Tô Tiêu Tiêu hướng anh làm cái mặt quỷ.

Mẹ Tô ở phía sau gọi. “Tiêu Tiêu, gọi mọi người vào ăn sáng đi.”

Tô Tiêu Tiêu vâng một tiếng, liền chạy tới cạnh cửa. “Ông nội, ba vào ăn cơm thôi ạ!”

Ba Tô quay đầu lại trả lời một tiếng. “Tới đây.”

Ba người từ bên ngoài tiến vào, ông nội là người đầu tiên đi vào sau đó tới ba Tô cuối cùng là Chu Lâm Duyên.

Chờ ông nội cùng ba Tô đều đã đi vào, Tô Tiêu Tiêu mới đi đến bên cạnh Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên rũ mắt nhìn Tô Tiêu Tiêu. Anh mỉm cười rồi nắm tay cô đi theo phía sau.

Hai người ở sau lưng lặng lẽ nắm tay, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Mẹ Tô ở đối diện nhìn hai người, mặt mày đều là ý cười. Tô Tiêu Tiêu phân phát bát đũa cho mọi người, ông nội vẫn đang cùng Chu Lâm Duyên trò chuyện về vấn đề kinh tế.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở bên cạnh lắng nghe. Ngày thường cô ngẫu nhiên cũng sẽ chú ý tới tin tức tài chính kinh tế, ban đầu nghe vẫn còn có thể hiểu nhưng càng về sau cô giống như lọt vào trong sương mù.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Chu Lâm Duyên bị ông nội gọi đi chơi cờ.

Bộ cờ là Chu Lâm Duyên đưa tới, anh đã đặt làm riêng nó bởi một người có chuyên môn cao, toàn thế giới chỉ có một bộ. Ông nội thích vô cùng.

Tô Tiêu Tiêu đi tới xem tình hình chiến đấu của hai người được một lúc thì bị mẹ Tô kéo ra ngoài mua đồ ăn.

Cô vô cùng cao hứng cùng mẹ Tô ra cửa mua đồ ăn, dọc đường đi mẹ Tô lại tiếp tục khen ngợi Chu Lâm Duyên. "Mẹ càng nhìn tiểu Chu càng cảm thấy rất thích."

Tô Tiêu Tiêu có chút tự hào. "Đó là đương nhiên."

Mẹ Tô vừa chọn thức ăn vừa hỏi. "Mẹ nói này, hai người các con đã thảo luận khi nào kết hôn hay chưa?"

"Bọn con không vội, dù sao con vẫn còn nhỏ."

Mẹ Tô lập tức bật cười. "Con cũng không nhìn lại mình xem, đã sắp 26 mà vẫn tự cho là mình còn nhỏ hử."

"Nhưng mà con cảm thấy mình vẫn còn nhỏ nha."

Tô Tiêu Tiêu cười cười rồi chỉ vào đậu hũ. "Mẹ, con muốn ăn đậu hũ."

"Biết biết, mua cho con." Hai mẹ con đi mua đậu hũ, Tô Tiêu Tiêu còn nhớ thương com sườn. "Còn có sườn nữa nha mẹ, con muốn ăn com sườn."

"Mẹ nhớ kỹ. Chờ mẹ mua xong con cá này sẽ đi mua xương sườn."

Mẹ Tô lại hỏi Tô Tiêu Tiêu. "Đúng rồi, tiểu Chu thích ăn cái gì?"

Tô Tiêu Tiêu ngồi xôm trên mặt đất chọn cá rồi bảo ông chủ lấy cho cô. "Anh ấy không thể ăn cay, chúng ta chỉ cần nấu thanh đạm một chút là tốt rồi à, còn những thứ khác anh ấy đều có thể ăn."

"Vậy giữa trưa chúng ta ăn cá hấp."

Tô Tiêu Tiêu cùng mẹ Tô đi dạo ở chợ bán thức ăn khá lâu. Lúc hai người trở về đã 11 giờ.

Chu Lâm Duyên đang ở cửa nghe điện thoại thì nhìn thấy mẹ Tô cùng Tô Tiêu Tiêu xách theo bao lớn bao nhỏ trở về. Anh lập tức cúp học điện thoại, tiến lên xách đồ giúp hai người. "Sao không gọi điện để anh tới đón hai người."

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm cùng anh sóng vai. "Chợ bán thức ăn không xa, trở về cũng chỉ mất mười phút, cần gì phải gọi anh tới chứ. Lại nói đồ nhìn nhiều vậy thôi nhưng cũng không nặng."

Giữa trưa mẹ Tô làm món sườn cùng đậu hũ ván sốt mà Tô Tiêu Tiêu thích ăn, còn có cá hấp, canh cà chua.

"Tiểu Chu à, Tiêu Tiêu nói cháu không thể ăn cay cho nên hôm nay đi làm đều là món ăn thanh đạm, cháu ăn nhiều một chút nhé."

"Em muốn ăn cá cay nhưng mẹ không chịu làm cho em." Tô Tiêu Tiêu ở bên cạnh tỏ vẻ đáng thương vô cùng nói.

Mẹ Tô nhìn không được cũng phải bật cười. "Con còn biết giả vờ đáng thương."

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười, gắp xương sườn lên ăn.

Một bữa cơm ăn đến vô cùng vui vẻ, com nước xong thì ông nội cùng với mới người bạn trong ngành giờ cũng đã nghỉ hưu đi uống trà. Ba mẹ phải về nhà một chuyến để lấy đồ.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ở nhà chơi cùng bà nội một lát, sau đó bà nội muốn đi chăm sóc vườn hoa cho nên để hai người ở lại với nhau.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên sofa nhìn Chu Lâm Duyên. "Chu Lâm Duyên, buổi chiều chúng ta đi dạo phố đi, ngày tết Diệp Thành vô cùng náo nhiệt."

Chu Lâm Duyên đang uống nước, nghe vậy cười một tiếng. "Để anh suy nghĩ một chút."

Tô Tiêu Tiêu ô ô ô giả khóc, ôm cổ Chu Lâm Duyên, đầu chôn trên vai anh. "Đi thôi đi thôi, em muốn đi dạo."

Chu Lâm Duyên nén cười, buông ly nước xuống rồi kéo Tô Tiêu Tiêu đi lên lầu. "Thay quần áo."

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đi phòng tắm rửa mặt, thay quần áo. Khi cô ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên ngồi ở ghế, trong tay cầm một bức ảnh.

"Anh đang xem cái gì?" Tô Tiêu Tiêu thò lại gần xem một cái, phát hiện là ảnh chụp hồi cao trung của cô.

Cô ặc đồng phục của trường, áo sơ mi trắng, chân váy màu đen. Khi đó vẫn là tóc mái bằng, mái tóc dài xoã ở trên vai.

Bức ảnh này chụp lúc cô cùng Triệu Kỳ ở bên ngoài trường học uống trà sữa, đôi tay cô chống cằm, đôi mắt cong cong.

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm. "Có phải lúc em còn đi học trông rất xinh đẹp không?"

Chu Lâm Duyên ôm chầm lấy eo Tô Tiêu Tiêu mang người ngồi vào trên đùi mình, rồi hôn lỗ tai của cô. "Hiện tại cũng thật xinh đẹp."

"Lúc còn đi học có rất nhiều nam sinh theo đuổi em."

Chu Lâm Duyên nhìn cô, cười như không cười. "Phải không, vậy sao em không phát triển tình cảm với bọn họ?"

Tô Tiêu Tiêu nói. "Anh đừng nói, em thật đúng là suy nghĩ qua. Lúc ấy có một học bá trong trường theo đuổi em."

Chu Lâm Duyên đôi mắt mị mị, cười lạnh nói. "Ồ, vì sao em không đồng ý người ta?"

"Vì lúc lúc ấy em nhát gan. Em sợ nếu để mẹ biết em yêu sớm vậy thì em xong đời rồi."

Chu Lâm Duyên tiếp tục cười lạnh. "Trông em có vẻ còn rất tiếc nuối."

Tô Tiêu Tiêu gật đầu. "Là có chút tiếc nuối."

Tô Tiêu Tiêu vừa dứt lời thì bị Chu Lâm Duyên siết chặt eo, cúi đầu mạnh mẽ hôn lấy cô. Nụ hôn này có điểm tàn nhẫn, hôn một hồi lâu anh mới chịu buông cô ra.

Tô Tiêu Tiêu thở hồng hộc, cũng rất muốn muốn cười. Cô ôm lấy cổ Chu Lâm Duyên. "Chu Lâm Duyên, anh đang ghen."

Chu Lâm Duyên nhìn cô không nói chuyện.

Tô Tiêu Tiêu cười đến đau cả hông, cô chủ động hôn Chu Lâm Duyên, hết hôn môi lại đến lỗ tai, sau đó nhìn anh nói. "Nhưng mà anh so với anh chàng học bá kia thì đẹp trai hơn nhiều, đẹp trai gấp một vạn lần!"

Chu Lâm Duyên khẽ hừ một tiếng.

Tô Tiêu Tiêu ôm cổ anh làm nũng. "Chu Lâm Duyên...anh...anh Chu ——"

Tô Tiêu Tiêu làm nũng còn không quên nhích tới nhích lui cái hông của mình. Chu Lâm Duyên sắc mặt trầm xuống, bóp chặt eo cô. "Tô Tiêu Tiêu!"

Tô Tiêu Tiêu phốc một cái cười thành tiếng. Cô nhanh chóng từ trên đùi Chu Lâm Duyên nhảy xuống, cầm lấy áo khoác chạy ra cửa, quả thực rất biết cách châm lửa nà.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Ngày tết ở Diệp Thành vô cùng náo nhiệt, trên đường giăng đèn kết hoa, nơi nơi treo đèn lồng.

Tô Tiêu Tiêu mang Chu Lâm Duyên đến phố Từ Phương đi dạo, toàn bộ đường phố đều là người. Có lẽ là vì năm mới cho nên Tô Tiêu Tiêu chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể thấy thật nhiều quần áo màu đỏ, bầu không khí vô cùng vui vẻ. Vũ long vũ sư, âm thanh rao hàng, toàn bộ đường phố tràn ngập pháo hoa.

Tô Tiêu Tiêu thích nhất là ăn, vừa đến ngã tư đường cô liền lôi kéo Chu Lâm Duyên đi dạo mọi nơi và ăn rất nhiều thứ, kẹo hồ lô, đồ chơi làm bằng đường, tào phớ...

Hai người đi dạo suốt một buổi trưa, lúc trở về Tô Tiêu Tiêu còn mua hai câu đối xuân, hai bức ngũ phúc lâm môn.

Lúc ngồi vào xe Tô Tiêu Tiêu lập tức ăn cái kẹo hồ lô còn lại. Cô xem câu đối xuân rồi nói với Chu Lâm Duyên. “Chờ tới lúc trở lại thành phố B, chúng ta đem cái này treo trong nhà nhé, bằng không sẽ không có không khí của năm mới.”

Tô Tiêu Tiêu lại nghiêng đầu nói tiếp. “Đúng rồi, em còn muốn đổi sofa, mấy ngày hôm trước ở trên mạng em có nhìn thấy một bộ, so với cái màu đen trong nhà còn đẹp hơn rất nhiều.”

Chu Lâm Duyên xuy mà cười ra một tiếng. “Em thích liền mua.”

“Trở về em sẽ cho anh xem xem.” Tô Tiêu Tiêu vui vẻ nói. Cô đem câu đối xuân thu hồi lại.

Lúc hai người về đến nhà đã là chạng vạng, trời cũng gần tối. Tô Tiêu Tiêu chờ Chu Lâm Duyên đậu xe. Lúc anh đi tới Tô Tiêu Tiêu lập tức ôm lấy cánh tay anh cùng đi vào nhà.

Mẹ Tô đang bụng thức ăn từ phòng bếp đi ra thì thấy hai người. “Đang chuẩn bị gọi điện cho các con thì các con đã trở lại, hai đứa nhanh lên lùa thay quần áo rồi xuống ăn cơm.”

“Con đi ngay đây.”

Chu Lâm Duyên đem áo khoác cởi ra, Tô Tiêu Tiêu thuận tay cầm lấy rồi đi lên lầu.

Lúc cô từ trên lầu đi xuống thì Chu Lâm Duyên mới vừa đem câu đối xuân dán xong.

Tô Tiêu Tiêu chạy tới bên ngoài nhìn, cười tủm tỉm, đôi mắt cong cong. Cô vỗ vỗ bả vai Chu Lâm Duyên. “Dán không tồi nha Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên nhét tay vào túi quần dựa vào cửa nhìn cô, khóe môi nhếch lên.

Bầu trời đã hoàn toàn tối, trong sân ánh đèn cũng đã sáng lên, ánh sáng mờ nhạt thực ảm áp.

Tô Tiêu Tiêu ôm cánh tay Chu Lâm Duyên cùng nhau đứng ở cửa. Cô dựa vào bả vai anh ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, hai người thân mật đứng một chỗ nhỏ giọng nói chuyện mãi cho đến khi mẹ Tô ở bên trong gọi hai người vào ăn cơm.

Lúc ăn cơm mẹ Tô còn nói. “Ngày mai nhà ông ngoại ăn bữa cơm đoàn viên, chúng ta đến sớm một chút, còn kịp bắn pháo hoa.”

Tô Tiêu Tiêu a một tiếng.

Cô biết ngay mà, ngày tết muốn ngủ nướng là không có khả năng.

Ăn xong cơm tối, Chu Lâm Duyên cùng ba Tô đi ra ngoài một chút, Tô Tiêu Tiêu ngồi ở sofa ngắm nhìn bộ trà mà Chu Lâm Duyên mua cho ba của cô.

Ông nội thích chơi cờ, ba thích trà đạo, Chu Lâm Duyên liền đưa cho ông nội một bộ cờ tướng được đặt làm riêng, đưa ba Tô một bộ trà quả là giải đúng chỗ ngứa.

Biết bà nội của cô thích trồng hoa, anh đã cố ý tìm mua một vài loài hoa quý hiếm, tất cả đều có giá trị cao, dễ cho bà nội thật sự vui vẻ. Mẹ của cô thì không cần phải nói, đối với người con rể tương lai này vừa lòng vô cùng.

Lúc Chu Lâm Duyên từ bên ngoài đi vào thì Tô Tiêu Tiêu đang ngồi trên sofa chơi trò chơi. Chu Lâm Duyên ngồi vào bên cạnh cảm lấy di động của cô. Anh cúi đầu ở bên tai cô thấp giọng nói. “Cùng anh đi ra ngoài một chút.”

Tô Tiêu Tiêu giương mắt nhìn anh, nhỏ giọng hỏi. “Đi chỗ nào?”

Chu Lâm Duyên lại nói. “Trước lên lầu thay quần áo.”

Nói xong liền kéo Tô Tiêu Tiêu lên lầu.

Tô Tiêu Tiêu còn tưởng rằng Chu Lâm Duyên muốn mang đi chỗ nào đó để chơi, hóa ra là đi Chu đã trở lại nhà cũ bên kia.

Tô Tiêu Tiêu biết nhà cũ Chu Lâm Duyên cũng ở gần đây, từ nhà ông nội đi qua cũng chỉ mất mười phút.

Nhà cũ Chu Lâm Duyên đặc biệt lớn, là một ngôi nhà riêng biệt, trong sân lớn đến có chút trồng trái.

Tuy rằng ngày thường không có người ở, nhưng mà bởi vì có người định kỳ sẽ tới đây quét tước cho nên phòng ốc vẫn được bảo dưỡng rất khá.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiêu Tiêu tới nhà cũ Chu gia.

Cô vốn cho rằng chỉ có mẹ Chu Lâm Duyên trở lại, ai ngờ lại có rất nhiều họ hàng. Mọi người đều đang ở phòng khách chơi mạt chược, không khí náo nhiệt vô cùng.

Mẹ Chu vừa thấy Tô Tiêu Tiêu, liền đi tới. “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái a Duyên cũng là con dâu tương lai của tôi, Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu hơi bối rối. Cô cong môi mỉm cười xem như cùng mọi người chào hỏi.

Chu Lâm Duyên đi tới dắt lấy tay Tô Tiêu Tiêu tay dẫn cô đi giới thiệu với từng người, sau đó lại giới thiệu người thân trong nhà cho cô biết.

Anh trịnh trọng hướng về phía người Chu gia giới thiệu cô. Tô Tiêu Tiêu trong lòng bỗng có chút ê ẩm, chua xót lại có chút ngọt ngào.

Sau khi Tô Tiêu Tiêu làm quen với tất cả mọi người, cuối cùng chú họ Chu Lâm Duyên mới hỏi. “A Duyên khi nào thì kết hôn?”

Tính tình của Chu Lâm Duyên ngày xưa vốn rất lạnh nhạt, khó thấy được anh cười. Nhưng mà bây giờ anh đang mỉm cười nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu bị anh nhìn chăm chăm khuôn mặt chậm rãi đỏ lên. Nhìn cô làm cái gì a.

Nhóm người Chu gia đều rất nhiệt tình, sau khi Tô Tiêu Tiêu đã làm quen với họ liền bị lôi kéo đánh vài vòng mạt chược. Tô Tiêu Tiêu cũng không phải rất thích chơi cho nên lúc có người thay thế cô liền đi tìm Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ở trong sân, nhàn tản ngồi dưới bóng cây.

Tô Tiêu Tiêu vừa đi ra thì anh liền phát hiện, khoe môi gọi lên ý cười.

Tô Tiêu Tiêu đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên, đôi tay giấu ở sau lưng, cười tủm tỉm “Anh ra đây lúc nào?”

“Vừa ra nghe điện thoại.”

Chu Lâm Duyên duỗi tay ôm lấy eo Tô Tiêu Tiêu muốn đem cô ôm vào lòng.

Tô Tiêu Tiêu bị anh dọa nhảy dựng lên, đôi tay cô chống nơi bả vai Chu Lâm Duyên, đầu gối chống vào ghế giữa hai chân anh cố gắng không để anh ôm mình vào lòng.

Cô giương mắt trừng Chu Lâm Duyên. “Anh làm gì vậy hả, ở đây còn có rất nhiều người đấy, anh phải chú ý một chút chứ.”

Tô Tiêu Tiêu đẩy đẩy Chu Lâm Duyên muốn thối lui nhưng anh lại ôm chặt lấy eo cô, căn bản không có ý tứ muốn buông tay.

Cô dùng sức đẩy Chu Lâm Duyên rồi tránh thoát khỏi anh. Tô Tiêu Tiêu ngồi vào ghế, chỉ là cô vẫn giữ khoảng cách với Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đều bị chọc cười. “Em ngồi xa như vậy làm gì?”

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu liếc anh một cái. “Miễn cho anh lại động tay động chân.”

Chu Lâm Duyên đôi mắt tràn đầy ý cười.

Tô Tiêu Tiêu ở Chu gia đến 11 giờ, cùng mẹ Chu và các trưởng bối chào hỏi xong liền chuẩn bị trở về.

Chu Lâm Duyên nắm tay cô cùng trở về, Tô Tiêu Tiêu hỏi. “Vậy lát nữa anh sẽ trở lại đây sao?”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. “Muốn tới đây một chút.”

Tô Tiêu Tiêu gật gật đầu. “Vậy ngày mai anh có muốn cùng em đi nhà bà ngoại không?”

“Đương nhiên, ngày mai anh sẽ tới sớm.”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm mà gật đầu.

Lúc mang Tô Tiêu Tiêu ra cửa thì Chu Lâm Duyên cũng đã nói với ba mẹ Tô biết người nhà mình trở lại cho nên muốn mang Tiêu Tiêu tới chào hỏi.

Lúc hai người trở về mẹ Tô cười nói. “Đã trở lại rồi à. Sao hai đứa không ở lại chơi thêm một lát.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Không phải mẹ bảo con ngày mai phải rời giường sớm hay sao, nếu bây giờ con không trở về sớm đi ngủ thì ngày mai lại không thể rời giường vậy làm sao đây.”

Mẹ Tô bị con gái chọc cười. “Đứng đứng, con nhanh trở về phòng ngủ đi, ông bà đều ngủ rồi. Ba con cũng đã trở về phòng.”

Tô Tiêu Tiêu về phòng tắm rửa, sau khi ra khỏi phòng tắm liền thấy Chu Lâm Duyên cời áo khoác nằm ở trên giường của cô.

Tô Tiêu Tiêu bò lên trên giường, kéo anh. “Anh còn không đi hả.”

Vừa dứt lời thì Chu Lâm Duyên đã kéo lấy tay cánh tay và ôm cô vào trong lòng.

Tô Tiêu Tiêu cũng không gầy gù. Cô tìm cái tư thế thoải mái dựa vào lòng Chu Lâm Duyên.

Tô Tiêu Tiêu rất gầy, tấm lưng dán ở trên ngực Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên nghiêng người, bàn tay đặt trên bụng nhỏ của Tô Tiêu Tiêu, thân thể hai người dán vào nhau, hơi thở nóng hổi phả vào gáy cô. Anh hôn lên làn da Tô Tiêu Tiêu, thanh âm có chút khàn khàn, thấp giọng nói. “Không muốn rời đi thì làm sao đây?”

Tô Tiêu Tiêu nhin không được cười thành tiếng. “Vậy anh ở lại đi, chờ tới ngày mai ba em lấy cái chổi đánh anh.”

Chu Lâm Duyên xuy mà cười ra tiếng, anh hôn hôn lỗ tai Tô Tiêu Tiêu qua một lát mới thấp giọng gọi tên cô. “Tiêu Tiêu.”

“Ừ.”

Chu Lâm Duyên lại trầm mặc một lát, cánh tay anh bỗng nhiên ôm cô càng chặt hơn, môi dán ở bên tai giọng nói thật nhỏ nhẹ. “Tiêu Tiêu, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Thân thể Tô Tiêu Tiêu cứng đờ, tròn tròn mắt. Cô nhìn ánh đèn giường đặt dưới đất, trong đầu trống rỗng.

Đôi môi Chu Lâm Duyên môi vẫn như cũ dán ở lỗ tai Tô Tiêu Tiêu, không nói chuyện, qua một lát mới thấp giọng nói tiếp. “Có khả năng là em không biết, anh đã tưởng tượng tới viễn cảnh có thể cùng em vượt qua mấy chục năm tương lai. Nghĩ đến mỗi ngày mở mắt ra đều có thể thấy em, có thể ôm cũng có hôn em mỗi ngày. Có được em trong đời nội tâm anh chưa bao giờ vui sướng như vậy. Anh không biết còn có cái gì hạnh phúc hơn so với việc chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.”

Chu Lâm Duyên chưa bao giờ nói qua những lời này, thanh âm nhẹ nhàng, trong đêm yên tĩnh lại phá lệ êm tai. Tô Tiêu Tiêu nghe được hốc mắt đều ướt, cái mũi ê ẩm.

Tô Tiêu Tiêu xoay người, trong ánh mắt có một tầng hơi nước mỏng manh. Cô vòng tay ôm lấy eo Chu Lâm Duyên. “Anh hôm nay làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên lắc đầu, tay áp vào má Tô Tiêu Tiêu cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của cô. Anh đem cô ôm vào trong ngực. Tô Tiêu Tiêu mặt chôn ở trước ngực Chu Lâm Duyên, cô nhin không được ôm chặt anh hơn.

Hai người cứ như vậy ôm lẫn nhau, không biết ôm bao lâu, ngoài cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện tràng pháo hoa sáng lạn, ầm ầm vang một tiếng, toàn bộ đêm tối đều sáng ngời lên.

Giữa bầu trời pháo hoa toả sáng, Tô Tiêu Tiêu nghe thấy Chu Lâm Duyên cúi đầu ở bên tai cô nhẹ giọng nói “Tô Tiêu Tiêu, anh yêu em, vô cùng yêu em”

Tô Tiêu Tiêu suýt nữa rút nước mắt, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh. “Em cũng yêu anh.”

Em cũng muốn cùng anh trải qua quãng đời còn lại. Chưa từng có mong muốn nào mãnh liệt như vậy.

Chu Lâm Duyên rạng sáng mới rời đi, Tô Tiêu Tiêu từ trên giường bò dậy, chạy tới ban công.

Trong viện ánh đèn mờ nhạt, cô nhìn thấy Chu Lâm Duyên đi ra sân.

Tô Tiêu Tiêu ghé vào trên ban công im lặng nhìn anh.

Nhưng bước chân của Chu Lâm Duyên bỗng nhiên ngừng lại, giống có tâm linh tương thông, anh quay đầu lại nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đêm yên tĩnh bọn họ nhìn nhau mỉm cười.

Chu Lâm Duyên lấy di động gọi một cuộc điện thoại. Tô Tiêu Tiêu nhanh tay nghe máy, lúc này anh đang ở dưới sân nhìn cô. “Em nhanh vào phòng đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt một cong cong. Cô ừ một tiếng rồi ngoan ngoãn đi về phòng.

Buổi tối hôm nay, Tô Tiêu Tiêu nằm ở trên giường, đáy lòng giống như chìm vào trong hũ mật ngọt ngào.

Tô Tiêu Tiêu ngày hôm sau thức dậy thật sự sớm. Lúc cô đi xuống lầu thì Chu Lâm Duyên cũng đã tới.

Anh ngồi ở phòng khách cùng ông nội trò chuyện.

Chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của Chu Lâm Duyên thì cô đều có chút khắc chế không được mà muốn bỏ nhào vào lòng anh.

Chỉ là cô cũng không có mặt mũi làm trò trước mặt người lớn, vẫn là kiềm chế thì tốt hơn.

Tô Tiêu Tiêu rút rề đi tới ngồi vào sofa ở bên cạnh, từ trên bàn trà cầm lấy một miếng trái cây, cười vui vẻ hỏi Chu Lâm Duyên. "Anh tới lúc nào vậy?"

Chu Lâm Duyên nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười. “Vừa tới.”

“Anh đã ăn sáng chưa?” Tô Tiêu Tiêu vừa dứt lời thì mẹ Tô cũng vừa lúc bụng bữa sáng ra. “Mọi người nhanh tới ăn sáng nào.”

Chu Lâm Duyên lúc này mới trả lời Tô Tiêu Tiêu. “Anh chưa ăn.”

Anh đứng dậy dắt tay Tô Tiêu Tiêu đi tới bàn ăn.

Ăn sáng xong, mọi người cũng vội vàng chuẩn bị đi tới nhà ông ngoại ở bên kia.

Tô Tiêu Tiêu lên lầu thay quần áo rồi nhanh chóng chạy xuống lầu cùng ông bà nội tạm biệt. Bà nội cũng không quên dặn dò. “Trên đường lái xe chậm một chút, cuối ngày nhớ trở về ăn cơm đoàn viên nhé.”

“Đã biết bà nội.”

Chu Lâm Duyên cũng cùng hai ông bà tạm biệt, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Ba mẹ Tô đã ngồi ở ghế sau.

Chu Lâm Duyên đi tới cạnh xe, nghiêng người kéo cửa ghế phụ rồi giơ tay che trên đỉnh đầu. Tô Tiêu Tiêu khom lưng ngồi vào ghế, Chu Lâm Duyên đóng cửa rồi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Nhà ông nội Tô Tiêu Tiêu cách nhà ông ngoại hơn 1 giờ đi đường. Mọi người ra cửa tuy rằng sớm, nhưng lúc tới nơi cũng đã hơn 9 giờ.

Người thân trong nhà đều biết Tô Tiêu Tiêu hôm nay muốn mang bạn trai tới, tất cả đều chờ ở nhà.

Mẹ Tô Tiêu Tiêu nói chuyện. “Cũng không biết bạn trai Tiêu Tiêu làm gì. Lần trước hỏi nó cũng không nói, cũng không biết có cái gì xấu hổ mà không chịu nói ra, nếu như công việc không tốt thì chúng ta cũng sẽ không nói cái gì a.”

Di hai bên cạnh nghe thấy cũng lập tức nói. “Không thể nào, ánh mắt Tiêu Tiêu rất cao, người đàn ông nó thích khẳng định rất ưu tú.”

Mẹ cười cười, trong mắt lại có chút khinh thường.

“Tới rồi!” Người lớn đều ở trong nhà chính trò chuyện, xuống lầu đón một nhà Tô Tiêu Tiêu là cậu bé tên Triệu Kỳ, lúc này cậu bé đang ôm một hộp quà lớn đi lên.

Cậu bé nhanh chóng chạy vào nhà báo tin cho mọi người, kích động đến không nhận được. “Bạn trai chị Tiêu Tiêu lớn lên siêu cấp soái. Ít nhất cũng phải cao 1 mét 85 trở lên. Anh ấy còn lái một chiếc xe Maybach.”

Triệu Kỳ lớn giọng nói cho mọi người nghe, toàn bộ người đều xông tới. “Thật sự a”

Triệu Kỳ chạy tới bên cửa sổ. “Xe còn ở dưới sân! Mọi người tự mình tới xem đi.”

Mọi người lập tức chạy tới bên cửa sổ.

Ông ngoại Tô Tiêu Tiêu sống ở tầng 5, khoảng cách cũng không quá xa, nhìn xuống dưới lầu thì thấy hai chiếc xe cao cấp đậu ở bên dưới, phía trước là một chiếc Maybach, phía sau một chiếc Porsche.

Còn có người ôm đồ từ trong xe ra.

“Ông ngoại, bà ngoại.” Mọi người vẫn đang ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài thì nghe thấy giọng nói Tô Tiêu Tiêu phát ra từ phía sau.

Vừa quay đầu liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đã đi vào, phía sau cô là một người đàn ông mặc tây trang màu đen.

Vóc dáng người đàn ông rất cao, dáng người phi thường tốt, vai rộng eo hẹp chân dài, tây trang trên người là hàng đặt thiết kế riêng.

Quan trọng nhất chính là người này quả nhiên lớn lên phi thường anh tuấn, chẳng qua biểu tình trên mặt rất lãnh đạm, hơn nữa khí chất quá xuất chúng, vừa thấy liền biết không phải người tầm thường.

Tô Tiêu Tiêu lôi kéo Chu Lâm Duyên đi qua cùng ông ngoại bà ngoại chào hỏi, hai ông bà nhìn thấy bạn trai của cháu gái có dáng vẻ đường hoàng, khí chất xuất chúng, đều thích vô cùng, nhanh chóng tiếp đón hai người.

“Chu tổng, quà tặng đều đã mang lên, bây giờ đặt ở nơi nào?”

Chu Lâm Duyên chuẩn bị rất nhiều quà tặng mang tới, không riêng gì nhà ông bà nội mà cả nhà ông bà ngoại cũng có.

Anh để người mang quà tặng vào nhà, hai ông bà nhìn thấy còn bảo hai người quá lãng phí.

Chu Lâm Duyên cười cười. “Không sao ạ, đều là việc cháu nên làm cả.”

Sau khi người thân đã đến đông đủ, mọi người liền đi viếng mộ sau đó mới trở về ăn bữa cơm đoàn viên.

Mấy chiếc xe chở đoàn người đi ra ngoại thành Diệp Thành.

Dọc theo đường đi đề tài nói chuyện của mọi người đều liên quan tới bạn trai Tô Tiêu Tiêu.

Mợ Tô Tiêu Tiêu ngồi ở phía trước còn quay đầu lại nhỏ giọng hỏi. “Chiếc xe kia thật sự là Maybach?”

“Kia còn có thể là giả sao.”

Lưu Phương Phương ngồi ở phía trước bậu mõi, trong lòng hừ một tiếng.

Sau khi đoàn người viếng mộ trở về đã là giữa trưa.

Mẹ Tô cùng mấy người đi vui vẻ cùng nhau đi vào bếp nấu ăn.

Ông ngoại Tô Tiêu Tiêu yêu thích chơi mạt chược, Chu Lâm Duyên liền bồi ông chơi.

Ngồi trên bàn, Tô Tiêu Tiêu còn lặng lẽ hỏi Chu Lâm Duyên. “Anh có biết chơi không vậy?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái, anh ngoắc ngoắc cằm cô. “Em thử nói xem.”

Những người rảnh rỗi đều vây quanh bàn mạt chược.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở cạnh Chu Lâm Duyên nhìn anh chơi.

Qua vài vòng cô phát hiện Chu Lâm Duyên không chỉ biết chơi, còn chơi rất tốt, mỗi lần đều cố ý để ông ngoại thắng, đồ cho ông rất là vui vẻ.

Ánh mắt Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên càng thêm sùng bái.

Cô phát hiện giống như không có gì việc gì là Chu Lâm Duyên không làm được.

“Tiêu Tiêu, hai đứa đã ở bên nhau bao lâu?” Người mợ ngồi ở cạnh cậu Tô Tiêu Tiêu xem đánh mạt chược, giống như nhàn rỗi sinh nhàm chán liền cùng Tô Tiêu Tiêu hàn huyên.

Tô Tiêu Tiêu đang xem Chu Lâm Duyên chơi, cũng chỉ thuận miệng trả lời. “Đã lâu.”

“Vậy sao lúc trước cháu không chịu dẫn người ta trở về?”

“Anh ấy còn bận công việc.”

“Như vậy a. Nhưng mà cho dù bận rộn thế nào đi nữa thì cũng phải dành thời gian trở về gặp người lớn sớm một chút chứ, cháu nói có phải không.”

Tô Tiêu Tiêu không biết mợ muốn nói gì, cũng mặc kệ bà ta.

Cô cúi tay giúp bóc một con, Chu Lâm Duyên nhìn cô hai người đều cười. Anh lấy con mà Tô Tiêu Tiêu vừa bắt đánh ra.

Người khác nhìn vào cũng có thể thấy tình cảm của hai người vô cùng tốt.

Ánh mắt là không lừa được người.

“Đúng rồi, Tiêu Tiêu, cháu đã gặp qua tiểu Chu chưa?”

Tô Tiêu Tiêu còn chưa kịp trả lời thì bà ta lại tiếp tục nói. “Người nhà giàu có thật nhiều quy củ, cũng không giống những người có xuất thân bình thường như chúng ta. Gặp trường bối nhà người ta thì phải có lễ phép, muốn người ta vui vẻ và yêu thích thì không thể quá không phóng khoáng, bằng không người ta sẽ coi thường cháu——”

Bà ta còn chưa nói xong thì đột nhiên im bặt.

Chu Lâm Duyên ở đối diện đột nhiên nhìn về phía bà ta, ánh mắt kia quá lạnh lẽo làm cho người sợ hãi, trong nháy mắt bỗng nhiên cái gì cũng không dám nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Tô Tiêu Tiêu nghe được những lời đó vốn dĩ đã nhin không được muốn phản bác, nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì mẹ của mình đột nhiên đã im miệng.

Tô Tiêu Tiêu còn cảm thấy kỳ quái, như thế nào đột nhiên không nói gì nữa. Cô ngẩng đầu muốn nhìn xem tình hình như thế nào thì thấy mẹ đang ngồi một chỗ cúi thấp đầu, không biết vì sao nhìn bộ dáng của bà ta giống như có chút sợ hãi.

Tô Tiêu Tiêu nhìn mẹ của mình có điểm kỳ quái, giống như nghĩ đến điều gì cô đó theo bản năng nhìn sang Chu Lâm Duyên bên cạnh.

Chu Lâm Duyên trên mặt không có biểu tình gì, bình tĩnh sờ bài.

Tô Tiêu Tiêu vốn cho rằng trong chốc lát mẹ lại muốn bắt đầu châm chọc mỉa mai, nhưng không ngờ cả buổi đều rất an phận.

Cũng không hề thổi phồng con rết bà ta. Bất quá không biết có phải là ảo giác hay không, cô phát hiện mẹ hình như rất sợ Chu Lâm Duyên.

Buổi tối lúc trở về Tô Tiêu Tiêu lặng lẽ cùng Chu Lâm Duyên nói. “Anh có phát hiện mẹ hình như rất sợ anh không, bà ấy cũng không dám cùng anh nói chuyện.”

Chu Lâm Duyên cười lạnh.

Tô Tiêu Tiêu vừa nghe Chu Lâm Duyên cười lạnh, liền khẳng định anh đã làm gì đó, bằng không mẹ sẽ không sợ thành dáng vẻ kia.

Cũng đúng, rốt cuộc lúc Chu Lâm Duyên phát hỏa, ngày thường một ánh mắt cũng có thể dọa cho đám cao tầng trong công ty sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, huống chi là mẹ của cô.

Bảy ngày nghỉ Tết Âm lịch thoáng một cái đã kết thúc.

Lúc Chu Lâm Duyên mua vé máy bay, Tô Tiêu Tiêu có điểm không muốn trở về. Cô nằm ở trên giường gối đầu lên đùi Chu Lâm Duyên giờ tay cầm lấy di động của anh. “Mua vé của một mình anh thôi, em còn muốn ở lại chơi thêm hai ngày.”

Chu Lâm Duyên đem điện thoại đoạt lấy. “Không được.”

“Vì cái gì không được?”

Tô Tiêu Tiêu từ trên giường ngồi dậy, nhìn Chu Lâm Duyên nói. “Em còn chưa có chơi đủ đâu.”

Chu Lâm Duyên đem vé máy bay mua xong mới đưa điện thoại ném sang bên cạnh, cúi người đem Tô Tiêu Tiêu ôm dậy.

Tô Tiêu Tiêu thuận thế ôm cổ anh. Chu Lâm Duyên cúi đầu hôn môi cô. “Cùng nhau trở về.”

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi. “Còn hai ngày nữa em mới phải đi làm nha.”

Chu Lâm Duyên hôn ở môi cô, thấp giọng nói. “Anh muốn đi làm, em ở bên cạnh bồi anh.”

Trước khi kết thúc kỳ nghỉ một ngày, hai người liền trở về thành phố B.

Sau khi xuống máy bay, hai người ở bên ngoài ăn xong bữa tối rồi mới về nhà.

Buổi tối về nhà, Chu Lâm Duyên liền bắt đầu giải quyết công việc, đều là những công việc của năm trước đọng lại, trong hộp thư điện tử có rất nhiều văn kiện được gửi tới.

Tô Tiêu Tiêu tắm rửa xong, ở trên giường ôm ipad xem phim một lát, cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, đã 11 giờ 30.

Chu Lâm Duyên vẫn còn ở thư phòng làm việc.

Tô Tiêu Tiêu ở trong lòng hừ hừ. Đột nhiên đem ipad đóng lại, đặt lên tủ đầu giường, sau đó liền nằm vào trong ổ chăn, bọc chăn nhắm mắt ngủ.

Chu Lâm Duyên bảo cô trở về bồi anh làm việc, thật đúng là bồi anh làm việc.

Thật là đáng ghét.

Tô Tiêu Tiêu mang theo nỗi oán giận đối với Chu Lâm Duyên chìm vào giấc ngủ, cũng không biết anh đi vào khi nào, cô mơ màng nghe thấy Chu Lâm Duyên ở bên tai nhẹ giọng hỏi. “Tiêu Tiêu, ngủ rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, vô ý thức mà ừ một tiếng.

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười. Anh cúi đầu hôn lấy Tô Tiêu Tiêu, từ từ thâm nhập vào bên trong miệng của cô.

Ánh đèn đầu giường mờ nhạt chiếu vào trên giường, đêm khuya tĩnh lặng, trong phòng âm thanh hôn môi ái muội phá lệ rõ ràng.

Tô Tiêu Tiêu bị hôn tỉnh. Cô mềm cả người, theo bản năng ôm lấy Chu Lâm Duyên làm nũng, đôi mắt Chu Lâm Duyên hôn càng sâu hơn, đồng thời đem cô ôm chặt vào trong lòng.

Chờ ý thức của Tô Tiêu Tiêu hoàn toàn thanh tỉnh, dây váy cũng đã trượt xuống.

Cô đẩy bả vai Chu Lâm Duyên hừ một tiếng. “Anh không làm việc nữa sao?”

Chu Lâm Duyên ngẩng đầu nhìn Tô Tiêu Tiêu, thấy cô bẹp miệng không cao hứng, anh lập tức bật cười. Chu Lâm Duyên đè cô dưới thân tiếp tục hôn môi, khàn giọng hỏi. “Làm sao vậy? Có phải là đang trách anh vắng vẻ em không?”

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy anh đang cười, khuôn mặt lập tức nóng lên. Cô nhắc chân đá Chu Lâm Duyên một cái.

Chu Lâm Duyên cầm chân cô, khàn giọng nói. “Đừng đá loạn.”

Anh cúi xuống người hôn thật mạnh lên môi Tô Tiêu Tiêu.

Toàn bộ kỳ nghỉ Tết Âm Lịch hai người đều dành thời gian chơi cùng người lớn của gia đình hai bên cho nên đã lâu không làm chuyện đó, đêm nay liền lần lộn rất lâu.

Ngày hôm sau lúc Tô Tiêu Tiêu xuống giường chân đều nhũn ra, nhện không được làm bầm lều bầu đem Chu Lâm Duyên mắng một trận.

Trước lúc tới công ty Chu Lâm Duyên đã mua bữa sáng đặt ở trên bàn, lúc rời khỏi nhà còn không quên dặn dò Tô Tiêu Tiêu nhớ dậy ăn sáng, lúc ấy cô đang ngủ đến mơ mơ màng màng, chỉ qua loa đáp trả. Chu Lâm Duyên hôn cô một chút rồi mới đi.

Tô Tiêu Tiêu ăn sáng xong lại lên giường nằm một lát, cả người cô đều mềm như bông mà tất cả là do Chu Lâm Duyên gây ra.

Nằm đến 11 giờ cô mới lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Chu Lâm Duyên. “Giữa trưa chúng ta ăn cái gì?”

Chu Lâm Duyên qua một lát mới trả lời “Em có muốn tới công ty hay không?”

Tô Tiêu Tiêu hỏi. “Nhà ăn ở công ty anh có gì ăn ngon không?”

Hằng ngày phần lớn thời gian Chu Lâm Duyên đều làm việc tại tổng bộ. Cô cũng chưa có cơ hội tới đó lần nào.

Qua một lát Chu Lâm Duyên mới trả lời lại. “Anh vừa mới hỏi, có món thịt viên cà chua mà em thích.”

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt sáng lên, từ trên giường bò dậy. “Chờ em một lát nha, em tới bây giờ đây.”

Lúc Tô Tiêu Tiêu đến công ty, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Cao đang ở dưới lầu chờ cô.

Cô đem xe đậu xong, liền xuống xe đi về phía anh ta, đôi mắt cong cong. “Trợ lý Lý, đã lâu không gặp. Chúc anh năm mới vui vẻ.”

Lý Cao cười nói. “Tô tiểu thư, năm mới vui vẻ.”

Anh ta lại nói tiếp. “Chu tổng bảo tôi xuống đón cô.”

“Vất vả cho anh rồi.”

“Công việc nên làm mà thôi.”

Lý Cao dẫn Tô Tiêu Tiêu đi về phía thang máy, văn phòng Chu Lâm Duyên ở tầng 25.

Tô Tiêu Tiêu nhàn rỗi không có việc gì liền cùng Lý Cao nói chuyện phiếm.

Thang máy đến tầng 25 thì dừng lại, lúc Tô Tiêu Tiêu đi ra những người ở đại sảnh theo bản năng nhìn về phía cô.

Lý Cao dẫn Tô Tiêu Tiêu đi về phía trước. “Chu tổng ở bên trong.”

Tô Tiêu Tiêu đẩy cửa đi vào.

Nhóm nhân viên thấy một cô gái mặc áo khoác màu đen, cửa cũng không gõ cứ như vậy đi thẳng vào văn phòng tổng giám đốc của bọn họ, một đám người hai mặt nhìn nhau, trong nháy mắt lập tức sôi trào.

Có người to gan, nhin không được hỏi Lý Cao. “Trợ lý Lý, người vừa rồi là ai vậy?”

Lý Cao sửa nút thắt tây trang, nghiêm túc nói. “Bạn gái Chu tổng.”

Lúc Tô Tiêu Tiêu đẩy cửa đi vào thì Chu Lâm Duyên vẫn đang làm việc.

Tô Tiêu Tiêu đem áo khoác cởi ra rồi đi đến bên cạnh bàn làm việc treo áo lên giá áo.

Cô vừa định đi tới sofa đối diện thì đột nhiên Chu Lâm Duyên kéo lấy cổ tay đặt cô ngồi lên đùi anh.

Tô Tiêu Tiêu nhớ tới đây là công ty mà Chu Lâm Duyên lại ôm cô không buông tay, còn nhìn cô mỉm cười.

Tô Tiêu Tiêu tay chống trên bả vai anh. “Đang ở công ty đây, anh chú ý hành động của bản thân một chút có được không hả.”

“Sẽ không có ai dám đi vào đây, em đừng lo.”

Vừa dứt lời anh liền hôn lên môi Tô Tiêu Tiêu.

Hai người hôn nhau một lúc thì Tô Tiêu Tiêu cảm nhận được cơ thể Chu Lâm Duyên có phản ứng, cô lập tức anh đẩy ra, bộ dáng giống như con thỏ nhỏ chạy đến sofa đối diện ngồi xuống.

Chu Lâm Duyên cười tủm tỉm. “Tô Tiêu Tiêu, em đốt lửa nhưng lại không muốn chịu trách nhiệm dập lửa hả, em cũng rất lợi hại.”

Tô Tiêu Tiêu hợp tình hợp lý nói. “Cũng không phải là em khởi xướng.”

Chu Lâm Duyên hừ một tiếng, lại tiếp tục giải quyết công việc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Qua năm mới công việc lu bù cả lên, phòng làm việc nghiệp vụ cũng có nhiều thay đổi. Mặc dù Tô Tiêu Tiêu đã tuyển thêm mấy nhân viên, nhưng mà lượng công việc vẫn rất nhiều, cô thường xuyên phải di chuyển qua lại giữa phòng làm việc tới chỗ thi công, về nhà còn phải làm bản thiết kế.

Ngày đó lúc Tô Tiêu Tiêu đang làm bản thiết kế thì nghe thấy đàn chị ở bên cạnh gọi điện thoại, kích động một lần nữa xác nhận. "Trúng thật sao!"

Cô lập tức nghiêng đầu nhìn Ngô Thư Dao. Cô ấy vừa nghe điện thoại vừa ra sức nháy mắt ra với Tô Tiêu Tiêu. Vừa thấy biểu tình này của đàn chị Tô Tiêu Tiêu lập tức đoán được chuyện gì xảy ra.

Hẳn là dự án lúc trước bọn họ đấu thầu đã trúng.

Đây là dự án tu sửa nhà hát lớn ở đường Trường Nam.

Quả nhiên, sau khi cúp điện thoại Ngô Thư Dao kích động nói. "Trúng! Chúng ta đã trúng dự án tu sửa nhà hát rồi!"

Tất cả mọi người ở phòng làm việc lập tức sôi trào lên, tiểu Hàm cao hứng nói. "Bà chủ! Chuyện vui lớn như vậy đêm nay có phải chúng ta nên liên hoan chúc mừng một chút hay không!"

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười. "Muốn ăn cái gì mọi người cứ quyết định, đêm nay tôi mời khách."

"Bà chủ vạn tuế!"

Trước lúc tan ca Tô Tiêu Tiêu đã gửi tin nhắn cho Chu Lâm Duyên. "Buổi tối em không về nhà ăn cơm, phòng làm việc hôm nay có liên hoan."

Phía sau còn thêm một cái icon dễ thương.

Chu Lâm Duyên rất nhanh đã trả lời. "Khi nào kết thúc anh sẽ tới đón em."

Tô Tiêu Tiêu lập tức trả lời. "Hiện tại còn không biết, kết thúc em sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Ừ."

Tô Tiêu Tiêu lại chọn một cái icon để thương gửi tới.

Chu Lâm Duyên nhận được tin nhắn của cô có chút muốn cười. Lúc có người ở bên ngoài gõ cửa, anh mới khóa màn hình đi động rồi ngẩng đầu nhìn về phía cửa. "Vào đi."

Lý Cao đi vào. "Chu tổng, người thiết kế nhẫn cưới ngài hẹn đã tới."

"Cậu hãy đưa cô ấy đến phòng tiếp khách." Chu Lâm Duyên đứng lên cầm lấy đi động đi ra ngoài.

Mùa đông vẫn chưa kết thúc, bên ngoài thời tiết vẫn lạnh như cũ. Tô Tiêu Tiêu cùng các đồng nghiệp đi tới Kim Mậu ăn thịt nướng, vừa vào bên trong cả người liền ấm áp.

Nhân viên trong phòng làm việc cộng thêm Tô Tiêu Tiêu cùng Ngô Thụ Dao là tám người, bọn họ liền gọi một bàn đồ ăn lớn.

Cơm nước xong đã 10 giờ, mọi người còn muốn đi ca hát, nhưng mà Tô Tiêu Tiêu lúc này đã có chút mệt, liền nói. "Mọi người đi đi, tôi không đi đâu."

Ngô Thụ Dao cũng nói. "Hôm nay liền dừng ở đây thôi, bây giờ cũng muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm, mọi người nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Ngô Thụ Dao đang nói chuyện thì tiểu Hâm ở bên cạnh lướt qua cô ấy nhìn về con đường đối diện, ánh mắt cô ấy sáng lên, theo bản năng giữ chặt Ngô Thụ Dao, đè nặng thanh âm. "Chị Thụ Dao, người đàn ông kia thật đẹp trai nha."

Ngô Thụ Dao có chút kinh ngạc, cô nhìn theo ánh mắt của tiểu Hâm thì thấy một người đàn ông vừa xuống khỏi chiếc Maybach đang đi về phía bọn họ, đây không phải Chu Lâm Duyên thì là ai.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy Chu Lâm Duyên, đôi mắt lập tức cong lên. Cô vui vẻ đi về phía anh.

Chu Lâm Duyên đi đến trước mặt Tô Tiêu Tiêu, lúc cầm lấy tay cô thì lập tức nhú mày. "Sao tay em lại lạnh như vậy?"

"Khả năng là do em đứng ở bên ngoài khá lâu."

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại cùng nói với nhóm người Ngô Thụ Dao. "Đàn chị, em đi về trước nhé. Mọi người cũng trở về sớm đi nha."

Ngô Thụ Dao cười gật đầu. "Được, em cứ đi đi."

Tô Tiêu Tiêu cùng mọi người vẫy vẫy tay, sau đó nắm tay Chu Lâm Duyên đi về phía xe.

Thẳng đến khi chiếc rời đi, thì mấy người nhân viên mới từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, tiểu Hâm đôi mắt đều mở to. "Người đàn ông đẹp trai vừa rồi là bạn trai chị Tiêu Tiêu à."

Ngô Thụ Dao không có mở miệng, người vào làm sớm nhất tại văn phòng nhỏ giọng nói. "Cô mới biết được, bạn trai chị Tiêu Tiêu rất đẹp trai, hơn nữa còn rất có tiền, tình cảm của hai người cũng rất tốt."

"Trời ạ." Tiểu Hâm đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức nói. "Khó trách có đôi khi tôi nhìn thấy chị Tiêu Tiêu nhắn tin khoe miệng đều cong lên, bộ dáng rất là vui vẻ, thì ra là cùng bạn trai nhắn tin."

Cô gái bên cạnh liếc mắt một cái. "Chứ không thì cô nghĩ sao."

"Được rồi, mọi người về nhà đi, trên đường nhớ chú ý an toàn." Ngô Thụ Dao thúc giục mọi người trở về.

Gần đây Tô Tiêu Tiêu thời gian làm việc và nghỉ ngơi đều không có quy luật, cả ngày lẫn đêm đều phải làm thiết kế, thật sự rất mệt mỏi. Lúc cô lên xe cũng chưa nói được mấy câu với Chu Lâm Duyên thì đã nghiêng đầu nhắm mắt ngủ.

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái rồi chỉnh điều hoà trong xe tăng lên hai độ.

Mùa đông, vào lúc 10 giờ thì trên đường đã vắng người.

Một đường đi thẳng, lúc hai người về tới tiểu khu đã 11 giờ.

Chu Lâm Duyên cho xe dừng lại rồi xuống xe vòng tới ghế phụ giúp Tô Tiêu Tiêu tháo dây an toàn sau đó mới ôm cô ra khỏi xe.

Tô Tiêu Tiêu mơ màng bị lay tỉnh. Cô nhìn Chu Lâm Duyên, anh cũng đang rũ mắt nhìn cô. "Tĩnh."

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, cũng không xuống khỏi người Chu Lâm Duyên. Cô giờ tay ôm lấy cổ của anh rồi đem mặt vùi vào ngực, an tâm nhắm mắt lại.

Chu Lâm Duyên một đường ôm Tô Tiêu Tiêu về đến nhà, anh mở đèn, lập tức ôm cô đi vào phòng khách đặt xuống sofa sau đó mới trở lại đóng cửa, cởi giày rồi lấy dép cho Tô Tiêu Tiêu.

Anh ngồi vào bên cạnh kéo chân Tô Tiêu Tiêu đặt ở trên đùi, giúp cô cởi giày cao gót rồi mang dép lê vào.

Tô Tiêu Tiêu từ trên bàn cầm lấy một quả nho, ăn vừa ngon vừa ngọt, con buồn ngủ đều tiêu tán.

Cô lấy một quả đút cho Chu Lâm Duyên. "Đêm nay anh có phải làm việc không? "

Chu Lâm Duyên đem giày cao gót còn lại cởi ra. "Không, anh sẽ ngủ cùng em."

Chu Lâm Duyên đem giày cao gót đặt ở cửa rồi trở lại bế Tô Tiêu Tiêu đi vào phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, Tô Tiêu Tiêu lập tức xuống khỏi người Chu Lâm Duyên đem áo khoác cởi ra rồi cầm áo ngủ chui vào phòng tắm.

Tắm rửa xong thì sự mệt mỏi cả ngày lập tức tiêu tan, người cũng thoải mái hẳn ra. Tô Tiêu Tiêu chui vào trong ổ chăn chơi di động. Chu Lâm Duyên cầm quần áo chuẩn bị đi tắm, trước lúc đi anh còn không quên đoạt lấy di động trong tay Tô Tiêu Tiêu. "Đi ngủ sớm một chút."

Tô Tiêu Tiêu nhìn về phía anh, bẹp miệng.

Chu Lâm Duyên cười cười, anh xoa nhẹ lên đầu Tô Tiêu Tiêu rồi đi vào phòng tắm.

Có lẽ Tô Tiêu Tiêu cũng đã thấm mệt, nhắm mắt lại không đến một lát liền chìm vào giấc ngủ, cũng không có chờ Chu Lâm Duyên đi ra.

Lúc Chu Lâm Duyên đi ra thì cô đã ngủ rồi.

Anh lên giường nằm xuống, vòng tay đem Tô Tiêu Tiêu ôm vào trong lòng, cúi đầu ở cái trán của cô hôn hôn.

Tô Tiêu Tiêu sợ tối, lúc ngủ cũng sẽ đặt một ngọn đèn dưới đất.

Ánh đèn ấm áp chiếu vào trên giường, Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu trong chốc lát, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua đôi mắt của Tô Tiêu Tiêu, cô giống như có cảm giác, lông mi nhẹ nhàng run lên, trong miệng lầm bầm một tiếng rồi dụi dụi đầu vào trong ngực của anh.

Chu Lâm Duyên trong mắt tràn ra ý cười, đôi tay ở phía dưới chăn nhẹ nhàng cầm lấy tay Tô Tiêu Tiêu, ngón tay anh nhẹ nhàng nhéo ngón áp út của cô, một lần lại một lần.

Liên tục bận rộn đến tháng tư thì những dự án trước đó cũng hoàn thành. Tô Tiêu Tiêu bắt đầu chuyển tâm vào dự án tu sửa lại nhà hát ở đường Trường Nam.

Nếu Tô Tiêu Tiêu hoàn thành tốt dự án lần này thì mức độ nổi tiếng của cô nhất định sẽ tăng lên, chỉ có điều bản thiết kế lần này cô đã phải sửa lại rất nhiều lần.

Mãi cho đến tháng năm, phương án thiết kế mới được hoàn thành. Tô Tiêu Tiêu cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chu Lâm Duyên cầm ly nước, đứng ở cửa thư phòng nhìn Tô Tiêu Tiêu vui sướng khép lại máy tính, anh nhẹ giọng cười. "Cuối cùng cũng xong rồi?"

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ gật đầu, cô từ ghế trên nhảy xuống, chạy tới trước mặt Chu Lâm Duyên, nhón chân chủ động hôn anh một cái.

Chu Lâm Duyên cười như không cười. "Nhớ tới anh rồi hả?"

Tô Tiêu Tiêu ôm cổ anh cười khanh khách. "Nói cái gì vậy, em khi nào thì quên anh."

Chu Lâm Duyên hừ một tiếng. "Em nói xem hơn hai tháng qua em dành được bao nhiêu tâm tư cùng thời gian cho anh."

Tô Tiêu Tiêu cười vui vẻ ôm lấy anh. "Chu tổng, anh không phải là đang ghen tị với cả công việc của em đấy chứ, hơn nữa lúc anh bận rộn cũng là mười ngày nửa tháng, em cũng không cùng anh náo loạn nha."

Chu Lâm Duyên cười như không cười mà nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu đôi tay nghịch ngợm chui vào trong quần áo Chu Lâm Duyên, ngón tay vuốt ve cơ bụng rắn chắc của anh.

Chu Lâm Duyên ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm, một phen ôm Tô Tiêu Tiêu đem người đẩy đến trên tường, tay nắm lấy cằm của cô rồi cúi đầu đặt một nụ hôn mạnh mẽ lên môi.

Ly nước rơi trên mặt đất, Chu Lâm Duyên ôm Tô Tiêu Tiêu trực tiếp đi vào thư phòng.

.....

Tô Tiêu Tiêu bận xong đợt này thì chuẩn bị nghỉ ngơi mấy ngày. Cô vốn muốn ở nhà ngủ, nhưng mà Chu Lâm Duyên lại muốn mang cô đi ra ngoài chơi.

Tô Tiêu Tiêu đều sợ ngay người. Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông ngồi ở sofa. "Chu tổng, anh gần đây không bận sao?"

Còn khoa trương nói. "Anh với em cũng không giống nhau, nếu anh nghỉ một ngày thì số tiền tổn thất sẽ rất lớn nha."

Chu Lâm Duyên ngược mắt liếc nhìn cô một cái. "Nghỉ ngơi không có nghĩa sẽ không làm việc, những việc cần hoàn thành gấp anh đều sẽ làm tốt."

Tô Tiêu Tiêu vô cùng cao hứng nhảy xuống sofa, đi tới ngồi lên đùi Chu Lâm Duyên. "Vậy chúng ta sẽ đi đâu?"

Chu Lâm Duyên đặt chiếc bút trong tay lên bàn rồi ôm lấy eo Tô Tiêu Tiêu nói. "Em muốn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Tô Tiêu Tiêu nhất thời không thể nghĩ ra muốn đi nơi nào. Bây giờ cũng chỉ vừa bước sang tháng năm, thời tiết còn không có quá nóng, tìm một nơi vừa có núi vừa có nước nghỉ phép là tốt nhất.

Toàn bộ hành trình đều do Chu Lâm Duyên sắp xếp. Nơi này cách thành phố B cũng không xa, nhưng phong cảnh lại rất đẹp. Ra khỏi sân bay, trên đường đi tới khu nghỉ dưỡng, bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, hai bên con đường là từng hàng cây đại thụ thẳng tắp, chọc thẳng lên trời cao.

Cửa sổ xe được kéo xuống một nửa, Tô Tiêu Tiêu ngồi ở bên cửa sổ đón gió, từng làn gió thổi vào trong xe, gào thét thổi tóc cô rối loạn.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình vô cùng tốt, đón gió một lúc thì quay người dịch lại gần Chu Lâm Duyên, ôm lấy cánh tay rồi dựa đầu trên vai anh. "Bao lâu nữa thì chúng ta sẽ đến khu nghỉ dưỡng?"

Chu Lâm Duyên nhàn nhã dựa vào ghế, giờ tay nhìn đồng hồ. "Nửa giờ nữa hẳn là có thể tới."

Còn 30 phút.

Tô Tiêu Tiêu đơn giản nhắm mắt lại. "Em ngủ một lát."

Chu Lâm Duyên sờ sờ đầu cô. "Ngủ đi."

Tô Tiêu Tiêu ôm cánh tay Chu Lâm Duyên ngủ thật sự kiên định, mãi cho đến khi hai người tới khu nghỉ dưỡng mới tỉnh lại.

Giám đốc khu nghỉ dưỡng dẫn theo nhóm người ở cửa nghênh đón, nhìn thấy xe của Chu Lâm Duyên đi tới thì vội vàng chào đón, còn không quên hỗ trợ mở cửa xe, khuôn mặt tươi cười. "Chu tổng, một đường vất vả rồi."

Cơ hồ mỗi địa điểm du lịch đều có khu nghỉ dưỡng của tập đoàn Chu thị. Khu nghỉ dưỡng này Tô Tiêu Tiêu cũng đã nghe nói qua, hơn nữa còn có vài minh tinh đã tổ chức hôn lễ ở chỗ này, phong cảnh phi thường đẹp.

Chu Lâm Duyên ở đây có căn biệt thự của riêng mình. Tới nơi, Tô Tiêu Tiêu lập tức đi lầu trên lầu dưới dạo qua một vòng.

Lúc cô đi xuống thì giám đốc khu nghỉ dưỡng đã dẫn người rời đi, Chu Lâm Duyên cũng từ bên ngoài đi vào.

Tô Tiêu Tiêu nói. "Chu Lâm Duyên, em đã đói bụng, chúng ta khi nào ăn cơm?"

Tô Tiêu Tiêu chạy tới trong sân lắc lư một vòng.

Chu Lâm Duyên đứng cạnh cửa nói với cô. "Anh đã cho người chuẩn bị, một lát bọn họ sẽ mang tới đây."

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại tặng anh một nụ cười. "Yêu anh."

Cô ngồi xuống cạnh bể bơi, cởi giày rồi thả chân vào trong nước.

Đỉnh đầu có ánh dương ấm áp, nước trong bể bơi có độ ấm vừa phải, Tô Tiêu Tiêu liền ngồi ở bên cạnh lấy chân đá đá nước.

Chu Lâm Duyên đứng ở cửa nhìn Tô Tiêu Tiêu vui vẻ nghịch nước, ánh dương ấm áp chiếu vào trên người cô, ở sườn mặt rơi xuống một ít bóng ma. Chu Lâm Duyên cứ như vậy nhìn cô, đuôi lông mày khỏe mắt đều nhiễm cười.

Tô Tiêu Tiêu chơi trong chốc lát mới quay đầu lại gọi anh. "Chu Lâm Duyên, anh lại đây."

Chu Lâm Duyên vừa thấy Tô Tiêu Tiêu cười đến cong cong đôi mắt, ánh mắt của anh dừng ở đôi chân đang ngâm trong nước của cô.

Anh không nhúc nhích, cười như không cười mà nhìn Tô Tiêu Tiêu. “Em muốn anh lại đây làm gì?”

“Anh lại đây rồi sẽ biết.”

Chu Lâm Duyên dứt khoát chọc thủng tâm tư nhỏ của cô. “Là muốn làm cho anh toàn thân ướt đầm sao.”

Tô Tiêu Tiêu “...”

Chu Lâm Duyên cười cười. “Anh đi tắm đây.”

Nói xong liền xoay người về phòng.

Tô Tiêu Tiêu tâm tư bị chọc thủng, cô bủi môi tiếp tục chơi một mình.

Tô Tiêu Tiêu nằm trên thảm cỏ, đôi tay đặt ở trên bụng nhỏ, ánh mặt trời khiến cho đôi mắt híp lại, vui vẻ ngắm nhìn trời xanh mây trắng ở trên cao.

Chưa đến một lúc thì có người ở bên ngoài gõ cửa, Tô Tiêu Tiêu đoán hẳn là người đưa cơm tối, cô đứng lên rồi khỏi bể bơi đi vào trong phòng. “Tối tối đây.”

Vừa mở cửa liền thấy vị giám đốc cùng hai nhân viên nam đẩy xe thức ăn tối, nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu bọn họ lập tức mỉm cười. “Tô tiểu thư, Chu tổng phân phó chúng tôi mang cơm trưa tối cho cô.”

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười. “Vắt vả cho mọi người rồi.”

Cô nghiêng người để bọn họ mang thức ăn vào phòng. Sau khi bày thức ăn ra bàn xong xuôi thì vị giám đốc mới khom người cùng Tô Tiêu Tiêu nói một tiếng rồi nhanh chóng dẫn người rời đi. Lúc ra cửa còn không quên giúp Tô Tiêu Tiêu đóng lại cửa phòng.

Chu Lâm Duyên gọi hai phần bò bít tết, còn có một ít món ăn khác. Tô Tiêu Tiêu đói đến không chịu được, cũng không thèm chờ anh mà tự mình ăn trước.

Chu Lâm Duyên tắm rửa xong đi ra, Tô Tiêu Tiêu trong miệng còn nhai thức ăn, lẩm bẩm nói. “Chu tổng, ăn cơm thôi. Chỗ này của anh làm đồ ăn cũng không tệ đâu, quả là không làm cho người ta thất vọng.”

Chu Lâm Duyên xoa xoa mái tóc còn đang dính nước, thân dưới chỉ vậy chiếc khăn tắm màu trắng, anh cười một tiếng. “Bà xã thích là tốt rồi.”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, không phản ứng lại anh.

Chu Lâm Duyên lên lầu làm khô tóc, thay quần áo rồi mới đi xuống dưới. Tô Tiêu Tiêu vẫn đang ăn, thấy Chu Lâm Duyên đi xuống cô mới ngẩng đầu nhìn anh. “Chu Lâm Duyên, chúng ta sẽ ở chỗ này mấy ngày?”

Chu Lâm Duyên nói. “Mỏng 3 tháng 6 sẽ trở về.”

Tô Tiêu Tiêu ồ một tiếng, nghĩ hẳn là anh muốn ở bên này tổ chức sinh nhật.

Bên trong khu nghỉ dưỡng có rất nhiều cây xanh tạo thành bóng râm, phong cảnh phi thường tốt, nơi có thể vui chơi cũng rất nhiều, mỗi ngày đều ở khách sạn vui chơi vậy cũng đủ rồi.

Tô Tiêu Tiêu mỗi ngày không phải ăn chính là nằm trong sân nhìn lên bầu trời, tâm tình tốt đến muốn bay lên.

Chu Lâm Duyên đại đa số thời gian đều ở bên cạnh cô, chỉ là lần này tới đây anh còn thuận tiện khảo sát tình hình kinh doanh của khách sạn.

Buổi tối ngày hôm đó, lúc Chu Lâm Duyên giải quyết công việc trở về thì Tô Tiêu Tiêu đang nằm ở ghế bập bênh ngoài sân hóng gió.

Chu Lâm Duyên đi qua bế cô lên.

Tô Tiêu Tiêu ôm lấy cổ của anh rồi hỏi. “Làm gì vậy?”

Chu Lâm Duyên ôm cô đi vào trong phòng, khước môi anh câu lên nụ cười xấu xa mà nhìn cô. “Em nói đi.”

Tô Tiêu Tiêu cũng đã quen với việc Chu Lâm Duyên thường xuyên giở trò lưu manh, cô nói. “Em còn chưa ăn cơm đâu.”

Chu Lâm Duyên cũng không đùa với cô nữa. “Anh biết, bây giờ dẫn em đi ăn cơm.”

Chu Lâm Duyên ôm Tô Tiêu Tiêu về phòng thay quần áo rồi dẫn cô đi ra ngoài ăn bữa tối.

Lúc này vừa vặn là thời gian ăn bữa tối, ở nhà hàng có khá nhiều người.

Giám đốc ở đây sớm đã giúp Chu Lâm Duyên chuẩn bị một căn phòng có tầm nhìn tốt nhất.

Hai người trực tiếp đi tới tầng ba.

Căn phòng này có tầm nhìn rất tốt, vừa liếc mắt một cái liền có thể trông thấy bãi biển.

Tô Tiêu Tiêu đem cửa sổ mở ra, để từng cơn gió ngoài biển thổi vào. Cô nheo đôi mắt cảm thụ bầu không khí thoải mái.

Chu Lâm Duyên gọi xong thức ăn, giám đốc vội đi xuống phân phó người chuẩn bị, ra khỏi phòng còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình rất tốt, lúc ăn cơm còn cùng Chu Lâm Duyên uống hai ly rượu vang đỏ.

Từ lượng của cô vốn rất tốt, uống hai ly rượu vang đỏ cũng không có vấn đề gì.

Chu Lâm Duyên cười cô. “Một lát trở về phòng lại uống tiếp.”

“Được a!” Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đáp ứng.

Chu Lâm Duyên nheo mắt của cô nói. “Anh đi vào nhà vệ sinh một lát, chờ anh.”

“Ừ.” Tô Tiêu Tiêu vui vẻ cầm lấy tây trang của anh ôm vào trong ngực. Cô đi ra bên ngoài hóng gió, trong không khí đều có hương vị của biển.

Chu Lâm Duyên chưa đến một lát liền đi ra. Anh giờ tay cầm lấy tây trang từ Tô Tiêu Tiêu rồi đáp ở khuỷu tay, tay còn lại nắm lấy tay của cô, mười ngón đan vào nhau, hai người vai sóng vai thân mật rời khỏi nhà hàng.

Về tới biệt thự Tô Tiêu Tiêu lập tức đi tắm.

Khi ra khỏi phòng tắm, cô nhìn thấy trên di động có cuộc gọi nhớ. Là mẹ Tô gọi tới, Tô Tiêu Tiêu nhanh chóng gọi lại cho bà.

Mẹ Tô ở bên kia vui vẻ hỏi. “Con ăn cơm chưa?”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Con ăn rồi, bây giờ cũng đã 10 giờ rồi ạ.”

Mẹ Tô hỏi tiếp. “Ngày mai con muốn trải qua như thế nào?”

Ngày mai là sinh nhật của cô.

Tô Tiêu Tiêu ngồi xếp bằng ở trên giường. “Con cũng không biết, có lẽ cứ như vậy trải qua sinh nhật cũng được.”

“Con cùng tiểu Chu đang ở cạnh nhau à?”

“Vâng ạ, chúng con đang đi nghỉ phép.”

“Ài, vậy hai đứa chơi vui vẻ nhé.”

“Vâng.” Tô Tiêu Tiêu cười đến ngọt ngào, cùng mẹ Tô nói chuyện một lúc.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Lâm Duyên vẫn chưa đi lên, cô liền rời giường chạy vội xuống lầu.

Xuống dưới Tô Tiêu Tiêu thấy anh đang ở bên ngoài gọi điện thoại.

Cô từ phía sau nhảy lên lưng rồi ôm cổ của Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên một tay cầm di động, một tay kia giờ lên nắm lấy cổ tay cô.

Ánh trăng sáng chiếu vào hai người.

Tô Tiêu Tiêu nhón chân, cầm đặt lên vai Chu Lâm Duyên rồi im lặng lắng nghe anh nói chuyện điện thoại.

Người bên kia hình như là Lý Cao, có lẽ hai người đang bàn công việc.

Chu Lâm Duyên nói thêm vài phút thì cúp điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu hôn lên má anh rồi hỏi. “Anh, ngày mai của chúng ta sẽ trải qua như thế nào đây?”

Chu Lâm Duyên cười cười. Anh đưa điện thoại cất vào túi quần rồi nghiêng người ôm eo Tô Tiêu Tiêu áp cô vào cửa, anh nắm lấy cằm cô mỉm cười. “Em muốn trải qua như thế nào?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Em không biết.”

Đôi tay của cô vòng lấy eo Chu Lâm Duyên, ngửa đầu hôn lên môi anh, lại cười rộ lên. “Chỉ cần ở bên anh là tốt rồi.”

Giây tiếp theo Chu Lâm Duyên liền cúi đầu thật mạnh hôn lấy cô.

Chu Lâm Duyên đem Tô Tiêu Tiêu áp vào cửa, một tay ôm eo, một tay chống lên cánh cửa, không cho cô lộn xộn, anh xâm nhập hôn sâu vào bên trong. Tô Tiêu Tiêu rất nhanh liền không thở được.

Anh ôm Tô Tiêu Tiêu đi vào nhà đặt lên sofa rồi cúi người áp sát vào cô.

Buổi tối hôm nay hai người không biết đã làm bao nhiêu lần, từ dưới lầu đến trên lầu, từ sofa cho đến phòng ngủ rồi phòng tắm... Mãi cho đến 2 giờ sáng cuối cùng cũng kết thúc.

Tô Tiêu Tiêu được Chu Lâm Duyên ôm đi tắm, lại ôm về trên giường, sau đó liền tiến vào lòng anh mơ mơ màng màng ngủ.

Tô Tiêu Tiêu vì khát mà tỉnh.

Cô sờ di động nhìn thời gian mới 5 giờ sáng.

Chu Lâm Duyên đang ngủ, cánh tay bị cô gối lên.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm anh một lát. Cô cảm thấy thích một người, giống như mặc kệ nhìn bao lâu cũng không thấy đủ. Tô Tiêu Tiêu cong cong môi, nhìn không được thò lại gần, lặng lẽ hôn anh sau đó mới nhẹ nhàng rời giường đi xuống lầu uống nước.

Phòng khách đèn không tắt, lúc xuống lầu Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy trên mặt đất là một mảnh hỗn độn.

Nào là váy rồi áo sơ mi, cùng quần tây, còn có cả thất lung, tất cả đều vứt trên mặt đất.

Tô Tiêu Tiêu đi qua nhặt lên từng cái chuẩn bị ôm lên lầu.

Lúc nhặt quần của Chu Lâm Duyên thì đột nhiên có đồ vật từ túi quần rớt ra.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, cô cúi người nhặt lên.

Lúc cầm chiếc hộp kia trong tay cô có điểm kinh ngạc.

Tô Tiêu Tiêu mở chiếc hộp ra thì thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng long lanh.

Trái tim của Tô Tiêu Tiêu đập thành thịch, cô sững sốt vài giây rồi đóng chiếc hộp lại, nhanh chóng đem nó một lần nữa thả lại túi quần Chu Lâm Duyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy chính mình giống như phát hiện chuyện không nên phát hiện. Cô đem chiếc hộp nhét trở lại quần Chu Lâm Duyên rồi lặng lẽ đem quần áo thả lại chỗ cũ giả vờ như chưa từng chạm qua.

Tô Tiêu Tiêu đi tới phòng bếp uống nước rồi mới chậm rãi đi lên lầu.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy chính mình lúc này có chút giống kẻ trộm, còn có điểm chột dạ. Cô lặng lẽ đóng cửa phòng rồi nhẹ nhàng chui vào trong ổ chăn, chỉ là lúc chui vào trong chăn vẫn đánh thức Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên mở to mắt, đem cô ôm vào trong lòng, thanh âm khàn khàn. “Em vừa đi đâu?”

Tô Tiêu Tiêu a một tiếng, nói. “Xuống lầu uống nước, em cảm thấy hơi khát.”

Chu Lâm Duyên nhắm mắt hôn lên trán cô một cái. “Ngủ đi.”

Tô Tiêu Tiêu ngoan ngoãn nằm trong lòng Chu Lâm Duyên nhắm mắt lại.

Được một lúc cô lại lặng lẽ mở to mắt ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

Bộ dáng lúc ngủ của Chu Lâm Duyên rất đẹp, an an tĩnh tĩnh, hô hấp vững vàng.

Tô Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm anh một lát rồi cúi đầu nhắm mắt lại, khoé môi không tự giác mà cong lên.

Sáng sớm, lúc Tô Tiêu Tiêu tỉnh lại thì bên cạnh đã trống trơn, Chu Lâm Duyên đã không thấy đâu nữa.

Tô Tiêu Tiêu trở mình nhắm mắt lại. Một lúc sau cô mới mở to mắt, từ trên giường bò dậy.

Tô Tiêu Tiêu mang dép lê mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài. Xuống lầu cô liền nhìn thấy Chu Lâm Duyên đứng ở sofa trong tay còn cầm chiếc quần ngày hôm qua, thoạt nhìn giống như là đang tìm thứ gì đó.

Có lẽ Chu Lâm Duyên đã nghe thấy tiếng bước chân của Tô Tiêu Tiêu. Anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, thái độ rất bình tĩnh. “Không ngủ nữa sao?”

Tô Tiêu Tiêu biết rõ anh đang tìm cái gì nhưng mà cô sẽ không nói toạc ra. Tô Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười xinh đẹp, giống chú thỏ con từ trên cầu thang chạy chậm xuống dưới, lúc đi tới trước mặt Chu Lâm Duyên liền trực tiếp nhào vào trong lòng của anh.

Chu Lâm Duyên hai tay ôm lấy Tô Tiêu Tiêu, ghé vào tai cô thấp giọng nói. “Sinh nhật vui vẻ.”

Tô Tiêu Tiêu ôm lấy anh, vui vẻ nói. “Cảm ơn anh.”

Chu Lâm Duyên cười cười, sờ sờ đầu cô.

Ông trời rất biết chiều lòng người, mấy ngày nay thời tiết đều rất tốt, không nóng không lạnh, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Sau khi ăn mì trường thọ, Tô Tiêu Tiêu liền lên lầu thay quần áo rồi cùng Chu Lâm Duyên đi ra ngoài chơi.

Chu Lâm Duyên hôm nay ăn mặc phá lệ nghiêm túc, áo sơ mi, tây trang, quần tây, còn thắt cà vạt.

Lúc Chu Lâm Duyên đi tới phòng để quần áo, Tô Tiêu Tiêu còn đang suy nghĩ nên mặc cái gì. Cô quay đầu lại nhìn thấy Chu Lâm Duyên thì lập tức bị vẻ đẹp trai của anh hấp dẫn, cô cười khanh khách hỏi. “Chu tổng, hôm nay là em ăn sinh nhật hay là anh ăn sinh nhật a, anh mặc sang trọng như vậy làm cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu từ trong ngăn tủ xách ra hai cái váy, một cái màu trắng, một cái hồng nhạt, ngọt ngào hỏi. “Anh thấy em mặc cái nào thì đẹp?”

Chu Lâm Duyên đứng ở cửa nhìn cô, khoé môi nhếch lên. “Đều đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ, cô nghĩ một chút liền cầm cái váy màu trắng, kết hợp cùng với bộ đồ hôm nay Chu Lâm Duyên vô cùng đẹp đôi.

Tô Tiêu Tiêu chọn xong váy thì cầm về phòng ngủ thay đồ.

Tô Tiêu Tiêu ngày thường ra cửa kỳ thật rất nhanh, chỉ là hôm nay phá lệ lâu một ít chút.

Lúc cô xuống lầu đã 10 giờ 30.

Chu Lâm Duyên ngồi ở sofa, nghiêng đầu thấy Tô Tiêu Tiêu từ trên lầu xuống, chiếc váy trắng bó sát eo, dài đến đầu gối, lộ ra đôi chân mảnh khảnh trắng nõn. Đuôi tóc được uốn xoắn và buộc lên cao, lộ ra chiếc cổ cùng xương quai xanh xinh đẹp, hôm nay cô đeo chiếc vòng cổ mà Chu Lâm Duyên tặng.

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu đang vui vẻ đi về phía mình, hơi có chút thất thần, thẳng đến khi cô đi đến trước mặt anh mới phục hồi tinh thần lại.

Tô Tiêu Tiêu xách váy ở trước mặt anh xoay một vòng. “Đẹp không Chu tổng?”

Chu Lâm Duyên đứng dậy nắm lấy tay cô. “Rất đẹp, tiểu tiên nữ của anh.”

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ nắm tay Chu Lâm Duyên đi ra ngoài.

Sinh nhật so với buổi hẹn hò bình thường cũng không sai biệt lắm. Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ra khỏi khách sạn liền lái xe đi đến bờ biển hóng gió, sau đó lại đi dạo công viên hải dương, giữa trưa Chu Lâm Duyên mang cô đi tới nhà hàng ở giữa một hoa viên ăn cơm trưa.

Chỗ Chu Lâm Duyên đặt ở gần cửa sổ, tầm nhìn rất tốt, phong cảnh càng đẹp.

Nhân viên phục vụ mỉm cười dẫn Tô Tiêu Tiêu đi đến chỗ ngồi.

Lúc cô ngồi xuống thì có một người phục vụ ôm một bó hoa hồng lớn đi tới, mỉm cười nói với cô. “Tô tiểu thư, đây là Chu tiên sinh vì cô mà chuẩn bị.”

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt cong cong, nhìn về phía Chu Lâm Duyên. Cô vui vẻ nhận lấy rồi nói cảm ơn.

“Chu tiên sinh, hiện tại có thể đem đồ ăn lên chưa?” Người phục vụ mỉm cười hỏi.

Chu Lâm Duyên gật đầu.

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ ôm hoa hồng, còn cúi đầu ngửi mùi hương của hoa.

Qua một lát, Tô Tiêu Tiêu bất chợt nghĩ đến một chuyện, cô theo bản năng tìm thử một lượt trên bó hoa.

Chu Lâm Duyên ngồi ở đối diện, thấy Tô Tiêu Tiêu đang cẩn thận xem xét bó hoa, anh mỉm cười. “Đang tìm cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên. “Em muốn tìm xem anh có viết thiệp cho em hay không.”

Chu Lâm Duyên xuy mà cười một tiếng. “VẬY em muốn anh viết cái gì?”

“Sinh nhật vui vẻ chẳng hạn.” Tô Tiêu Tiêu tươi cười, đem bó hoa đặt ở trên bàn ăn.

Chu Lâm Duyên nhìn cô, cười cười.

Qua một lúc đồ ăn cũng được dọn.

Mỗi một món nhìn vào đều có cảm giác rất ngon. Tô Tiêu Tiêu nhìn mà cảm thấy thèm, cô gấp một miếng cá hấp, thịt cá vừa vào miệng liền tan ra, Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đến nheo đôi mắt.

“Cái này ăn rất ngon.”

Tô Tiêu Tiêu lại gấp một miếng dứt cho Chu Lâm Duyên. “Anh thử xem.”

Chu Lâm Duyên hé miệng ăn lấy. “Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.”

“Đó là đương nhiên.” Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, lại bắt đầu ăn những món khác.

Cơ hồ mỗi món đều ăn rất ngon, Tô Tiêu Tiêu ăn rất nhiều, Chu Lâm Duyên nhưng thật ra cũng không ăn bao nhiêu. Anh dựa lưng vào ghế, bộ dáng có chút lười biếng, cứ như vậy nhìn người mình yêu thương. Trong ánh mắt của Chu Lâm Duyên ẩn ẩn ý cười, giống như nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Tô Tiêu Tiêu đang ăn thì phát hiện Chu Lâm Duyên vẫn luôn nhìn chăm chăm mình.

Cô ngẩng đầu hỏi anh. “Sao anh cứ nhìn em mãi như vậy?”

Chu Lâm Duyên câu môi cười. “Anh muốn nhìn kĩ tiểu tiên nữ của mình.”

Tô Tiêu Tiêu bị chọc cười. “Anh cũng không kém a.”

Cô phát hiện từ lúc hai người ở bên nhau, Chu Lâm Duyên ở trước mặt cô càng ngày càng không còn bộ dáng cao lãnh.

Một lát sau, nhân viên phục vụ đưa tới một chiếc bánh sinh nhật.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy bánh kem, theo bản năng cắn ngón tay.

Kỳ thật cô có chút khản trương.

Nhân viên phục vụ đem bánh kem đặt ở trước mặt rồi nhìn Tô Tiêu Tiêu khẽ cười sau đó mới rời đi.

Chu Lâm Duyên đưa cho Tô Tiêu Tiêu một cái cái muỗng. “Sinh nhật vui vẻ.”

Tô Tiêu Tiêu nhận lấy cái muỗng, theo bản năng quan sát biểu tình của Chu Lâm Duyên.

Bất quá Chu Lâm Duyên dấu quá kỹ, trên mặt một chút sơ hở đều nhìn không ra.

Tô Tiêu Tiêu đơn giản cúi đầu ăn từng miếng từng miếng nhỏ bánh kem.

Tô Tiêu Tiêu vốn còn nghĩ có khi nào Chu Lâm Duyên đem nhẫn giấu ở trong bánh không, đầu ngơ ăn xong cũng không thấy cái nhẫn nào.

Tô Tiêu Tiêu cắn cắn ngón tay, đem cái muỗng thả xuống.

Chu Lâm Duyên rút ra một tờ khăn ướt, cầm lấy tay Tô Tiêu Tiêu giúp cô lau sạch. “Sao lại cắn ngón tay?”

Tô Tiêu Tiêu sững sờ, cô nhìn Chu Lâm Duyên, đôi mắt chớp chớp. “Em có như vậy sao?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô, trong ánh mắt mang theo điểm cân nhắc.

Tô Tiêu Tiêu. “Anh nhìn em làm cái gì?”

“Không có gì.” Chu Lâm Duyên lúc này mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục lau tay cho cô.

Ăn xong cơm trưa, buổi chiều Chu Lâm Duyên lại mang Tô Tiêu Tiêu đi xem phim sau đó lại đi ăn cơm chiều. Lúc hai người trở lại khách sạn đã 10 giờ tối.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ở trong ngôi biệt thự độc lập.

Tối cửa sân, Tô Tiêu Tiêu đang muốn mở cửa thì bị Chu Lâm Duyên dè tay lại.

Tô Tiêu Tiêu sững sốt, cô nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh. “Tô Tiêu Tiêu, em nhắm mắt lại đi.”

“Làm gì?”

“Nghe lời.” Chu Lâm Duyên lấy đi chiếc chìa khóa trong tay Tô Tiêu Tiêu sau đó trực tiếp giơ tay che lại đôi mắt của cô.

Trước mắt đột nhiên tối sầm làm cho Tô Tiêu Tiêu có chút khẩn trương.

Chu Lâm Duyên một bàn tay che kín đôi mắt của Tô Tiêu Tiêu, một cái tay khác mở cửa.

Nghe thấy một tiếng đing, Tô Tiêu Tiêu khẩn trương đến tâm đều nhảy dựng lên.

Chu Lâm Duyên hướng trong sân liếc mắt một cái, rồi sau đó mới nhẹ nhàng buông lỏng tay. “Có thể mở mắt rồi.”

Khoảnh khắc Tô Tiêu Tiêu mở mắt ra, trong sân những ngôi sao nhỏ đang phát sáng, trên mặt đất phủ kín hoa hồng, liếc mắt một cái có cảm giác giống như đặt mình trong một vùng biển hoa hồng.

Cô đi vào bên nhà, phòng khách sáng lên ánh đèn mờ nhạt, vẫn là cả một phòng hoa hồng.

Trên bàn trà có một cái giá nến thật tinh xảo, trên giá nến có năm cây nến đang toả sáng.

Trên bàn còn có hai chai rượu vang đỏ cùng với một bó hoa hồng lớn.

Cả phòng đều là hồng, màu sắc rực rỡ, toàn bộ căn phòng đều có mùi hương của hoa.

Tô Tiêu Tiêu cảm giác chính mình bị một biển hoa hồng vây quanh.

Cô quay đầu lại thấy Chu Lâm Duyên đang đứng ở cửa nhìn mình.

Khóe môi anh nhếch lên, trong ánh mắt đều là cô.

Tô Tiêu Tiêu thấy anh cười, chính mình cũng cười theo.

Chu Lâm Duyên đi tới, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng ôm lấy anh, tim đập có chút nhanh.

Chu Lâm Duyên ôm cô trong chốc lát, mới ở bên tai thấp giọng gọi tên cô. “Tiêu Tiêu.”

“Vâng.”

“Gả cho anh nhé.” Đêm khuya im ắng, Chu Lâm Duyên tiếng nói rất thấp, nhẹ nhàng nói một câu, nhưng lại đủ để cho đáy lòng Tô Tiêu Tiêu giống như có pháo hoa nở rộ.

Tô Tiêu Tiêu cong lên khóe môi, không một chút do dự liền gật đầu. “Được.”

Trong ánh mắt của Chu Lâm Duyên giấu không được niềm vui sướng, anh nhin không được ở bên tai Tô Tiêu Tiêu nhẹ nhàng hôn một cái.

Anh hơi lùi về phía sau, từ túi quần lấy ra chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, Chu Lâm Duyên giữ chặt tay Tô Tiêu Tiêu mỉm cười nhìn cô. “Muốn anh quỳ xuống sao?”

Tô Tiêu Tiêu đều cười. “Thật tặc, em mới không cần.”

Chu Lâm Duyên cúi đầu đem nhẫn đeo lên giúp cô.

Chiếc nhẫn không lớn không nhỏ, vừa vặn thích hợp.

Tô Tiêu Tiêu nhìn anh nghĩ nghĩ rồi nói. “Chu Lâm Duyên, em nói cho anh một bí mật.”

Chu Lâm Duyên ngẩng đầu nhìn cô. “Ừ.”

Tô Tiêu Tiêu cười đến đôi mắt đều cong lên. “Kỳ thật ngày hôm qua em liền đoán được anh muốn cầu hôn. Em phát hiện trong túi quần anh có chiếc nhẫn.”

Chu Lâm Duyên “...”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Lúc Tô Tiêu Tiêu từ trên lầu đi xuống thì Chu Lâm Duyên vẫn đang buồn bực ngồi trên sofa.

Nghe thấy tiếng bước chân anh mới quay đầu nhìn lại.

Tô Tiêu Tiêu tâm tình đang rất tốt, một bước ba bước, vô cùng vui vẻ chạy tới ngồi vào đùi Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên ôm lấy eo và nhìn cô, ngoài ra cũng không có phản ứng gì khác.

Tô Tiêu Tiêu thấy anh như vậy thật sự rất muốn cười. “Chu Lâm Duyên, anh vẫn đang buồn bực sao?”

Chu Lâm Duyên cho cô một cái liếc mắt, cũng không nói lời nào.

Tô Tiêu Tiêu cười ra tiếng tới, cô ôm lấy cổ của anh, cười đến cả vai đều run lên. “Cũng không phải là em cố ý, ai bảo anh đặt nhẫn ở trong túi quần làm gì cơ chứ.”

Chu Lâm Duyên vẫn không nói lời nào.

Tô Tiêu Tiêu nỗ lực nén cười, nói. “Em cũng không biết anh sẽ để nhẫn trong túi quần, cho nên mới không cẩn thận phát hiện.”

Lại nói. “Kỳ thật phát hiện ra chuyện không nên phát hiện một chút cũng không tốt, em cũng đã cảm thấy chột dạ muốn chết, cảm giác chính mình giống như tên trộm vậy.”

Chu Lâm Duyên cuối cùng nhìn không được cười một tiếng. Anh giơ tay nắm lấy cằm Tô Tiêu Tiêu, nén cười nói. “Tô Tiêu Tiêu, em cũng thật biết cách làm hỏng bầu không khí.”

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt cong cong mà cười, cô cúi đầu chủ động hôn Chu Lâm Duyên, lại ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh nói. “Nhưng mà vừa rồi em đứng là rất khấn trương.”

Lúc Chu Lâm Duyên nhẹ nhàng ôm cô, ở bên tai thấp giọng nói “Gã cho anh”, trái tim của cô muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Cho dù đoán được chuyện này, nhưng khi chính tai cô nghe thấy mấy chữ kia quả thật rất khấn trương.

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu cười cười, ngón tay nhẹ nhàng捏 chiếc cằm của cô một cái.

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ giơ tay cho Chu Lâm Duyên nhìn chiếc nhẫn. “Đẹp không?”

Chu Lâm Duyên cầm lấy tay Tô Tiêu Tiêu hôn lên chiếc nhẫn. “Đẹp.”

Sau ngày Chu Lâm Duyên cầu hôn, hôn sự hai người cũng đã định ngày.

Kỳ thật Tô Tiêu Tiêu cũng không vội, nhưng mà ba mẹ hai bên đều cao hứng không thôi, mẹ Chu còn cố ý trở về Diệp Thành gặp mặt người Tô gia cùng nhau xem hoàng lịch, chọn ngày lành tháng tốt, náo nhiệt vô cùng.

Ngày đó Tô Tiêu Tiêu đi tới đường Trường Nam xem hiện trường, mẹ Tô gọi điện thoại tới cao hứng thông báo cho cô biết rằng bọn họ đã chọn được ngày lành tổ chức hôn lễ cho hai người, nghe nói là ngày tốt nhất trong năm nay, chỉ là phải chờ thêm mấy tháng nữa, chính là tháng 12.

Tô Tiêu Tiêu nói. “Cũng không có việc gì, dù sao con cũng không vội.”

Tô Tiêu Tiêu cùng mẹ Tô hàn huyên trong chốc lát, chờ cô cúp điện thoại thì Ngô Thụ Dao ở bên cạnh mới hỏi. “Chọn được ngày rồi sao?”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Ừ. Chỉ là vẫn còn hơi lâu.”

“Khi nào?”

“Mẹ của em nói là tháng 12, thấy bảo đó là ngày tốt nhất trong năm nay.” Tô Tiêu Tiêu mỉm cười.

Kỳ thật cô thật sự không vội, nhưng mà thấy người lớn hai bên đều vui vẻ như vậy cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngô Thụ Dao nói. “Tháng 12 khá tốt, hôn lễ cùng tuần trăng mật đều cách ngày tết rất gần, ngày lành đều dồn vào một khoảng thời gian như vậy thật tốt.”

Tô Tiêu Tiêu nghĩ như vậy đúng là khá tốt.

Chu Lâm Duyên buổi tối có xã giao, lúc về nhà đã 12 giờ.

Tô Tiêu Tiêu còn chưa ngủ, cô nằm trong ổ chăn chơi trò chơi.

Nghe thấy tiếng bước chân của Chu Lâm Duyên vào phòng cô cũng không quay đầu lại, tiếp đón một tiếng. “Anh đã về rồi.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái, đem áo khoác cởi ra treo trên giá áo, anh đi tới cạnh giường cầm lấy di động trong tay Tô Tiêu Tiêu, sau đó đem người ôm vào trong lòng.

Tô Tiêu Tiêu thuận thế ôm cổ Chu Lâm Duyên, cười tủm tỉm nói. “Hôm nay anh về còn tính là sớm nha.”

Chu Lâm Duyên cúi đầu hôn nhẹ lên môi Tô Tiêu Tiêu, rồi nhẹ nhàng nheo khuôn mặt của cô. “Sao em còn chưa ngủ?”

“Chờ anh.” Tô Tiêu Tiêu lại nói. “Đúng rồi, đi đã nói cho anh biết chuyện bọn họ đã chọn được ngày tổ chức hôn lễ chưa.”

Chu Lâm Duyên cười. “Đã nói.”

Anh cúi đầu hôn lấy môi Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu ô một tiếng, đôi tay ôm cổ Chu Lâm Duyên nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người hôn một hồi lâu mới tách ra. Chu Lâm Duyên xoa xoa đầu Tô Tiêu Tiêu nói. “Anh đi tắm rửa.”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng, cô rời khỏi người Chu Lâm Duyên tiếp tục chui vào trong ổ chăn chơi trò chơi.

Chuyện kết hôn Tô Tiêu Tiêu một chút cũng không nhọc lòng, tất cả đều do Chu Lâm Duyên chuẩn bị.

Tuy rằng tháng 12 mới tổ chức hôn lễ, nhưng việc cần chuẩn bị lại có rất nhiều.

Đầu tháng bảy, Chu Lâm Duyên mời một người thiết kế áo cưới có danh tiếng tự mình tới giúp Tô Tiêu Tiêu lấy số đo và chọn kiểu dáng thiết kế.

Bởi vì áo cưới được thiết kế riêng, độc nhất vô nhị, cho nên phải mất một khoảng thời gian rất lâu mới có thể hoàn thành.

Toàn bộ tháng 6, 7, 8 Tô Tiêu Tiêu đều vô cùng bận rộn, ngoại trừ chuyện kết hôn thì cũng có không ít công việc cần giải quyết. Vẫn luôn bận cho đến đầu tháng 9 công việc mới ít đi một chút.

Ngày đó là cuối tuần, Ngô Thụ Dao nói đã lâu không liên hoan, cho nên liền mời mọi người đi ăn lẩu.

Tất cả nhân viên tại phòng làm việc vừa nghe nói ăn lẩu, tất cả đều hoan thiên hỉ địa.

Tô Tiêu Tiêu ở đằng kia thu dọn đồ đạc, nói với bọn họ. “Tôi không đi đâu.”

“Sao lại không đi?”

Ngô Thụ Dao cười trêu chọc cô. “Em là đang sợ mập lên sao.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Thật đúng là em có chút lo lắng.”

Hiện tại đã tháng 9 cách tháng 12 không xa, áo cưới được thiết kế hoàn toàn dựa theo kích cỡ của Tô Tiêu Tiêu. Cô đúng là sợ sẽ mập lên, đến lúc đó mặc áo cưới không được thì phải làm sao bây giờ.

Ngô Thư Dao cười nói. “Chuyện này thì em không cần lo lắng, chị quen em nhiều năm như vậy, cho nên biết rất rõ cho dù em tùy tiện ăn thứ gì đó cũng sẽ không mập lên đâu.”

“Đúng vậy, chị Tiêu Tiêu cùng đi đi.” Tiểu Hàm cũng lại gần nói với cô.

Tô Tiêu Tiêu không có cách nào từ chối. “Được rồi, tôi sẽ đi với mọi người.”

Cách ngày tổ chức hôn lễ càng ngày càng gần, trong lòng Tô Tiêu Tiêu đột nhiên có nhiều tâm sự.

Ngày đó Chu Lâm Duyên về nhà, Tô Tiêu Tiêu ôm gối ngồi ở sofa, TV vẫn đang mở nhưng cô lại giống như thất thần.

Chu Lâm Duyên nhìn thấy vậy mới hỏi. “Làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu lúc này mới phục hồi tinh thần, cô hướng Chu Lâm Duyên vẫy vẫy tay. “Anh, anh lại đây đi em có chuyện muốn nói.”

Chu Lâm Duyên cúi tây trang, đi qua ngồi xuống bên cạnh cô. “Làm sao vậy?”

Anh kéo tay Tô Tiêu Tiêu hôn một cái.

Tô Tiêu Tiêu do dự một lát, biểu tình có điểm nghiêm túc. “Hình như đã hai tháng rồi bà di của em không tới.”

Chu Lâm Duyên sùng sốt.

Tô Tiêu Tiêu có điểm lo lắng. “Anh nói xem có khi nào là em mang thai rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Thật ra thì chu kỳ kinh nguyệt của Tô Tiêu Tiêu luôn tới không đúng thời gian, chậm lại mười ngày nửa tháng cô cũng không để ở trong lòng, hơn nữa Chu Lâm Duyên mỗi lần đều sử dụng biện pháp tránh thai cho nên cô cũng không nghĩ nhiều về chuyện đó.

Nhưng mà lần này đã hai tháng không tới, Tô Tiêu Tiêu đột nhiên có chút lo lắng.

Tô Tiêu Tiêu bẹp miệng, nhìn Chu Lâm Duyên với vẻ đáng thương. “Anh nói có khi nào thật sự sẽ ...”

Chu Lâm Duyên nắm tay cô thật chặt, thấp giọng hỏi. “Em sợ sao?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Cũng không phải là em sợ, chính là ... em còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Hơn nữa khoảng thời gian trước cô luôn bận rộn giải quyết công việc, làm việc và nghỉ ngơi không quy luật, còn thường xuyên thức đêm, có khi nào sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới cục cưng hay không.

Chu Lâm Duyên lại hỏi. “Em đã mua que thử thai chưa? ”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. “Đột nhiên em nhớ tới cho nên vẫn chưa kịp mua.”

Chu Lâm Duyên bế Tô Tiêu Tiêu đi vào phòng ngủ. “Ngày mai chúng ta sẽ đi bệnh viện kiểm tra xem.”

Ban đêm, Tô Tiêu Tiêu nằm trên giường nghe thấy Chu Lâm Duyên ở bên ngoài ban công gọi điện thoại hẹn trước với bác sĩ, cô càng khẩn trương hơn, suốt đêm cũng chưa ngủ ngon. Cô ở trong lòng Chu Lâm Duyên lần qua lộn lại không biết bao nhiêu lần, Chu Lâm Duyên đem cánh tay vòng lấy cô, ở bên tai thấp giọng nói. “Nghe lời anh, trước ngủ đi.”

Tô Tiêu Tiêu nghiêng người nhìn anh. “Em ngủ không được. Em cảm thấy rất khẩn trương.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô qua một lát mới hỏi. “Em có đói bụng không?”

Tô Tiêu Tiêu mếu máo, gật đầu. “Đói.”

Chu Lâm Duyên cảm thấy có chút buồn cười. “Muốn ăn cái gì?”

“Sủi cáo.”

Chu Lâm Duyên nhéo chiếc cằm của cô rồi nói. “Chờ anh một lát.”

Anh lập tức xuống giường đi ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu ở trên giường nằm chán nằm một lát thì lấy di động chơi trò chơi, mãi vẫn chưa thấy Chu Lâm Duyên trở lại, cô lập tức xuống giường đi ra phòng khách.

Chu Lâm Duyên vẫn đang ở trong bếp nấu sủi cáo. Tô Tiêu Tiêu đi đến sofa ngồi xuống, lưng dựa vào ghế trong lòng ôm một cái gối, hai cái chân thoải mái đặt ở trên bàn.

Lại thuận tay cầm lấy điều khiển bật TV lên.

Trong nồi nước đã sôi sùng sục, Chu Lâm Duyên tắt bếp đem sủi cáo múc ra bát, quay đầu lại liền thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi ở sofa vui vẻ xem TV.

Trên TV đang chiếu một bộ phim kiếm hiệp, Tô Tiêu Tiêu xem thật sự rất vui.

Chu Lâm Duyên đem sủi cáo đi ra phòng khách, Tô Tiêu Tiêu lúc này mới ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn về phía anh. “Cảm ơn Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái rồi đặt bát sủi cáo lên bàn còn bản thân thì ngồi xuống phía đối diện Tô Tiêu Tiêu.

Anh cúi đầu lấy cái thìa ở trong bát nhẹ nhàng đảo qua vài cái cho hơi nóng tản ra sau đó lấy cái thìa múc một cái sủi cáo thổi thổi. Tô Tiêu Tiêu thu hồi chân ngoan ngoãn ngồi ở sofa bên cạnh chờ ăn sủi cáo.

Chờ Chu Lâm Duyên giúp cô làm nguội sủi cáo lúc này mới vươn người lại gần há miệng ăn.

Được ăn no tâm tình Tô Tiêu Tiêu cũng tốt lên. Cô ôm gối ngồi ở đằng kia cười tủm tỉm nhìn Chu Lâm Duyên. “Mang thai thật tốt, từ hôm nay trở đi em phải hưởng thụ thật tốt đãi ngộ đặc biệt dành cho phụ nữ có thai.”

Chu Lâm Duyên im lặng mỉm cười nhìn cô.

Chờ Tô Tiêu Tiêu ăn xong thì Chu Lâm Duyên đem bát đi rửa sạch.

Tô Tiêu Tiêu thấy anh đã thu dọn xong mọi thứ và đi về phía mình, cô cong mắt nở một nụ cười rồi giang hai tay nói. “Anh, bãi giá hồi cung.”

Chu Lâm Duyên sớm đã biết Tô Tiêu Tiêu rất thích diễn trò, anh nén cười đi tới tắt TV sau đó cúi người bế cô lên. “Tình hình tốt rồi phải không?”

Tô Tiêu Tiêu ôm cổ anh, cười tủm tỉm. “Ừ, khá tốt.”

“Ngày mai muốn anh ôm em ra ngoài không?” Chu Lâm Duyên cười hỏi.

Tô Tiêu Tiêu cũng không nhịn được cười ha ha ha.

Tô Tiêu Tiêu đã chuẩn bị tốt tinh thần cho việc mang thai, tối hôm qua ở nhà còn làm nhiều trò như vậy, ai ngờ ngày hôm sau đi bệnh viện làm kiểm tra kết quả lại không mang thai.

Lúc bác sĩ cầm kết quả kiểm tra đưa cho Tô Tiêu Tiêu cả người cô đều mông lung.

Chu Lâm Duyên dựa bên cạnh bàn làm việc mỉm cười nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu ánh mắt trừng anh, không được cười.

Cô lại hỏi bác sĩ. “Nhưng mà kinh nguyệt của tôi đã trễ mất hai tháng.”

Kết quả bác sĩ nói cho cô biết kinh nguyệt không điều là vì cô làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, hơn nữa còn thường xuyên thức đêm.

“Tôi sẽ kê cho cô mấy thang thuốc bắc, một ngày ba lần, nhớ phải uống đúng giờ. Hơn nữa cô nhất định phải làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, ngủ sớm dậy sớm.”

Tô Tiêu Tiêu vừa nghe thấy phải uống thuốc phản ứng đầu tiên chính là lắc đầu. “Không cần đâu.”

Bác sĩ hiền lành cười với cô. “Nhất định phải uống, thuốc này cũng không phải quá đắng. Điều tiết một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

Thuốc bắc sao có thể không đắng, đây là đang dỗ trẻ con sao.

Tô Tiêu Tiêu liên tục lắc đầu, cô nhìn về phía Chu Lâm Duyên với ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

Chu Lâm Duyên đi tới nắm lấy bàn tay của cô. “Bác sĩ cứ kê đơn đi, có cái gì cần chú ý thì cứ nói với tôi.”

“Được.”

Trên đường trở về, Tô Tiêu Tiêu buồn rầu ngồi trong xe không nói chuyện.

Còn cho rằng là mang thai, kết quả lại không phải, còn mang theo một túi thuốc lớn như vậy trở về.

Tô Tiêu Tiêu nghĩ đến thời gian tiếp theo một ngày ba lần uống thuốc, cô liền muốn khóc.

Hai người từ bệnh viện ra trực tiếp lái xe đi tới công ty Chu Lâm Duyên.

Lên lầu, Tô Tiêu Tiêu trực tiếp đi tới phòng làm việc của Chu Lâm Duyên, lúc đi ngang qua Lý Cao cô cũng không thêm chào hỏi.

Lý Cao sững sờ nhìn Chu Lâm Duyên đang đi phía sau.

Chu Lâm Duyên trong mắt dấu không được ý cười, ý cười trên khóe môi cũng sắp dấu không được.

Lý Cao không biết hai người đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng tò mò nhưng cũng không dám hỏi, anh ta hơi hơi khom người. “Chu tổng.”

Chu Lâm Duyên từ trong bóp tiền lấy ra một tờ giấy đưa cho anh ta. “Buổi chiều cậu hãy đi tới bệnh viện thành phố lấy một ít thuốc.”

Lý Cao vội vàng cầm lấy đơn thuốc, trả lời một tiếng. “Vâng.”

Anh ta lại nói tiếp. “Chu tổng, giấy tờ nhà ở đều đã làm tốt.”

Chu Lâm Duyên đáp lại một tiếng. “Được.”

Lúc Chu Lâm Duyên đi vào văn phòng thì Tô Tiêu Tiêu đang ôm cái gối rầu rĩ ngồi ở sofa.

Chu Lâm Duyên nhìn bộ dạng này của cô nén cười. Anh đi qua ngồi vào mép bàn lấy cái gối trong tay Tô Tiêu Tiêu rồi cầm lấy tay cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Tô Tiêu Tiêu giương mắt nhìn anh.

Chu Lâm Duyên trong ánh mắt có vài phần ý cười. “Làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu thấy anh như vậy lập tức cảm thấy có điểm mất mặt, cô thở phì phì. “Anh không được cười.”

Chu Lâm Duyên ngược lại cười càng vui vẻ. “Ừ, không cười.”

“Anh còn cười.” Tô Tiêu Tiêu vừa xấu hổ vừa buồn bực. Chu Lâm Duyên cúi người ôm cô ngồi lên đùi.

Tô Tiêu Tiêu giãy giụa hai cái, Chu Lâm Duyên ôm chặt eo, không cho cô nhúc nhích. “Rất muốn muốn có cục cưng sao?”

Tô Tiêu Tiêu liếc anh một cái, lắc đầu. “Cũng không phải.”

Cô mếu máo, thậm chí nói. “Chỉ là cảm thấy có chút mất mặt.”

Tối hôm qua ở nhà cô còn hát tuồng a.

Nhưng mà vẫn còn may mắn là chưa nói cho người lớn biết, nếu không cái mặt này của cô cũng không biết phải giấu vào đâu nữa.

Còn có mấy thứ thuốc kia...

Tô Tiêu Tiêu nắm lấy cà vạt Chu Lâm Duyên, tỏ vẻ đáng thương vô cùng nhìn anh. “Em không muốn uống thuốc.”

Chu Lâm Duyên nói. “Chỉ uống bảy ngày, em cố gắng chịu đựng một chút.”

Tô Tiêu Tiêu lập tức không cao hứng mà nhìn anh.

“Ngoan.” Chu Lâm Duyên nheo nheo mắt. “Buổi tối mang em đi ăn được không.”

Tô Tiêu Tiêu nắm chặt cà vạt nhìn anh. “Anh muốn có con không?”

Chu Lâm Duyên cầm lấy tay cô nghiêm túc nói. “Anh không muốn có con khi em chưa chuẩn bị tốt tinh thần. Ngày tháng về sau còn rất dài.”

Tô Tiêu Tiêu mỉm cười ôm lấy anh. “Em cũng vậy.”

Chu Lâm Duyên cúi đầu hôn lấy cô.

Hai người mới vừa hôn thì bên ngoài liền có người gõ cửa. Tô Tiêu Tiêu bị dọa không nhẹ, vội vàng đẩy Chu Lâm Duyên ra lập tức ngồi trở lại sofa, cô cúi đầu sửa váy rồi cầm lấy di động.

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười rồi đứng dậy đi tới bàn làm việc. “Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tô Tiêu Tiêu ở công ty Chu Lâm Duyên cho đến giữa trưa, lúc đang ăn cơm trưa thì nhận được điện thoại của tiểu Hàm báo cô về phòng làm việc một chuyện.

“Đi bây giờ sao?” Chu Lâm Duyên từ đồng văn kiện ngẩng đầu lên.

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở sofa, đem canh cà chua uống sạch, cô rút ra khăn giấy xoa xoa miệng, nói. “Ừ, ở văn phòng có chút việc cần em xử lý, bây giờ em phải đi ngay.”

“Đề anh bảo Lý Cao đưa em đi.” Chu Lâm Duyên vừa dứt lời thì Lý Cao cũng vừa lúc vào lấy văn kiện.

Tô Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn Lý Cao. “Không cần, anh đừng có lúc nào cũng bảo Lý trợ lý giải quyết việc cá nhân của anh như vậy.”

Lý Cao mới vừa tiến vào, còn không biết hai người đang nói chuyện gì, liền có chút mờ mịt.

Chu Lâm Duyên câu môi cười cười. Anh đứng dậy đi đến trước mặt Tô Tiêu Tiêu, từ túi quần lấy ra chìa khóa xe. “Vây em lấy xe của anh mà đi.”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm cầm lấy chìa khóa. “Cũng được.”

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy túi xách trên sofa đứng lên.

Chu Lâm Duyên nhìn cô rồi nói. “Buổi tối lúc tan tầm nhớ chờ anh tới đón.”

“Đã biết, em đi đây.”

Tô Tiêu Tiêu xách túi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Lý Cao còn cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với anh ta. “Lý trợ lý, tạm biệt nhé.”

Lý Cao khom người, mỉm cười. “Bà chủ đi thông thả.”

Tô Tiêu Tiêu nghẹn lại, dưới chân lao đảo.

.....

Tô Tiêu Tiêu trở lại phòng làm việc xử lý công việc, buổi chiều lại cùng người phụ trách nhà hát lớn ở đường Trường Nam trao đổi ý tưởng thiết kế, sau đó mới trở lại phòng làm việc.

Lúc Tô Tiêu Tiêu trở về văn phòng thì đã hơn 5 giờ, mỗi khi tới giờ này mọi người liền bắt đầu thảo luận buổi tối ăn cái gì.

Ngô Thư Dao tới gần Tô Tiêu Tiêu hỏi. “Buổi tối em có đi hẹn hò không?”

Tô Tiêu Tiêu cong cong đôi mắt nhìn cô ấy.

“Được rồi, chị biết ngay mà.” Ngô Thư Dao đứng dậy đi ra chỗ khác gọi điện thoại hẹn bạn đi ăn cơm.

Lúc 5 giờ 30 thì Chu Lâm Duyên gọi điện thoại tới. “Em còn bận không?”

“Ừ, cũng ổn cả rồi.”

Chu Lâm Duyên nói. “Hiện tại anh sẽ lên đường, khoảng 6 giờ anh sẽ tới chỗ của em.”

Tô Tiêu Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve những bông lan trên bàn. “Em biết rồi, chờ anh.”

Phòng làm việc 6 giờ tan tầm, Ngô Thư Dao đã hẹn bạn ăn cơm cho nên vừa tan tầm liền đi trước.

Chỉ là khi Ngô Thư Dao mới vừa đi tới cửa, liền đụng phải người quen.

Cô ấy có chút kinh ngạc. “Lý Triết Khê, sao anh lại ở chỗ này?”

Lý Triết Khê cười cười, nói. “Tôi tới đây gặp bạn có chút việc, đột nhiên nhớ tới phòng làm việc của mọi người ở bên này. Lần trước nhờ mọi người thiết kế lại căn biệt thự, người nhà tôi đều rất vừa lòng, cho nên cố ý lại đây cảm ơn mọi người một chút.”

Ngô Thư Dao trầm nghĩ, cảm kích cái gì, còn không phải vì Tô Tiêu Tiêu sao.

Quả nhiên, giấy tiếp theo Lý Triết Khê liền hỏi. “Đúng rồi, Tiêu Tiêu có ở đây không?”

Ngô Thư Dao gật đầu. “Là...”

“Tôi đi vào tìm cô ấy.” Lý Triết Khê nói xong liền vào sân.

Phòng làm việc Tô Tiêu Tiêu được đặt tại một vị trí rất tốt, có khoảng sân rộng lớn, văn phòng nằm trong sân được trang trí với phong cách cổ kính, ở đây còn có các loại cây xanh cùng hoa, chỗ làm việc của Tô Tiêu Tiêu nằm ở bên phải lối vào.

Tô Tiêu Tiêu đang ngồi trước máy tính xem văn kiện một cách chuyên chú, chẳng dè Lý Triết Khê đi đến trước mặt cô. “Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn thấy Lý Triết Khê còn có điểm kinh ngạc. “Sao anh lại tới đây?”

Lý Triết Khê cười cười. “Anh vừa lúc tới bên này gặp bạn bàn công việc, nhớ tới phòng làm việc của em ở bên này cho nên thuận tiện lại đây nhìn xem.”

Tô Tiêu Tiêu ồ một tiếng.

Lý Triết Khê cũng không khách khí, chính mình kéo ghế rồi ngồi xuống. “Lần trước đã phiền bọn em sửa chữa lại biệt thự, sau khi làm xong mọi người trong nhà anh đều rất vừa lòng.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Mọi người vừa lòng là tốt rồi, chúng tôi coi trọng nhất luôn luôn là yêu cầu của khách hàng.”

Lý Triết Khê nhìn Tô Tiêu Tiêu hỏi. “Buổi tối em có thời gian không? Cùng nhau ăn một bữa cơm nhé.”

“Thật xin lỗi, tôi không có thời gian, bạn trai của tôi cũng sắp tới đón tôi rồi.”

Lý Triết Khê sững sốt. “Em... có bạn trai.”

Anh ta vừa dứt lời liền thấy Tô Tiêu Tiêu nhìn về phía sân, đôi mắt của cô cong lên, cười đến rất ngọt.

Lý Triết Khê theo bản năng nhìn theo ánh mắt Tô Tiêu Tiêu, sau đó vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Chu Lâm Duyên từ bên ngoài tiến vào.

Anh ta lập tức đứng lên. “Chu tổng, thật trùng hợp.”

Chu Lâm Duyên liếc mắt nhìn anh ta, cũng không nhớ rõ người trước mắt là ai.

Lý Triết Khê vội nói. “Chu tổng, tôi là Lý Triết Khê bên tập đoàn Triệu Hoà, lần trước tại bữa tiệc ở nhà hàng Cẩm Tú chúng ta đã gặp qua, lúc ấy tôi còn cùng anh nói qua dự án Ngô Thành, anh còn nhớ rõ không?”

Lấy địa vị của Chu Lâm Duyên ở trong vòng này, quả thực có rất nhiều người muốn cùng anh tạo quan hệ.

Chỉ là ngày thường Chu Lâm Duyên gặp qua nhiều người như vậy thì làm sao có thể nhớ rõ ai với ai.

Anh lãnh đạm nhìn Lý Triết Khê một cái. “Phải không?”

Lý Triết Khê vội gật đầu. “Phải... phải, không biết Chu tổng có thời gian hay không, tôi muốn cùng anh nói chi tiết về dự án này.”

Chu Lâm Duyên nói. “Dự án Ngô Thành trước mắt tôi không có hứng thú.”

Anh nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu. “Đi được chưa?”

“Ừ ừ, em tắt máy tính.”

Tô Tiêu Tiêu đem máy tính đóng lại rồi lấy áo khoác trên giá treo cùng với túi xách, từ bàn làm việc đi về phía Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đuổi tay nắm lấy tay cô.

Lý Triết Khê bỗng đứng sững sốt, theo bản năng gọi một tiếng. “Tiêu Tiêu ——”

Chu Lâm Duyên giương mắt nhìn về phía anh ta, ánh mắt lạnh lẽo.

Lý Triết Khê bị ánh mắt Chu Lâm Duyên chặn lại, anh ta có chút không thể tin nhìn Tô Tiêu Tiêu. “Tiêu Tiêu, bạn trai của em... là Chu tổng sao?”

Tô Tiêu Tiêu ừ một tiếng.

Lý Triết Khê mặt có chút trắng, lại nói không ra lời.

Chu Lâm Duyên nhìn anh ta một cái. Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại cùng tiểu Hàm nói. “Tiểu Hàm, sau khi mọi người xong việc thì nhớ trở về sớm một chút, chị đi trước đây.”

Tiểu Hàm đang nhìn về phía bên này, vội vàng gạt đầu. “Vâng, chị Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu ôm lấy cánh tay Chu Lâm Duyên, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Tiểu Hàm thò đầu nhìn ra bên ngoài nửa ngày, rồi quay đầu lại nói với đồng nghiệp ở đối diện. “Bạn trai chị Tiêu Tiêu thật đẹp trai, cùng chị ấy quả là xứng đôi.”

“Đúng vậy, thật sự là vừa cao lại còn rất đẹp trai, chỉ là bộ dạng có chút lạnh lùng, trông có vẻ không dễ gần gũi.”

Tiểu Hàm lại nói. “Chị Tiêu Tiêu vẫn lấy được a, cô không cảm thấy chị Tiêu Tiêu có đôi khi rất đáng yêu sao, nhưng mà lúc làm việc lại giống như cự ty, tôi siêu sùng bái chị ấy.”

Từ phòng làm việc đi ra, Chu Lâm Duyên liền mang Tô Tiêu Tiêu đi ăn cơm.

Chỗ ăn cơm ở gần nơi hai người sống, bàn ăn ở lầu ba dựa vào cửa sổ, phong cảnh đặc biệt tốt.

Chu Lâm Duyên chọn xong món ăn, người phục vụ cầm lấy thực đơn rồi lui xuống.

Tô Tiêu Tiêu nâng má, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Chờ đến khi Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại thì phát hiện Chu Lâm Duyên dựa vào ghế, cười như không cười mà nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu chống cằm, cười tủm tỉm hỏi. “Sao anh lại nhìn chăm chăm em như vậy?”

Chu Lâm Duyên cong cong môi, nói. “Vì em đẹp, đến chỗ nào cũng đều có đàn ông nhớ thương.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Không tốt sao, điều đó chứng minh bạn gái của anh rất xinh đẹp a.”

Chu Lâm Duyên bị chọc cười. “Người lúc này là ai?”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Không phải anh đã gặp qua anh ta ở bữa tiệc nào đó rồi sao, chẳng lẽ anh không quen anh ta?”

Chu Lâm Duyên lười biếng nói. “Bữa tiệc nhiều người như vậy, chẳng lẽ anh còn phải nhớ rõ từng người hay sao.”

Nhân viên phục vụ mang một ly trà sữa tới cho Tô Tiêu Tiêu.

Cô cúi đầu uống một ngụm rồi mới ngẩng đầu nói. “Là một khách hàng ngày trước của em và cũng là người theo đuổi em lúc còn học đại học.”

Chu Lâm Duyên giương mắt nhìn cô. “Từ lúc đại học tới bây giờ vẫn còn nhớ thương Tô Tiêu Tiêu, em cũng thật có mị lực.”

Tô Tiêu Tiêu đem trà sữa đưa tới trước mặt anh, cười vui vẻ. “Thật chua, anh uống chút cái này cho bớt chua đi.”

Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm cô một lát, ý cười trong mắt không thể nào che giấu. “Đừng nghịch ngợm.”

Tô Tiêu Tiêu cong cong mắt. “Không uống thật sao.”

Tô Tiêu Tiêu đem cái ly lấy về, tự mình uống lấy.

Sau khi ăn cơm xong thì hai người lập tức trở về nhà.

Tô Tiêu Tiêu vừa mới tắm rửa xong đang ngồi ở trên sofa chuẩn bị xem TV thì nhìn thấy Chu Lâm Duyên bưng tới một cái bát.

Tô Tiêu Tiêu cúi đầu vừa ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ cái bát trong nháy mắt cô lập tức nắm chặt cái mũi, mặt mày đều nhú lại. “Em không uống, quá đáng.”

“Thuốc đáng dâ tật.”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu sang chỗ khác, dùng sức lắc đầu.

“Tô Tiêu Tiêu, nghe lời.”

Chu Lâm Duyên khẳng khái muốn Tô Tiêu Tiêu uống thuốc, cuối cùng cô cũng không có biện pháp đành phải xoay đầu trở về.

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy cái bát, cúi đầu vừa ngửi thiếu chút nữa muốn phun ra.

Chu Lâm Duyên nói. “Em đừng ngửi, trực tiếp uống.”

Tô Tiêu Tiêu gầy gù nửa ngày, thử uống một ngụm, đắng đến thiếu chút nữa cô đã phun ra.

Tô Tiêu Tiêu nhanh chân đá đá Chu Lâm Duyên. “Đường, anh nhanh lấy cho em hai viên đường.”

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, cảm thấy rất buồn cười. “Em cũng đã bao nhiêu tuổi rồi.”

Anh đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy đường.

Tô Tiêu Tiêu mất thật nhiều khí lực mới uống xong bát thuốc, đắng đến khuôn mặt nhỏ đều gất gao nhăn lại, Chu Lâm Duyên lấy đường bỏ vào miệng của cô.

Tô Tiêu Tiêu trong miệng ngậm đường, còn không quên nói. “Chu Lâm Duyên, em quá chán ghét anh.”

Chu Lâm Duyên ngồi vào mép bàn nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu một hơi ngậm lấy hai viên đường, vị đắng trong miệng trong cũng tan biến.

Chu Lâm Duyên kéo tay của cô. “Cô Tô, thời gian sắp tới có bận không?”

Tô Tiêu Tiêu mang theo nghi hoặc liếc anh một cái. “Làm gì?”

Chu Lâm Duyên nói. “Giúp anh một chuyện.”

Tô Tiêu Tiêu còn chưa hết bức bối đâu, cô rút về tay. “Không giúp.”

Chu Lâm Duyên đơn giản ngồi lên sofa đem người ôm vào trong lòng. “Dành thời gian trang trí căn nhà.”

Tô Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh. “Căn nhà nào cơ?”

Chu Lâm Duyên cúi đầu hôn cô, thấp giọng nói. “Ngày mai mang em đi xem.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Ngày hôm sau là cuối tuần, Tô Tiêu Tiêu một giấc ngủ đến tự nhiên tỉnh. Cô mở to mắt, tấm rèm cửa trong phòng được đóng kín, có ánh sáng xuyên qua tấm rèm. Bên ngoài là ánh nắng rực rỡ, trong phòng ánh sáng mờ nhạt, rất thích hợp để ngủ.

Tô Tiêu Tiêu nằm trong ổ chăn ngủ gật, không có ý tứ muốn đứng lên.

Thẳng đến khi Chu Lâm Duyên từ bên ngoài đi vào, cô mới giương mắt nhìn về phía anh. "Hôm nay anh không đi ra ngoài sao? "

"Hôm nay cuối tuần."

"Em còn tưởng rằng anh muốn tặng ca." Tô Tiêu Tiêu ôm chăn ở trên giường lăn lộn.

Chu Lâm Duyên đi tới, trực tiếp kéo người ra khỏi chăn. "Đừng lăn nữa, đi rửa mặt nhanh lên rồi anh mang em đi xem nhà."

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên kéo ra khỏi chăn, thuận tay ôm lấy cổ của anh, hai chân kẹp lấy eo, treo ở trên người anh.

Chu Lâm Duyên ôm cô đi vào phòng tắm.

Rửa mặt xong liền đi phòng bếp ăn bữa sáng, Chu Lâm Duyên từ tủ lạnh lấy ra một túi thuốc nhỏ cho vào cái bát rồi đặt vào lò vi sóng đun nóng.

Tô Tiêu Tiêu xa xa đã ngửi thấy mùi thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại, bữa sáng cũng ăn không ngon.

"Chu Lâm Duyên, em không muốn uống thuốc."

Chu Lâm Duyên phớt lờ cô.

Tô Tiêu Tiêu xé túi bánh đậu, ở đằng kia nói. "Cùng lắm thì từ nay về sau em sẽ không thức đêm, làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Chu Lâm Duyên vẫn không để ý tới cô.

Tô Tiêu Tiêu bĩu môi, nhìn anh bằng ánh mắt u oán. "Chu Lâm Duyên, vì sao anh không để ý tới em."

Chu Lâm Duyên cuối cùng quay đầu lại, anh không biết mình nên cười hay là tức giận, sau một lúc mới nói. "Em hãy ngoan ngoãn ăn sáng đi."

"Đình" một tiếng, Chu Lâm Duyên mở lò vi sóng lấy cái bát ra.

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng nắm chặt cái mũi, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh.

Chu Lâm Duyên cười cười, anh đặt cái bát lên bàn rồi nói. "Ăn xong liền uống, anh sẽ lấy đường cho em."

Chu Lâm Duyên biết muốn cô uống thuốc thì nhất định phải dỗ dành thật tốt. Anh dỗ nửa ngày, Tô Tiêu Tiêu cuối cùng chịu uống hết thuốc, uống xong còn oán trách nhìn anh. "Chu Lâm Duyên, em cảm thấy anh không yêu em."

Chu Lâm Duyên xoa đầu của cô. "Đừng nghĩ oan cho anh. Em nhanh đi thay quần áo đi."

Lúc hai người ra cửa đã 10 giờ 30, mới vừa lên xe không bao lâu thì Tô Tiêu Tiêu liền nhận được điện thoại của mẹ Chu.

Cô nhìn màn hình rồi nhanh chóng nhận điện thoại. "Dì."

"Tiêu Tiêu, cháu đã rời giường chưa?"

"Rồi ạ."

"Chu Lâm Duyên có ở cạnh cháu không?"

Tô Tiêu Tiêu gật đầu. "Vâng, bọn cháu đang ở cùng nhau ạ. Có chuyện gì vậy dì?"

Mẹ Chu nói. "Vậy buổi trưa hai đứa nhớ trở về nhà ăn cơm nhé, cuối tuần nên dì muốn làm bữa cơm cho hai đứa."

Tô Tiêu Tiêu đáp lời, cúp điện thoại mới nói với Chu Lâm Duyên. "Dì bảo buổi trưa chúng ta qua nhà ăn cơm."

Tô Tiêu Tiêu nhìn phong cảnh bên ngoài xe, rồi hỏi Chu Lâm Duyên. "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

Chu Lâm Duyên nhìn con đường phía trước, nói. "Một lát liền tới rồi."

Mười phút sau, xe đi vào khu biệt thự trên đường Nam Lăng.

Ngọc Thụ Loan là một khu biệt thự thuần túy, hoàn cảnh đặc biệt tốt, không gian yên tĩnh, tắc đất tắc vàng, giá nhà cũng là tương đương khả quan. Nơi này được xem là nơi có giá trị đất nhất trong số những bất động sản của Chu thị.

Xe ngừng ở trước sân, Tô Tiêu Tiêu xuống xe nhìn thoáng qua trong sân, thật sự quá lớn.

Nếu như tu sửa lại nơi này thì quả là một dự án lớn.

Chu Lâm Duyên xuống xe nắm tay cô đi vào bên trong.

Tô Tiêu Tiêu đi dạo một vòng từ trên xuống dưới, đây là một ngôi biệt thự bốn tầng.

Tô Tiêu Tiêu từ trên lầu đi xuống, Chu Lâm Duyên đứng ở cầu thang nhìn cô. "Em có thích không?"

Tô Tiêu Tiêu đi xuống giữa cầu thang thì dừng lại nhìn anh. Cô trầm mặc một lát mới hỏi. "Anh muốn trang hoàng lại ngôi biệt thự này sao?"

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng. "Anh cũng đã tính toán rồi. Nơi này cách công ty của anh cùng với phòng làm việc của em đều rất gần, ngày thường chúng

ta đi làm cũng sẽ rất thuận tiện. Đương nhiên nếu em không thích, chúng ta cũng có thể chọn nơi khác."

"Từ từ --" Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên. "Chúng ta về sau sẽ ở nơi này?"

Chu Lâm Duyên gật đầu, nhìn cô. "Không thích sao?"

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. "Dĩ nhiên là em thích."

Chu Lâm Duyên tiến lên nắm lấy tay cô. "Chuyện trang hoàng lại ngôi nhà này liền vất vả cho cô Tô rồi."

Tô Tiêu Tiêu cười cười nhìn anh. "Xin hỏi Chu tổng, phí thiết kế chúng ta nên tính thế nào đây?"

Chu Lâm Duyên câu môi cười cười. "Vậy em muốn bao nhiêu?"

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Ý cười trong mắt Chu Lâm Duyên càng nồng đậm. "Em thấy anh thì thế nào?"

Tô Tiêu Tiêu sùng sốt.

Chu Lâm Duyên tiếp tục nói. "Đem anh cho em được không?"

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ nói. "Như vậy chẳng phải em có lời rồi sao."

Chu Lâm Duyên nheo mắt của cô. "Giờ em mới biết được."

Hai người ở trong phòng nửa tiếng đồng hồ, Tô Tiêu Tiêu bước đầu đánh giá lại ngôi biệt thự, trong lòng có một số ý tưởng, trở về sẽ thiết kế thật tốt cho ngôi nhà mới của mình.

Từ khu biệt thự đi ra, Chu Lâm Duyên lái xe đi tới Chu gia ăn cơm.

Mẹ Chu đã làm một bàn lớn đồ ăn, Tô Tiêu Tiêu ăn đến căng bụng, trên đường trở về ở trong xe liền ngủ.

Sau khi đi vào bãi đậu xe của tiểu khu Tô Tiêu Tiêu mới tỉnh lại.

Về đến nhà Tô Tiêu Tiêu nhớ tới một vấn đề. Cô nhanh chóng chạy tới thư phòng đứng lên chiếc cân, vừa nhìn cân nặng liền kêu lên. "Em sai rồi...em sai rồi! Em liền biết em không nên ăn nhiều như vậy."

Chu Lâm Duyên ở phòng khách nhin không được cười ra tiếng. Anh cời tây trang thuận tay ném trên sofa. "Em mới bao nhiêu kí, 53 kg sao?"

Tô Tiêu Tiêu không muốn để ý đến anh, cô tương đối lo lắng tới việc mặc áo cưới.

Giữa tháng 10, thời tiết bắt đầu trở lạnh.

Gần đây Tô Tiêu Tiêu đối với vấn đề cân nặng của bản thân có yêu cầu khá khắc nghiệt, mỗi ngày đều phải đứng lên cân xem thế nào. Chu Lâm Duyên ở bên cạnh nhìn, cảm thấy vừa buồn cười lại đáng yêu.

Một ngày cuối tháng 10, Tô Tiêu Tiêu nằm trên giường chơi di động, Chu Lâm Duyên tắm rửa xong đi ra đem di động cầm lấy rồi cúi người hôn lấy cô.

Thân thể Chu Lâm Duyên áp xuống tới, dính sát vào người cô.

Tô Tiêu Tiêu đôi tay theo bản năng ôm lấy tấm lưng của anh. Cô bị Chu Lâm Duyên hôn đến hít thở không thông, thân thể cũng có chút khô nóng.

Sau trận mây mưa, Tô Tiêu Tiêu nằm ở trong lòng anh không muốn nhúc nhích một chút nào. Chu Lâm Duyên rất có tinh thần, anh nắm tay Tô Tiêu Tiêu ngắm nhìn thảnh thơi lại hôn một cái.

Tô Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, lại mơ màng bị hôn đến tỉnh.

Cô tròn tròn mắt nhìn Chu Lâm Duyên. "Anh còn không chịu ngủ."

Chu Lâm Duyên đem cô ôm vào trong lòng, ở bên tai nhẹ nhàng hôn vài cái, thấp giọng nói. "Tiêu Tiêu."

"Vâng."

Chu Lâm Duyên nói. "Ngày mai anh dẫn em đi đăng ký kết hôn nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Con buồn ngủ của Tô Tiêu Tiêu lập tức bị đánh tan, cô tròn tròn mắt nhìn Chu Lâm Duyên. “Ngày mai?”

Chu Lâm Duyên cười như không cười xoa xoa lỗ tai của cô. “Làm sao vậy? Chẳng lẽ em không muốn.”

Tô Tiêu Tiêu kéo tay tay anh xuống, nhéo nhéo. “Đó là đương nhiên, chuyện lớn như vậy em cũng cần suy nghĩ cẩn thận chứ.”

Chu Lâm Duyên trở tay cầm lấy tay cô. “Hiện tại em mới suy nghĩ thì đã quá muộn rồi.”

Tô Tiêu Tiêu nhin không được liền cười. Cô dịch vào lòng Chu Lâm Duyên rồi ngửa đầu nhìn anh. “Ngày mai chúng ta sẽ đi vào buổi nào?”

“Buổi sáng chúng ta sẽ đi.”

Buổi sáng ngày hôm sau, Tô Tiêu Tiêu liền theo Chu Lâm Duyên đi đăng ký kết hôn.

Quá trình lĩnh chứng diễn ra rất thuận lợi và nhanh chóng. Lúc ra về Tô Tiêu Tiêu còn vui vẻ theo Chu Lâm Duyên đi ăn bữa sáng.

Nói là bữa sáng, kỳ thật cũng đã 10 giờ 30.

Đang ăn thì Lý Cao gọi điện thoại tới nói váy cưới đã được đưa đến văn phòng, hỏi hai người có muốn anh ta mang váy cưới tới nhà hay không.

Chu Lâm Duyên nói. “Cậu cứ để ở đấy đi, một lát tôi sẽ trở lại.”

Cúp điện thoại Chu Lâm Duyên liền nói với Tô Tiêu Tiêu. “Áo cưới đã được đưa tới công ty, một lát cùng anh tới mặc thử nhé.”

Tô Tiêu Tiêu đang ăn bánh bao, vừa nghe váy cưới đã được đưa tới liền nhìn chăm chăm Chu Lâm Duyên vài giây, sau đó yên lặng buông cái bánh bao vừa ăn một nửa trong tay xuống, nâng chén trà uống một ngụm.

Sau đó cũng không ăn thêm cái gì nữa.

Tô Tiêu Tiêu đi theo Chu Lâm Duyên tới công ty.

Lý Cao dẫn người thiết kế đến văn phòng của Chu Lâm Duyên rồi lập tức đi ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu bị người thiết kế cùng mấy người trợ thủ dẫn vào phòng nghỉ ngơi của Chu Lâm Duyên thử váy cưới.

Tô Tiêu Tiêu vốn còn cho rằng một mình cô cũng có thể giải quyết, đầu ngờ chiếc váy cưới kia lại quá phức tạp, vài người giúp cô mặc cũng hơn nửa ngày mới xong.

Chu Lâm Duyên cũng không có tâm tình làm việc. Anh dựa vào bàn làm việc, thỉnh thoảng sẽ giương mắt nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia.

“Cái dải lụa này là buộc ở phía sau sao?” Bên trong truyền đến tiếng sột sột soạt soạt. Chu Lâm Duyên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của cô. Anh không khỏi cong lên khóe môi, trong ánh mắt đều là ôn nhu.

Qua mười phút, cánh cửa phòng nghỉ được mở ra, Chu Lâm Duyên ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Tô Tiêu Tiêu mặc một bộ váy cưới màu trắng, hai tay xách theo làn váy từ bên trong đi ra.

Cô đi về phía Chu Lâm Duyên. Khi nhìn vào ánh mắt của anh bỗng nhiên có một chút thẹn thùng.

Làn váy rất dài, kéo trên mặt đất.

Chiếc váy cưới được thiết kế kiểu cúp ngực, để lộ ra cái cổ cùng xương quai xanh xinh đẹp, cánh tay trắng nõn tinh tế, vòng eo thon gọn, tựa như một cánh tay cũng có thể ôm trọn.

Người thiết kế váy cưới vô cùng vui vẻ, nhin không được mà tán thưởng.

Khi Tô Tiêu Tiêu mặc chiếc váy cưới này vào, so với trong tưởng tượng của cô ấy thì còn xinh đẹp hơn rất nhiều lần.

Thật sự quá đẹp.

Chu Lâm Duyên nhìn cô đến thất thần, qua một lúc lâu cũng không có mở miệng nói chuyện.

Hai người liền như vậy xa xa đối diện nhau, ai cũng không nói chuyện.

Người thiết kế mang theo vài người trợ lý lặng lẽ lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm Tô Tiêu Tiêu thật lâu, mới chậm rãi đi tới trước mặt cô. Anh nắm lấy tay Tô Tiêu Tiêu nói. “Em là tiên nữ từ nơi nào tới?”

Tô Tiêu Tiêu cong cong môi, nhìn anh.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng Chu Lâm Duyên vẫn không nhìn được ôm lấy eo, một tay đặt phía sau gáy rồi cúi đầu hôn lên đôi môi của Tô Tiêu Tiêu.

Sau nụ hôn ngắn ngủi hai người liền tách ra.

Váy cưới rất vừa, cho nên hai người cũng không có thêm yêu cầu gì. Tô Tiêu Tiêu đi vào bên trong phòng nghỉ thay lại váy cưới.

Mới vừa vào được một lúc thì bên trong truyền đến tiếng gọi của cô. “Chu Lâm Duyên, anh vào giúp em tháo dải lụa ở sau lưng.”

Dải lụa này được buộc khá phức tạp, Tô Tiêu Tiêu không có biện pháp nào để cởi.

Lúc này Chu Lâm Duyên mới vừa cúp điện thoại. Anh đưa điện thoại ném trên bàn rồi đi vào bên trong.

Cánh cửa vừa mở ra anh liền thấy Tô Tiêu Tiêu đang đứng ở trước gương. Thấy Chu Lâm Duyên đi vào cô mới quay đầu nhìn anh với ánh mắt xin giúp đỡ. “Giúp em cởi cái này ra, quá nan giải rồi.”

Cô quay người đưa lưng về phía Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đi qua cúi đầu, gỡ đôi tay, nghiêm túc giúp cô cởi.

Lúc mặc váy cưới không dễ dàng, tới lúc cởi ra cũng không dễ dàng luôn.

Chu Lâm Duyên tháo xong sợi dây, mới đưa váy cưới bỏ.

Ngón tay của anh có chút lạnh, đầu ngón tay đụng tới tấm lưng Tô Tiêu Tiêu, thân thể cô đột nhiên cứng đờ.

Chu Lâm Duyên ngược mắt lên. “Làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói. “Lạnh.”

Tô Tiêu Tiêu duỗi tay sờ sờ, cảm giác không sai biệt lắm. Cô nhanh chóng cởi váy cưới rồi mặc quần áo vào sau đó gấp váy cưới đặt ở trên giường. “Bây giờ em phải tới phòng làm việc, buổi tối anh nhớ mang về nhà giúp em.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng.

Hai người đi ra khỏi phòng nghỉ. Tô Tiêu Tiêu đi đến sofa cầm lấy túi xách. “Em đi đây.”

Chu Lâm Duyên cầm lấy chìa khóa đi tới giao cho Tô Tiêu Tiêu trong lúc đó còn không quên vuốt ve đôi tay của cô. “Em lấy xe của anh mà đi, buổi tối anh có chút việc, khả năng sẽ trở về muộn.”

Tô Tiêu Tiêu cong môi cười. “Đã biết.”

Tô Tiêu Tiêu đang chuẩn bị rút tay về nhưng mà Chu Lâm Duyên lại nắm chặt không bỏ, cô chớp chớp mắt nhìn anh. “Làm sao vậy?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười. “Không có gì.”

Lúc này mới lưu luyến không rời mà buông lỏng đôi tay. “Em đi đi, trên đường nhớ lái xe cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Ừ, em đi đây.”

Chu Lâm Duyên buổi tối có việc cho nên không trở về ăn cơm. Lúc Tô Tiêu Tiêu về gần tiểu khu liền ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút thức ăn lấp đầy bụng. Ăn tối xong cô mới gọi điện cho người trong nhà báo với bọn họ chuyện cô lĩnh giấy đăng ký kết hôn.

“Hôm nay hai đứa đã đăng ký rồi sao.” mẹ Tô vừa mừng vừa sợ, lại có chút oán trách. “Nha đầu thối, chuyện lớn như vậy cũng không chịu nói trước một tiếng với mọi người.”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Tối hôm qua bọn con mới quyết định, hơn nữa chuyện kết hôn cũng không phải là mọi người không biết, lĩnh chứng cũng là chuyện

sớm muộn mà thôi.”

Mẹ Tô vui vẻ nói. “Được rồi, chỉ cần tình cảm của hai đứa tốt và luôn vui vẻ là được.”

Tô Tiêu Tiêu cong cong môi. “Vâng. Mọi người đã ăn cơm chưa?”

Chu Lâm Duyên kết thúc xã giao, từ bữa tiệc đi ra vừa qua 10 giờ.

Đường Dịch lần trước đã từ Tây Châu trở về, đêm nay cũng đi cùng Chu Lâm Duyên, lúc ra bên ngoài anh ta bỗng nhiên nói. “Anh cùng Tiêu Tiêu cũng đã lĩnh chứng, vậy có phải từ nay về sau em nên gọi cô ấy là chị dâu không nhỉ.”

Chu Lâm Duyên đi về phía chiếc xe, mắt nhìn thẳng nhìn phía trước. nói. “Cậu cảm thấy sao?”

“Được rồi.”

Lý Cao thấy Chu Lâm Duyên đi tới, vội vàng mở cửa xe.

Chu Lâm Duyên đối với Đường Dịch nói. “Lần sau gặp cô ấy nhớ rõ phải gọi chị dâu.”

Đường Dịch “...”

Chu Lâm Duyên ngồi vào trong xe. “Về nhà.”

Lúc Chu Lâm Duyên về nhà Tô Tiêu Tiêu vẫn chưa ngủ. Cô đang nằm sấp trên giường xem thứ gì đó.

Hai cái chân cong lên, ống quần ngủ vén lên trên cao lộ ra đôi chân trắng nõn, lác quạ lác lại, nghe thấy tiếng động Chu Lâm Duyên phát ra cô cũng không đứng dậy, cứ như vậy chào hỏi. “Anh đã trở lại.”

Chu Lâm Duyên ở phòng khách uống nước sau đó kéo kéo cà vạt đi vào phòng ngủ.

“Em đang xem cái gì vậy”. Anh đem cà vạt ném lên sofa ở cuối giường, đem tây trang cũng cởi ra ném xuống rồi đi đến mép giường.

Ghé đầu lại thì thấy Tô Tiêu Tiêu đang xem giấy hôn đăng ký kết hôn.

Chu Lâm Duyên lập tức bật cười, hỏi cô. “Em đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Tô Tiêu Tiêu đem giấy hôn thú thu hồi, cô nghiêng người ôm gối vào lòng nằm ở trên giường nhìn Chu Lâm Duyên cởi quần áo. “Em ăn ở dưới lầu. Anh đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

Chu Lâm Duyên đem áo sơ mi cởi ra rồi thuận tay ném trên tủ đầu giường.

Ánh đèn đầu giường chiếu vào người Chu Lâm Duyên. Tô Tiêu Tiêu nhìn cơ bụng rắn chắc của anh, nhân ngư tuyến (*) một đường kéo dài vào bên trong quần.

Khuôn mặt Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên nóng lên, đang muốn dời tầm mắt thì Chu Lâm Duyên đã cúi người bế cô lên. Tô Tiêu Tiêu a một tiếng, theo bản năng ôm lấy cổ của anh. “Làm gì vậy?”

Chu Lâm Duyên ôm cô đi vào phòng tắm. “Tắm rửa.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Nhưng mà em đã tắm rồi.”

“Vậy thì em hãy giúp anh tắm.”

Tô Tiêu Tiêu có điểm then thừng, lại cảm thấy buồn cười. “Chu Lâm Duyên, sao anh lại như vậy.”

Chu Lâm Duyên cười. “Anh làm sao?”

Tô Tiêu Tiêu không muốn để ý đến anh, cô nhịn không được đánh lên cánh tay Chu Lâm Duyên. “Anh mau thả em xuống.”

“Không thả.” Chu Lâm Duyên chụp lên hông của cô.

Tô Tiêu Tiêu thét chói tai. “Chu Lâm Duyên, anh đừng có giờ trò lưu manh a.”

Chu Lâm Duyên vui vẻ cười.

Tựa hồ từ lúc quen biết Tô Tiêu Tiêu thì những tháng ngày yên tĩnh của anh cũng bắt đầu trở nên sinh động. Cô đã khiến cho anh phải động tâm, trầm

luân và không có biện pháp nào tự kiềm chế bản thân khi đứng trước mặt cô. Chu Lâm Duyên chỉ biết nhìn bản thân càng ngày càng lún sâu, cả đời cũng không muốn thoát ra.

(*) nhân ngư tuyền: hai đường tạo thành chữ V ở phần bụng phía trên xương chậu của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Hôn lễ được ấn định vào ngày 21 tháng 12. Trước hôn lễ một tháng, trong nhà từ trên xuống dưới công việc đều lu bù cả lên.

Đối với Tô Tiêu Tiêu mà nói, hôn lễ kỳ thật không cần quá phiền toái, chỉ cần mời người thân cùng bạn bè tới góp vui là đủ rồi. Nhưng mẹ Chu không đồng ý. Bà nói cả đời con gái chỉ có một lần mặc váy cưới vì vậy nhất định phải tổ chức sang trọng một chút. Bảo cô không cần lo, chỉ cần chờ làm một cô dâu xinh đẹp là được.

Buổi tối ngày đó Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên đi mua nhẫn cưới, trên đường về nhà thì có tuyết rơi.

Tô Tiêu Tiêu kinh hi cực kỳ, cô kêu lên một tiếng. “Chu Lâm Duyên, tuyết rơi.”

Cô nhìn không được liền đem cửa sổ xe hạ xuống, nhìn những bông tuyết trắng tinh đang từ trên bầu trời rơi xuống, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao trong đêm.

Chu Lâm Duyên lái xe, ánh mắt nhìn phía trước, ở đó cũng có những bông tuyết đang rơi.

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đôi mắt cong cong giống như mặt trăng hình lưỡi liềm. Cô nhìn bầu trời không ngừng rơi xuống những bông tuyết trắng tinh.

Bỗng nhiên cô cảm giác được, năm mới đang tới.

Hôn lễ của hai người được tổ chức tại nước Anh.

Trên bãi cỏ rộng lớn trước một toà lâu đài.

Hôn lễ cũng không mở cửa cho người ngoài, chỉ có họ hàng và bạn bè hai bên mà thôi.

Vé máy bay cùng với khách sạn dành cho những người tới tham dự hôn lễ đều do Chu Lâm Duyên lo liệu toàn bộ, tương đương với du lịch miễn phí.

Tiểu Hải năm nay 15 tuổi kích động chạy tới. “Cháu vừa mới thấy chị họ. Chị ấy hôm nay thật xinh đẹp.”

Người họ hàng bên cạnh lập tức hỏi. “Khi nào lại đây?”

Tiểu Hải nói. “Một lát liền ra tới, bây giờ chị ấy còn muốn chụp ảnh.”

Mợ có điểm chua lèm, đôi mắt nhìn hiện trường hôn lễ vừa rộng rãi lại vô cùng đẹp đẽ, bữ môi nói. “Không phải chỉ là kết hôn thôi sao, làm lớn như vậy làm cái gì.”

Triệu Nhân Nhân bên cạnh nghe không được lời này liền nói. “Mợ cảm thấy như thế này lớn rồi sao. Nếu mợ tìm hiểu kỹ về bối cảnh của Chu gia thì sẽ thấy như thế này đã là rất bình thường rồi. Cũng không công khai hiện trường hôn lễ, chỉ mời người nhà cùng bạn bè. Mợ tưởng người thường kết hôn à.”

Triệu Hủ Hủ chạy tới. “Cháu đã nhìn thấy quà tặng nhà. Là chiếc máy ảnh giá trị 3 vạn, mỗi người cầm một cái.”

Mợ Tô Tiêu Tiêu lập tức nói không ra lời, bà ta nhìn người con rể ở đối diện, lúc trước nhìn như thế nào cũng thấy thuận mắt, hiện tại thì làm sao cũng cảm thấy không vừa mắt.

“A! Chị họ đã ra.” Tiểu Hải đột nhiên hô to một tiếng, mọi người đều nhìn theo tầm mắt của cậu bé.

Tô Tiêu Tiêu mặc một bộ váy cưới màu trắng, trên người khoác tây trang của Chu Lâm Duyên. Có người theo phía sau giúp cô xách làn váy, cô đang cùng người nhiếp ảnh nói về chuyện chụp ảnh.

Chu Lâm Duyên đang tiếp đãi họ hàng, quay đầu lại nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu đi ra anh ngay lập tức đi tới nắm lấy tay cô. “Em có lạnh không?”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. “Không sao.”

Vài người ở bên kia không biết đang nói cái gì, Chu Lâm Duyên ôm lấy bà vai Tô Tiêu Tiêu dẫn cô đi vào bên trong.

Triệu Hủ Hủ nâng má, lộ ra ánh mắt hâm mộ. “Anh rể đối với chị họ cũng thật tốt quá.”

Triệu Nhân Nhân tán đồng gật đầu. “Hào thân sĩ, quả thực là một người đàn ông hoàn mỹ.”

Triệu Hủ Hủ lại nói. “Nhưng mà anh rể chỉ đối tốt với chị họ mà thôi. Ngày hôm qua em thấy anh ấy cũng không dám chào hỏi. Trên người luôn mang một loại cảm giác xa cách.”

Triệu Nhân Nhân cũng đồng ý với lời đó. “Cho nên chỉ có thể là chị họ mới lấy được anh ấy.”

Tô Tiêu Tiêu hôm nay thật sự quá xinh đẹp. Trông cô giống như một nàng tiên khiến cho Chu Lâm Duyên bị mê hoặc rất nhiều lần.

Lúc Tô Tiêu Tiêu chụp ảnh, Đường Dịch có rất nhiều lần phát hiện anh họ của mình đang nói chuyện cùng người khác nhưng chỉ cần nhìn thấy bà xã thì lập tức thất thần.

Đám người đi rồi, Đường Dịch vỗ vỗ bà vai Chu Lâm Duyên, cười nói. “Anh, có phải kể từ hôm nay cuộc đời anh hoàn toàn bị Tiêu Tiêu nắm trong tay rồi không?”

Chu Lâm Duyên nói. “Đã sớm như vậy rồi.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tô Tiêu Tiêu có chút mệt cho nên đã về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Cô tháo trang sức rồi đi tắm, sau đó thay một bộ áo ngủ màu hồng nhạt.

Tô Tiêu Tiêu mở máy tính liền nhận được ảnh mà nhiếp ảnh gia gửi tới.

Cô ngồi ở sofa ôm máy tính, tay di chuyển con chuột xem từng tấm từng tấm một.

Hơn 9 giờ bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai đó?”

“Là anh.”

Tô Tiêu Tiêu vừa nghe thấy giọng nói của Chu Lâm Duyên lập tức đem máy tính thả xuống rồi chạy tới mở cửa.

Nhìn thấy anh đôi mắt của cô liền cong lên. “Sao anh trở lại sớm như vậy, mọi việc xong hết rồi à?”

“Ừ.”

Chu Lâm Duyên đi vào phòng rồi trở tay đóng cửa lại, sau đó ôm lấy eo Tô Tiêu Tiêu cúi đầu hôn xuống. “Nhớ anh không?”

Tô Tiêu Tiêu giơ đôi tay vòng lấy cổ của anh. “Có.”

Cô chủ động hôn lên môi Chu Lâm Duyên, sau đó lôi kéo anh đi tới sofa. “Em đang xem lại ảnh chụp của ngày hôm nay, người ta chụp anh vô cùng đẹp trai a.”

Anh đi đến sofa ngồi xuống, thuận tay kéo Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trên đùi mình.

Tô Tiêu Tiêu cúi người cầm máy tính mở ảnh ra cho anh xem. “Anh xem tấm này thế nào, còn có cái này nữa. Cái này trông anh rất soái nha, ha ha ha chính là biểu tình có điểm khóe khóe. Ý, còn có tấm này cũng không tồi nè, em cảm thấy tấm nào của anh cũng rất đẹp trai. A...Anh xem cái này đi, em ở trong ảnh có đẹp không?”

Tô Tiêu Tiêu cho anh xem qua rất nhiều tấm ảnh, chỉ là Chu Lâm Duyên vẫn chưa trả lời cô câu nào.

Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại liền chạm phải ánh mắt của Chu Lâm Duyên. Ánh mắt anh sâu thẳm, nhìn chăm chú vào cô.

Tô Tiêu Tiêu cười nheo nheo chiếc cằm của anh. “Hỏi anh đấy, em có xinh đẹp hay không?”

Chu Lâm Duyên kéo tay cô xuống rồi nắm lấy, lúc này anh mới trả lời. “Rất xinh đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy tâm trạng rất tốt, trong ánh mắt đều là ý cười.

Chu Lâm Duyên vuốt ve ngón tay của cô, thấp giọng nói. “Hôm nay Đường Dịch hỏi anh, đời này của anh có phải đã nằm trong tay của em rồi hay không?”

“Anh nói như thế nào?”

Chu Lâm Duyên trầm mặc thật lâu, sau đó mới nhẹ nhàng hôn lên môi cô, giọng nói trầm thấp vang lên. “Anh yêu em.”

Có bao nhiêu lời nói cũng không bằng ba chữ này.

Nghĩ đến quãng đời còn lại mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy em cười, liền cảm thấy thế giới này không còn gì tốt đẹp.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên liền bay đi Thanh Mai hưởng tuần trăng mật.

Thanh Mai là nơi có tiết tấu sinh hoạt chậm rãi, thời tiết tháng 12 vô cùng dễ chịu.

Tô Tiêu Tiêu mỗi ngày đều sẽ mặc một váy xinh đẹp, đính đầu đội một chiếc mũ che nắng, cùng Chu Lâm Duyên đi ra ngoài dạo phố.

Tô Tiêu Tiêu thấy cái gì cũng đều muốn ăn, có thể ăn một đường từ đầu phố đến cuối phố. Lúc đi dạo chợ đêm đôi mắt của cô sáng lấp lánh, một lát lại kêu Chu Lâm Duyên, em muốn ăn cái này. Anh à, em muốn ăn cái này nữa sau đó gọi ông xã, em muốn ăn cái kia.

Chợ đêm vô cùng náo nhiệt, dạo qua một đêm, Tô Tiêu Tiêu đã ăn đến căng bụng lên, lúc trở về cô còn mua một đồng hồ vật nhỏ dễ thương.

Nơi ở của hai người chính là một ngôi nhà trên cây, nơi này còn có một cái sân nhỏ lát bằng gỗ ở đó còn có một chiếc võng.

Mỗi một cái cây sẽ là một ngôi nhà độc lập.

Buổi tối Tô Tiêu Tiêu tắm xong liền đi ra sân nhỏ nằm lên chiếc võng.

“Chu Lâm Duyên anh giúp lắc lắc chiếc võng đi.” Tô Tiêu Tiêu trong lòng ôm một ống trúc nhỏ đựng trà sữa, cô vừa uống vừa gọi Chu Lâm Duyên ra lắc võng.

Chu Lâm Duyên cũng vừa lúc tắm rửa xong, lúc này anh đã thay một bộ đồ thoải mái. Anh cầm khăn lông lau tóc, qua một lúc mới đi tới giúp Tô Tiêu Tiêu lắc võng, thuận tay đem khăn ném lên khuôn mặt của cô.

Tô Tiêu Tiêu a một tiếng, một phen đem chiếc khăn kéo xuống. “Chu Lâm Duyên, anh thật phiền.”

Chu Lâm Duyên rất vui vẻ. Anh dựa vào nhánh cây mắc võng, giúp Tô Tiêu Tiêu lắc lắc, hơi rũ mắt mỉm cười nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu nằm ở võng thoải mái đến không chịu được.

Cô ngắm nhìn bầu trời đầy sao, vui vẻ nở một nụ cười sáng lạn.

Tô Tiêu Tiêu nheo lại đôi mắt hưởng thụ. “Chu Lâm Duyên, thật thoải mái a.”

Chu Lâm Duyên lấy đi động chụp một tấm ảnh.

Tô Tiêu Tiêu nghe thấy âm thanh tách tách, cô giương mắt nhìn Chu Lâm Duyên. “Anh vừa chụp sao, đưa em xem đi.”

Cô giờ tay chờ Chu Lâm Duyên đưa đi động cho mình.

Ảnh chụp Tô Tiêu Tiêu nằm ở trên võng, phía trên nhà gỗ có ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống dưới, trong lòng cô ôm một cái ống trúc, hai mắt nhắm lại, khóe môi cong cong, cười đến thực ngọt.

Tô Tiêu Tiêu không khách khí tự khen chính mình. “Em thật xinh đẹp.”

Chu Lâm Duyên phụt một tiếng cười thành tiếng.

Cô đơn giản mở album ảnh của Chu Lâm Duyên ra xem một lượt.

Một tấm lại qua một tấm tất cả đều là cô.

Là lúc cô đi trên đường vui vẻ cười đùa, cũng có cả những lúc cô đang ăn, ngay cả khoảnh khắc cô ngồi xỏm trước quán cùng ông chủ cò kè mặc cả. Cô bĩu môi cùng anh tức giận, cô quay đầu mỉm cười, tóc dài cùng làn váy bị gió thổi tung bay... từng tấm từng tấm lật qua, tất cả đều được chụp rất đẹp.

Tô Tiêu Tiêu đang vui vẻ xem ảnh thì chuông điện thoại vang lên.

Là cuộc gọi video từ mẹ Chu.

Tô Tiêu Tiêu nhận cuộc gọi, ngọt ngào gọi một tiếng. “Mẹ.”

Mẹ Chu ở bên kia cũng rất vui. “Tiêu Tiêu à, các con đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ạ, bọn con cũng đã trở lại chỗ ở.”

“Bây giờ con đang nằm ở võng nè.”

Tô Tiêu Tiêu nói xong liền ngồi thẳng dậy đem màn hình hướng về phía Chu Lâm Duyên. “Chu Lâm Duyên đứng ở nơi đó.”

Chu Lâm Duyên nhét tay ở túi quần đứng dựa vào cái nhánh cây bên cạnh. Lúc Tô Tiêu Tiêu hướng màn hình về phía mình anh ngược mắt nhìn một cái, khéo mỗi câu lên.

Lúc này di động của Chu Lâm Duyên cũng vang lên, Tô Tiêu Tiêu đưa di động cho anh.

Chu Lâm Duyên nhìn tên người gọi liền biết là chuyện công việc, anh đi vào bên trong nhận điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu nằm ở võng cùng mẹ Chu hàn huyên trong chốc lát, cúp điện thoại xong liền gọi ngay cho mẹ Tô.

Hai vợ chồng đang trong thời gian hưởng tuần trăng mật, người lớn cũng sẽ không chiếm dụng quá nhiều thời gian của hai người, nói vài câu liền cúp điện thoại.

Tô Tiêu Tiêu tiếp tục nằm hóng gió.

Cô nhìn lên bầu trời, vừa cảm thấy thoải mái chưa được bao lâu thì trước mắt đột nhiên tối sầm, ánh đèn ngoài sân đã tắt.

Cái gì cũng nhìn không thấy, Tô Tiêu Tiêu hoảng loạn kêu to. “Chu Lâm Duyên!”

Chu Lâm Duyên nghe thấy Tô Tiêu Tiêu hét chói tai, lập tức từ bên trong chạy ra ngoài.

Tô Tiêu Tiêu sờ soạng rồi ngồi dậy. “Như thế nào lại không có đèn?”

Chu Lâm Duyên nhanh chóng đi qua một tay đem Tô Tiêu Tiêu từ võng bế lên. “Không có việc gì, có thể là mất điện.”

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức gắt gao ôm lấy anh. “Làm em sợ muốn chết.”

“Không có việc gì, anh ở đây rồi.”

Tô Tiêu Tiêu vẫn luôn sợ bóng đêm, ngày thường ngủ đều phải để lại một ngọn đèn. Chu Lâm Duyên ôm lấy cô vỗ vỗ phía sau lưng. “Có anh ở đây em không cần sợ.”

Tô Tiêu Tiêu gắt gao ôm Chu Lâm Duyên, hai chân kẹp chặt lấy eo của anh mặt chôn ở cổ, nhắm mắt lại. “Ừ, em không sợ.”

Có Chu Lâm Duyên ở đây cô sẽ không sợ.

Cô có thể ôm, có thể cảm nhận được hơi ấm, cũng có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trên cơ thể anh, nghe thấy giọng nói anh thì tâm hoảng ý loạn trong nháy mắt liền bình tĩnh.

Trên đời này chỉ có một Chu Lâm Duyên, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh bản thân cô liền cảm thấy yên tâm vô cùng.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Chu Lâm Duyên ôm cô, nhẹ giọng hỏi. “Em có sợ không?”

Tô Tiêu Tiêu mặt chôn ở cổ của anh nhin không được bật cười. “Không sợ.”

Cô ôm lấy Chu Lâm Duyên chặt hơn một chút. “Chỉ là không biết vì sao lại mất điện.”

Anh ôm Tô Tiêu Tiêu đi vào bên trong. “Để anh hỏi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên ở Thanh Mai nhân nhà mấy ngày, lại đáp chuyến bay tới Maldives.

Ở Maldives chơi mười ngày, rốt cuộc mới bay trở về nước.

Lúc ở Maldives mỗi ngày Tô Tiêu Tiêu đều ở khách sạn, bơi lội rồi lên mạng chơi game, chụp ảnh hoặc là nằm ở bên cạnh bể bơi ngắm hoàng hôn, chơi đến quên cả trời đất.

Nơi hưởng tuần trăng nhiệt độ khá cao, sau khi hai người về nước vừa ra khỏi sân bay từng cơn gió lạnh giữa đêm khuya thổi qua làm cho Tô Tiêu Tiêu runng mình một cái. Cô nhanh chóng ôm lấy cánh tay Chu Lâm Duyên. “Mẹ ơi, lạnh chết em rồi.”

Cô theo bản năng đem áo lông vũ kéo lên cao, còn đem cảm vui vào cổ áo.

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười, từ phía sau thuận tay đem mũ áo đội lên đầu cho cô. Tô Tiêu Tiêu lập tức bị bọc đến kín mít chỉ lộ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lý Cao sớm đã ở bên ngoài chờ, thấy hai người đi ra anh ta vội vàng chạy tới cầm lấy hành lý trong tay Chu Lâm Duyên.

Vì quá lạnh Tô Tiêu Tiêu đành phải chạy nhanh chui vào trong xe.

Trong xe mở máy sưởi, vừa vào xe liền cảm nhận được hơi ấm.

Chu Lâm Duyên ngồi trên xe, Tô Tiêu Tiêu ghé vào cửa sổ nhìn bên ngoài. “Vẫn là về nhà mới có cảm giác thân thiết nha.”

Tô Tiêu Tiêu quay đầu giữ chặt tay Chu Lâm Duyên. “Chu tổng, chúng ta đi ăn lẩu đi, thời tiết qua lạnh em muốn ăn gì đó để bản thân ấm áp hơn.”

Chu Lâm Duyên dựa vào ghế, cười như không cười mà nhìn cô.

“Có đi hay không?” Tô Tiêu Tiêu lắc tay anh, dẫu miệng làm nũng. “Đi nha, em thật sự muốn ăn.”

Chu Lâm Duyên cười nhẹ. “Giờ này làm gì còn quán lẩu nào mở nữa.”

“Hiện tại mới 11 giờ, vẫn còn thật nhiều cửa hàng chưa đóng cửa đâu.”

Lý Cao ở phía trước mở miệng nói. “Bên chỗ Kim Mậu hình như có một vài quán lẩu đều buôn bán đến 2 giờ sáng.”

“Anh có nghe thấy không, nghe thấy không.” Tô Tiêu Tiêu cao hứng nói.

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười.

Lúc bọn họ tới nơi thì đã 12 giờ, Kim Mậu là khu vực phồn hoa nhất của thành phố, mặc dù đã rất muộn nhưng nơi đây vẫn có rất nhiều người.

Lý Cao trực tiếp lái xe tới cửa quán lẩu.

“Lý trợ lý, anh cũng vào ăn cùng chúng tôi đi.” Sau khi xuống xe Tô Tiêu Tiêu đứng ở ven đường mời Lý Cao cùng nhau ăn.

Lý Cao mỉm cười nói. “Cảm ơn bà chủ nhưng mà tôi không ăn đâu, chúc cô cùng Chu tổng ăn ngon miệng.”

Chu Lâm Duyên nói với Lý Cao. “Thời gian không còn sớm, cậu trở về nghỉ ngơi đi, còn xe thì cứ để lại đây là được.”

“Vâng, Chu tổng.” Lý Cao đem chìa khóa xe đưa cho Chu Lâm Duyên rồi gọi một chiếc xe khác rồi đi.

Lúc Tô Tiêu Tiêu còn ở Maldives mỗi ngày đều nghĩ tới chuyện ăn lẩu, muốn ăn thịt nướng, muốn ăn cái này muốn cái kia, bây giờ trở về cuối cùng cũng được thỏa mãn.

Bởi vì vừa mới ăn lẩu đến quá căng, hơn nữa lúc ở trên máy bay Tô Tiêu Tiêu cũng đã ngủ đủ giấc, lúc về nhà một chút buồn ngủ cũng không có.

Tắm rửa xong Tô Tiêu Tiêu liền nằm trên giường chơi di động.

Chu Lâm Duyên cũng không ngủ. Anh dựa vào đầu giường, trên đùi còn đặt một chiếc máy tính.

Kết thúc tuần trăng mật Chu Lâm Duyên có rất nhiều việc cần xử lý.

Tô Tiêu Tiêu ở trên giường lăn qua lăn lại, vừa nằm được một lúc thì cô lập tức xoay ngang, đem đầu gối lên trên đùi Chu Lâm Duyên.

Cô nằm chơi di động mãi cho đến 3 giờ sáng mới cảm thấy buồn ngủ.

Tô Tiêu Tiêu chui vào trong ổ chăn rồi dịch lại gần Chu Lâm Duyên ôm lấy eo của anh, híp mắt lắm bầm. “Em ngủ đây.”

Chu Lâm Duyên giờ tay sờ sờ đầu cô. “Ngủ đi.”

Anh duỗi tay điều chỉnh ánh đèn đầu giường tối đi.

Chu Lâm Duyên xem văn kiện đến 4 giờ sáng mới khép máy tính rồi đặt ở trên tủ đầu giường.

Anh cúi đầu nhìn người bên cạnh, thuận thế nằm xuống đem người ôm vào trong lòng.

Tô Tiêu Tiêu trong lúc ngủ mơ cảm giác bị người khác dịch chuyển cơ thể, có điểm không an phận động động, trong miệng thầm thì nghe không rõ đang nói cái gì.

Chu Lâm Duyên nắm lấy đôi tay Tô Tiêu Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt ôn nhu, lắng nghe cô lẩm bẩm nói mớ.

Nghe xong nửa ngày, liền nghe rõ một chữ. “Tốt.”

Chu Lâm Duyên nhin không được cười trêu chọc cô. “Cái gì tốt?”

Tô Tiêu Tiêu mơ mơ hồ hồ mà trả lời. “Cái gì cũng tốt.”

Chu Lâm Duyên lại hỏi. “Ông xã có tốt không?”

Tô Tiêu Tiêu hoàn toàn không có ý thức, mơ mơ màng màng, giọng nói cũng không rõ ràng. “Tốt.”

Chu Lâm Duyên thiếu chút nữa cười ra tiếng, anh nén cười lại hỏi tiếp. “Ông xã tốt điểm nào?”

Tô Tiêu Tiêu mơ hồ lẩm bẩm. “Noi nào cũng tốt.”

Chu Lâm Duyên thấp giọng cười ra tiếng. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi rồi lại hôn lên đôi mắt của cô, nén cười nói tiếp. “Gọi ông xã.”

Tô Tiêu Tiêu trong lúc ngủ mơ tựa như tiểu ngốc tử, ngoan ngoãn gọi. “Ông xã.”

Giọng nói mơ hồ, nghe không rõ lắm nhưng Chu Lâm Duyên vẫn bị chọc cười. Anh sờ sờ đầu cô. “Bà xã thật ngoan.”

Sau khi kết hôn hai người vẫn tạm thời ở tại Lâm Thủy Đài, bởi vì bên chỗ Ngọc Thụ Loan vẫn chưa được trang hoàng xong.

Sau tuần trăng mật, Tô Tiêu Tiêu ngày thường ngoại trừ bận rộn công việc, cô còn muốn trang trí ngôi nhà mới của hai vợ chồng.

Tới ngày tết ngôi biệt thự cũng đã được trang trí ổn thoả, nếu không có gì thay đổi năm sau bọn họ đã có thể dọn qua.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên là vợ chồng mới cưới, về quê ăn tết không tránh được bị mọi người thúc giục sinh con.

Sự nghiệp mấy năm nay Tô Tiêu Tiêu đang dần đi lên, cô cũng không muốn sinh con quá sớm.

Chu Lâm Duyên luôn luôn tôn trọng ý kiến của cô, hai người tạm thời đều không muốn có con.

Bọn họ muốn trải qua thế giới hai người, qua hai ba năm nữa rồi mới tính tới chuyện có con.

Qua năm mới, người lớn trong nhà chọn một ngày tốt để hai người chuyển nhà.

Chuyển nhà là một việc khiến người ta mệt mỏi, Tô Tiêu Tiêu liền bắt đầu thu dọn đồ đạc trước mấy ngày.

Mấy năm nay cô ở cùng nhà với Chu Lâm Duyên, trong nhà có quá nhiều đồ đạc. Chỉ riêng quần áo mà Chu Lâm Duyên mua cho cô đã có thể nhét đầy chiếc hai xe.

Tô Tiêu Tiêu lại nhớ tình bạn cũ, thứ gì cũng muốn dọn qua.

Bởi vì chuyển nhà, hai ngày này trong nhà đều loạn lên, nơi nơi đều chất đầy đồ của Tô Tiêu Tiêu.

Đồ dùng Chu Lâm Duyên thật ra rất ít, chủ yếu là sách cùng văn kiện.

Ngày đó Chu Lâm Duyên giúp Tô Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc, tất cả đều là những đồ vật nhỏ.

Chu Lâm Duyên cũng không biết những cái đó có ích lợi gì. Anh vẫn luôn hỏi Tô Tiêu Tiêu cái này có cần ném đi không, cái này nữa, còn đây nữa...

Tô Tiêu Tiêu ngồi ở đối diện bỗng nhiên ngẩng đầu, chống nạnh nhìn anh. “Anh dứt khoát ném luôn em đi.”

Chu Lâm Duyên sững sờ, nhìn tư thế của Tô Tiêu Tiêu thiếu chút nữa không nhin được cười. “Anh làm sao dám ném bà xã của mình cơ chứ.”

Tô Tiêu Tiêu thấy anh đang cười, cô cũng phải bật cười theo.

Cô nhào qua đoạt lấy con gấu bông từ trong tay Chu Lâm Duyên. “Cái này chính là em gấp được, không được ném.”

Chu Lâm Duyên cũng tùy theo ý cô.

Anh đối với Tô Tiêu Tiêu quả thực là dung túng không có điểm dừng. Thân là một người trợ lý, Lý Cao thật sự quá rõ ràng chuyện này.

Trước đây trong lòng Chu Lâm Duyên chỉ có công việc, nhưng kể từ khi cùng Tô Tiêu Tiêu ở bên nhau, ngoài công việc ra thì chính là bà xã.

Ngày thường nếu như Chu Lâm Duyên có buổi xã giao hay là bữa tiệc linh tinh thì những người ở đó tốt nhất nên trực tiếp nói vào trọng điểm. Nếu ai dám làm chậm trễ thời gian của anh, thì nhất định sẽ nhận được một cái ánh mắt lạnh lẽo.

Ngày thường đi công tác nếu thời gian ngắn còn tốt, nhưng nếu chuyến công tác kéo dài Chu Lâm Duyên nhất định sẽ rất bực bội, hằng ngày đều nhớ bà xã muốn phát điên.

Nháy mắt, Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên kết hôn đã được hai năm. Tình cảm của hai người vẫn giống như trước kia, ngọt đến sâu răng.

Ngày hôm đó, mẹ Chu gọi điện thoại tới bảo hai người buổi tối qua nhà ăn cơm, có món cá hấp cay mà Tô Tiêu Tiêu gần đây rất thích ăn.

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ đi qua, vừa vào cửa đã ngửi được mùi thơm nức mũi, thèm đến không chịu được. Vào nhà cô liền đi tới phòng bếp.

Mẹ Chu hôm nay tự mình xuống bếp.

Tô Tiêu Tiêu đi qua, ngọt ngào gọi. “Mẹ.”

Mẹ Chu cười rộ lên. “Tối rồi sao. Chu Lâm Duyên đâu?”

Tô Tiêu Tiêu cười. “Anh ấy còn đang đậu xe.”

Cô nhìn vào trong nồi một cái. “Thơm quá a.”

Mẹ Chu cười cười rồi nói. “Gần đây con không phải là rất thích ăn cay hay sao, một lát nhớ ăn nhiều một chút nhé.”

Tô Tiêu Tiêu cong mắt cười. “Cảm ơn mẹ.”

“Được rồi, đi ra ngoài chơi đi, lát nữa mẹ sẽ gọi các con.”

Trong phòng bếp còn có di giúp việc, Tô Tiêu Tiêu cũng giúp không giúp được cái gì, vì vậy cô đành ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Cô đi phòng khách ngồi xem TV, từ trong rổ trái cây cầm lấy quả mận lên ăn.

Chu Lâm Duyên ở bên ngoài đậu xe xong còn nhận một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy anh mới đi vào.

Tô Tiêu Tiêu đang ăn quả mận, nhìn anh. “Xong rồi sao?”

Chu Lâm Duyên từ một tiếng, ngồi vào bên cạnh Tô Tiêu Tiêu. “Mẹ đâu?”

“Đang ở trong bếp làm món cá.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Thơm quá đi, thèm chết em rồi.”

Cô lấy một quả mận đưa cho Chu Lâm Duyên.

Anh cầm lấy rồi cắn một miếng.

Mới vừa cắn xong Chu Lâm Duyên lập tức nhăn mày. “Sao chua quá vậy.”

Tô Tiêu Tiêu sùng sốt. “Không có nha.”

Cô cầm lấy quả mận trong tay Chu Lâm Duyên ăn thử. “Đâu có chua.”

Chu Lâm Duyên. “...”

Mẹ Chu từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy mận trong rổ đã ít đi.

Bà a một tiếng, đi tới bưng cái rổ lên. “Mấy quả mận này rất chua, mẹ còn đang chuẩn bị ném đi.”

Tô Tiêu Tiêu trong tay còn cầm một quả mận đã cắn một nửa, chính là không nuốt xuống.

Tô Tiêu Tiêu có điểm ngốc mà nhìn mẹ Chu.

Mẹ Chu có điểm ngạc nhiên. “Tiêu Tiêu, cái này đều là con ăn sao?”

Tô Tiêu Tiêu ngốc ngốc gật đầu.

Mẹ Chu giống như nghĩ đến điều gì đó, bà vội hỏi. “Thật sự không chua?”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. “Không... Không chua lắm...”

Tô Tiêu Tiêu nhìn về phía Chu Lâm Duyên.

Không lẽ vị giác của cô có vấn đề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên cùng mẹ Chu làm cho ngây ngốc, cô thực sự hoài nghi vị giác của mình có vấn đề.

Còn theo bản năng cắn quả mận thêm một miếng.

Thật không chua a...

Mẹ Chu nhìn bộ dáng nắm chặt quả mận cùng vẻ mặt ngây ngốc của con dâu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó ánh mắt của bà lập tức sáng lên. Bà vội vàng ngồi vào bên cạnh vui vẻ nắm lấy tay con dâu. “Tiêu Tiêu, con có phải hay không...”

Mẹ Chu nhìn con dâu, càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, ý cười trên môi càng đậm hơn.

Tô Tiêu Tiêu thấy mẹ Chu vui vẻ nhìn mình, cô càng ngây ngốc. “Sao... làm sao vậy mẹ?”

Mẹ Chu nắm chặt tay cô. “Tiêu Tiêu, con có phải hay không đã có...”

“...” Tô Tiêu Tiêu sững sờ.

Chu Lâm Duyên bên cạnh cũng không khỏi sững sờ, anh nghiêng đầu nhìn về phía Tô Tiêu Tiêu.

Vừa lúc Tô Tiêu Tiêu cũng quay đầu lại, hai người nhìn nhau vài giây.

Lúc Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên mới vừa kết hôn không tính toán sẽ sinh con sớm cho nên hai người vẫn luôn tránh thai.

Chỉ là lần trước Chu Lâm Duyên ra nước ngoài công tác hơn nửa tháng mới trở về. Hai người hơn nửa tháng không gặp, tiểu biệt thắng tân hôn, đêm đó lẫn lộn đến rạng sáng. Chu Lâm Duyên cũng quên luôn việc phải sử dụng biện pháp. Sau khi kết thúc Tô Tiêu Tiêu cũng không tránh thai, nghĩ cứ thuận theo tự nhiên. Có đôi khi nhìn người khác có con cô còn cảm thấy rất đáng yêu.

Khi có kết quả kiểm tra Tô Tiêu Tiêu quả nhiên mang thai.

Từ bệnh viện đi ra, trên đường về nhà Tô Tiêu Tiêu ngồi ở trong xe ngây ngốc cầm tờ kết quả nhìn hơn nửa ngày.

Tô Tiêu Tiêu nghiêng đầu hỏi Chu Lâm Duyên. “Anh cảm thấy kết quả này có khi nào sẽ sai không? Tại sao một chút cảm giác em cũng không có.”

Chu Lâm Duyên nhéo nhéo bàn tay cô.

Tô Tiêu Tiêu nhìn sườn mặt anh tuấn của anh khoe môi cong lên.

Sau khi đi bệnh viện kiểm tra và xác định đã mang thai hai người lập tức đem tin tức nói cho người trong nhà.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên kết hôn đã hai năm, người lớn trong nhà thật ra vẫn luôn thúc giục bọn họ sinh con, chỉ là hai vợ chồng đã có kế hoạch của riêng mình, bọn họ thúc giục cũng vô dụng. Lúc này nghe nói Tô Tiêu Tiêu mang thai, người lớn trong nhà đều rất cao hứng.

Buổi tối Tô Tiêu Tiêu gọi điện cho mẹ Tô. Bà ở bên kia điện thoại vui vẻ cùng con gái trò chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mới hỏi. “Con rể của mẹ đâu?”

Chu Lâm Duyên đang ngồi trên sofa bóc trái cây cho bà xã. Tô Tiêu Tiêu thoải mái, dễ chịu nằm một chỗ, hai chân còn rất hờnghệ đặt trên đùi của anh.

Cô cười tủm tỉm đưa điện thoại cho Chu Lâm Duyên. “Mẹ muốn nói chuyện với anh.”

Chu Lâm Duyên đem dao gọt hoa quả buông xuống rồi cầm lấy điện thoại. “Mẹ.”

Anh thuận tay đem trái cây đã bóc vỏ đưa cho Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu cầm lấy, hai chân rung rung, nằm trên sofa gặm quả táo.

Chu Lâm Duyên vừa nói chuyện với mẹ vợ vừa giữ lấy đôi chân nhỏ của bà xã.

Tô Tiêu Tiêu cũng không rung chân nữa. Cô vừa lắng nghe Chu Lâm Duyên trò chuyện cùng mẹ Tô vừa hết sức chuyên chú gặm quả táo.

Chờ Chu Lâm Duyên cúp điện thoại cô mới hỏi. “Anh với mẹ nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì, mẹ chỉ căn dặn anh chăm sóc tốt cho em mà thôi.”

Tô Tiêu Tiêu nói. “Vậy thì anh nhất định phải chăm sóc thật tốt nha.”

Chu Lâm Duyên mỉm cười nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu đem quả táo ăn xong rồi đem hạt ném vào thùng rác, sau đó đưa bàn tay đến trước mặt Chu Lâm Duyên, lẩm bẩm nói. “Lau tay giúp em”

Chu Lâm Duyên nén cười, từ trên bàn lấy một tờ khăn ướt rồi kéo tay của cô lại gần cẩn thận lau từng ngón tay.

Lau sạch tay cho Tô Tiêu Tiêu xong anh đem khăn ướt ném vào thùng rác, sau đó cúi người bế cô lên.

Tô Tiêu Tiêu ai nha một tiếng. “Anh chậm một chút, trong bụng em còn có cục cưng nha.”

Chu Lâm Duyên cười cười rồi ôm cô đi lên lầu.

Về phòng Tô Tiêu Tiêu lập tức đi phòng tắm tắm rửa, ra khỏi phòng tắm cô liền chui vào trong ổ chăn.

Chu Lâm Duyên ở ngoài ban công nói chuyện điện thoại, lúc trở lại phòng liền thấy Tô Tiêu Tiêu đã nằm trong chăn.

Anh đi tới ngồi ở mép giường giúp Tô Tiêu Tiêu kéo chăn, anh đem chăn kéo lên tới cằm rồi thuận tay捏 chiếc cằm của cô thấp giọng hỏi. “Em có thấy nơi nào không thoải mái hay không?”

Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, nói. “Tạm thời không có.”

Chu Lâm Duyên nhìn cô cười cười. Đôi tay Tô Tiêu Tiêu từ phía dưới chăn vươn ra nắm lấy ngón tay của anh, cười khanh khách. “Chu Lâm Duyên, anh phải đối tốt với em đây.”

Chu Lâm Duyên cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, rồi hỏi. “Anh khi nào thì không đối tốt với em, hử?”

Tô Tiêu Tiêu mỉm cười.

Đúng nha, Chu Lâm Duyên khi nào thì đối xử với cô không tốt cơ chứ.

Từ khi Tô Tiêu Tiêu mang thai mới đầu còn không có phản ứng gì, cô đang vui vẻ vì thể chất của mình tốt, chỉ là chưa vui mừng được bao lâu thì bắt đầu nôn nghén vô cùng nghiêm trọng.

Chu Lâm Duyên ở công ty nhận được điện thoại từ trong nhà gọi tới. Anh vội vàng bỏ lại một đồng công việc lập tức lái xe trở về.

“Bà chủ đâu?” Chu Lâm Duyên vào nhà, anh nhíu mày đi lên lầu.

Người nhận nhiệm vụ chăm sóc Tô Tiêu Tiêu vội vàng theo ở phía sau. “Bà chủ ở trong phòng, cô ấy vừa nôn rất nhiều, giữa trưa cũng chưa ăn cái gì.”

Chu Lâm Duyên mày nhíu càng chặt, anh lên lầu trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ, vừa vào liền nghe thấy Tô Tiêu Tiêu đang nôn ở trong nhà vệ sinh, anh nhanh chóng đi tới thì thấy cô đang ghé vào bồn cầu.

Chu Lâm Duyên lập tức tiến lên, nhanh chóng lấy khăn giấy, ngồi xổm bên cạnh vỗ vào lưng cô. “Tiêu Tiêu.”

Tô Tiêu Tiêu cái gì cũng nôn không ra, cứ như vậy mà nôn khan.

Chu Lâm Duyên đau lòng cực kỳ, anh đem lọn tóc xoắn xuống vén ra sau tai giúp cô. Chờ Tô Tiêu Tiêu nôn xong rồi, mới lấy giấy đưa cho cô lau miệng. “Em còn muốn nôn nữa không?”

Tô Tiêu Tiêu cả người đều không có sức lực, sắc mặt tái nhợt. Cô lắc đầu, từ trên mặt đất đứng lên.

Chu Lâm Duyên lập tức đỡ lấy rồi ôm cô trở lại phòng ngủ đặt lên giường.

“Em ngủ một lát nhé.”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. “Em muốn ngồi.”

Tô Tiêu Tiêu dựa vào đầu giường, Chu Lâm Duyên lấy cái gối dựa lót ở phía sau lưng giúp cô. “Có cần anh lót thêm một cái nữa không?”

Đi giúp việc lấy cho Tô Tiêu Tiêu chén nước, Chu Lâm Duyên cầm lấy rồi ngồi ở mép giường chậm rãi đút cho cô uống.

Tô Tiêu Tiêu uống nước ấm, hơi chút thoải mái.

Cô nhìn Chu Lâm Duyên. “Sao anh lại trở về?”

Chu Lâm Duyên nói. “Di Trương gọi điện thoại nói em nôn rất nhiều, anh cảm thấy không yên tâm.”

Tô Tiêu Tiêu không cao hứng mà mếu máo. “Em thật sự khó chịu.”

Chu Lâm Duyên đau lòng, anh kéo tay Tô Tiêu Tiêu cúi đầu hôn hôn, rồi nói. “Anh đã tìm bác sĩ để anh ta nghỉ cách.”

“Di Trương nói em không ăn cơm trưa, anh đi lấy chút thức ăn lên cho em nhé.”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. “Em không muốn ăn uống.”

“Không ăn cũng phải ăn.” Chu Lâm Duyên sờ sờ khuôn mặt tái nhợt của cô. “Chờ anh một lát.”

Chu Lâm Duyên đi xuống lầu phân phó đi Trương một lần nữa làm cơm trưa.

Động tác của đi Trương rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bụng thức ăn lên lầu.

Chu Lâm Duyên cầm bát cháo lấy cái muỗng múc một miếng rồi thổi thổi sau đó đưa đến bên miệng Tô Tiêu Tiêu.

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, bộ dáng rất chống cự. “Em không muốn ăn, em không đói bụng.”

“Tiêu Tiêu.” Chu Lâm Duyên nhìn cô, giọng nói dịu dàng. “Nghe lời.”

Tô Tiêu Tiêu thật sự ăn không vào, nhưng cũng biết không thể không ăn, trong bụng còn có bảo bảo.

Tô Tiêu Tiêu đành phải ngoan ngoãn há mồm, chịu đựng khó chịu ăn một ít.

Chu Lâm Duyên còn muốn đút thêm nhưng cô đã quay đầu sang chỗ khác, còn gơ tay ngăn anh lại. “Em không ăn, em thật sự no rồi.”

Chu Lâm Duyên thấy cô thật sự ăn không vào, lại càng đau lòng hơn nhưng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Anh đem cháo buông xuống rồi cầm lấy canh cá. “Uống chút canh đi.”

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu, thực mâu thuẫn. “Em không uống.”

“Em uống đi, cũng không cần uống nhiều đâu.” Chu Lâm Duyên đau lòng, chỉ có thể từ từ dỗ cô.

Tô Tiêu Tiêu được anh dỗ cho nên cũng chấp nhận uống hai muỗng, thật sự là không muốn uống, khuôn mặt nhỏ đều nhăn lại.

Chu Lâm Duyên không có biện pháp, đành phải cầm bát đưa cho đi Trương.

Tô Tiêu Tiêu dựa vào giường bộ dáng vô cùng đáng thương.

Chu Lâm Duyên đau lòng không thôi. Anh đem người nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy ở trên vai Chu Lâm Duyên, anh nhẹ nhàng vỗ vào tấm lưng của cô. Sự ôn nhu của anh lại làm cho Tô Tiêu Tiêu có chút ỳ khuất. “Đều tại anh.”

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ về cô, tự trách nói. “Ừ, đều do anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Thời gian đầu Tô Tiêu Tiêu mang thai đều nôn đến lợi hại, cơm cũng ăn không vào, thật là nếm không ít khổ.

Vừa mới bắt đầu còn có thể đi làm, nhưng thời gian sau trực tiếp bị Chu Lâm Duyên cưỡng chế về nhà nghỉ ngơi. Vì thế cô đành phải mang công việc về nhà làm.

Bởi vì nôn nghén quá nghiêm trọng, Tô Tiêu Tiêu cái gì cũng không muốn ăn, cố tình lại không thể không ăn, mỗi ngày cô đều buộc chính mình ăn một ít, có đôi khi mới ăn được một ít liền nôn, vừa nôn vừa khóc, cũng vì vậy mà cô đã tức giận với Chu Lâm Duyên không ít lần.

Chu Lâm Duyên ở bên ngoài không ai dám chọc nhưng đối với Tô Tiêu Tiêu thì vô cùng nhẫn nại, tốt không thể tốt hơn được nữa, vô luận cô có tức giận như thế nào thì anh cũng sẽ từ từ dỗ dành. Anh cũng sẽ quan tâm Tô Tiêu Tiêu muốn ăn gì, có đôi khi cô đột nhiên muốn ăn thứ gì đó cho dù là nửa đêm anh cũng sẽ ra ngoài mua về, chỉ là có những lúc mua về cô lại không ăn, tâm tình không tốt liền không để ý tới anh.

Chu Lâm Duyên cái gì cũng đều nhường nhịn cô.

Có đôi khi Tô Tiêu Tiêu tức giận xong cũng sẽ cảm thấy bản thân không đúng, những lúc như thế cô sẽ nhìn chăm chăm Chu Lâm Duyên nửa ngày sau đó sẽ giống như một chú cừu nhỏ, rầm rì ừ ừ uy khuất khuất đi tới ôm lấy anh rồi làm nũng. "Anh à, em xin lỗi."

Chu Lâm Duyên đều bị chọc cười, cười xong lại đau lòng, sờ sờ đầu cô. "Em đã thoải mái hơn chưa?"

Tô Tiêu Tiêu mếu máo, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Cũng may thời gian nôn nghén không kéo dài, lúc mang thai hơn 4 tháng Tô Tiêu Tiêu đã có thể ăn uống bình thường, lúc muốn ăn đều có thể ăn rất nhiều, mỗi ngày đều bảo Chu Lâm Duyên mua cái này mua cái kia cho cô.

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy bản thân rất hạnh phúc, từ sau khi thân thể không còn khó chịu thì mỗi ngày tâm tình đều rất tốt, buổi tối mỗi ngày đều phải cùng Chu Lâm Duyên ra cửa tản bộ.

Vui mừng nhất chính là thời gian cô mang thai cơ hồ không hề mập lên, cái bụng có lớn ra nhưng cũng không có nhiều thịt, cánh tay và chân vẫn gầy, không nhìn bụng thì sẽ không biết là mang thai.

Tô Tiêu Tiêu hằng ngày thích nhất chính là hỏi Chu Lâm Duyên. "Ông xã, em có đẹp không?"

Chu Lâm Duyên mỗi lần đều bị cô chọc cười. "Xinh đẹp, giống tiên nữ."

Tô Tiêu Tiêu thích nhất nghe anh khen mình, mỗi lần đều có thể cười thật lâu.

Có một khoảng thời gian giấc ngủ của Tô Tiêu Tiêu không được tốt, nửa đêm sẽ tỉnh.

Cô vừa tỉnh thì Chu Lâm Duyên cũng tỉnh, ngồi dậy xem cô. "Làm sao vậy? Em muốn đi vệ sinh hay là muốn uống nước?"

Tô Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói. "Em muốn uống nước."

"Đợi chút." Chu Lâm Duyên đứng dậy đi lấy nước cho cô.

Tô Tiêu Tiêu đỡ eo, từ trên giường chậm rãi ngồi dậy rồi lót cái gối dựa ở sau thắt lưng.

Cô ngoan ngoãn dựa vào đầu giường nhìn Chu Lâm Duyên đang bận rộn lấy nước cho mình.

Chờ Chu Lâm Duyên bưng nước tới cô vội cầm lấy cúi đầu uống.

Chu Lâm Duyên ngồi ở mép giường giúp cô vén tóc ra sau lỗ tai. "Em uống chậm một chút."

Tô Tiêu Tiêu uống non nửa chén nước, đưa cái ly đưa cho anh.

Chu Lâm Duyên đem cái ly đặt trên tủ đầu giường rồi nắm tay nhìn cô. "Em muốn đi vệ sinh không? "

Tô Tiêu Tiêu lắc đầu. "Không muốn."

Chu Lâm Duyên lên giường nhẹ nhàng ôm Tô Tiêu Tiêu vào trong lòng, anh cúi đầu nhìn cô nhẹ giọng hỏi. "Em ngủ không được sao?"

Tô Tiêu Tiêu gật gật đầu. "Ngủ không được."

Chu Lâm Duyên cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

Nửa đêm bên ngoài một chút âm thanh cũng không có, không gian im ắng. Tô Tiêu Tiêu không ngủ được, cứ như vậy cùng Chu Lâm Duyên nói chuyện phiếm.

Tô Tiêu Tiêu nói chờ sinh cục cưng xong muốn đi du lịch. Một lát lại nói, chờ cục cưng ra đời cô sẽ ăn cái này rồi ăn cái kia, nói chung là những thứ không thể ăn trong thời kỳ mang thai cô nhất định phải ăn toàn bộ trong một lần.

Đem Chu Lâm Duyên làm cho tức cười, anh nói. "Em muốn ăn cái gì cũng được."

Thời gian Tô Tiêu Tiêu mang thai, giai đoạn đầu thì nôn nghén quá lợi hại, cô ăn không ít đau khổ. Qua giai đoạn ốm nghén thì lại không ngủ được, nửa đêm sẽ tỉnh, cảm giác cả người đều khó chịu nói không nên lời. Quả thực toàn bộ thời gian mang thai rất vất vả.

Cũng may Chu Lâm Duyên vẫn luôn ở bên cạnh, đối với Tô Tiêu Tiêu vô cùng tốt, điều này làm cho cô có cảm giác có thể bỏ qua những vất vả mình đã chịu, trừ bỏ lúc ốm nghén còn có lúc sẽ tức giận thì sau này tâm tình vẫn luôn khá tốt.

Thứ 5 ngày 23 tháng 1, Tô Tiêu Tiêu thuận sinh ra một bé trai khỏe mạnh.

Quá trình sinh cũng không quá thuận lợi, toàn bộ quá trình đều khiến cho Tô Tiêu Tiêu đau đến chết đi sống lại, thậm chí đau đến mức giận chó đánh mèo lên người Chu Lâm Duyên, một trận khóc lóc kêu không muốn sinh.

Chu Lâm Duyên gắt gao nắm tay cô, trong xương cốt anh vẫn luôn là một người nội liêm, Tô Tiêu Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy anh đỏ bừng đôi mắt.

Tô Tiêu Tiêu còn phải chờ cho cổ tử cung mở rộng, hai giờ sau mới bị đẩy vào phòng sinh.

Chu Lâm Duyên muốn ở cùng nhưng cô không cho, không muốn anh nhìn thấy.

Chu Lâm Duyên lần đầu tiên cảm thấy thời gian thật dài, mỗi một giây trôi qua tựa như một ngày một đêm. Anh ngồi một chỗ trầm mặc không nói, cho dù là người lớn hay anh em trong nhà cũng không ai dám cùng anh nói chuyện.

Khi y tá ôm đứa trẻ đi ra thì người trong nhà lập tức vây quanh. Chu Lâm Duyên đi đến giường bệnh vừa được đẩy ra, anh cúi người cầm lấy tay Tô Tiêu Tiêu, đôi mắt đỏ bừng. "Tiêu Tiêu --"

Tô Tiêu Tiêu thiếu chút nữa muốn khóc, cô mếu máo. "Em đau quá."

Chu Lâm Duyên thanh âm đều có chút nghẹn ngào, anh xoa nhẹ lên đầu Tô Tiêu Tiêu, thấp giọng nói. "Anh biết, vất vả cho em rồi."

Sau khi Tô Tiêu Tiêu sinh xong, Chu Lâm Duyên liền thuê một vài bảo mẫu đi theo mẹ Chu giúp đỡ chăm sóc con trai của mình.

Chu Lâm Duyên ở công ty một ngày đều phải gọi mười mấy cuộc điện thoại, thời thời khắc khắc quan tâm tới cảm xúc Tô Tiêu Tiêu, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt.

Tô Tiêu Tiêu mỗi lần nhận điện thoại đều cảm thấy phiền. "Chu tổng, anh không phải làm việc à, sao cứ cách một lúc anh lại gọi điện thoại vậy."

Chu Lâm Duyên ở bên kia trầm mặc, nói. "Anh sợ em sẽ cảm thấy buồn bực."

Tô Tiêu Tiêu nghe vừa liền muốn cười, trong lòng lại có chút ê ẩm cũng thực cảm động, sau một lúc lâu mới nói. "Em rất tốt, buổi tối anh trở về nhớ mang đồ ăn về nhé, em muốn ăn bánh kem gần phòng làm việc của em."

Chu Lâm Duyên ừ một tiếng, lại hỏi. "Hiện tại em muốn ăn sao? Vậy để anh bảo người đi mua trước."

"Không cần, buổi tối anh mang về là được."

"Được."

Tô Tiêu Tiêu cảm thấy lúc cô sinh con, Chu Lâm Duyên kỳ thật so với cô lại càng khản trương hơn. Anh còn thuê vài người có kinh nghiệm tới nhà cùng mẹ Chu chăm sóc con trai. Thực ra Tô Tiêu Tiêu cũng không phải làm gì, chỉ là buổi tối con trai sẽ ngủ cùng hai người, nửa đêm sẽ phải thức dậy vài lần cho con trai uống sữa, buổi tối cơ hồ không có khả năng ngủ một giấc thật ngon.

Tô Tiêu Tiêu ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc bực bội, nhưng mà mỗi lần cô tỉnh lại, Chu Lâm Duyên đều sẽ tỉnh cùng cô.

Chờ đến con trai dỗ ngủ rồi Chu Lâm Duyên sẽ nắm tay hỏi cô có đói bụng không, có muốn ăn thứ gì không.

Nỗi bức bối trong lòng Tô Tiêu Tiêu trong nháy mắt mất một chút cũng không còn, thậm chí cô còn muốn khóc. Cô cảm thấy trên đời này sẽ không tìm được người đàn ông nào tốt giống như Chu Lâm Duyên. Rõ ràng chính anh ban ngày ở công ty cũng có rất nhiều việc, thế nhưng anh vẫn dành rất nhiều thời gian quan tâm cô.

Con trai hai người lớn lên từng ngày.

Gần đây mỗi buổi sáng Tô Tiêu Tiêu thức dậy thì chuyện thứ nhất cần làm chính xem cân nặng của mình.

Vào buổi sáng vừa lên cân, 48 kg, hoàn toàn khôi phục lại cân nặng trước khi mang thai. Tô Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ chạy tới phòng tắm nói với Chu Lâm Duyên. "Chu Lâm Duyên, em chỉ có 48 kg thôi nha!"

Chu Lâm Duyên mới vừa rửa mặt xong, đang lấy khăn lông lau nước.

Anh đem khăn lông treo lên, xoay người đi đến trước mặt Tô Tiêu Tiêu rồi duỗi tay nheo nheo vòng eo của cô.

Tô Tiêu Tiêu cười hì hì. "Dáng người của em có tốt không?"

Chu Lâm Duyên cười cười ôm lấy cô rồi hôn xuống.

Tô Tiêu Tiêu lông mi run rẩy, lúc Chu Lâm Duyên hôn càng thêm nhập cô theo bản năng giơ tay ôm lấy tấm lưng của anh.

Chu Lâm Duyên cảm giác được cô đáp lại, hôn đến càng thêm sâu. Anh bỗng nhiên đem Tô Tiêu Tiêu áp vào cửa, đôi tay trực tiếp thăm dò vào trong váy của cô.

Tô Tiêu Tiêu bị dọa nhảy dựng lên. Cô ô một tiếng rồi đẩy bả vai Chu Lâm Duyên. "Anh đừng nháo, con trai vẫn còn ở trong phòng đấy!"

Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm cô, đôi mắt đen nhánh rõ ràng đã tràn đầy dục vọng.

Tô Tiêu Tiêu kéo bàn tay của anh ra khỏi váy, lúc cô cúi đầu nhìn xuống rõ ràng đã thấy Chu Lâm Duyên có phản ứng.

Mặt cô đỏ lên, nhanh chóng ra khỏi phòng tắm.

Tô Tiêu Tiêu chạy tới giường em bé bé con trai đi xuống lầu, lúc đi tới cửa còn không quên quay đầu lại cùng Chu Lâm Duyên nói một tiếng. "Anh nhanh chóng xuống dưới ăn sáng nhé."

Chu Lâm Duyên đứng tại chỗ, đôi tay nhét ở túi quần nhìn bà xã ôm con trai chạy ra ngoài.

Qua một lát anh mới bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thảm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Lúc đứa trẻ mới vừa sinh còn không có nẩy nở, thời gian trôi qua đứa trẻ chậm rãi phát triển, về sau càng ngày càng đẹp.

Tô Tiêu Tiêu từ lúc sinh con trai đều hận không thể một ngày 24 giờ cùng con trai ở bên nhau.

Tính cách của thằng bé phòng chừng là giống ba của nó, biểu tình khóc khóc, cũng không khóc.

Đa số thời gian trong ngày thằng bé đều ngủ, Tô Tiêu Tiêu mỗi ngày đều có thể theo dõi bộ dáng nằm ngủ một cách ngoan ngoãn của con trai trong mấy giờ. Quá đáng yêu.

Lúc Chu Lâm Duyên phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy Tô Tiêu Tiêu ngồi xổm cạnh giường em bé, trong tay cầm trống bỏi chơi cùng con trai.

Tô Tiêu Tiêu nhìn thấy anh đi ra thì lập tức tươi cười gọi. "Chu Lâm Duyên, lại đây nhìn xem con trai của anh nè."

Chu Lâm Duyên nhẹ giọng cười, thuận tay ném chiếc khăn lên đầu giường rồi đi đến cạnh giường em bé.

Tô Tiêu Tiêu nói với anh. "Con trai với anh đúng là giống nhau nha, cả hai đều không thích cười."

Chu Lâm Duyên cúi người, nhìn chăm chăm vào cục nho nhỏ trong nôi.

Tiểu gia hỏa lúc này không ngủ, tuy rằng không cười, nhưng mà đôi mắt sáng lấp lánh, bộ dáng thật thông minh.

Chu Lâm Duyên nhìn một lát, duỗi tay nhéo nhéo khuôn mặt tiểu gia hỏa.

Tô Tiêu Tiêu lập tức giữ chặt anh. “Anh đừng nhéo a, chờ lát nữa trêu chọc thẳng bé khóc thì anh phải phụ trách dỗ đấy!”

Chu Lâm Duyên cười nhạo một tiếng, rồi nói. “Khi còn nhỏ anh cũng không khóc.”

Tô Tiêu Tiêu ghét bỏ nói. “Quái thai.”

Cô ghé vào giường em bé, phe phẩy trống bỏi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, cô ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên ngồi ở đối diện.

Chu Lâm Duyên cũng đang nhìn cô. “Em nhìn cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu khoe môi cong cong, đột nhiên hỏi anh. “Chu Lâm Duyên, từ nhỏ đến lớn anh có khóc không?”

Chu Lâm Duyên lập tức nói. “Không có.”

Tô Tiêu Tiêu nằm bò trên giường em bé, nhìn anh cười tủm tỉm.

Chu Lâm Duyên bị cô cười đến có điểm khó hiểu, đuôi lông mày nhếch lên. “Em cười cái gì?”

Tô Tiêu Tiêu thanh âm nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói. “Lúc em sinh con trai anh đã khóc.”

Chu Lâm Duyên trầm mặc nhìn cô, không nói chuyện.

Hai người nhìn nhau một lát, Tô Tiêu Tiêu từ trên mặt đất đứng lên, cô đi đến trước mặt Chu Lâm Duyên, đôi tay ôm cổ rồi ngồi vào trên đùi anh.

Chu Lâm Duyên thuận thế ôm eo cô.

Tô Tiêu Tiêu khoe môi cong cong, đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi Chu Lâm Duyên, sau đó ngẩng đầu hỏi anh. “Có phải gần đây anh đang ăn dấm với cả con trai hay không?”

Chu Lâm Duyên nắm chặt bàn tay bên hông của cô, giọng nói trầm thấp. “Em nói đi.”

Tô Tiêu Tiêu cười cười. “Nào có ai lại ghen với cả con trai hả.”

Chu Lâm Duyên còn rất hợp tình hợp lý nói. “Sao lại không thể.”

Tô Tiêu Tiêu lại nói. “Chờ tới khi xuân về hoa nở, chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Tô Tiêu Tiêu mấy tháng này đều không ra cửa, kỳ thật cô cũng muốn cùng Chu Lâm Duyên đơn độc hẹn hò.

Cô bẹp miệng, vô cùng đáng thương mà nói. “Em cũng đã nghĩ tới chuyện đi hẹn hò.”

Chu Lâm Duyên tức khắc bật cười, anh hôn lên đôi môi của cô, thấp giọng hỏi. “Muốn đi chỗ nào?”

Nơi nào cũng đều được, cùng anh ở bên nhau em liền cảm thấy rất tốt.

Tô Tiêu Tiêu sinh xong liền ở nhà vài tháng, thời tiết dần dần ấm áp lên, rốt cuộc cũng có thể ra cửa.

Ngày đó là cuối tuần, sáng sớm, bên ngoài bầu trời trong xanh như một cuộn tranh, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, gió nhẹ thổi qua có thể ngửi thấy mùi hương của hoa cỏ.

Là hơi thở của mùa xuân.

Ăn xong bữa sáng, mẹ Chu cùng dì giúp việc liền đẩy cháu nội ra cửa đi chơi.

Tô Tiêu Tiêu chạy lên lầu tìm Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đang nằm trên ghế bập bênh ở ngoài ban công nghe điện thoại.

Chờ Tô Tiêu Tiêu đi qua, anh mới ngước mắt nhìn nhìn, sau đó duỗi tay kéo cô ôm vào lòng.

Cả người Tô Tiêu Tiêu đều áp sát vào người Chu Lâm Duyên, vòng eo bị cánh tay của anh ôm lấy.

Tô Tiêu Tiêu đơn giản tìm một tư thế thoải mái để chịu mà dựa vào lòng anh, nghiêng đầu nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, cùng với những

chiếc lá cây bị gió thổi lay động.

Ghế bập bênh nhẹ nhàng lắc lư, ánh nắng ấm áp ôn nhu chiếu xuống, Tô Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, khóe môi không tự giác cong lên.

Giọng nói trầm thấp của Chu Lâm Duyên vang ở bên tai, dễ nghe đến mức lỗ tai của cô giống như muốn mang thai.

Tô Tiêu Tiêu bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật cũng không cần đi nơi nào, có thể thế lắng lặng chờ đợi Chu Lâm Duyên như bây giờ cũng rất hạnh phúc.

Thời gian ôn nhu, năm tháng tĩnh lặng.

Chu Lâm Duyên nói điện thoại khoảng mười phút cuối cùng mới kết thúc.

Tô Tiêu Tiêu quay đầu cười khanh khách nhìn anh. “Xong việc rồi à.”

Chu Lâm Duyên ôm lấy eo, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Hai người môi lưỡi triền miên, hôn thật lâu, thật lâu. Tô Tiêu Tiêu bị anh hôn đã có chút hít thở không thông, cô chống tay lên bả vai Chu Lâm Duyên muốn rời khỏi anh. “Chúng ta đi ra ngoài chơi đi. Thời tiết tốt như vậy, chúng ta cùng nhau đạp xe được không?”

Chu Lâm Duyên nhìn cô, khóe môi gọi lên ý cười. “Được.”

Tô Tiêu Tiêu rời khỏi người anh rồi đi vào phòng. “Em đi thay quần áo nhé.”

Chu Lâm Duyên cũng theo sau cô đi vào phòng, còn không quên dặn dò. “Em nhớ mặc ấm một chút.”

“Em biết.” Tô Tiêu Tiêu từ tủ lấy ra một bộ quần áo.

Áo sơ mi cùng áo khoác màu hồng nhạt.

Một năm bốn mùa, Tô Tiêu Tiêu thích nhất mùa xuân.

Cô mặc một cái áo sơ mi trắng ở bên trong lót nền, bên ngoài là một chiếc áo len màu hồng nhạt, phía dưới là quần jean màu xanh nhạt, cùng một đôi giày thể thao màu trắng.

Cả người nhìn qua tràn ngập sức sống thanh xuân.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên đạp xe đi tới đường Tân Giang, đến nơi mới phát hiện trên đường thật nhiều người đang đạp xe.

Cuối tuần, thời tiết lại tốt như vậy, cũng khó trách mọi người đều ra đây hóng gió.

Tô Tiêu Tiêu cùng Chu Lâm Duyên một người một chiếc xe, hai người song song dọc theo bờ sông đi về phía trước.

Ánh mặt trời chiếu trên dòng sông, toàn bộ mặt nước đều lấp lánh ánh sáng, xinh đẹp cực kỳ.

Tô Tiêu Tiêu đã lâu không hẹn hò cùng anh, vui vẻ vô cùng.

Cô nhìn thấy phía trước có một nhóm người đang vây quanh ở mua thứ gì đó, cô ra sức đạp nhanh hơn đi về phía trước.

Có một ông lão đang ở bờ sông bán tranh đường (*).

Tô Tiêu Tiêu cao hứng quay đầu gọi Chu Lâm Duyên. “Chu Lâm Duyên, em muốn ăn cái này.”

Chu Lâm Duyên đạp xe đi qua rồi ngừng ở cạnh Tô Tiêu Tiêu, anh nhìn về quầy hàng trước mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Anh còn tưởng là cái gì, hóa ra là tranh đường mà trẻ con vẫn thường hay ăn.

P phía trước còn có người xếp hàng, Tô Tiêu Tiêu kéo Chu Lâm Duyên đứng ở bên cạnh chờ.

Chu Lâm Duyên thấp giọng chê cười cô. “Em nhìn xem người mua cái này đều là trẻ con không à.”

Tô Tiêu Tiêu không cho là đúng. “Em thích không được hả.”

“Được.”

Chu Lâm Duyên không hề có nguyên tắc mà thỏa hiệp. “Chỉ cần là thứ em thích thì cái gì cũng được.”

Tô Tiêu Tiêu thật nhiều năm chưa thấy thấy tranh đường, tay nghề của họ đã chậm rãi thất truyền.

Cô lôi kéo Chu Lâm Duyên chỉ chỉ vào đĩa quay rồi nói. “Em muốn quay vào hình con phượng hoàng.”

Tô Tiêu Tiêu hạ quyết tâm muốn quay trúng con phượng hoàng, rút cuộc thì phượng hoàng cần nhiều đường, lại vô cùng xinh đẹp.

Chờ đến phiên Tô Tiêu Tiêu, cô ngồi vào ghế bắt đầu quay đĩa quay theo chiều kim đồng hồ, mũi tên chỉ vào cái gì, ông lão sẽ làm cho cô cái đó.

Cô một lòng một dạ muốn xoay vào phượng hoàng, ai biết xoay hai lần, một lần xoay vào chim nhỏ, một lần xoay trúng hoa nhỏ.

Tô Tiêu Tiêu nhìn về phía Chu Lâm Duyên cầu xin giúp đỡ, bẹp miệng, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Chu Lâm Duyên không khỏi bật cười, anh ngồi xôm xuống. “Em rất muốn phượng hoàng?”

Tô Tiêu Tiêu liên tục gật đầu.

Chu Lâm Duyên nhìn đĩa quay cân nhắc một lát, anh gơ tay, không chế lực đạo xoay ngược kim đồng hồ.

Kim đồng hồ xoay vài vòng thì dừng lại.

Tô Tiêu Tiêu tập trung nhìn vào, thế nhưng thật sự khó khăn để chọn được phượng hoàng, may mà cuối cùng vẫn được.

Tô Tiêu Tiêu cao hứng đến độ kêu lên. “A, anh thật là lợi hại.”

Chu Lâm Duyên cười cười.

Ông lão cũng rất cao hứng. Ông bắt đầu làm cho Tô Tiêu Tiêu một con phượng hoàng thật lớn.

Chu Lâm Duyên thanh toán tiền rồi nắm Tô Tiêu Tiêu đi đến bờ sông.

Dọc theo bờ sông có từng con gió ấm áp thổi qua, mặt sông được ánh mặt trời chiếu rọi, sóng nước lấp lánh giống như nhiễm năm sắc màu.

Tô Tiêu Tiêu ghé vào lan can trên cầu, ăn tranh đường hóng gió.

Khi vị ngọt lan vào miệng, đôi mắt của cô đều nheo lại, nghiêng đầu nhìn Chu Lâm Duyên.

Lúc này anh đang lười nhác dựa vào lan can.

Chu Lâm Duyên hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, màu xanh nhạt.

Tay áo tùy ý xắn lên hai vòng, lộ ra cánh tay đặc biệt hấp dẫn.

Gió thổi áo sơ mi phồng lên, lại rơi xuống.

Khuôn mặt anh mang theo vài phần lười biếng, đẹp trai đến mức người khác không thể dời mắt. Tô Tiêu Tiêu nhìn anh đến xuất thần.

Chu Lâm Duyên tựa hồ nhận thấy được, anh giương mắt, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô. “Làm sao vậy?”

Tô Tiêu Tiêu đi qua ôm lấy Chu Lâm Duyên, ngửa đầu cười tùm tùm nhìn anh. “Chu Lâm Duyên, anh thật đẹp trai.”

Hai tay Chu Lâm Duyên vòng lấy eo của Tô Tiêu Tiêu, đem toàn bộ cơ thể của cô ôm vào lòng. “Hiện tại mới phát hiện ra ông xã của em đẹp trai à.”

Tô Tiêu Tiêu nhìn Chu Lâm Duyên, bỗng nhiên nói. “Gần đây em đã nghỉ về những năm tháng chúng ta ở bên nhau. Cũng không biết đời trước em đã làm được bao nhiêu chuyện tốt, đời này mới có thể gặp được anh. Tưởng tượng đến chuyện có thể cùng anh cả đời ở bên nhau như vậy, em liền cảm thấy thật hạnh phúc.”

Tô Tiêu Tiêu vừa vui vẻ vừa hạnh phúc lại cảm thấy mũi có chút chua xót. Các loại cảm xúc đan chéo lên nhau. Nói xong đôi mắt đều hồng hồng.

Chu Lâm Duyên nhìn Tô Tiêu Tiêu, trầm mặc hồi lâu, mới thốt lên từng câu từng chữ, vô cùng nghiêm túc. “Anh vĩnh viễn đều yêu em.”

Tô Tiêu Tiêu đôi mắt đau xót, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt. “Em cũng vậy.”

Hai người mười ngón tay đan vào nhau, dọc theo bờ sông chậm rãi tản bộ.

Gió nhẹ thổi qua, trong không khí đều là hơi thở của mùa xuân.

Chu Lâm Duyên hỏi cô. “Giữa trưa em muốn ăn cái gì?”

“Em không biết, tất cả đều nghe theo anh.” Tô Tiêu Tiêu vui vẻ mà nói.

Chu Lâm Duyên lại hỏi. “Vậy buổi tối em muốn đi xem phim không?”

“Đều được, chỉ cần cùng anh ở bên nhau, đi nơi nào em cũng thấy rất tốt.”

Chu Lâm Duyên nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Tiêu Tiêu thấy vậy mới hỏi. “Anh nhìn cái gì?”

Chu Lâm Duyên mỉm cười rồi nói. “Bởi vì bà xã của anh thật đẹp.”

Tô Tiêu Tiêu vui vẻ cười rộ lên, nụ cười ấy rực rỡ như ánh nắng có thể hoà tan cả một dòng sông băng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tổng Tài Thâm Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.